

LEE CHILD

CRIME

Fără al doilea nume

POVESTIRI CU
JACK REACHER

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
CAPCANA MARGRAVE

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Fără al doilea nume

Proză scurtă

Ediție completă

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactor:

Carmen Botoșaru

Coperta: Faber Studio

Foto copertă: Sten Knudtoft / EyeEm

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Cristina Niță

Rodica Crețu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin Internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără

consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: No Middle Name: The Complete Collected Short Stories

Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 2017

Copyright © Editura Trei, 2018

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0586-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-1821-2

Prea mult timp

Șaizeci de secunde într-un minut, șaizeci de minute într-o oră, douăzeci și patru de ore într-o zi, șapte zile într-o săptămână, cincizeci și două de săptămâni într-un an. Reacher efectuează calculele în minte și obține ceva mai mult de treizeci de milioane de secunde într-un interval de douăsprezece luni. Timp în care aproape zece milioane de delikte semnificative erau comise numai în Statele Unite. Cam unul la trei secunde. Deloc puțin. Să vezi unul petrecându-se chiar în fața ta, la câțiva pași distanță, nu era cu totul neverosimil. Bineînțeles, locul contează. Unde sunt oameni, se comit și delikte. Iar șansele sunt mai mari în centrul unui oraș decât în mijlocul unei pajiști.

Reacher se afla într-un orașel pustiu din Maine. Nu în preajma vreunui lac. Nici pe coastă. Nicio legătură cu homarii. Dar cândva fusese bun la ceva. Asta era clar. Străzile erau largi, iar clădirile erau din cărămidă. Avea un aer de prosperitate de mult trecută. Magazine care pe vremuri se poate să fi fost de lux, acum erau prăvălii cu mărfuri la un dolar bucata. Însă nu totul era pesimist și lipsit de speranță. Măcar prăvăliile alea făceau ceva comerț. Era și o cafenea. Cu mese afară. Străzile erau cam aglomerate. Vremea contribuia la asta. Era prima zi de primăvară și soarele strălucea pe cer.

Reacher o luă pe o stradă atât de lată, încât, după ce accesul vehiculelor fusese interzis, se transformase în piață publică. De o parte și de alta erau măsuțe de cafea în fața unor clădiri roșii greoaie și cam treizeci de oameni care se plimbau în spațiul dintre ele. Reacher văzu mai întâi scena din fața lui, oamenii de sub ochii săi împrăștiindu-se la întâmplare. Mai târziu, și-a dat seama că persoanele care contau cel mai mult alcătuiseră o formă perfectă, ca un T mare de tipar. El se afla la bază, privind în susul T-ului, iar

la patruzeci de pași de el, pe bara transversală a literei, se afla o tânără care traversa în unghi drept câmpul vizual, de la dreapta la stânga, trecând de pe un trotuar al străzii pe celălalt. Avea o geantă de prelată atârnată de umăr. Geanta părea să aibă o greutate medie și avea o culoare naturală, palidă pe fondul fustei negre. Tânăra avea cam douăzeci de ani. Sau chiar mai puțin. Ar fi putut să aibă și optsprezece ani. Mergea agale, privind în sus, lăsând soarele să-i mângâie fața.

Deodată, din stânga barei transversale a T-ului, apăru un tânăr care alerga direct către fată. Cam de aceeași vârstă. Adidași în picioare, pantaloni negri mulați și bluză cu glugă. Tipul înșfăcă geanta fetei și i-o smulse de pe umăr. Tânăra căzu la pământ, cu gura deschisă într-un soi de exclamație mută. Tânărul cu glugă puse geanta la subsuoară, coti brusc la dreapta și o rupse la fugă spre baza T-ului, acolo unde se afla Reacher.

Apoi, din dreapta barei transversale, apărură doi bărbați în costum, deplasându-se în același sens ca și tânăra de dinainte. Infracțiunea se petrecuse chiar în fața lor. Indivizii reacționară la fel cum ar fi făcut majoritatea oamenilor. În prima fracțiune de secundă încremeniră, apoi se întoarseră și-l văzură pe tip fugind, după care își ridicară brațele într-un mod energic, dar incoerent, și strigară ceva ce-ar fi putut fi „Heil”

Apoi porniră în urmărirea infractorului. Ca și cum auziseră un pistol de start. Alergau cât puteau de repede, mișcându-și energic picioarele. Polițiști, își zise Reacher. Nu se putea altfel. Îi trădase felul cum porniseră în cursă la unison, fără vorbă. Nici măcar nu se uitaseră unul la celălalt. Cine putea să reacționeze astfel?

La nici patruzeci de metri distanță, tânăra se ridică în picioare și fugi.

Polițiștii se apropiau, dar tânărul în bluză neagră era cu zece pași înaintea lor și alerga mult mai repede. N-aveau cum să-l prindă. Exclus. Valorile lor relative erau negative.

Tânărul se afla acum la douăzeci de pași de Reacher, înclinându-se când în stânga, când în dreapta, ca să evite trecătorii răzleți. Cam la trei secunde distanță. Cu un interval gol în fața lui. Cale liberă. Acum se afla la două secunde. Reacher făcu un pas la dreapta. O secundă. Încă un pas. Reacher îl dezechilibra pe tânăr cu o mișcare din șold, făcându-l să se rostogolească într-un vălmășag de brațe și picioare. Geanta de prelată se înalță în aer și tânărul continuă să se rostogolească vreo trei metri, până când bărbații în costum ajunseră și-l imobilizară. O mulțime mică făcu cerc în jurul lor. Geanta de prelată căzuse cam la un metru de picioarele lui Reacher. În partea de sus era închisă cu un fermoar. Reacher se aplecă s-o ridice, dar imediat se răzgândi. Era mai bine să lase proba neatinsă, așa cum era. Făcu un pas înapoi. Alți gură-cască se adunară în spatele lui.

Polițiștii îl ridicară pe tânărul buimac în capul oaselor și-i prinseră mâinile la spate cu cătușe. Un polițist rămase să-l păzească, iar celălalt se duse să ia geanta de jos. Părea a fi plată, fără greutate, goală. Moale, ca și cum nu era nimic în ea. Polițistul cercetă fețele din jurul lui și se opri la chipul lui Reacher. Scoase un portvizit din buzunarul de la spate și îl deschise cu o mișcare exersată. În spatele unei ferestruici din plastic translucid se vedea o legitimație cu poză. Detectivul Ramsey Aaron, departamentul de poliție al districtului. În poză era chipul polițistului, ceva mai tânăr și mult mai puțin congestionat.

— Îți mulțumim foarte mult că ne ajuți cu asta, spuse Aaron.

— Pentru puțin, răspunse Reacher.

— Ai văzut exact ce s-a întâmplat?

— Cam da.

— Atunci va trebui să semnezi o declarație ca martor.

— Ați văzut victima fugind după aceea?

— Nu, asta n-am văzut.

— Părea că n-a pățit nimic.

— E bine de știut, spuse Aaron. Dar tot va trebui să dai o declarație.

— Ați fost mai aproape de infracțiune decât mine, spuse Reacher. S-a întâmplat chiar în fața voastră.

Scrieți-vă singuri declarația.

— Sincer, domnule, ar avea mai multă greutate dacă ar veni de la o persoană de rând. De la un cetățean obișnuit, adică. Judecătorii nu se dau în vânt după mărturiile polițiștilor. E un semn al vremurilor.

— Și eu am fost cândva polițist, spuse Reacher.

— Unde?

— În armată.

— Atunci, ești chiar mai bun decât un cetățean obișnuit.

— Nu pot să rămân aici până se judecă procesul, spuse Reacher. Sunt doar în trecere. Trebuie să-mi văd de drum.

— N-o să fie niciun proces, spuse Aaron. Dacă avem declarația unui martor ocular la dosar, care pe deasupra e și veteran militar, cu experiență în activitatea polițienească, atunci avocatul apărării n-o să mai aibă nimic de obiectat. Aritmetică simplă. Plusuri și minusuri. Ca la evaluarea riscului de credit. Așa merg lucrurile acum.

Reacher nu spuse nimic.

— Zece minute din timpul tău, spuse Aaron. Ai văzut ce-ai văzut. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— În regulă, spuse Reacher.

A durat mai mult de zece minute, chiar de la început. Au așteptat să vină mașina albă cu negru care să-l ducă pe tânăr la secție. În cele din urmă, aceasta a apărut, însoțită de o dubă de urgențe de la pompieri, ca să se verifice semnele vitale ale infractorului și să i se dea aprobarea pentru procesare. Ca să se evite o moarte inexplicabilă în perioada în care se afla în custodia poliției. Toate astea au durat. Dar în final tânărul se urcă pe bancheta din spate, polițiștii pe scaunele din față și mașina plecă de-acolo. Băgătorii de seamă își reluară activitățile de mai-nainte. Reacher rămase singur cu polițiștii.

Al doilea polițist spuse că-l cheamă Bush. Nicio legătură cu familia Bush din Kennebunkport. Și el era detectiv la poliția districtuală. Spuse că mașina lor era parcată pe o stradă dincolo de colțul îndepărtat al

pieței. Arătă cu degetul. De-acolo își începuseră plimbarea prin soare. Porniră toți trei în direcția aceea. Pe bara verticală a T-ului, apoi la dreapta, pe bara transversală, polițiștii parcurgând în sens invers traseul de mai devreme și Reacher călcând pe urmele lor.

— De ce-a fugit victima? întrebă Reacher.

— Cred că va trebui să găsim o explicație pentru asta, răspunse Aaron.

Mașina lor era un Crown Vic vechi, uzat, dar nu rablagit. Curat, fără să lucească. Reacher se urcă în spate, ceea ce nu-l deranjă, pentru că era un sedan obișnuit. Fără perete despărțitor de protecție. Fără alte implicații. Și astfel avea loc pentru picioare din belșug, dacă ședea pieziș, cu spatele rezemat de ușă, lucru pe care-l făcu fără să ezite, gândindu-se că era foarte puțin probabil ca portierele din spate ale unei mașini de poliție să se deschidă brusc, în urma unei presiuni interne ușoare. Era sigur că cei care proiectaseră mașina ținuseră cont de asta.

Drumul până la clădirea joasă din beton, cu aspect jalnic, de la marginea orașului n-a durat mult. Pe acoperiș erau antene înalte, unele de radio și altele parabolice, de satelit. În parcare, trei sedanuri fără însemne oficiale și o mașină de patrulare alb-negru staționate una după alta, urmau apoi vreo zece locuri goale și, într-un colț îndepărtat, caroseria distrusă a unui SUV albastru. Detectivul Bush intră și parcă pe locul marcat D2. Se dădură cu toții jos din mașină. Soarele palid de primăvară încă era pe cer.

— Ca să înțelegi, spuse Aaron. Cu cât băgăm mai puțini bani în clădiri, cu atât vom putea folosi mai mulți ca să-i prindem pe răufăcători. E vorba despre priorități.

— Vorbești ca un primat, remarcă Reacher.

— Ai ghicit. Am citat din discursul unui consilier local. Cuvânt cu cuvânt.

Au intrat în clădire. Locul nu arăta așa de rău. Toată viața lui, Reacher intrase și ieșise din clădiri guvernamentale. Nu neapărat palatele de marmură din Washington, D.C., ci locurile ponosite în care se face de fapt guvernarea. Iar polițiștii districtuali erau

cam pe la jumătatea unei scări imaginare a interioarelor luxoase. Principala lor problemă era tavanul jos. Ceea ce, pur și simplu, era un ghinion. Până și arhitecții guvernamentali cedau uneori în fața model și, pe vremea când *atomic* era un cuvânt important, aceștia au favorizat pentru scurt timp curentul brutalist materializat în pereți cât mai groși din beton, ca și cum populația anilor 1950 s-ar fi simțit mai liniștită dacă forțele de ordine erau protejate de clădiri aparent rezistente la atacuri nucleare. Dar, oricare ar fi fost motivul, mentalitatea favorabilă buncărelor se răspândise prea adesea și în spațiile înghesuite și neaerisite din interior. Aceasta fiind singura problemă reală a departamentului de poliție al districtului. Restul arăta destul de bine. De un nivel elementar, poate, dar un tip inteligent nu și-ar fi dorit ceva mai complicat. Arăta ca un loc potrivit pentru muncă.

Aaron și Bush îl duseră pe Reacher într-o sală de interogatorii pe un coridor paralel cu biroul comun al detectivilor.

— Nu facem treaba asta la biroul vostru? întrebă Reacher.

— Ca în serialele de televiziune? zise Aaron. Nu mai avem voie să lucrăm așa de când cu atacul din 11 septembrie. În zonele operaționale nu mai e permis accesul persoanelor neautorizate. Și nu ești autorizat până când nu-ți apare numele ca martor cooperant într-un dosar oficial printat. Și evident că numele tău nu este într-un astfel de dosar. În plus, asigurarea noastră funcționează cel mai bine aici. Un semn al vremurilor. Dacă ar fi să aluneci și să cazi, am prefera să avem o cameră video în încăpere, ca să demonstrăm că în acel moment nu ne-am aflat în apropierea ta.

— Am înțeles, spuse Reacher.

Intrară în încăpere. Era o sală de interogatorii cu dotări standard, parcă și mai apăsătoare din cauza senzației de comprimare dată de miile de tone de beton turnat de jur-împrejur. Deși nefinisați, pereții interiori fuseseră vopsiți de atâtea ori, încât acum erau netezi și lucioși. Culoarea era obișnuitul vernil

guvernamental, pe care becurile ecologice din aplică n-o ajutau deloc. Aerul general era de rău de mare. Pe peretele îndepărtat era o oglindă. Fără îndoială, o fereastră cu geam unidirecțional.

Reacher se așază cu fața la ea, pe latura rezervată infractorilor a unei mese transversale. Pe latura opusă se așezară Aaron și Bush, care își pregătiseră blocnotesurile și pixurile. Mai întâi, Aaron îl avertiză pe Reacher că se făcea o înregistrare completă, video și audio. Apoi Aaron îi puse lui Reacher întrebările obișnuite legate de numele complet, data nașterii, numărul asigurării sociale, la care Reacher răspunse cu sinceritate pentru că... de ce nu? Apoi Aaron îl întrebă care era domiciliul actual, ceea ce declanșă o întreagă controversă.

— N-am un domiciliu stabil, spuse Reacher.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Aaron.

— Exact ce se aude. Este o formulare bine cunoscută.

— Nu locuiești nicăieri?

— Locuiesc într-o grămadă de locuri. Noaptea și locul.

— Ca într-o rulotă? Ești pensionat?

— N-am rulotă, spuse Reacher.

— Cu alte cuvinte, concluzionă Aaron, nu ai casă.

— În mod deliberat.

— Ce înseamnă asta?

— Mă mut dintr-un loc în altul. O zi aici, a doua zi în altă parte.

— De ce?

— Pentru că așa-mi place.

— Ca un turist?

— Cam așa ceva.

— Unde-ți este bagajul?

— Nu am.

— N-ai lucruri personale?

— La un chioșc dintr-un aeroport am văzut o cărticică în care zicea că trebuie să ne descotorosim de toate lucrurile care nu ne aduc bucurie.

— Și de-aia ți-ai aruncat lucrurile?

— Păi, deja n-aveam lucruri. Am rezolvat partea asta cu ani în urmă.

Aaron se uită la hârtia din fața lui, nesigur.

— Deci care-ar fi termenul cel mai potrivit pentru tine? Întrebă el. Vagabond?

— Itinerant, spuse Reacher. Împrăștiat. Trecător. Episodic.

— Când ai fost eliberat din armată, ți-au pus vreun diagnostic?

— Asta mi-ar afecta credibilitatea ca martor?

— Ți-am zis, e ca la punctajul pentru credite. E nasol că n-ai un domiciliu stabil. O tulburare de stres posttraumatic ar fi și mai rea. Avocatul apărării ar putea să speculeze cu privire la credibilitatea ta ca martor. Ar putea să-ți scadă un punct, două din total.

— Am făcut parte din Unitatea 110 de poliție militară, spuse Reacher. Nu mi-e frică de sindromul ăla. Sindromului îi e frică de mine.

— Ce era unitatea asta 110?

— O unitate de elită.

— De cât timp nu mai ești în armată?

— De mai mult timp decât am fost acolo.

— În regulă, spuse Aaron. Dar asta nu mai e decizia mea. Acum e vorba despre numere, pur și simplu. Procesele au loc în laptopuri. Cu programe specializate. Zeci de mii de simulări. Trendul majoritar. Două puncte în sus sau în jos ar putea fi cruciale. Lipsa unui domiciliu fix nu e o situație ideală, chiar și fără alți factori.

— Asta-i situația, spuse Reacher. O acceptați sau nu.

Cei doi o acceptară, după cum Reacher știa că o vor face. Lucrurile bune nu sunt niciodată în exces. Puteau să piardă oricum o parte din ele mai târziu. Era ceva perfect normal. Chiar și în cazurile în care succesul era obținut fără probleme, se irosea multă muncă de calitate. Așa că Reacher relatează ceea ce văzuse, cu atenție, coerent, complet, de la început la sfârșit, de la stânga la dreapta, din apropiere până departe, iar după aceea cu toții căzură de acord că lucrurile cam așa se întâmplaseră. Aaron îl trimise pe Bush să obțină o dactilogramă a înregistrării audio, ca să poată fi semnată de Reacher. După ce Bush ieși din sală, Aaron spuse:

— Îți mulțumim din nou.

— Din nou, pentru puțin, spuse Reacher. Acum spune-mi care e interesul vostru.

— Așa cum ai văzut, s-a întâmplat chiar sub nasul nostru.

— Iar eu încep să cred că tocmai asta e partea interesantă. Adică ce șanse erau? Detectivul Bush a parcat în locul marcat cu D2. Asta înseamnă că este numărul doi în echipa de detectivi. Dar el a condus mașina și acum l-ai trimis să facă comisioane. Ceea ce înseamnă că tu ești primul în ierarhia detectivilor. Carevasăzică, numele cele mai importante din cea mai invidiată divizie a departamentului de poliție tocmai s-a întâmplat să facă o plimbare în ziua asta însoțită la douăzeci de pași în urma unei fete care tocmai s-a întâmplat să fie jefuită.

— O coincidență, spuse Aaron.

— Eu cred că o urmăreați, spuse Reacher.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu pare să-ți pese ce s-a-ntâmpat cu ea după aia. Poate pentru că știi cine e. Știi c-o să se-ntoarcă în curând, ca să-ți povestească cum a fost. Sau știi unde-ai s-o găsești. Pentru că o șantajezi. Sau e agent dublu. Sau poate că e o polițistă care lucrează sub acoperire. În orice caz, ai încredere că știe să-și poarte de grijă. Nu te preocupă soarta ei. Pe tine geanta te interesează. A fost victima unui jaf violent, dar tu ai fost cu ochii după geantă, nu după fată. Poate că geanta e importantă. Deși nu văd de ce. Mie mi s-a părut că e goală.

— S-ar părea că avem de-a face cu o ditamai conspirația, nu-i așa?

— Tu ai ales cuvintele, spuse Reacher. Mi-ai mulțumit pentru ajutor. Ajutor în ce privință, mai exact? Un gest spontan, de o fracțiune de secundă? Nu cred că în mod normal ai fi folosit acea exprimare. Ai fi spus, uau, ce tare a fost asta, nu? Sau doar ai fi ridicat din sprânceană. Ca o legătură sau un gest menit să spargă gheața. Ca și cum am fi fost doi inși care fac schimb de banalități. În loc de asta, mi-ai mulțumit aproape oficial. Ai spus: „Îți mulțumim foarte mult că ne ajuți cu asta”.

— Am vrut doar să fiu politicoș, spuse Aaron.

— Dar eu cred că genul ăsta de formalitate are nevoie de o incubajie mai lungă. Și ai spus „cu asta”. Cu ce? Ca tu să interiorizezi ceva drept „asta” cred că era nevoie de ceva mai mult decât o fracțiune de secundă. Ar fi fost necesar să fie ceva prestabilit. Și ai zis că *vă ajut*. Ceea ce presupune că e vorba despre ceva în curs de desfășurare. Ceva care exista înainte ca tânărul să fure geanta și care va continua după aceea. În plus, ai folosit forma de plural a pronumelui. Ai spus, „mulțumim că *ne* ajuți”. Pe tine și pe Bush. În legătură cu ceva care vă aparține deja, pe care-l aveți deja în desfășurare și doar a deraiat un pic de pe șine, dar în final daunele n-au fost chiar atât de mari. Cred că ăsta-i genul de ajutor pentru care mi-ați mulțumit. Pentru că v-ați simțit extrem de ușurați. Putea să fie mult mai rău, dacă tânărul ar fi fugit cu geanta. De-aia mi-ați mulțumit *foarte mult*. Prea mare recunoștința pentru un simplu jaf. Dar pentru voi era ceva mult mai important.

— Am fost politicoș.

— Și cred că declarația mea de martor e în principal pentru șeful departamentului și pentru consilierul local, nu pentru un program de computer. Ca să le arătați că n-a fost vina voastră. Ca să le demonstrați că nu voi era cât pe ce să compromiteți cine știe ce operațiune de lungă durată. De-aia aveți nevoie de un om obișnuit. Orice martor obiectiv ar fi fost bun. Altfel, n-ați fi avut de partea voastră decât propriile voastre mărturii. Tu și Bush, apărându-vă pielea reciproc.

— Nu făceam decât să ne plimbăm pe-acolo.

— Nici măcar nu v-ați uitat unul la celălalt. N-ați stat nicio clipă pe gânduri. Ați luat-o imediat pe urmele genții. V-ați gândit la geantă toată ziua. Sau toată săptămâna.

Aaron nu răspunse și nu mai avu prilejul să continue discuția, pentru că în acel moment ușa se deschise și cineva băgă capul. Îi făcu semn lui Aaron să iasă pentru o vorbă. Aaron ieși și ușa se închise în urma lui. Dar până să apuce Reacher să-și facă griji dacă ușa fusese încuiată sau nu, aceasta se deschise iar și Aaron îl anunță:

— Restul interogatoriului va fi efectuat de alți detectivi.

Ușa se închise la loc.

Și se deschise din nou.

Tipul care-și ițise capul prima oară intră, urmat de un ins asemănător. Amândoi arătau ca niște personaje clasice din Noua Anglie, desprinse parcă din fotografiile alb-negru ale unor cărți de istorie. Produsul multor generații de oameni obișnuiți cu munca grea și cu jertfa de sine. Amândoi erau slabi și vânoși și purtau cămăși în carouri sub sacouri sport. Aveau părul tuns scurt, fără nicio tentativă de stil. Funcționalitate pură. L-au anunțat că lucrau la Administrația Antidrog din Maine. O organizație la nivel de stat. Au mai spus că anchetele la nivel de stat le depășeau în importanță pe cele de nivel districtual. De unde și deturnarea interogatoriului. Au adăugat că aveau întrebări legate de ceea ce văzuse Reacher.

Se așezară pe scaunele lăsate libere de Aaron și Bush. Cel din stânga spuse că se numește Cook, iar cel din dreapta spuse că îl cheamă Delaney. Lăsa impresia că el ar fi liderul echipei. Părea hotărât să vorbească numai el. Despre ceea ce văzuse Reacher, spuse încă o dată. Nimic mai mult. N-avea niciun motiv să-și facă griji.

Dar apoi spuse:

— Mai întâi avem nevoie de informații cu privire la un anumit aspect. În opinia noastră, colegii de la poliția districtuală l-au tratat cu ușurință, superficial chiar. De înțeles, poate.

— Ce au tratat superficial? Întrebă Reacher.

— Care a fost exact starea ta de spirit, din perspectiva intenției, în momentul în care l-ai doborât pe acel tânăr?

— Pe bune?

— Cu cuvintele tale.

— Cât de multe să fie?

— Să fie câte trebuie.

— Îi ajutam pe polițiști.

— Nimic mai mult?

— Am văzut infracțiunea. Făptașul fugea direct spre mine. Era mai iute decât cei care-l urmăreau. Nu m-

am îndoit nicio clipă dacă e sau nu vinovat. Așa că m-am pus în calea lui. Nici măcar n-a fost rănit grav.

— Cum ai știut că cei doi bărbați sunt polițiști?

— Prima impresie. M-am înșelat sau nu?

Delaney avu o scurtă ezitare, apoi spuse:

— Acum spune-mi ce-ai văzut.

— Sunt sigur că ați auzit tot ce-am povestit prima dată.

— Așa e, spuse Delaney. Și am auzit și ce-ai discutat pe urmă cu detectivul Aaron. După ce detectivul Bush a ieșit. Se pare că ai văzut mai mult decât ai scris în declarație. Se pare că ai văzut ceva legat de o operațiune de lungă durată.

— Aia a fost o speculație, spuse Reacher. Nu-și avea locul într-o declarație scrisă.

— Din motive etice?

— Cred că da.

— Ești un om cu principii etice, domnule Reacher?

— Mă străduiesc.

— Dar acum, după ce-ai scris declarația, ești liber să faci speculații după pofta inimii. Ce ai văzut?

— De ce mă-ntrebi?

— S-ar putea să avem o problemă și tu s-ar putea să ne poți ajuta.

— Cum aș putea să vă ajut?

— Ai fost polițist militar. Știi cum merg treburile astea. Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

— Cred că i-am văzut pe Aaron și pe Bush urmărind-o pe fata cu geanta, spuse Reacher. Ca într-o operațiune de supraveghere. Obiectul supravegherii era geanta, în principal. Cea mai bună ipoteză e că fata urma să dea geanta unui suspect deocamdată necunoscut. Într-o etapă ulterioară. În alt loc. Ca într-o livrare de colet sau o plată pentru ceva. Poate că era important să vadă cu ochii lor cum se face schimbul. Poate că suspectul necunoscut e ultima verigă a lanțului. Așa s-ar justifica martorii de nivel înalt. Sau, mă rog, ce-or fi fost. Doar că planul a dat greș pentru că soarta a intervenit sub forma unui hoț de poșete apărut întâmplător. Ghinion curat. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Și nu-i mare scofală. Pot să o facă din nou mâine.

Delaney clătină din cap.

— Pescuim în ape tulburi. Pentru oamenii cu care avem de-a face aici, dacă nu te-ai prezentat la o întâlnire, ești mort. Chestia asta s-a terminat.

— Atunci îmi pare rău, spuse Reacher. Dar viața e așa cum e. Cel mai bine ar fi să treceți peste asta.

— Ție ți-e ușor să vorbești așa.

— Nu-s maimuțele mele, spuse Reacher. Și nici circul nu e-al meu. Sunt doar un om în trecere pe-aici.

— Trebuie să lămurim și aspectul ăsta. Cum dăm de tine dac-o să fie nevoie? Ai un telefon celular?

— Nu.

— Atunci, cum dau oamenii de tine?

— Nu dau.

— Nici măcar rudele și prietenii?

— Nu mai am nicio rudă.

— Nici prieteni?

— Nu din ăia cu care vorbești la telefon din cinci în cinci minute.

— Și cine știe măcar unde ești?

— Eu, spuse Reacher. E de-ajuns.

— Ești sigur?

— Până acum n-am avut nevoie să fiu salvat.

Delaney încuviință din cap și spuse:

— Hai să ne-ntoarcem la ce-ai văzut.

— La care parte?

— La tot. Poate că nu s-a terminat încă. Ar putea fi și altă interpretare?

— Orice e posibil, spuse Reacher.

— Ce fel de lucru ar fi posibil?

— Pe vremuri, eram plătit pentru genul ăsta de conversație.

— Putem să-ți oferim o cafea de la automatul secției.

— S-a făcut, zise Reacher. Neagră, fără zahăr.

Cook plecă după cafea și, când o aduse, Reacher luă o gură și spuse:

— Mulțumesc. Dar, ținând cont de toate aspectele, cred că a fost doar un eveniment întâmplător.

— Folosește-ți imaginația, zise Delaney.

— Folosiți-o voi pe-a voastră, replică Reacher.

— În regulă, spuse Delaney. Să presupunem că Aaron și Bush nu știau unde, când, cine sau cum, dar în cele

din urmă se așteptau să vadă cum geanta este transferată în custodia altcuiva.

— De acord, să presupunem, zise Reacher.

— Și poate că exact asta au văzut. Doar că puțin mai devreme decât s-ar fi așteptat.

— Orice e posibil, spuse Reacher din nou.

— Trebuie să presupunem că răufăcătorul și-a luat măsuri de prevedere pentru această operațiune secretă și clandestină. Poate că a stabilit un loc de întâlnire fals și a plănuit furtul genții pe parcurs. Ca un element de surpriză și imprevizibilitate. Așa poți să scapi cel mai bine de supraveghere. Poate chiar au făcut repetiții. Conform relatării tale, fata s-a împăcat ușor cu situația. Ai spus că a căzut în fund și după aia s-a ridicat în picioare și a fugit.

Reacher aprobă printr-o mișcare din cap și spuse:

— Ceea ce înseamnă că ai zice că tânărul în bluză neagră era suspectul necunoscut. Ai spune că el era destinatarul genții, din capul locului.

— Iar pe tip l-am prins, spuse Delaney încuviințând din cap, așa că operațiunea a fost de fapt un succes total.

— Ție ți-e ușor să spui asta. Și, în același timp, e foarte convenabil.

Delaney nu răspunse.

— Unde e tânărul acum? întrebă Reacher.

Delaney arată spre ușă.

— La două camere de-aici. În curând îl ducem la Bangor.

— A vorbit?

— Încă nu. E un soldat loial.

— În afară de situația în care nu e deloc un soldat.

— Noi credem că este. Și mai credem c-o să vorbească, când o să-nțeleagă ce pericole îl pasc.

— Încă o problemă majoră, spuse Reacher.

— Care?

— Geanta mi s-a părut goală. Ce fel de livrare sau plată ar fi fost aia? Nu obții o condamnare dacă urmărești o geantă goală prin oraș.

— Geanta n-a fost goală, spuse Delaney. Cel puțin, inițial.

— Ce era în ea?

— Ajungem și acolo. Dar mai întâi trebuie să ne întoarcem la ce te-am întrebat încă de la început. Ca să fim siguri. Legat de starea ta de spirit.

— Îi ajutam pe polițiști.

— Oare?

— Te temi să nu fii tras la răspundere? Dacă aș fi un civil care acordă asistență, m-aș bucura de aceeași imunitate ca și forțele de ordine. În plus, tânărul n-a fost rănit. Poate câteva vânătăi. O julitură la genunchi, eventual. Nicio problemă. Decât dacă aveți niște judecători mai ciudați pe-aici.

— Judecătorii noștri sunt în regulă. Când înțeleg contextul.

— Ce alt context ar putea să fie? Am fost martor la o infracțiune. S-a văzut clar că polițiștii vor să-l prindă pe făptuitor. I-am ajutat. Vrei să spui că ai o problemă cu asta?

— Ne scuzi o clipă? zise Delaney.

Reacher nu-i răspunse. Cook și Delaney se ridicară din spatele mesei transversale și ieșiră din încăpere. Ușa se închise în spatele lor. De data asta, Reacher nu avu nicio îndoială că era încuiată. Se uită la oglindă. Nu văzu nimic în afară de imaginea lui reflectată, în tonuri de gri cu nuanțe de verde.

Zece minute din timpul tău. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Nu se întâmplă nimic. Trei minute lungi. Apoi Cook și Delaney se întoarseră și se așezară ca înainte, Cook la stânga și Delaney la dreapta.

— Ai spus că acordai asistență forțelor de ordine, zise Delaney.

— Corect, spuse Reacher.

— Vrei să-ți revizuiеști această declarație?

— Nu.

— Ești sigur?

— Voi nu sunteți siguri?

— Nu, spuse Delaney.

— De ce?

— Credem că adevărul este cu totul altul.

— Cum așa?

— Credem că tu urma să iei geanta de la tânăr. La fel cum el a luat-o de la fată. Credem că tu ai fost a doua

scurtătură surprinzătoare și imprevizibilă.

— Geanta a căzut pe asfalt.

— Avem martori care spun că te-au văzut când te-ai aplecat s-o iei de jos.

— M-am gândit mai bine și am lăsat-o acolo. Aaron a luat-o.

— Și când a luat-o era deja goală, spuse Delaney încuviințând din cap.

— Vrei să mă cauți în buzunare?

— Credem că ai extras conținutul genții și l-ai pasat altcuiva din mulțime.

— Ce?

— Dacă tu ai fost a doua scurtătură, de ce n-ar fi existat și o a treia?

— O aiureală, spuse Reacher.

— Jack Reacher, ești arestat pentru implicare criminală într-o organizație bazată pe corupție și șantaj. Ai dreptul să nu vorbești. Tot ceea ce spui poate fi folosit împotriva ta în instanță. Ai dreptul la prezența unui avocat înainte de continuarea interogatoriului. Dacă nu-ți poți permite un avocat, îți va fi repartizat unul, plătit din banii contribuabililor.

Patru polițiști districtuali intrară, trei cu pistoalele scoase din tocuri și al patrulea cu o pușcă ținută în față, în bandulieră. De cealaltă parte a mesei, Cook și Delaney își traseră doar puțin reverele sacourilor ca să se vadă pistoalele Glock 17 în tocuri. Reacher rămase nemișcat. Șase contra unu. Prea mulți. Șanse inegale. Plus tensiunea care plutea în aer, plus degetele lipite de trăgaci, plus un nivel complet necunoscut de antrenament, competență și experiență.

Se puteau comite greșeli.

Fără să se clikească, Reacher spuse:

— Vreau un avocat public.

După care nu mai scoase niciun cuvânt.

Îi duseră mâinile la spate și-i puseră cătușele, apoi îl conduseră pe coridor. După două coturi în unghi drept, trecură pe o ușă de oțel montată într-un cadru din beton și intrară în zona de detenție a secției, un bloc miniatural cu trei celule goale de-a lungul unui coridor îngust, toate dincolo de o masă de înregistrare

care în acel moment era neocupată. Unul dintre polițiști își puse pistolul în toc și se așeză la masă. Îi scoaseră cătușele lui Reacher. Acesta le dădu pașaportul, cardul bancar, periuța de dinți, șaptezeci de dolari în bancnote, trei monede de 25 cenți și șireturile. Primi în schimb un brânci în spate și privilegiul de a ocupa singur prima celulă din șir. Ușa se închise zăngănind și broasca se încuie cu un zgomot ca de ciocan lovind un piron de cale ferată. Polițiștii se mai uitară o dată, cam cum fac oamenii la grădina zoologică, după care făcură stânga-mprejur și ieșiră din încăpere unul după altul. Reacher auzi ușa de oțel închizându-se în urma lor. Și apoi zgomotul încuietorii.

Așteptă. Se pricepea să aștepte. Era un om răbdător. Avea tot timpul din lume ca să ajungă la destinația lui, adică nicăieri. Se așeză pe pat, care era construit din beton armat, la fel ca micul birou cu un taburet construit dintr-o bucată. Pe taburet era o pernuță rotundă, din aceeași spumă de burete subțire, acoperită cu vinilin, ca și salteaua de pe pat. Toaleta era din oțel, cu un fel de chiuvetă deasupra. Numai apă rece. La fel ca cea mai mizerabilă cameră de motel, redusă la dotările minim necesare inevitabile, redusă apoi la dimensiuni abia suportabile. Arhitecții de pe vremuri folosiseră mai mult beton decât oriunde altundeva. Ca și cum deținuții care ar fi încercat să evadeze ar fi putut să exercite o forță mai mare decât a bombelor atomice.

Reacher măsură în minte timpul scurs. Trecură două ore, apoi o parte din a treia și în sfârșit cel mai tânăr dintre polițiștii în uniformă veni în control. Se uită la el printre bare și spuse:

— Ești bine?

— Da, sunt bine, zise Reacher. Mi-e puțin foame. E trecut de ora prânzului.

— Avem o problemă cu asta.

— Ce, bucătarul e în concediu medical?

— N-avem bucătar. Trimitem după mâncare la cafeneaua din apropiere. Suma autorizată pentru masă e de patru dolari. Dar asta e pentru deținuții

districtuali. Dar tu ești deținut al poliției statului. Nu știm cât alocă statul pentru masa de prânz.

— Mai mult, sper.

— Dar trebuie să știm sigur. Altfel, rămânem cu o belea pe cap.

— Delaney nu știe? Sau Cook?

— Au plecat. L-au dus pe suspectul celălalt la sediul lor din Bangor.

— Pentru cină, cât cheltuiți?

— Șase dolari jumătate.

— Micul-dejun?

— N-o să mai fii aici la micul-dejun. Ești deținut al statului. La fel ca celălalt tip. O să vină să te ia diseară.

O oră mai târziu, polițistul tânăr se întoarce cu un sandvici cu brânză la gril și un pahar cu Coca-Cola. Trei dolari și un pic. Se pare că detectivul Aaron spusese că, dacă statul deconta mai puțin de-atât, va acoperi diferența din buzunarul lui.

— Spune-i că-i mulțumesc, zise Reacher. Și mai spune-i să aibă grijă. Serviciu contra serviciu.

— Să aibă grijă în ce privință?

— În ce tabără se poziționează.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă nu pricepe, să fie sănătos.

— Vrei să spui că nu ești vinovat?

— Cred c-ai mai auzit asta înainte, spuse Reacher zâmbind.

Polițistul tânăr încuviință din cap.

— Toți spuneți la fel. Niciunul dintre voi n-a făcut niciodată nimic. Ne așteptăm la asta.

Apoi tipul plecă, iar Reacher mănăcă și se puse din nou pe așteptat.

După încă două ore, polițistul tânăr veni a treia oară și spuse:

— Avocata ta a venit. Se pune la curent cu cazul, vorbește la telefon cu cei de la poliția statului. Ei sunt tot în Bangor. Stau de vorbă chiar în acest moment. Avocata o să vină curând la tine.

— Cum e tipa? întrebă Reacher.

— E bună în meseria ei. Când mi-au furat mașina, m-a ajutat cu compania de asigurări. A fost în clasă cu sora mea la liceu.

— Câți ani are sora ta?

— E cu trei ani mai mare ca mine.

— Și tu câți ani ai?

— Douăzeci și patru.

— Ți-ai recuperat banii pe mașină?

— O parte.

Apoi polițistul se duse și se așeză pe taburetul de la masa de înregistrare. Ca să dea impresia de îngrijire corespunzătoare a deținutului, presupuse Reacher, cât timp se afla avocata în sediu. Reacher rămase unde era, pe pat. Așteptând.

După treizeci de minute veni și avocata. Îl salută amical pe polițistul de la birou, așa cum ar face oricine cu fratele mai mic al colegei de liceu. Apoi spuse altceva, pe un ton avocătesc liniștit, despre dreptul la intimitate al clientului, astfel că polițistul părăsi încăperea. Închise ușa de oțel în urma lui. Liniștea se lăsă peste blocul de celule. Avocata se uită printre zăbrele la Reacher. Ca la grădina zoologică. Poate la casa gorilei. Era de înălțime și greutate medie și purta sacou și fustă neagră. Avea părul scurt, castaniu cu șuvițe, ochi căprui și față rotundă, cu colțurile gurii lăsate în jos. Ca un zâmbet răsturnat. De parcă suferise multe dezamăgiri în viață. Ținea în mână o servietă de piele, prea plină ca să poată fi închisă cu fermoarul. Din partea de sus a servietei se iveau un morman de hârtie galbenă. Acoperită cu însemnări scrise de mână.

Lăsă servieta pe podea și se duse să ia taburetul de lângă masă. Îl postă lângă cușca lui Reacher și se așeză cât mai comod pe el, cu genunchii lipiți și tocurile pantofilor agățate peste bara care unea picioarele scaunului. Ca o întâlnire obișnuită între avocat și client, fiecare de o parte și de alta a biroului sau a mesei, doar că nu exista nici birou, nici masă. Doar un perete din bare groase de oțel, cu spații mici între ele.

— Mă numesc Cathy Clark, spuse ea.

Reacher nu spuse nimic.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme, dar am avut programată o tranzacție imobiliară.

— Faci și astfel de tranzacții? întrebă Reacher.

— În cea mai mare parte a timpului.

— Câte cazuri penale ai avut?

— Unul sau două.

— E o mare diferență procentuală între unu și doi. Câte cazuri, exact?

— Unul.

— Ai câștigat procesul?

— Nu.

Reacher nu spuse nimic.

— Trebuie să te mulțumești cu ce primești, zise avocata. Așa merg lucrurile. Se face o listă. Azi am fost eu în fruntea listei. Ca la aeroport, la coada pentru taxiuri.

— De ce nu mergem într-o sală de ședințe?

Ea nu-i răspunse. Reacher avu impresia că femeii îi plăceau zăbrelile. Avu impresia că îi plăcea această separare. O făcea să se simtă mai în siguranță.

— Crezi că sunt vinovat? întrebă el.

— Nu contează ce cred. Contează ce pot să fac.

— Și anume?

— Hai să vorbim, spuse ea. Trebuie să-mi explici de ce te aflai acolo.

— Trebuia să fiu undeva. Ei trebuie să explice de ce mi-aș fi deconspirat complicele. De ce l-am dat pe mâna lor.

— Ei cred că ai făcut-o din greșeală. Ai vrut doar să-i lei geanta și l-ai răsturnat din greșeală. Ei cred că tipul intenționa să alerge mai departe.

— De ce erau implicați detectivii districtuali într-o operațiune a poliției de stat?

— Din motive de buget, spuse ea. Și în același timp meritele sunt împărțite, ca să fie toată lumea mulțumită.

— N-am luat geanta.

— Au patru martori care spun că te-ai aplecat spre ea.

Reacher nu spuse nimic.

— De ce te aflai acolo? întrebă ea.

— Erau treizeci de oameni în piața aia. De ce era oricare dintre ei acolo?

— Dovezile arată că tânărul alerga direct către tine. Nu către ei.

— Nu așa s-a întâmplat. Eu m-am pus în calea lui.

— Întocmai.

— Tu crezi că sunt vinovat.

— Nu contează ce cred, spuse ea din nou.

— Ce susțin ei că ar fi fost în geanta aia?

— Deocamdată, nu susțin nimic.

— Și e legal? N-ar trebui să știu pentru ce sunt acuzat?

— Cred că în acest moment este legal.

— Crezi? Am nevoie de mai mult de-atât.

— Dacă vrei alt avocat, n-ai decât să-ți plătești unul.

— Tânărul ăla a vorbit ceva? Întrebă Reacher.

— Susține că n-a fost decât un simplu jaf. Că a crezut că fata folosea geanta pe post de poșetă. Spera să găsească bani și carduri de credit. Poate un telefon celular. Agenții de la poliția statului spun că asta e o poveste de acoperire, repetată în prealabil, pentru orice eventualitate.

— De ce cred ei că n-am rupt-o la fugă și eu? De ce aș fi rămas acolo după aia?

— Același lucru, spuse ea. O poveste de acoperire repetată dinainte. Pentru cazul în care lucrurile mergeau prost. Ai văzut că polițiștii l-au înhățat pe tovarășul tău, așa că amândoi ați trecut instantaneu la planul B. El era hoțul, tu ajutai forțele de ordine. El urma să primească o sentință minimă, tu primeai felicitări. Se așteaptă la un anumit nivel de sofisticare din partea voastră. Se pare că e un caz important.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap și spuse:

— Cât de important crezi că e acest caz?

— E o anchetă foarte mare. Se desfășoară de multă vreme.

— Crezi că e ceva care a costat mult?

— Așa-mi imaginez.

— Într-o vreme când bugetele par să fie o problemă.

— Bugetele sunt mereu o problemă.

— La fel ca orgoliile, reputațiile și analizele de performanță. Gândește-te la Delaney și Cook. Pune-te în

locul lor. O anchetă îndelungată și scumpă se duce de râpă dintr-un ghinion. Trebuie s-o ia de la început. Poate chiar mai rău. Poate că nici nu se mai poate relua ancheta. O situație neplăcută pentru toată lumea. Deci ce s-a întâmplat după asta?

— Nu știu.

— Natura umană, spuse Reacher. Mai întâi au urlat, au injurat și au dat cu pumnul în perete. După care li s-a deșteptat instinctul de supraviețuire. Au căutat în grabă cum să-și salveze pielea. Au căutat căi prin care să susțină că, de fapt, operațiunea a fost un succes. Agentul Delaney a spus exact asta. Au născocit ideea că tânărul făcea parte din toată învârteala. Apoi au tras cu urechea la discuția dintre mine și Aaron. M-au auzit când am spus că nu locuiesc nicăieri. Sunt un vagabond, după cum s-a exprimat Aaron. Ceea ce le-a dat o idee și mai bună. Puteau să afirme că au împușcat doi iepuri dintr-un foc. Că au arestat doi răufăcători și că au anihilat astfel nucleul întregii blestemății. Și uite-așa se puteau alege cu felicitări și scrisori de recomandare.

— Adică tu spui că povestea lor e inventată?

— Știu sigur că este.

— E o exagerare.

— Mai întâi s-au asigurat în privința mea. Au primit confirmarea că nu am la mine un telefon celular. S-au asigurat că nimeni nu-mi poartă de grijă pe unde umblu. S-au asigurat că sunt victima perfectă.

— Ai fost de acord cu ideea că tânărul a fost mai mult decât un simplu hoț de poșete.

— Ca o ipoteză, spuse Reacher. Și nu cu mult entuziasm. Făcea parte dintr-o discuție profesională în care m-au ademenit. Au spus că știu cum merg treburile astea. Eu le-am făcut jocul. Ei își construiau povestea cu care să-și salveze pielea. Eu am fost amabil, cred.

— Ai spus că era posibil.

— De ce-aș fi spus asta dacă aș fi fost implicat?

— Ei cred că a fost un dublu bluf.

— Nu sunt chiar așa de deștept, spuse Reacher.

— Ei cred că ești. Ai făcut parte dintr-o unitate militară de elită.

— Și asta nu m-ar pune de aceeași parte a baricadei cu ei?

Avocata nu spuse nimic. Doar se foi un pic pe scaun. Se simte stânjenită, se gândi Reacher. Lipsă de compasiune. Neîncredere. Poate chiar repulsie. O dorință de a pleca de-acolo. Natura umană. Știa cum merg lucrurile astea. Spuse:

— Verifică timpii de pe înregistrare. M-au auzit când am spus că n-am nicio adresă stabilă, și roțițele din mintea lor au început să se învârtă. N-a trecut mult și au deturnat interogatoriul, luându-le locul celorlalți detectivi. Au ieșit din nou mai târziu, doar pentru un minut. Ca să discute în privat. Au vrut să-și confirme reciproc că aveau elemente suficiente. Ca să-și poată pune planul în aplicare. Au hotărât să treacă la acțiune. S-au întors și m-au arestat.

— Nu pot să mă prezint cu asta la tribunal.

— Dar cu ce poți să te prezinți?

— Cu nimic, spuse avocata. Tot ce pot să fac e să negociez o reducere a pedepsei, cu recunoașterea vinovăției.

— Vorbești serios?

— Absolut. Vei fi pus sub o acuzație foarte gravă. O să prezint o teorie credibilă în instanță, pe care o vor susține cu depoziții ale martorilor oculari din rândul cetățenilor de rând din Maine, toți aceștia fiind, literalmente sau doar la modul figurat, prieteni și vecini cu membrii juriului. Tu ești un outsider, cu un stil de viață greu de înțeles. Adică măcar poți să-mi spui de unde ești?

— De nicăieri.

— Unde te-ai născut?

— În Berlinul de Vest.

— Ești german?

— Nu, tata a fost infanterist marin. Născut în New Hampshire. Berlinul de Vest era locul unde-și desfășura serviciul militar la acea dată.

— Deci ai fost dintotdeauna militar?

— Din naștere.

— Nu e bine. Oamenii îți mulțumesc pentru serviciul efectuat, dar în adâncul lor ei cred că psihicul îți e afectat de traume. Riscul de a fi condamnat este

considerabil și, dacă vei fi, o să primești o sentință cu detenție de lungă durată. Ar fi mult mai puțin riscant să pledăm vinovat pentru o acuzație mai puțin gravă. În felul ăsta s-ar economisi timpul și banii pentru un proces cu jurați. Asta contează foarte mult. Ar putea să însemne diferența dintre cinci ani și douăzeci. Ca avocată, mi-aș încălca obligațiile dacă nu ți-aș face această recomandare.

— Îmi recomanzi să fac cinci ani de pușcărie pentru o faptă pe care n-am comis-o?

— Toți acuzații spun că sunt nevinovați. Jurații știu asta.

— Și avocații?

— Clienții mint mereu.

Reacher nu spuse nimic.

— Vor să te mute la Warren în seara asta, spuse avocata.

— Ce-i la Warren?

— Penitenciarul de stat.

— Grozav.

— Am depus o cerere ca să te mai țină aici o zi, două. Mai convenabil pentru mine.

— Și?

— Au refuzat.

Reacher nu spuse nimic.

— O să te aducă aici mâine-dimineață pentru punerea sub acuzare, spuse avocata. Tribunalul e în clădirea asta.

— Adică sunt dus până acolo și adus înapoi în mai puțin de douăsprezece ore? Asta nu e foarte eficient. Ar trebui să rămân aici.

— Ești în sistem acum. Așa funcționează lucrurile. Nimic n-o să ți se mai pară logic vreodată. Obişnuiește-te. Discutăm dimineață despre pledoaria ta. Îți sugerez să te gândești la ea foarte serios peste noapte.

— O cerere de eliberare pe cautiune putem face?

— Cam cât ai putea să plătești?

— Vreo șaptezeci de dolari și niște mărunțiș.

— Curtea ar considera asta o insultă, spuse avocata. Mai bine să nu depui nicio cerere.

După care se ridică de pe taburet, își luă servieta dolidă de documente și ieși din încăpere. Reacher auzi ușa de oțel deschizându-se și închizându-se. Liniștea se lăsă din nou peste blocul de celule.

Zece minute din timpul tău. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Mai trecu o oră, după care tânărul polițist veni din nou. Îl anunță că statul autorizase pentru cină șase dolari și cincizeci de cenți, tot atât cât ar fi cheltuit și districtul. Prin urmare, putea să primească aproape orice se afla în meniul pentru cină. Îi citi o listă lungă de posibilități. Reacher se gândi un moment. Plăcintă de pui, poate. Sau paste. Sau salată cu ouă. Enumeră cu glas tare cele trei variante. Polițistul îi recomandă plăcinta cu carne de pui, zicând că e bună. Reacher îl crezu pe cuvânt. Plus cafea, adăugă el. Multă de tot, sublinie el, o cantitate cât mai mare, într-o carafă, ca să se mențină caldă. Cu ceașcă și farfurioară din porțelan corespunzător. Fără frișcă, fără zahăr. Polițistul își notă totul pe o bucățică de hârtie, cu un creion bont. Apoi întrebă:

— A fost OK apărătorul public?

— Desigur, spuse Reacher. Mi s-a părut o femeie cumsecade. Și deșteaptă. Crede că totul e o neînțelegere și că cei de la poliția statului sunt cam prea entuziaști uneori. Nu ca oamenii voștri de-aici, de la district. N-au simțul realității.

Tânărul polițist încuviință cu o mișcare din cap.

— Cred că așa se-ntâmplă câteodată.

— Mi-a zis că, cel mai probabil, mâine o să fiu pus în libertate. Și că să stau liniștit și să am încredere în sistem.

— De regulă, asta-i calea cea mai bună, spuse tânărul.

Puse bilețelul în buzunarul cămășii și ieși din încăpere.

Reacher se așeză pe pat. Așteptă. Simți cum clădirea devine mai liniștită, odată cu plecarea acasă a celor din schimbul de zi și sosirea celor din schimbul de noapte. Oameni mai puțini. Bugetele. Un district rural într-o zonă subpopulată a statului. Apoi, în

sfârșit, polițistul tânăr reveni cu mâncarea. Aproape sigur era ultima lui misiune din ziua aceea. Ținea o tavă cu o farfurie de porțelan cu capac metalic și o carafă burtoasă de plastic alb plină cu cafea, alături de o farfurioară pe care se afla o ceașcă cu fundul în sus și un cuțit și o furculiță înfășurate într-un șervețel de hârtie.

Carafa de plastic era componenta esențială. Din cauza ei, întregul ansamblu nu putea fi trecut prin fanta orizontală montată între zăbrele. Tânărul nu putea să culce carafa pentru că s-ar fi rostogolit și cafeaua s-ar fi împrăștiat peste plăcintă. Nu putea nici s-o treacă în poziție normală printre barele metalice, acestea fiind prea apropiate ca să lase să treacă partea burtoasă a acesteia.

Tânărul polițist ezită, nesigur pe el.

Douăzeci și patru de ani. Un răcan. Un ins care nu vedea în Reacher decât un bărbat în vârstă placid, care-și petrecuse tot timpul șezând pe pat, aparent relaxat și resemnat. Fără strigăte și zbierete. Fără să se plângă. Fără accese de furie.

Care credea în sistem.

Niciun pericol.

Urma să țină tava în echilibru pe degetele răsfirate, așa cum fac chelnerii. Apoi își va scoate cheile de la centură. Va descuia ușa și o va deschide cu vârful pantofului. Tocul de la șold era gol. N-avea pistol. Așa era practica standard în toată lumea. Niciun gardian n-a fost vreodată înarmat. Să ai la tine o armă încărcată când te afli în preajma deținuților ar însemna să cauți necazul cu lumânarea. Apoi urma să intre în celulă. Își va agăța cheile la centură și va ține tava cu ambele mâini. Se va întoarce într-o parte, spre biroul de beton.

O poziționare relativă care urma să ofere mai multe oportunități.

Reacher așteaptă.

Dar nu.

Poate că tipul era genul de răcan căruia i se fură mașina, dar nu era tâmpit de-a binelea. Puse tava pe podea în afara celulei, doar temporar, și luă carafa cu cafea, ceașca și farfurioara ca să le așeze pe gresie,

dincoace de zăbrele, după care ridică din nou tava și o strecură prin fantă. Reacher o preluă. Ca să bea cafea, era nevoit să-și strecoare mâinile printre gratii și să-și umple ceașca în afara celulei. Ceașca încăpea printre bare. Poate nu și farfurioara, dar pe de altă parte nu lua cina la Ritz.

— Hai c-am rezolvat-o, spuse tânărul.

Nu era tâmpit de-a binelea.

— Mulțumesc, spuse Reacher. Îți sunt recunoscător.

— Poftă bună, zise tânărul.

Reacher ar fi avut poftă, dar plăcinta nu era bună, iar cafeaua era slabă.

O oră mai târziu, un alt polițist în uniformă veni să ia vasele și tava. Schimbul de noapte.

— Trebuie să vorbesc cu detectivul Aaron, îi spuse Reacher.

— Nu-i aici, spuse tipul cel nou. A plecat acasă.

— Adu-l înapoi. Imediat. E important.

Tipul nu-i răspunse.

— Dacă află că ți-am zis să-l chemi și nu l-ai sunat, o să facă urât. Poate să te lase și fără insignă. Am auzit că sunt probleme cu bugetul. Sfatul meu ar fi să nu-i dai motive.

— Despre ce e vorba?

— Un mare succes pentru el.

— Vrei să mărturisești?

— Poate.

— Ești deținut al statului. Noi suntem de la poliția districtuală. Nu ne interesează ce-ai făcut.

— Tu du-te și sună-l.

Polițistul nu-i răspunse. Luă tava și închise ușa de oțel în urma lui.

De bună seamă că tipul sunase, pentru că Aaron își făcu apariția după nouăzeci de minute. Se lăsase seara. Era îmbrăcat în același costum. Nu părea nici nerăbdător, nici iritat. Doar neutru. Poate puțin curios. Se uită la Reacher printre zăbrele.

— Ce vrei? îl întreabă el.

— Să vorbim despre cazul ăsta, spuse Reacher.

— E problema statului acum.

— Nu și dacă a fost un simplu jaf.

— N-a fost.

— Crezi asta?

— A fost un mod credibil de a scăpa de supraveghere.

— Și partea despre mine, ca ingredient secret?

— Și aia e credibilă.

— Ar fi fost o coordonare de-a dreptul miraculoasă, nu crezi? Exact la locul și momentul potrivit.

— Poate că așteptai acolo de câteva ore.

— Oare așa am făcut? Ce spun martorii tăi?

Aaron nu-i răspunse.

— Verifică timpili de pe înregistrare. Discuția dintre mine și tine. Imaginează-ți succesiunea. Lui Delaney i s-a pus pata pe mine când a auzit ceva.

— Avocata ne-a transmis deja asta, spuse Aaron. Chestia cu victima fără adăpost. Nu m-a convins nici atunci, nu mă convinge nici acum.

— Dincolo de orice îndoială rezonabilă? îl întreabă Reacher.

— Eu sunt detectiv. Îndoiala rezonabilă e treaba juraților.

— Ești mulțumit dacă un om nevinovat ajunge la pușcărie?

— Jurații sunt cei care stabilesc vinovăția sau nevinovăția.

— Să zicem c-o să fiu achitat. Ești mulțumit să-ți vezi cazul ducându-se de râpă?

— Nu e cazul meu. E problema statului.

— Ascultă din nou caseta, insistă Reacher. Cronometreaz-o.

— N-am cum, spuse Aaron. Nu mai există casetă.

— Păi, mi-ai zis că există.

— Noi suntem poliția districtuală. Nu putem înregistra un interogatoriu făcut de poliția statului. Nu mai intră în jurisdicția noastră. Așa că înregistrarea a fost întreruptă.

— A fost înainte de asta. Când discutam noi doi.

— Partea aia s-a defectat. Când s-a oprit înregistrarea, partea înregistrată până atunci s-a șters.

— Serios?

— Uneori se întâmplă și accidente.

— Cine a apăsât butonul de stop?

Aaron nu-i răspunse.

— Cine? insistă Reacher.

— Delaney, spuse Aaron. Când a preluat interogatoriul de la mine. Și-a cerut scuze. A zis că nu era obișnuit cu aparatura noastră.

— Și l-ai crezut?

— Ce motiv aş fi avut să nu-l cred?

Reacher nu spuse nimic.

— Uneori se întâmplă și accidente, spuse din nou Aaron.

— Ești sigur c-a fost un accident? Ești sigur că n-au făcut din rahat bici? Că nu și-au șters urmele?

Aaron nu spuse nimic.

— N-ai mai văzut niciodată întâmplându-se așa ceva? întrebă Reacher.

— Ce-ai vrea să spun? E polițist, ca și mine.

— Și eu sunt.

— Tu ai fost cândva. Acum ești doar un tip aflat în trecere.

— Într-o zi o să fii și tu. Vrei ca toți anii ăștia să nu mai însemne nimic?

Aaron nu-i răspunse.

— Încă de la început mi-ai spus că juraților nu le plac întotdeauna mărturiile polițiștilor. De ce-o fi așa? Oare jurații ăia se înșală de fiecare dată?

Niciun răspuns.

— Chiar nu-ți mai amintești discuția noastră înregistrată pe bandă?

— Chiar dacă mi-aș aminti, ar fi cuvântul meu contra cuvântului lor. Și nu s-ar zice că e chiar un corp delict, nu?

Reacher nu spuse nimic. Aaron se mai uită la el printre zăbrele un minut și apoi plecă din nou.

Reacher stătea întins pe patul îngust, cu un cot înfipt în perete și capul rezemat în palma făcută căuș. *Verifică timpii de pe înregistrare*, spusese el. Trecu în revistă ceea ce-și amintea din prima lui conversație cu Aaron, din camera ca un buncăr, vopsită în vernil. Declarația de martor. Preambulul. Numele, data nașterii, numărul asigurării sociale. Apoi adresa. Fără

domiciliu fix și așa mai departe. Și-l imaginează pe Delaney ascultând. Un difuzor minuscule în altă încăpăre. *Cu alte cuvinte, nu ai casă*, spusese Aaron. Delaney îl auzise spunând asta. Tare și clar. Cât de mult îi luase să sesizeze oportunitatea și să dea buzna în sala de interogatorii?

Prea mult, se gândi Reacher.

Urmase bravada despre sindromul de tulburare posttraumatică și Unitatea 110, după care considerațiile cam dezlănate ale lui Aaron despre cât de utilă sau dăunătoare ar fi fost mărturia lui și în sfârșit mărturia propriu-zisă, atentă, elaborată, coerentă, detaliată, clară și rostită fără grabă. Apoi discuția privată de după plecarea lui Bush. Speculația și analiza semantică adusă în sprijinul acesteia. *Ai spus: „Îți mulțumim foarte mult că ne ajuți cu asta”*. Și așa mai departe. Tot ce mai urmase. Una peste alta, șapte minute, poate. Sau opt, sau nouă.

Sau zece.

Prea mult timp.

Delaney reacționase la altceva.

Ceva ce auzise mai târziu.

Când, după presupunerile lui Reacher, se făcuse zece seara, pe coridorul de dincolo de ușa de oțel se auzi un tropăit de pași grei. Ușa se deschise și intrară șase oameni. În uniforme diferite. De la poliția statului. Escorte pentru deținuți. Aveau sprayuri cu gaze iritante și inflamatorii și pistoale cu electroșocuri prinse la centură. Cătușe pentru mâini și picioare și lanțuri metalice subțiri. Își cunoșteau meseria. Îl puseră pe Reacher să stea cu spatele lipit de barele metalice și să întindă mâinile în spate, prin fanta prin care se introducea tava cu mâncare. Îi prinseră cătușele la încheieturi și, ținând strâns de veriga de prindere, se lăsară pe vine și-și băgară mâinile printre bare, la fel cum făcuse și Reacher când își turnase cafeaua în ceașcă, dar în sens invers. Îi puseră cătușe la glezne și apoi le legară cu un lanț de cătușele de la mâini. Abia apoi descuiară ușa culisantă și o deschiseră. Reacher ieși cu pași mici și lanțul zăngănind, iar însoțitorii îl opriră la biroul de

înregistrare, de unde îi scoaseră bunurile personale dintr-un sertar. Pașaportul, cardul bancar, periuța de dinți, cei șaptezeci și cinci de dolari în bancnote, cele trei monede de 25 de cenți și șireturile. Le puseră pe toate într-un plic kaki, pe care îl sigilară. Apoi îl escortară afară din blocul de detenție, trei inși în față și trei în spate. Îl conduseră pe coridorul cu tavan jos din beton și ieșiră în parcare. Lângă SUV-ul avariat din colțul îndepărtat fusese parcat un autobuz de școală vopsit în cenușiu, cu plase de sârmă la geamuri. Îl împinseră înăuntru și-l așezară pe o banchetă din fundul vehiculului. Nu mai erau și alți pasageri. Unul dintre ei se așeză la volan, iar ceilalți cinci se așezară aproape unii de ceilalți, în partea din față a autobuzului.

Ajunseră la Warren cu puțin înainte de miezul nopții. Închisoarea era vizibilă de la peste un kilometru și jumătate distanță, iar luminile puternice ale reflectoarelor cu arc se întrezăreau prin ceață. Autobuzul așteptă la poartă, cu motorul Diesel duduind la ralanti, așteptând să fie inspectat în lumina reflectoarelor, după care poarta se deschise și autobuzul intră în curte. Se opri din nou la a doua poartă și în sfârșit opri într-un loc bine iluminat, în apropierea unei uși de fier pe care scria *Primire deținuți*. Cei șase paznici îl conduseră pe Reacher de-a lungul brațului drept al unei joncțiuni în formă de Y, spre locul destinat deținuților care nu fuseseră condamnați încă. Îi scoaseră cătușele de la mâini și picioare. Plicul kaki cu bunurile lui personale trecu în gestiunea magaziei și Reacher primi o salopetă albă și șlapi albaștri. Apoi îl conduseră într-o celulă mai mult sau mai puțin asemănătoare cu cea pe care tocmai o părăsise. Ușa se închise și gardianul răsuci cheia în broască. Escorta plecă și, un minut mai târziu, lumina se stinse, iar peste blocul de detenție se lăsă întunericul zgomotos și agitat.

Se făcu din nou lumină la șase dimineața. Reacher îl auzi pe gardian pe coridor cum deschidea ușă după ușă. În cele din urmă, tipul ajunse la ușa lui Reacher. Avea cam treizeci de ani și o înfățișare de om rău.

— Du-te să-ți iei micul-dejun, acum, spuse el.

Micul-dejun se lua într-o încăpere mare și joasă în care mirosea a mâncare fiartă și a dezinfectant. Reacher se așeză la o coadă formată din alți doisprezece inși. Tânărul cu bluză neagră și glugă nu era printre ei. Reacher se gândi că era încă la Bangor, la sediul central al DEA din Maine. Poate că vorbea, poate că nu. Reacher ajunse la postul de servire și primi o lingură de terci galben, care putea să fie ouă jumări, servit pe o felie de ceea ce ar fi putut să fie pâine albă, împreună cu o cană de melamină plină cu ceea ce ar fi putut să fie cafea. Sau apa în care se spălaseră vasele din seara precedentă. Se așeză pe bancă la o masă neocupată și începu să mănânce. Pușcărișii din jur erau oameni de tot felul, cei mai mulți cu priviri viclene și furișe. Din reflex, partea din spate a creierului lui Reacher făcu o evaluare a pericolelor, dar nu găsi prea multe motive de îngrijorare, doar dacă nu cumva carille dentare erau contagioase.

Când micul-dejun se termină, toți deținuții au fost scoși afară pentru ora obligatorie de exerciții fizice matinale. Zona destinată detenției preventive era mult mai mică decât pușcăria propriu-zisă, așa încât și curtea era mai mică, cam cât un teren de baschet, separat de populația generală printr-un gard înalt din sârmă. Gardul avea o poartă cu un zăvor, dar fără lacăt. Gardianul care îi condusesese afară din clădire se postă în fața ei. Dincolo de el, lumina zorilor de primăvară se înălța pe cer.

Partea mai spațioasă a curții era plină de bărbați în uniforme de o culoare diferită. Câteva sute de inși. Se plimbau de colo-colo în grupuri. Unii dintre ei arătau ca niște personaje deznădăjduite. Printre ei se afla și un ins uriaș, înalt de doi metri și având peste 130 de kilograme. Ca o caricatură a unui tăietor de lemne din Maine, de pe vremuri. Îi lipsea doar cămașa groasă cadrilată și securea cu două tăișuri. Era mai masiv decât Reacher, o raritate statistică. Se afla cam la șase metri distanță și privea prin gardul de sârmă. Se uita la Reacher. Reacher se uită la el, fix în ochii lui. Individul se apropie. Reacher continuă să-i înfrunte

privirea. O atitudine periculoasă în pușcărie. Dar, dacă și-ar fi mutat privirea, ar fi intrat pe o pantă alunecoasă. Ar fi fost un gest de supunere. Era mai bine ca problemele legate de ierarhie să fie rezolvate din capul locului. Natura umană. Reacher știa cum mergeau lucrurile astea.

Tipul se apropie de gard și spuse:

— La ce te uiți?

O mișcare standard. Veche de când lumea. Reacher urma să se intimideze și să spună „la nimic”. La care individul ar fi spus: „Adică eu sunt nimic?” Iar de aici lucrurile ar fi mers din rău în mai rău. O astfel de situație era de evitat. Prin urmare, Reacher răspunse:

— Mă uit la tine, căcănarule.

— Cum mi-ai zis?

— Căcănarule.

— Ești un om mort.

— Ultima oară când am verificat, încă nu eram, spuse Reacher.

Exact în acel moment izbucni o zarvă mare în colțul îndepărtat al curții mari. Mai târziu, Reacher avea să-și dea seama că fusese precis sincronizată. Șoapte și semnale fuseseră transmise prin mulțime în diagonală, de la om la om. În depărtare se auzeau zbierete și larmă de încăierare. Reflectoarele se aprinseră în turnurile de pază, îndreptate în direcția aceea. Stațiile radio intrară în funcțiune. Toată lumea se repezi într-acolo. Inclusiv gardienii. Până și gardianul de la poarta curții mai mici. Acesta se strecură pe poartă și alergă în direcția mulțimii.

Imediat după aceea, individul masiv se mișcă în direcția opusă. Pe poarta nepăzită. În curtea mică. Direct către Reacher. Nu era o priveliște prea plăcută. Șlapi negri, fără șosete, uniformă portocalie întinsă peste mușchii umflați.

Deodată, situația deveni și mai urâtă.

Individul își mișcă fulgerător brațul și în mână lui apărură o armă. Din mânecă. Un șis de pușcărie. Din plastic transparent. Probabil, coada unei periute de dinți ascuțite pe o piatră, cam de vreo cincisprezece centimetri. Ca un stilet. O treime din lungime era

înfășurată în leucoplast. Pentru prindere. Nu era bine deloc.

Reacher se descălță de papuci.

Individul făcu la fel.

— De când mă știi, am avut o regulă, spuse Reacher. Dacă scoți cuțitul la mine, îți rup brațele.

Matahala nu spuse nimic.

— Regula e totalmente inflexibilă, mă tem, continuă Reacher. Nu pot să fac o excepție doar pentru că ești un dobitoc.

Matahala se apropie și mai mult.

Ceilalți indivizi din curte se dădură înapoi. Reacher auzi clinchetul gardului metalic când aceștia se rezemară de el. Auzi sunetele răzmeriței în desfășurare. Fabricată, prin urmare, făcută cam fără tragere de inimă. Nu putea să dureze la nesfârșit. În curând, reflectoarele aveau să fie readuse la poziția inițială. Gardienii urmau să se regrupeze și să se întoarcă la posturi. Tot ce trebuia să facă era să aștepte.

Ceea ce nu-l caracteriza.

— Ultima șansă, spuse el. Lasă arma jos și întinde-te pe pământ. Altfel, ai s-o pățești rău de tot.

Vorbise cu glasul de polițist militar, exersat de-a lungul anilor ca să inspire spaimă și intimidare, totul plutind pe imaginea de psihopat dezlănțuit a copilului care nu pierdea niciun prilej de încăierare pe străduțele lăturalnice din toată lumea. Văzu ceva licărind în privirea matahalei. Dar nimic mai mult. Manevra n-avea să funcționeze. Va trebui să se lupte.

Iar asta îl făcu dintr-odată fericit.

Pentru că acum știa.

Zece minute din timpul tău. Ai văzut ce-ai văzut.

Nu-i plăceau cuțitele.

— Hai, grășane, spuse el. Arată-mi de ce ești în stare!

Tipul se apropie rotindu-se din mers și ținând șişul în față. Reacher fentă spre stânga și cuțitul improvizat smuci în acea direcție, astfel că Reacher reveni spre dreapta, în interiorul traiectoriei și încercă să prindă cu mâna stângă încheietura adversarului, dar din cauza unei mici erori de sincronizare îl prinse de mână, gest care echivala cu strângerea unei mingi de

softbal. Îl trase de mână, întorcându-l și mai mult, după care îi aplică o lovitură triplă în meclă, *bum, bum, bum*, fulgerător, în tot acest timp strângând cât putea de tare mâna dreaptă a individului, cea în care ținea cuțitul. Tipul se trase înapoi și sudoarea din palma lui Reacher îi înlesni scăparea, până când Reacher rămase în mână cu șişul, ceea ce era în regulă, pentru că era ascuțit doar în vârf, nu ca o lamă, și în plus era din plastic, așa încât Reacher își propti buricul degetului mare în punctul unde se termina leucoplastul și-l rupse ca pe o grisină.

Până aici, totul era bine. În acel moment, după trei secunde de la începerea confruntării, principala problemă a lui Reacher era cum naiba avea să-și respecte promisiunea de a-i rupe brațele individului. Acestea erau imense. Erau mai groase decât le-aveau majoritatea oamenilor. Hălci de mușchi tari îi înveleau oasele.

Apoi situația se înrăutăți din nou.

Sângele care șiroia din nasul și gura matahalei parcă îi dădu forțe noi. Se propti în picioare și scoase un răget asemănător cu cele scoase de indivizi la concursurile de forță pe care Reacher le urmărea în camerele de motel, la televizor. Ca și cum se pregătea psihic să tracteze de unul singur o camionetă sau să ridice un bolovan mare cât un Volkswagen. Urma să se năpustească asupra lui ca un bivoli indian. Urma să-l doboare pe Reacher la pământ și să-l mitralieze cu lovituri de pumn.

Faptul că se descălțase nu-l ajuta. Loviturile cu piciorul gol erau rezervate cluburilor de sănătate sau jocurilor olimpice. Papucii din cauciuc erau și mai răi. Reacher se gândi că ăsta era și motivul pentru care deținuții erau obligați să-i poarte. Așa încât lovirea adversarului cu piciorul nu intra în meniu. Ceea ce constituia o limitare tristă. Dar putea să se folosească de genunchi și de coate.

Individul porni la atac, urlând, cu brațele desfăcute larg, ca și cum ar fi vrut să-l prindă pe Reacher într-o îmbrățișare de fier. Așa că Reacher atacă și el. Direct către matahală. Era singura variantă realistă. O ciocnire putea fi un lucru minunat. În funcție de cine

lovea primul și ce nimerea. În acest caz, era vorba de antebrațul lui Reacher și de buza de sus a individului. Ca o ciocnire frontală dintre două mașini pe autostradă. Ca și cum l-ai fi făcut pe individ să-și tragă singur un pumn în față.

Sirenele închisorii amuțiră.

Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

Reflectoarele reveniră în poziția inițială. Răzmerița se încheiase. Dintr-odată, în curtea închisorii se lăsă liniștea. Matahala nu se putu abține. Natura umană. Voia să se uite. Voia să știe. Întoarse capul. Doar un spasm infim. Un reflex, înăbușit instantaneu.

Dar suficient. Reacher îl izbi în ureche. Tot timpul din lume. Ca și cum ar fi lovit o minge atârnată de un copac. Și nimeni nu are mușchi în zona urechii. Toate urechile sunt în mare măsură egale. Acolo se află cele mai mici oase ale corpului uman. Plus tot felul de mecanisme pentru menținerea echilibrului. Fără de care te prăbușești.

Individul căzu greoi.

Razele reflectoarelor ajunseră la gardul din sârmă.

Reacher luă mâna matahalei. Ca și cum ar fi vrut să-l ajute să se ridice. Dar nu. Atunci, poate că dorea să i-o strângă cu respect și să-l felicite călduros pentru înfrângerea suferită vitejește.

Nici asta.

Reacher înfipse șişul rupt în palma individului și-l lăsă așa, cu ambele capete ieșind din palmă, după care plecă și se amestecă printre ceilalți deținuți strânși lângă ușa. O secundă mai târziu, lumina reflectorului se opri pe corpul matahalei. Sirenele porniră schimbându-și tonalitatea, anunțând închiderea în celule.

Reacher aștepta în celulă. Nu credea că așteptarea o să dureze mult. Era suspectul evident. Ceilalți deținuți din curtea mică erau cam de două ori mai mici decât matahala. Așa încât gardienii aveau să vină la el mai întâi. Probabil. Ceea ce putea fi o problemă. Pentru că, tehnic vorbind, fusese înfăptuită o infracțiune. Așa ar fi spus unii. Alții ar fi fost de părere că fusese un caz

clasic de autoapărare, care era în general legală, în majoritate. Era doar o chestie de interpretare.

O argumentație care se anunța dificilă.

Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Aștepta.

Auzi zgomot de pași pe coridor. Doi gardieni veniră direct la celula lui. Aveau la centură spray-uri cu gaze lacrimogene și pistoale cu electroșocuri. De asemenea, cătușe pentru mâini și picioare și lanțuri metalice subțiri. Unul dintre ei spuse:

— Pregătește-te să te întorci când îți ordon s-o faci și să-ți bagi mâinile prin fanta pentru mâncare.

— Unde mergem? Întrebă Reacher.

— O să afli.

— Aș aprecia dacă aș afla mai devreme.

— Și eu aș aprecia măcar o jumătate de șansă ca să-mi folosesc pistolul cu șocuri. Care dintre noi doi o să obțină azi ceea ce-și dorește?

— Cred că niciuna dintre variante n-ar fi bună pentru noi, spuse Reacher.

— De acord, spuse gardianul. Hai să ne străduim să lăsăm lucrurile așa.

— Dar eu tot vreau să știu.

— O să te întorci acolo de unde-ai venit, spuse tipul. În dimineața asta o să fi pus sub acuzare. Înainte de asta, ai la dispoziție o jumătate de oră să discuți cu avocata. Așa că îmbracă-te cu hainele civile. Până când ți se va dovedi vinovăția, ești nevinovat. Trebuie să arăți potrivit acestui statut. Altfel, încălcăm constituția. Sau ceva de genul ăsta. Se spune că uniforma de pușcăriaș arată ca și cum ai fi deja vinovat. E o prejudecată, știi. Sistemul de judecată. E același cuvânt.

Îl conduse pe Reacher afară din celulă, cu pași mici, zăngănind, partenerul lui încheind formația. Se întâlniră cu echipa formată din doi paznici de escortă într-un hol cu uși duble, nici în interiorul clădirii, nici în exteriorul ei, unde responsabilitatea era transferată de la o echipă la cealaltă, Reacher fiind scos din clădire și dus la autobuzul cenușiu al închisorii, asemănător celui cu care venise. Îl împinseră pe culoar spre bancheta din spate, unde se așeză. Unul

dintre paznici se așează la volan, iar celălalt se așează în spatele lui, într-o parte, ținând o pușcă pe genunchi.

Merseră în sens invers pe drumul pe care Reacher fusese adus acolo cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă. Pe aceeași șosea asfaltată. Cei doi paznici vorbiră tot timpul. Reacher auzea părți din conversația lor. În funcție de tonalitatea motorului. Unele cuvinte se pierdeau. Dar auzi suficient din bârfa referitoare la matahala găsită doborâtă în curtea mică a închisorii în acea dimineață. Nimeni nu fusese deocamdată implicat în incident. Pentru că nimeni nu reușea să înțeleagă. Individul mai avea o lună până la prima audiere în vederea eliberării condiționate. De ce să se bată? Iar dacă nu stărnise el confruntarea, cine să fi avut curajul să-l înfrunte? Cine ar fi putut să-l doboare și să-l târască până în curtea mică, ca pe un trofeu?

Cei doi clătinară din cap.

Reacher nu spuse nimic.

Drumul de întoarcere dura la fel de mult, cu puțin sub două ore, la fel ziua ca și noaptea, pentru că viteza nu le era limitată de vizibilitate sau de traficul aglomerat, ci de un motor leneș și o cutie de viteze pe măsură, bună pentru opriri și porniri în oraș, dar nu la fel de bună pentru drum întins. Dar în cele din urmă, ajunseră în parcare pe care Reacher o recunoscuse, iar autobuzul opri lângă carcasa avariată a SUV-ului albastru. Reacher coborî din autobuz și intră pe aceeași ușă pe care ieșise. În interior era un hol, cu uși care se puteau bloca la ambele capete, unde i se scoaseră cătușele de la mâini și de la picioare, după care paznicii îl predară unei comisii de preluare alcătuite din două persoane.

Una dintre ele era detectivul Bush.

Cealaltă persoană era avocatul public Cathy Clark.

Cei doi paznici din escortă se întoarseră și plecară foarte grăbiți. Nerăbdători să ajungă în altă parte și să se întoarcă mai târziu. Nu puteau să lase un autobuz cu motorul la ralanti. Lăsau impresia că în ziua aceea aveau mai multe lucruri de făcut. Lucruri mărunte. Poate că așa era. Sau poate că-și doreau să ia un prânz prelungit. Poate că știau un local bun.

Reacher rămase singur cu Bush și cu avocata.

Doar o secundă.

Nu pot să cred așa ceva! își zise Reacher.

Îl lovi pe Bush în partea de sus a pieptului, doar un avertisment politicos adresat plexului solar, ca un apel de deșteptare, suficient ca să cauzeze o reacție neajutorată în tot felul de mușchi meniți să reacționeze, dar nicio durere adevărată altundeva. Reacher băgă mâna în buzunarul lui Bush și scoase cheile mașinii, pe care le puse în propriul buzunar. Apoi îl împinse pe tip în piept, destul de blând, cât se putea de prevenitor, dar suficient ca să-l trimită împleticindu-se în spate un pas sau doi.

De avocată nu se atinse deloc. Trecu pe lângă ea și se îndepărtă, cu fruntea sus și încrezător în sine, pe sub tavanele joase, prin coridoarele întortocheate, ca să iasă pe ușa din față. Se duse ținută la mașina lui Bush, parcată pe locul D2. Fordul Crown Vic. Uzat, dar nu rablagit. Curat, fără să lucească. Motorul porni de la prima cheie. Era deja încălzit. Paznicii din escortă trecuseră deja de el, îndreptându-se spre autobuz. Nu se uitară în urmă.

Mașina demară exact când primele fețe surprinse apăreau pe la uși și geamuri. Reacher coti la stânga, la dreapta și iar la stânga, la întâmplare, cu intenția inițială de a ajunge în ceea ce trecea drept centrul orașului. Prima mașină de patrulare se afla la peste două minute în urma lui. Pornise chiar de la secția de poliție. O nenorocire. Alții erau și mai departe. Nu erau cele mai glorioase cinci minute din istoria poliției districtuale.

Nu l-au găsit.

Reacher sună cu puțin înainte de prânz. De la un telefon cu fise. În oraș se găseau din belșug. Semnalul pe celular era slab. Reacher avea monede de 25 de cenți, adunate de sub mesele din restaurante. Avea mereu la el câteva. Suficiente pentru un apel local, cel puțin. Avea numărul de pe o carte de vizită prinsă în spatele casei de marcat dintr-o prăvălie cu mărfuri ieftine, chiar mai ieftine decât cele cu mărfuri vândute la un dolar bucata. Cartea de vizită era afișată

alături de alte asemenea cartonașe, ca și cum împreună alcătuiau un fel de scut protector. Îi aparținea detectivului Ramsey Aaron, de la departamentul de poliție al districtului. Cu număr de telefon și adresă de e-mail. Poate era un fel de avanpost în cartier. Poliția modernă făcea tot felul de lucruri noi.

Formă numărul de pe cartea de vizită și, evident, apelul ajunsese la biroul lui Aaron, care răspunse imediat.

— Aaron la telefon, spuse el.

— Sunt Reacher.

— De ce m-ai sunat?

— Ca să-ți spun două lucruri.

— Dar de ce mie?

— Pentru că s-ar putea să mă asculți.

— Unde ești?

— Sunt departe, afară din oraș. N-ai să mă mai vezi niciodată. Mă tem că divizia de polițiști în uniformă te-a dezamăgit rău.

— Ar trebui să te predai, omule.

— ăsta era primul lucru, spuse Reacher. Așa ceva n-o să se-ntâmple. Trebuie să lămurim asta de la bun început. Altfel, ne irosim energia. N-o să mă găsești niciodată. Așa că e mai bine nici să nu-ncerci. Fă un gest elegant și renunță. Mai bine folosește-ți timpul pentru al doilea lucru.

— Tu ai fost la pușcărie? Tu l-ai bătut pe individul ăla eliberat condiționat?

— De ce ar sta în pușcărie o persoană eliberată condiționat?

— Care-ar fi al doilea lucru?

— Trebuie să afli exact cine a fost fata cu geanta și, la fel de exact, cine a fost băiatul cu bluză neagră. Să le afli numele și istoricul personal. Și ce anume era în geantă.

— De ce?

— Pentru că, până să-mi spui tu, am să-ți spun eu. Când o să vezi că am dreptate, poate-o să începi să fii atent.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Te sun mai târziu, zise Reacher.

Reacher se afla într-o cafenea din apropierea secției. De unde îi aduseseră prânzul și cina. Cel mai sigur loc în care se putea afla în panica generalizată. Nimeni din local nu-l mai văzuse vreodată. Niciun polițist n-avea să intre în local să-și bea cafeaua. Nu în acel moment. Exclus. Iar secția de poliție era în epicentrul furtunii, ceea ce însemna că pe o rază de câteva sute de metri mașinile de poliție fie plecau în graba cea mai mare ca să ajungă în cine știe ce loc îndepărtat, fie se opreau frânând la întoarcere, pline cu polițiști dezamăgiți și frustrați. Cu alte cuvinte, dramă vizuală și emoție cât cuprinde, dar fără răbdarea necesară pentru a se uita atent pe geamurile mașinilor din imediata apropiere a secției.

Telefonul se afla pe peretele unui coridor din spatele localului, cu toalete în stânga și în dreapta și o ușă de incendiu la capăt. Reacher atârna receptorul în furcă și se întoarse la masă. Era unul dintre cei șase clienți care stăteau singuri la mese, în umbră. Nimeni nu-i dădu vreo atenție. Avea sentimentul că străinii nu erau rari pe aici. Măcar ca idee. Pe pereți se vedeau fotografii vechi. Plus vestigii. Orașul fusese implicat în industria lemnului. Se făcuseră averi aici. Timp de o sută de ani, veniseră și plecaseră oameni care cărau chereștea, vindeau utilaje sau își exprimau revolta falsă la auzul prețurilor.

Poate că o parte a orașului continua să lucreze. Câte-un gater singuratic ici și colo. Poate că oamenii continuau să vină aici. Nu mulți, dar destui. Cu siguranță, nimeni nu spiona în local. Nimeni nu stătea ascuns în spatele ziarului, formând pe furiș un număr de telefon.

Reacher aștepta.

După o oră și câteva minute sună din nou. Își duse palma căuș la gură, astfel încât zgomotul de fond să nu mai fie același a doua oară. Voia ca ei să creadă că se afla permanent în mișcare. Dacă și-ar fi dat seama că stă pe loc, ar fi început să se întrebe unde stătea ascuns, iar Aaron părea destul de inteligent ca să-l repereze. Se putea trezi cu el intrând în local și așezându-se pe scaun în fața lui.

I se răspunse la apel imediat.

— Aaron la telefon.

— Trebuie să-ți pui o întrebare legată de transport. Aseară, șase inși m-au dus la Warren. Dar azi-dimineață doar doi m-au adus înapoi. Șase oameni înseamnă multe ore suplimentare într-o singură seară. Unii ar spune că e un exces pentru un singur deținut într-un autobuz. Mai ales când bugetele constituie o problemă. Deci de ce s-a întâmplat așa?

— Erai o cantitate necunoscută. Paza bună trece primejdia rea.

— Atunci de ce n-au mai trimis șase oameni cu mine de dimineață? Că doar nu mă cunosc acum mai bine decât mă cunoșteau aseară.

— Sunt sigur că ai să-mi spui de ce, zise Aaron.

— Două posibilități. Care nu se contrazic. Într-un fel, sunt legate.

— S-auzim.

— Aseară au vrut cu tot dinadinsul ca eu să ajung acolo. Era important ca eu să ajung la Warren. Avocata mea a înaintat o cerere rezonabilă, pe care au respins-o. Au preferat în schimb un drum dus-întors care n-a făcut decât să irosească motorină și ore de muncă plătite. Au trimis șase oameni ca să fie siguri că ajung acolo întreg și nevătămat.

— Și?

— Nu s-au așteptat ca eu să plec de-acolo în dimineața asta. Prin urmare, n-au mai alocat oameni pentru escortă. Așa că, atunci când s-a dovedit că e nevoie de asta, au improvisat în grabă o echipă din oameni care deja aveau o mulțime de alte lucruri de făcut azi.

— Asta n-are nicio noimă. Toată lumea se aștepta ca tu să pleci de-acolo în dimineața asta. Pentru punerea sub acuzare. E procedura standard. Oricine știe asta.

— Și-atunci, de ce improvisația?

— Nu știu.

— Nu se așteptau ca eu să plec.

— Ba știau că trebuie să pleci.

— Nu și dacă eram în comă la spital. Sau mort, la morgă. Ceea ce, în mod normal, ar fi fost un

eveniment surprinzător. Dar ei știau dinainte. De-aia n-au organizat și transportul în sens invers.

Aaron avu o ezitare și spuse:

— Deci tu ai fost la pușcărie.

— Individul nici măcar nu mă știa, spuse Reacher. Drumurile noastre nu ni s-au încrucișat niciodată. Și totuși s-a repezit direct la mine. În timp ce tovarășii lui declanșau o diversiune la distanță, în cealaltă curte. Urma să fie audiat pentru eliberare condiționată. Bănuiesc că Delaney a fost cel care l-a arestat, mai demult. Așa e?

— Da, se întâmplă să ai dreptate.

— Așadar, au făcut un târg. Dacă individul se îngrijea de mine, fără multă zarvă, Delaney urma să-i pună o vorbă bună la audierea pentru eliberarea condiționată. Avea să spună că și-a reformat caracterul. Cine putea să-l cunoască mai bine decât polițistul care l-a arestat? Oamenii își închipuie că e un fel de legătură mistică între cei doi. Comisiile de eliberare condiționată se dau în vânt după chestiile astea. Individul ar fi fost eliberat. Doar că tipul nu și-a făcut treaba. Și-a subestimat oponentul. E posibil să fi fost prost informat.

— Recunoști că ai comis un act de violență cu consecințe grave.

— N-o să mă găsești niciodată. Măine aș putea să fiu în California.

— Spune-mi cine era fata, zise Aaron. Și băiatul în bluză neagră. Demonstrează-mi că știi despre ce vorbești.

— Și băiatul, și fata au fost niște figuranți. Amândoi au fost șantajați să joace un anumit rol. Probabil că fata tocmai fusese arestată. Poate era a doua oară. Poate chiar prima oară. De către agenția antidrog a statului. Mai exact, de Delaney. Ea crede că Delaney se gândește dacă să renunțe la acuzație sau nu. El îi propune un târg. Tot ce trebuie ea să facă este să transporte o geantă. Și tânărului îi propune un târg similar. O arestare dintr-un motiv minor putea fi trecută cu vederea. Putea să se întoarcă la Yale sau la Harvard sau de unde-o fi fost, cu dosarul nepătat. Tăticul n-avea să afle niciodată. Nu trebuia decât să

fugă câțiva pași și să înhațe o geantă. Băiatul și fata nu se cunosc între ei. Provin din cazuri diferite. Am dreptate până acum?

— Ce era în geantă? întrebă Aaron.

— Sunt sigur că în raportul oficial scrie că era ori metamfetamină, ori OxyContin, ori bani. Una dintre ele. O livrare sau o plată.

— Au fost bani, zise Aaron. A fost vorba despre o plată.

— Câți bani?

— Treizeci de mii de dolari.

— Atâta doar că n-au fost. Gândește-te la asta. Ce mă face pe mine să fiu la fel ca fata și băiatul și ce mă face să fiu complet diferit?

— Sunt sigur că o să-mi spui.

— Trei oameni din lumea asta pot să depună mărturie că geanta a fost goală tot timpul. Fata și băiatul, pentru că au trebuit s-o care și deci au știut că era ușoară ca fulgul, și apoi eu, pentru că a zburat prin aer la un metru în fața mea și am putut să văd că nu era nimic în ea. S-a văzut cu ochiul liber.

— Și în ce sens ești diferit?

— Delaney îi controlează pe băiat și pe fată. Dar nu și pe mine. Eu sunt un element imprevizibil care umblă liber și spune la toată lumea că geanta era goală. Asta a auzit. Pe casetă. Asta l-a făcut să reacționeze. Nu putea să mă lase să spun asta. Nimeni nu trebuia să știe că geanta era goală. Ar fi distrus toată stratagema. Așa că a șters înregistrarea și a încercat să mă șteargă și pe mine de pe fața pământului.

— Argumentezi înainte să cunoști faptele.

— De-aia m-a întrebat cum dau oamenii de mine. A aflat astfel că poate să mă arunce într-o groapă comună și nimeni n-o să știe vreodată.

— Speculezi.

— Treaba asta nu funcționează decât într-un singur mod. Delaney a furat cele treizeci de miare. Știa că banii urmează să vină. Doar lucrează la DEA. S-a gândit că poate să scape basma curată dacă înscenează un accident trăsnit. Adică se mai întâmplă și accidente, corect? Ca atunci când îți ia foc casa și

banii sunt ascunși în canapea. Intră la capitolul pierderi operaționale. O eroare de rotunjire. Atât costă faptul că face afaceri pentru indivizii ăștia. Care n-au încredere nici în mamele lor, dar știu că se mai întâmplă să ai și ghinion câteodată. Am citit odată într-un ziar că un tip a pierdut aproape un milion de dolari, mâncați de șoareci în subsolul casei. Așa că Delaney s-a gândit că poate să scape din încurcătură fără să se aleagă cu picioarele rupte. Nu trebuia decât să mintă cu tupeu și să țină cu dinții de povestea născocită.

— Stai puțin, zise Aaron. Nimic din toate astea n-are sens.

— Decât dacă...

— E ridicol!

— Spune-o cu glas tare. Ca să vezi cât de ridicol îți sună.

— Nimic din toate astea n-are sens pentru că, în regulă, Delaney poate că aflase că banii urmează să vină, dar cum de-a avut acces la ei? Cum a ajuns să dicteze cine și ce cară în geanta aia? Și când, și unde, și pe ce traseu?

— Decât dacă..., spuse din nou Reacher.

— E absurd!

— Spune-o!

— Decât dacă Delaney merge pe partea întunecată a străzii.

— Nu te ascunde în spatele unui limbaj înflorit. Spune-o clar și răspicat!

— Decât dacă Delaney este el însuși o verigă din lanț.

— Tot înflorită e exprimarea.

— Decât dacă Delaney este în secret dealer de droguri și, în același timp, agent DEA.

— Treizeci de miare ar putea fi o sumă potrivită pentru genul de tarif de franciză pe care trebuie să-l plătească. Pentru tipul de dealer care este. Nu foarte important, dar nici neînsemnat. Probabil de mărime medie, cu o clientelă relativ civilizată. Munca e ușoară. Este bine plasat ca să-și rezolve singur problemele legale. Obține din asta un venit decent. Mai bun decât o să fie pensia. Toate bune și frumoase.

Dar, chiar și așa, a început să se lăcomească. De data asta a vrut să țină toți banii pentru el. Trebuia doar să dea impresia că vrea să-i trimită șefului partea care i se cuvine. Geanta a fost goală din capul locului. Dar nimeni n-avea să știe asta. În raportul de poliție aveau să fie menționate cele treizeci de miiare lipsă. Orice bârfă despre ceea ce au văzut martorii avea să lase impresia că fusese un jaf cu totul neprevăzut. Șeful lui ar fi putut să creadă că întâmplarea fusese adevărată. Poate că Delaney plănuia să facă asta o dată pe an. Aleatoriu. Ca o marjă de profit suplimentară.

— Tot n-are sens, spuse Aaron. De ce să fi fost geanta goală? Mai bine băga în ea un teanc de tăieturi de ziar.

— Nu cred, spuse Reacher. Să zicem că tânărul o zbărcea și rata interceptarea genții. Sau i se făcea frică și nu mai intervenea. Fata ar fi ajuns la capătul drumului, unde geanta ar fi fost preluată de destinatarii adevărați. Tăieturile de ziar ar fi fost greu de explicat. E genul de lucru care poate strica o relație. Pe când despre o geantă goală poți să spui că a fost o manevră de recunoaștere. O cursă „pe uscat” ca să depistezi o eventuală supraveghere. Un exces de precauție. Băieții răi nu puteau să obiecteze la așa ceva. Poate chiar s-ar fi așteptat ca el să procedeze astfel. Ca în concursurile pentru angajatul model al lunii.

Aaron nu spuse nimic.

— O să te sun din nou în curând, spuse Reacher și puse receptorul în furcă.

De data asta plecă de-acolo. Ieși prin spatele restaurantului și, traversând un colț de stradă expus, intră pe o alee care însoțea ceva care pe vremuri fusese un showroom elegant de mobilă. Găsi un telefon public pe zidul din spate al unui magazin de anvelope. Poate ca să chemi un taxi, dacă magazinul nu avea cauciucurile potrivite.

Se retrase sub arcada unei uși și așteptă. Secția de poliție era acum la două intersecții distanță. Putea să audă și de-aici mașinile venind și plecând. Vitează și urgență. Mai lăsă să treacă treizeci de minute. Apoi se îndreptă spre magazinul de anvelope. La telefonul de

pe perete. Dar până să ajungă acolo un tip ieși din spatele clădirii. Din locul în care clienții așteptau să-și ia în primire mașinile, cu scaune desperecheate și automate de cafea. Individul avea părul tuns scurt și o haină sport albastră peste o cămașă în carouri și pantaloni de culoare cafenie.

Tipul avea un Glock în mână.

Scos din tocul prins cu ham peste umăr.

Delaney.

Care îndreptă pistolul spre el și spuse:

— Stai pe loc!

Reacher se opri din mers.

— Nu ești așa de deștept cum te crezi, zise Delaney.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai fost în secția de poliție, continuă Delaney. Ai văzut ce dotări modeste au. Ai riscat mizând pe faptul că nu pot să localizeze un telefon public în timp real. Așa că ai vorbit cât ai avut chef.

— Și... m-am înșelat?

— Cei de la district nu pot, dar cei de la poliția statului pot. Am știut unde ești. Din start. Ai comis o greșală.

— Asta e întotdeauna o posibilitate teoretică.

— Ai comis greșală după greșală.

— Oare? Pentru că... gândește-te la asta un minut. Din punctul meu de vedere. Mai întâi, ți-am spus unde eram, apoi ți-am lăsat timp ca să ajungi aici. Am fost nevoit să aștept ore în șir. Dar nu contează. Pentru că iată-te aici. În sfârșit. Poate că sunt exact atât de deștept cât cred.

— Ai vrut ca eu să ajung aici?

— Față în față e întotdeauna mai bine.

— Știi c-am să te împușc.

— Dar nu încă. Mai întâi, trebuie să afli ce i-am spus lui Aaron. Pentru că am mers din nou la risc. M-am gândit că o să știi unde e telefonul, dar nu poți să te conectezi și să asculți convorbirea. Nu instantaneu și oriunde pe teritoriul statului. Fără mandate și ordine judecătorești. Nu ai puterea asta. Nu încă. Așa că ai știut de convorbire, dar nu ai ascultat conversația. Acum e nevoie să știi ce va mai trebui să faci ca să ții situația sub control. Sper să nu fie nevoie să faci

nimic. Pentru că-ți va fi mult mai greu să te descotorosești de Aaron decât de mine. Ai prefera să nu fii nevoit să o faci. Dar trebuie să știi.

— Deci?

— Să vorbim despre tehnologia poliției districtuale. Doar o clipă. Cât timp am vorbit, am fost în siguranță. Or fi ei mai înapoiați, dar nu-s chiar în epoca de piatră acolo. Cel puțin pot să aflu numărul după ce s-a încheiat convorbirea. Asta în mod cert. Pot să aflu al cui e numărul. Posibil chiar să-l recunoască. Știu că din când în când sună la acel restaurant.

— Și?

— Eu cred că Aaron a știut din vreme unde sunt. Dar e un tip deștept. Știe de ce latru. Știe cât durează să ajungi cu mașina din Bangor. Așa că stă pe loc o oră, două, doar ca să vadă cine iese din ascunzătoare. De ce nu? Ce are de pierdut? Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Și deodată apari tu. O teorie trăsniță își găsește confirmarea.

— Vrei să spui că ai întărit aici? Nu văd pe nimeni.

— Aaron știa că sunt în restaurant. Acum știe că sunt în apropiere. Totul se rezumă la locul unde sunt amplasate telefoanele publice. Sunt sigur că s-a gândit la asta din primele momente. Eu bănuiesc că ne urmărește chiar în clipele astea. Probabil că e însoțit de toată echipa lui. O mulțime de oameni. Nu suntem doar noi doi, Delaney. Sunt foarte mulți oameni aici.

— Ce-i asta? O tâmpenie de operațiune psi?

— E așa cum ai spus. Un joc la risc. Aaron e un tip deștept. Putea să mă înhațe cu câteva ore în urmă. Dar n-a făcut-o. Pentru că a vrut să vadă ce-o să se întâmple în continuare. A stat de veghe ore în șir. Ne urmărește chiar acum. Sau poate nu. Poate că e un tâmpit, până la urmă. Ție ți s-a părut că ar fi tâmpit? Asta e jocul la risc. Trebuie să-ți spun că eu, personal, pariez că e deștept. Sfatul meu profesional ar fi să-ți ții gura și să te întinzi la pământ. Sunt martori oculari peste tot.

Delaney privi în stânga, la spatele magazinului de anvelope. Apoi în dreapta, la aleca îngustă. Uși și ferestre de jur-împrejur și umbre.

— Nu e nimeni aici, spuse el.

— Ai un singur mod în care poți să fii sigur.

— Și anume?

— Să te duci lângă una dintre ferestre și să vezi dacă te înhață cineva.

— Nu fac asta.

— Păi, de ce? Ai spus că nu-i nimeni aici.

Delaney nu răspunse.

— E timpul să te hotărăști, spuse Reacher. Aaron e deștept sau tâmpit?

— O să mă vadă împușcând un fugar. Nu contează dacă e deștept sau tâmpit. Atât timp cât îmi scrie numele corect, o să primesc o medalie.

— Nu sunt un fugar. I-a trimis pe Bush și pe avocată să mă întâmpine. A fost o invitație. Nimeni n-a plecat în urmărirea mea. A vrut ca eu să plec. A vrut să aibă o momeală în apă.

Delaney ezită o clipă.

Se uită în stânga. Se uită în dreapta.

— Vorbești numai prostii, spuse el.

— Asta e întotdeauna o posibilitate teoretică.

Reacher nu mai spuse nimic. Delaney privi de jur-împrejur. Cărămizi vechi, friabile din cauza funinginii și a ploilor. Uși. Și ferestre. Unele cu geamurile întregi, altele sparte, cu resturi de sticlă prinse de rame, altele doar niște găuri în zid, fără niciun fel de rame.

Una de acest fel era la parterul showroomului abandonat din apropiere. Deasupra trotuarului, la înălțimea pieptului. La nici trei metri distanță. Ceva mai în spatele umărului drept al lui Delaney. Era o poziție de manual, pe placul infanteriștilor. Domina cea mai mare parte a zonei.

Delaney se uită la ea.

Se apropie de fereastră, mergând cu spatele, cu pistolul îndreptat tot spre Reacher, dar privind înapoi, peste umăr. Ajunse aproape și parcurse în diagonală ultimele zeci de centimetri, înclinat în spate, încercând să nu-l scape din ochi pe Reacher și totodată să arunce o privire înăuntru.

Ajunse la fereastră. Tot cu fața la Reacher. În retragere. Privea în spate, când peste un umăr, când peste celălalt. Și nu vedea nimic.

Se întoarce cu totul. Repede, cu intenția de a privi acolo și de a reveni. Preț de o secundă se găsi cu fața la clădire. Se ridică pe vârfuri și-și puse palmele pe pervaz, cu pistol cu tot, temporar incomodat, se ridică atât cât putu, se aplecă și își vâri capul înăuntru ca să se uite.

Un braț lung îl înșfăcă de ceafă și-l imobiliză. Un al doilea braț îi luă pistolul din mână. Al treilea braț îl apucă de gulerul sacoului și îl trase în întunericul dinăuntru.

Reacher aștepta în cafenea, cu cafeaua și plăcinta plătite de departamentul de poliție al districtului. Două ore mai târziu, polițistul stagiar în uniformă intră. Se dusesse la Warren cu mașina ca să ia plicul kaki care conținea bunurile personale ale lui Reacher. Pașaportul, cardul bancar, periuța de dinți, cei șaptezeci și cinci de dolari în bancnote, cele trei monede de 25 de cenți și șireturile. Tânărul făcu inventarul și îi înmână obiectele, spunând:

— Au găsit cele treizeci de miare. Erau în congelatorul lui Delaney. Înfășurate în folie de aluminiu pe care scria „friptură”.

Apoi plecă, iar Reacher își legă șireturile. Își puse lucrurile în buzunare, goli ceașca de cafea și se ridică să plece.

Aaron intră pe ușă și-l întrebă:

— Pleci?

Reacher îi spuse că, da, pleacă.

— Unde mergi?

Reacher îi spuse că habar n-are.

— Vrei să semnezi o declarație ca martor?

Reacher îi spuse că, nu, n-o să semneze.

— Nici dacă te rog frumos?

Reacher îi spuse că nu, nici așa.

Apoi Aaron îl întrebă:

— Ce-ai fi făcut dacă nu i-aș fi pus pe băieți la fereastra aia?

— În momentul ăla era deja neliniștit, spuse Reacher. Ar fi făcut greșeli. S-ar fi ivit oportunități. Sunt sigur că mi-ar fi venit o idee.

— Cu alte cuvinte, nu te-ai bazat pe nimic. Ai riscat mizând totul pe ideea că sunt un polițist bun.

— Nu te-mpăuna prea tare, spuse Reacher. Să-ți spun drept, am socotit că șansele ar fi jumii-juma.

Ieși din local și apoi din oraș, spre un drum districtual care-i dădea posibilitatea să aleagă între stânga și dreapta, între nord și sud, într-o direcție fiind Canada și în cealaltă, New Hampshire. Alese New Hampshire și ridică degetul mare, gestul universal al autostopiștilor. Opt minute mai târziu se afla într-un Subaru, ascultându-l pe un tip care vorbea despre pastilele pe care le înghițea ca să-și calmeze durerea de spate. Nimic nu se compara cu ele. Cele mai bune chestii inventate vreodată, spunea tipul.

Al doilea fiu

1

Într-o zi de joi caniculară din august 1974, un bătrân din Paris a pățit un lucru pe care nu-l mai pățise niciodată. S-a trezit de dimineață, dar nu s-a putut da jos din pat. N-a putut. Se numea Laurent Moutier și timp de zece zile s-a simțit destul de rău, după care șapte zile s-a simțit mizerabil. Își simțea brațele și picioarele subțiri și slăbite, iar pe piept ai fi zis că-l apasă un bloc de beton. Știa ce se întâmpla. Fusese reparator de mobilă de meserie și devenise ceea ce îi aduceau uneori clienții: un suvenir de familie bătrân, slăbit și putred dincolo de orice speranță. Nu era un singur lucru în neregulă cu el. Toate se surpau dintr-odată. Nu mai era nimic de făcut. Inevitabil. Așa încât șezu răbdător, respirând șuierător, în așteptarea menajerei.

Aceasta veni la ora zece și nu se arată șocată sau surprinsă. Cei mai mulți dintre clienții ei erau bătrâni și apăreau și dispăreau cu regularitate. Îl sună pe doctor și, la un moment dat, evident ca răspuns la o întrebare legată de vârsta bolnavului, Moutier o auzi spunând „nouăzeci”, pe un ton resemnat și satisfăcut totodată, un ton care spunea multe, ca și cum într-un singur cuvânt s-ar fi concentrat un paragraf întreg. Bătrânul își aminti cum stătea în atelierul său, respirând praf de rumeguș, clei și vernis, uitându-se la cine știe ce dulap cu aspect jalnic și spunând: „Ei, ia să vedem”, când de fapt mintea ta deja luase hotărârea de a se descotorosi de el.

Se stabili o vizită la domiciliu pentru mai târziu, în aceeași zi, dar apoi, ca pentru a confirma diagnosticul nerostit, menajera îi ceru lui Moutier agenda, ca să le poată anunța pe rudele apropiate. Moutier avea o agendă, dar nicio rudă apropiată în afară de unica sa fiică, Josephine, dar chiar și așa aceasta umpluse cea

mai mare parte a agendei, pentru că se muta des dintr-un loc în altul. Pagini întregi pline cu numere de căsuțe poștale și numere de telefon lungi și ciudate, tăiate cu câte o linie. Menajera îl formă pe ultimul dintre ele și, după zgomotele și ecoul specifice legăturilor internaționale, auzi o voce vorbind în engleză, o limbă pe care n-o înțelegea, așa că închise telefonul. Moutier o văzu șovăind o clipă, după care, ca pentru a confirma încă o dată diagnosticul, plecă în căutarea unui profesor pensionar care locuia cu două etaje mai jos, un bătrân milos pe care de obicei Moutier îl considera ca fiind practic un cretin, dar, pe de altă parte, cât de bun lingvist trebuia să fi ca să înțelegi că *ton père va mourir* înseamnă *tatăl tău o să moară?*

Menajera se întoarse însoțită de profesor, amândoi roșii la față de la urcatul scărilor, iar bătrânul formă din nou numărul de telefon lung și ceru să vorbească cu Josephine Moutier.

— Nu Moutier, *Reacher*, idiotule, spuse Moutier, cu o voce care ar fi vrut să fie un răcnet, dar se auzi ca o rugămintă găjăită de tuberculos. S-a căsătorit și o cheamă Reacher acum. N-o să știe cine e Josephine Moutier.

Profesorul își ceru scuze și se corectă, spunând că vrea să vorbească cu Josephine Reacher. Ascultă un moment, acoperi receptorul cu palma și, privind către Moutier, întreabă:

— Cum îl cheamă pe soțul ei? Pe ginerele dumitale?

— Stan, zise Moutier. Nu Stanley. Doar Stan. Așa scrie pe certificatul lui de naștere. L-am văzut. E căpitanul Stan Reacher, din Corpul de Marină al Statelor Unite.

Profesorul transmise mai departe informația și ascultă din nou. Apoi închise telefonul, se întoarse și spuse:

— Tocmai au plecat. Acum câteva zile, se pare. Toată familia. Căpitanul Reacher a fost transferat.

Profesorul pensionar din Paris vorbise cu locotenentul de serviciu de la baza marinei militare de pe insula Guam din Pacific, unde Stan Reacher fusese detașat timp de trei luni ca om de legătură al Corpului de Marină. Acea perioadă plăcută se terminase și căpitanul fusese trimis în Okinawa. Familia îl urmase după trei zile, cu un avion de pasageri via Manila, soția Josephine și cei doi băieți, Joe, în vârstă de cincisprezece ani, și Jack, de treisprezece ani. Josephine Reacher era o femeie inteligentă, dezghețată și energică. La patruzeci și patru de ani încă nu-și pierduse curiozitatea față de lume și era fericită că avea ocazia să vadă atât de multe locuri, încă îngăduitoare față de mutările neîncetate și condițiile de cazare modeste. La cincisprezece ani, Joe Reacher aproape că era deja bărbat, depășind bine de tot un metru optzeci înălțime și nouăzeci de kilograme în greutate, un gigant în comparație cu mama lui, totuși liniștit și studios, mai degrabă Clark Kent decât Superman. La treisprezece ani, Jack Reacher arăta ca o schișă făcută de un inginer pe un șervețel pentru ceva și mai mare, și mai ambițios, cadrul alcătuit de scheletul său semănând cu schelăria unui proiect de construcții masiv. Încă cincisprezece centimetri și un plus de 35 de kilograme de carne aveau să definitiveze proiectul și toate erau pe drum. Avea mâini mari și ochi vigilenți. Era liniștit ca fratele lui, dar nu studios. Spre deosebire de fratele său, de când se știa i se spunea pe numele de familie. Nimeni nu știa de ce, dar familia era alcătuită din Stan și Josie, Joe și Reacher, și așa fusese mereu.

Stan și-a întâmpinat familia la coborârea din avion pe aeroportul Futenma, de unde luară un taxi până la bungaloul găsit de tatăl familiei, aflat cam la opt sute de metri de plajă. Aerul din interior era fierbinte și nemișcat. Casa avea fațada spre o stradă îngustă mărginită de șanțuri. Pe ambele părți ale străzii drepte erau case mici și apropiate între ele, iar la capătul ei se vedea un petic albastru de ocean. Până atunci, familia locuise în vreo patruzeci de locuri diferite, iar rutina

mutărilor devenise pentru ei a doua natură. Băieții găsiră al doilea dormitor, trebuind să hotărască dacă era nevoie să se apuce de făcut curățenie. Dacă hotărau că da, făceau curățenie chiar ei, dacă hotărau că nu, nu făceau. În acest caz, ca de obicei, Joe găsi un motiv pentru care să-și facă griji, iar Reacher nu găsi niciunul. Așa că-l lăsă pe Joe să se ocupe de problema asta și se duse la bucătărie, unde mai întâi bău apă, după care primi vestea proastă.

3

Părinții lui Reacher stăteau unul lângă celălalt la masa din bucătărie și studiau o scrisoare pe care mama lui o adusese cu ea tocmai din Guam. Reacher văzuse plicul. Era ceva legat de sistemul educațional. Mama lui spuse:

— Tu și Joe trebuie să dați un test înainte să începeți școala aici.

— De ce? întrebă Reacher.

— Plasare, spuse tatăl. Vor să știe cât de bine vă descurcați.

— Spune-le că ne descurcăm excelent. Și spune-le că le mulțumim, dar nu ne interesează.

— De ce?

— Sunt mulțumit unde mă aflu. N-am nevoie să sar o clasă. Sunt sigur că și Joe e de aceeași părere.

— Crezi că e vorba să sari peste o clasă?

— Păi, nu e?

— Nu, spuse tatăl lui. E vorba să repetați o clasă.

— Și de ce-ar face așa ceva?

— E o politică nouă, spuse mama lui. Ați avut o școlarizare foarte fragmentată. Trebuie să verifice dacă sunteți suficient de pregătiți pentru a merge mai departe.

— N-au făcut asta niciodată.

— De-aia se și numește o politică nouă, pentru că e diferită de vechea politică.

— Adică ăștia vor ca Joe să dea un test? Ca să demonstreze că e bun să treacă în clasa următoare? Joe o să-și piardă cumpătul.

- Las' că se descurcă el. E bun la teste.
- Nu despre asta e vorba, mamă. Știi cum e el. O să se simtă insultat. Așa c-o să facă tot posibilul ca să ia sută la sută. Sau o sută zece la sută. O să-nvețe până o să crape.
- Nimeni nu poate să obțină o sută zece la sută. E imposibil!
- Tocmai. O să-i explodeze capul.
- Dar tu?
- Eu? O să fiu OK.
- O să-ți dai silința?
- Cât trebuie să obțin ca să trec?
- Cred că cincizeci la sută.
- Atunci o să-mi propun un cincizeci și unu la sută. N-are rost să fac eforturi inutile. Când e?
- Peste trei zile. Înainte să înceapă semestrul.
- Nemaipomenit, spuse Reacher. Ce fel de sistem educațional e ăla care nu știe ce înseamnă un cuvânt simplu ca „vacanță”?

4

Reacher ieși în stradă și se uită la peticul de ocean din depărtare. Marea Chinei de Est, nu Pacificul. Oceanul se întindea în cealaltă direcție. Okinawa era una dintre insulele arhipelagului Ryukyu, iar această insulă separa cele două corpuri de apă.

Între Reacher și apă erau cam patruzeci de case pe partea stângă a străzii și tot patruzeci pe dreapta. Se gândi că în locuințele mai apropiate de el și mai depărtate de mare erau cazate familiile infanteriștilor marini, iar casele mai depărtate de el și mai apropiate de mare erau locuite de familii de localnici japonezi, care stăteau acolo permanent. Știa cum mergea treaba în imobiliare. *Doar la câțiva pași de plajă*. Oamenii se dădeau în vânt după astfel de locuri și, în general, militarii îi lăsau pe localnici să ia casele cele mai râvnite. Departamentul Apărării era mereu preocupat să nu apară fricțiuni. Mai ales în Okinawa. Aerogara era chiar în centrul orașului Ginowan, care nu era mic deloc. De fiecare dată când un avion decola, școlile

trebuiau să facă o pauză de un minut, două, din pricina zgomotului.

Se întoarse cu spatele la Marea Chinei de Est și începu să meargă spre interiorul insulei, trecând pe lângă căsuțe identice, traversă o intersecție în cruce și ajunse într-o matrice perfect rectangulară de alte case identice. Fuseseră construite repede și ieftin, dar arătau bine. Erau întreținute meticulos. Pe câteva verande văzu femei localnice minione, ca niște păpuși. Le salută politicos, dând din cap, dar toate întorceau privirea în partea opusă. Nu văzu niciun copil japonez. Poate că erau deja la școală. Poate că pentru ei semestrul deja începuse. Se întoarse din drum și, după o sută de metri, îl găsi pe Joe, care ieșise în stradă și-l căuta.

— Ți-au spus de test? zise Joe.

— Nu-i mare scofală, spuse Reacher.

— Trebuie să-l trecem.

— Evident c-o să-l trecem.

— Nu, adică chiar trebuie să *trecem* testul ăsta. Trebuie să-i facem zob. Să dăm tot ce-avem mai bun.

— De ce?

— Pentru că încercă să ne umilească, Reacher.

— Pe noi? Nici măcar nu ne cunosc.

— Pe cei ca noi. Suntem cu miile. Și trebuie să-i umilim noi pe ei. Să-i facem să se rușineze că a putut să le treacă prin cap ideea asta. Trebuie să fim mult mai buni decât ei la testul lor stupid.

— Sunt sigur că așa vom face. Cât de greu poate să fie?

— E o politică nouă, spuse Joe, așa că ar putea fi un tip nou de test. S-ar putea să bage tot felul de lucruri noi în el.

— Cum ar fi?

— Habar n-am. Poate fi orice.

— Ei bine, o să mă străduiesc să-l fac cât mai bine.

— Cum stai cu cunoștințele generale?

— Știu că Mickey Mantle a obținut un punctaj de 303 în urmă cu zece ani. Și 285 acum cincisprezece ani. Și 300 acum douăzeci de ani. Asta înseamnă o medie de 296, care e remarcabil de apropiată de media

lui generală pe toată cariera, de 298, ceea ce trebuie să însemne ceva.

— N-o să pună întrebări despre Mickey Mantle.

— Atunci, despre cine?

— Trebuie să aflăm, spuse Joe. Și avem dreptul să știm. Trebuie să mergem la școala aia și să întrebăm ce ne dau la testul ăsta.

— Nu poți să faci asta cu testele, obiectă Reacher. Nu ți se pare că ar fi chiar opusul ideii de test?

— Măcar avem dreptul să știm ce parte sau ce părți și din care programă se testează aici.

— O să fie scris, citit, adunare și scădere. Poate ceva împărțire, dacă avem noroc. Știi cum merge treaba. Nu-ți mai face griji.

— E o insultă.

Reacher nu spuse nimic.

5

Frații Reacher se întoarseră împreună, traversând intersecția și intrând pe drumul lung de beton. Noua lor locuință era înainte și la stânga. În depărtare se vedea strălucind albastru-pal un crâmpeli de mare. Parcă și o idee de nisip alb. Poate și palmieri. Între locuința lor și mare era strada, pe care erau copii. Toți, băieți. Americani, albi și negri, cam douăzeci. Familii de infanteriști marini. Vecini. Erau adunați în fața locuințelor lor, la capătul ieftin al străzii, la o mie de pași de plajă.

— Hai să mergem să ne uităm la Marea Chinei de Est, propuse Reacher.

— Am mai văzut-o și-altă dată, spuse Joe. Și tu la fel.

— La iarnă, poate-o să ne-nghețe curul prin Coreea.

— Tocmai am fost în Guam. De câtă plajă are nevoie un om?

— De câtă poate să suporte.

— Avem un test peste trei zile.

— Întocmai. Deci azi nu trebuie să ne facem griji pentru asta.

Joe oftă și cei doi băieți merseară mai departe, trecând de casa lor, către crâmpeliul albastru. În fața

lor, ceilalți copii îi văzură venind. Se ridicară de pe bordură, săriră peste șanț și merseră agale spre mijlocul drumului. Se aranjară într-o săgeată aproximativă, cu vârful înainte. Stăteau cu brațele încrucișate, cu pieptul scos în față, mai mult de douăzeci de băieți, unii dintre ei abia dacă aveau zece ani, alții poate cu un an sau doi mai mari decât Joe.

Bun venit în cartier!

Băiatul aflat în vârful formației era un bătaș cu ceafa groasă și avea cam șaisprezece ani. Era mai scund decât Joe, dar mai solid decât Reacher. Purta un tricou al Corpului de Marină și o pereche de pantaloni kaki jerpeliți. Avea mâinile grase, cu noduri îngropate, în loc să fie proeminente. Era la vreo cinci metri depărtare, așteptând.

— Sunt prea mulți, spuse Joe cu glas scăzut.

Reacher nu spuse nimic.

— Să nu începi nimic, îl preveni Joe. Vorbesc serios. O să ne ocupăm de asta mai târziu, dac-o să fie nevoie.

Reacher zâmbi și spuse:

— Adică, după test?

— Trebuie să iei în serios testul ăsta.

Își continuară drumul. Patruzeci de locuri diferite. Patruzeci de primiri diferite în patruzeci de cartiere diferite. Și totuși primirile nu fuseseră diferite. Toate fuseseră la fel. Tribalism, testosteron, ierarhii, tot felul de instincte nebunești. Teste de diferite feluri.

Joe și Reacher se opriră la nici doi metri de bătaș și așteptară. Băiatul avea un coș pe gât. Și mirosea urât de tot. Spuse:

— Voi sunteți băieții noi.

— Cum de ți-ai dat seama? întrebă Joe.

— Pentru că ieri nu erai aici.

— O deducție remarcabilă. Te-ai gândit vreodată la o carieră în FBI?

Bătașul nu răspunse la asta. Reacher zâmbi. Se gândi că i-ar putea trage un croșeu de stânga chiar în coșul ăla. Ceea ce ar fi fost al naibii de dureros, probabil.

— Vă duceți la plajă? zise bătașul.

— E vreo plajă pe-aici? întrebă Joe.

— Știi bine că e o plajă.
— Iar tu știi unde ne ducem.
— Țsta e un drum cu taxă.
— Poftim? zise Joe.
— Așa cum ai auzit. Trebuie să plățiți taxa.
— Și cât e taxa?
— Încă nu m-am hotărât, spuse bățăușul. Când o să văd ce-aveți, o să știu cât să vă cer.

Joe nu răspunse.

— Ați înțeles? zise bățăușul.
— N-am înțeles nimic.
— Asta pentru că ești un retardat. Voi doi sunteți retardați. Am auzit despre voi. O să dați testul pentru retardați tocmai pentru că sunteți retardați.

Reacher interveni:

— Joe, asta chiar că e o insultă.
Bățăușul spuse:
— Ia te uită, retardatul cel mic vorbește!
— Ai văzut statuia nouă din piața din Luzon? zise Joe.

— Ce-i cu ea?
— Ultimul pușoi care s-a luat la bătaie cu frate-miu e îngropat în pedestal.

Individul se uită la Reacher și spuse:

— Asta nu sună prea frumos. Ești cumva un psihoretardat?
— Ce-i aia? întrebă Reacher.
— Ceva ca un psihopat.
— Adică să mă simt îndreptățit să fac ceea ce fac și să n-am remușcări după aia?
— Cred că da.
— Atunci, da, spuse Reacher. Sunt cam psihopat.

Tăcere, exceptând o motocicletă în depărtare. Apoi două motociclete. Apoi trei. Depart, dar se apropiau. Privirea bățăușului se mută spre intersecția din capătul străzii. În spatele lui, formația se destrămă. Copiii se întoarseră pe trotuarele din fața caselor lor. O motocicletă încetini și coti pe stradă, continuându-și apoi deplasarea cu viteză mică. Pe motocicletă, un infanterist marin în uniformă de luptă. Fără cască. Un subofițer, întors de la bază, la terminarea turei. În urma lui, doi subofițeri, unul dintre ei pe o

motocicletă Harley. Tații întorși acasă să restabilească disciplina.

Bătăușul cu coș pe gât spuse:

— O să terminăm asta altă dată.

— Ai grijă ce-ți dorești, spuse Joe.

Reacher nu spuse nimic.

6

Stan Reacher era un om tăcut din fire și a stat mai tăcut ca oricând la micul-dejun din a patra dimineață de când preluase noul post, care se dovedea a fi unul dificil. În țară, președinția se schimbase puțin cam prematur, iar șefii de stat-major se grăbiseră să-i prezinte noului șef al administrației gama completă de opțiuni pe care să le analizeze. Asta era practica standard. Perioada de început a oricărei administrații noi era la fel. Se făcuseră planuri pentru orice eventualitate imaginabilă și toate erau acum scoase la lumină. Vietnamul se terminase efectiv, Coreea intrase în impas, Japonia era un aliat, Uniunea Sovietică era la fel ca întotdeauna, așa încât atenția era acum concentrată la China. Fuseseră multe declarații publice despre o relaxare a relațiilor, dar în aceeași măsură continuaseră planurile secrete pentru război. Chinezii trebuiau să fie învinși mai devreme sau mai târziu, iar Stan Reacher avea un rol de jucat în povestea asta. I se spusese asta încă din a doua dimineață.

Primise comanda a patru companii de infanteriști și i se dăduse un dosar top-secret care le definea misiunea. Urmau să acționeze ca vârful unei sulite imense, care avea să aterizeze la nord de Hangzhou și apoi să se deplaseze în sensul acelor de ceasornic pentru a izola orașul Shanghai. O misiune dificilă. Estimările privind pierderile de vieți omenești erau înspăimântătoare. Dar în ultimă instanță puțin cam pesimiste, după părerea lui Stan. Își cunoscuse oamenii și rămăsese impresionat. În Okinawa era greu să eviți comparațiile mintale cu fantomele generației demente de infanteriști marini care fuseseră acolo cu

treizeci de ani în urmă, dar generația actuală era bună. Foarte bună. Toți împărtășeau atașamentul personal al lui Stan față de celebra maximă de demult: *Războiul nu înseamnă să mori pentru țara ta, ci să-i faci pe alții să moară pentru țara lor*. Pentru infanterie, totul se reducea la aritmetică simplă. Dacă reușeai să provoci două pierderi de vieți omenești pentru fiecare pierdere proprie suferită, erai în avantaj. Dacă puteai să provoci cinci, învingeai. Opt sau zece, medalia era asigurată. Iar Stan era de părere că oamenii lui puteau să obțină cu ușurință opt sau zece.

Dar populația Chinei era imensă. Și fanatică. Aveau să vină întruna. Mai întâi bărbații, apoi băieții. Și femeile, probabil. Băieți nu mai mari decât băieții lui. Femei ca soția lui. Se uita la ei când mâncau și își imagina soți și tați aflați la mii de kilometri distanță care făceau același lucru. O armată comunistă n-ar fi stat pe gânduri să înroleze un adolescent de vârsta lui Joe. Ba chiar și de vârsta lui Reacher, mai ales dacă era un băiat solid ca el. Și apoi femeile. Și fetele. Nu că Stan ar fi fost sentimental sau apăsător de gânduri conflictuale. Era în stare să tragă un glonț în cap oricui și să doarmă ca un bebeluș. Dar acum erau vremuri ciudate. Asta era cât se poate de sigur. Când ai copii, te gândești la viitor, dar pentru un infanterist marin angrenat în luptă viitorul era o teorie, nu un fapt.

Nu avea planuri adevărate pentru fiii lui. Nu era genul ăla de tată. Dar presupunea că vor rămâne în armată. Ce altceva știau? Caz în care mintea lui Joe avea să-l țină în siguranță. Nu că n-ar fi fost o mulțime de oameni deștepți pe liniile de front. Dar Joe nu era un luptător. Era ca o pușcă fabricată fără percutor. Era prezent fizic, dar din mintea lui lipsea trăgaciul. În schimb, era ca o consolă de lansare a bombelor nucleare, plină de elemente de siguranță, dispozitive de blocaj și butoane secvențiale. Gândea prea mult. Sigur, făcea asta repede, dar orice fel de întârziere sau ezitare la începutul unei lupte putea fi fatală. Chiar și o fracțiune de secundă. Așa încât Stan spera în taină că Joe va ajunge să lucreze în serviciile de informații, unde avea să facă treabă bună.

Al doilea fiu era o cu totul altă mâncare de pește. Băiatul avea să fie un uriaș. Urma să fie o optime de tonă de mușchi. Perspectiva era înspăimântătoare. De nenumărate ori, puștiul venise acasă cu vânățai și plin de sânge, dar, din câte știa Stan, nu pierduse nicio bătaie încă de când avea cinci ani. Poate că nu fusese bătut niciodată. Nici el n-avea un trăgaci, dar nu în același mod ca fratele lui mai mare. Joe era setat permanent pe „sigur”, în vreme ce Reacher era blocat permanent într-o stare de deschidere totală pe „complet automat”. La maturitate, avea să fie de neoprit. O forță a naturii. Un coșmar pentru unii. Chiar dacă niciodată nu era el cel care începea. Mama lui îl antrenase din timp și bine. Îl învățase ca niciodată, dar niciodată să nu inițieze o situație problematică, dar că era cât se poate de OK să reacționeze dacă altcineva începea primul. Iar ăsta era un spectacol pe care merita să-l vezi. Cunoscătorii folosesc pistolul într-o confruntare cu cuțitele. Reacher folosea o bombă cu hidrogen.

Dar puștiul avea și mintea ageră. Nu în sens academic, ca Joe, ci în sens practic. Coeficientul de inteligență era probabil cam același, dar era un IQ care-l ajuta să-și rezolve problemele în viața reală, nu cine știe ce răsfăț cerebral util doar în lucruri făcute de amorul artei. Lui Reacher îi plăceau faptele, cu siguranță, și informațiile, dar nu și teoria. Era un personaj din lumea reală. Stan n-avea habar ce îi rezerva viitorul acestui băiat. N-avea absolut nicio idee în afară de faptul că avea să fie prea mare ca să încapă într-un tanc sau într-o cabină de avion. Așa că va trebui să fie altceva.

Dar în orice caz viitorul era încă departe, pentru amândoi. Erau copii deocamdată. Erau încă băieții lui cu părul blond. Stan știa că în acel moment orizontul lui Joe nu se întindea dincolo de începutul unui semestru nou, iar al lui Reacher nu trecea de a patra ceașcă de cafea la micul-dejun. Lucru pe care băiatul îl și făcu, parcă la semnal. Și tot la semnal, Joe spuse:

— Am să mă duc astăzi la școală și-am să-i întreb despre testul ăsta.

— Răspuns negativ, spuse Stan.

— De ce?

— Două motive. Mai întâi, niciodată să nu-i lași să vadă că transpiri. În al doilea rând, am depus ieri un formular de rechiziție și astăzi aștept o livrare.

— Ce anume?

— Un telefon.

— Mama o să fie acasă.

— N-am să fiu, spuse Josie. Am comisioane de făcut.

— Toată ziua?

— Probabil. Trebuie să găsesc un magazin ieftin, ca să pot să vă dau cele patru kile de proteine de care văd că aveți nevoie la fiecare masă. Apoi mă duc să iau masa cu celelalte mame la Clubul Ofițerilor, ceea ce probabil că o să mă țină ocupată toată după-amiaza, dacă Okinawa a rămas la fel ca ultima oară când am fost aici, și am motive să cred că a rămas.

— Asta e lipsit de relevanță, spuse Stan. Mergeți să înotați, să jucați fotbal, duceți-vă la fete, dar nu vă duceți să întrebați despre test. Dați-vă silința să vă prezentați cât mai bine când va fi nevoie.

7

În seara zilei precedente, la Paris, se făcuse foarte târziu, iar profesorul pensionar vorbea din nou la telefon cu baza marinei militare din Guam. Menajera lui Laurent Moutier îi șoptise că *trebuie neapărat* să dea de fiica bătrânului. Dar profesorul nu reușea să ajungă nicăieri. Locotenentul de serviciu de la Guam nu avea niciun fel de informații legate de planurile Pentagonului în ceea ce privește China, dar noua detașare a lui Stan Reacher era trecută la categoria secret, așa că niciun cetățean străin n-avea să afle nimic despre asta. Nu de la marina militară. Nu, domnule. Exclus. Din pat, Moutier auzea jumătatea din schimbul de replici. Știa puțină engleză. Suficient ca să se descurce și destul ca să audă lucrurile spuse printre rânduri. Știa exact cum funcționează mediul cazon. La fel ca, practic, orice bărbat din Europa secolului XX, făcuse armata. Avea deja treizeci de ani când izbucnise Primul Război Mondial, dar se înrolase

voluntar și supraviețuise celor patru ani de infern, inclusiv Verdun și Somme, și se alesese cu pieptul plin de medalii și fără vreo cicatrice mai mare decât degetul mijlociu, ceea ce, din punct de vedere statistic, era totuna cu „nevătămat”. În ziua demobilizării, un brigadier căruia brațul și ochiul lipsă îi dădeau o înfățișare sinistră îi urase toate cele bune și adăugase, apropo de nimic:

— Ține minte ce-ți spun, Moutier: după un mare război, țara rămâne cu trei armate — o armată de invalizi, o armată de bocitoare și o armată de hoți.

Iar Moutier le găsisse pe toate trei imediat după ce se întorsese la Paris. Erau bocitoare peste tot. Mame, soții, logodnice, surori, bătrâni. Cineva a spus că dacă alocui fiecărui soldat mort un necrolog de o pagină, o amărâtă de pagină în care să-i fie trecute toate visurile și speranțele, atunci teancul de hârtii rezultat ar fi fost mai înalt decât Turnul Eiffel.

Hoți erau pretutindeni, unii singuri, alții în bande sau găști, unele având o coloratură politică. Iar Moutier vedea invalizi cât era ziua de lungă, pe unii în cursul firesc al evenimentelor, dar pe mult mai mulți la muncă, pentru că firma lui de reparat mobilă fusese rechiziționată de guvern și primise ordin să fabrice picioare de lemn, pentru următorii zece ani. Ceea ce Moutier și făcuse, din componente de mese cumpărate pe bani puțini de la restaurantele falimentare. Era foarte posibil ca în Paris să fie veterani de război care să meargă ajutându-se de aceleași piese de mobilier pe care cândva luaseră masa.

Contractul guvernamental pe zece ani expirase cu o săptămână înainte de Crahul de pe Wall Street, iar următorii zece ani fuseseră grei, exceptând faptul că o cunoscuse pe femeia care avea să-i devină în scurt timp soție, o tânără frumoasă și suficient de prostuță ca să-și unească destinul cu o epavă ruginită de patruzeci și cinci de ani ca el. Iar după un an apăruse singurul lor copil, o fetiță cu părul vâlvoi, Josephine, care crescuse și se măritase cu un infanterist marin din New Hampshire, din America, și care în prezent era complet de negăsit, în ciuda lungului șir de

inovații tehnologice care apăruseră în timpul vieții lui Moutier, multe dintre ele aparținându-le chiar americanilor.

8

Stan Reacher își puse chipiul pe cap și plecă la muncă. Un minut mai târziu, Josie ieși la cumpărături, cu o sacoșă mare și o poșetă micuță. Reacher ședea pe bordura trotuarului, așteptându-l pe băiatul cu coș pe gât să iasă la joacă. Joe rămase în casă. Dar nu pentru mult timp. După treizeci de minute ieși cu părul pieptănat și îmbrăcat cu sacou.

— Merg să fac o plimbare, spuse el.

— La școală? îl întreabă Reacher.

— Vorba e de argint, tăcerea e de aur.

— Să știi că nu ei te umilesc. Tu te umilești singur. Cum te-ai simți să obții un scor de sută la sută când deja ai aflat care vor fi întrebările?

— E o chestiune de principiu.

— Nu e și principiul meu, zise Reacher. Principiul meu e că au făcut testele astea ca să poată fi trecute de o persoană medie, ceea ce îmi dă șanse suficiente ca să nu mă agit inutil.

— Vrei ca oamenii să creadă că ești o persoană medie?

— Nu-mi pasă de ce cred oamenii.

— Știi că trebuie să aștepti coletul, da?

— O să fiu aici, spuse Reacher. Doar să nu apară grăsanul împruțit cu prea mulți amici și să ajung la spital.

— Stai liniștit că nu vine nimeni. S-au dus toți la un meci de fotbal. De dimineață, cu autobuzul. I-am văzut eu. O să fie plecați toată ziua.

9

Coletul cu telefonul sosi în timp ce Reacher își lua masa de prânz. Își făcuse un sandvici cu brânză și o cană de cafea și ajunsese cam pe la jumătate cu ambele când curierul bătu la ușă. Tipul desfăcu chiar

el cutia și îi dădu lui Reacher telefonul. Îi spuse că trebuie să ia cutia înapoi. Se pare că pe insulă era penurie de cutii.

Telefonul era un instrument ciudat. Nu semăna cu niciunul dintre telefoanele pe care le văzuse Reacher până atunci. Îl puse pe blatul de bucătărie alături de resturile sandviciului și îl cercetă din toate unghiurile. Era categoric de fabricație străină și avea cam treizeci de ani vechime. Din cine știe ce depozit al vreuneia dintre națiunile învinse în război. Astfel se moșteniseră munți de obiecte. O sută de mii de mașini de scris de aici, o sută de mii de binocluri de dincolo. O sută de mii de telefoane, reparate și repuse în circulație. Și asta la momentul oportun. Transformarea corturilor și a adăposturilor Quonset din toată lumea în clădiri permanente din cărămidă și piatră trebuie să fi pus o presiune considerabilă pe mulți oameni. De ce să aștepti ca Bell Labs sau General Electric să livreze produsele, când aveai posibilitatea să te aprovizionezi direct dintr-un depozit din Frankfurt?

Reacher găsi priza de pe perete și conectă telefonul, după care verifică dacă are ton. Avea. Așa că lăsă telefonul pe blat și plecă la plajă.

10

Plaja era grozavă. Mai bună decât majoritatea celor pe care le văzuse Reacher. Își scoase tricoul și pantofii și înotă îndelung în apa călduță și albastră, apoi închise ochii și stătu întins la soare până când i se uscă apa de pe piele. Deschise ochii și nu văzu decât alb în jur, din cauza luminii orbitoare a soarelui. Clipi, întoarse capul și văzu că nu era singur. La nici cinci metri de el, o fată stătea întinsă pe prosop. Purta un costum de baie întreg. Avea cam treisprezece, paisprezece ani. Nici femeie în toată regula, dar nici copil. Avea picături de apă pe piele și părul îi era ud și greu.

Reacher se ridică în picioare, cu o crustă de nisip pe spate. N-avea prosop. Ca să scape de nisip, se folosi

de cămașă ca să se frece pe spinare cu ea, apoi o scutură și o îmbrăcă. Fata întoarse capul și-l întrebă:

— Unde locuiești?

Reacher arată cu degetul și spuse:

— Pe strada asta.

— Îmi dai voie să merg cu tine la întoarcere?

— Desigur. Dar de ce?

— Mă gândeam că poate sunt băieții ăia acolo.

— Nu sunt. O să fie plecați toată ziua.

— Mi-e să nu se întoarcă mai devreme.

— Ți-au servit și ție porcăria aia cu taxa de drum?

Fata încuviință din cap și spuse:

— N-am vrut să plătesc.

— Ce ți-au cerut?

— Nu vreau să-ți spun.

Reacher tăcu. Fata îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Reacher.

— Pe mine, Helen.

— Încântat să te cunosc, Helen.

— De cât timp ești aici?

— De ieri, spuse Reacher. Tu?

— De vreo săptămână.

— Rămâi mai mult?

— Așa se pare. Tu?

— Nu știu sigur, zise Reacher.

Fata se ridică și-și scutură prosopul. Era o făptură suplă, micuță, dar cu picioare lungi. Avea unghiile de la picioare date cu oă. Plecară împreună de pe plajă și o luară pe strada lungă de beton. Nu se vedea nimeni în față. Reacher o întrebă:

— Unde e casa ta?

— Pe stânga, aproape de capăt, spuse Helen.

— A mea e pe dreapta. Practic, suntem vecini.

Reacher o conduse tot drumul, dar între timp mama ei se întorsese acasă, așa că fata nu-l invită înăuntru. Îi zâmbi frumos și-i mulțumi, iar Reacher traversă strada spre casa lui, unde nu găsi pe nimeni înăuntru, doar aerul încins. Așa că se așeză pe verandă și așteptă să treacă timpul. Două ore mai târziu, cei trei subofițeri pe motociclete se întoarseră acasă, urmați de alți doi și de încă doi veniți cu mașinile.

După încă o jumătate de oră, un autobuz de școală de fabricație americană sosi de la terenul de fotbal și o mulțime de copii coborâră și se duseră la casele lor, privind încrâncenați în direcția lui Reacher. Reacher se uită la ei la fel de încrâncenat, dar nu se mișcă. Parțial pentru că nu-și vedea ținta. Ceea ce era ciudat. Se uită în toate direcțiile, o dată, de două ori, și, când fumul motorului Diesel se împrăștie, era sigur că băiatul gras, care mirosea urât și avea un coș pe gât, nu fusese în autobuz.

11

În cele din urmă, Joe se întoarse acasă, tăcut, preocupat și necomunicativ. N-a spus unde fusese. N-a spus nimic. S-a dus în bucătărie, s-a spălat pe mâini, a verificat telefonul nou ca să vadă dacă are ton și apoi s-a dus să facă un duș, ceea ce era nefiresc pentru el la acea oră din zi. Următorul sosit, în mod surprinzător, a fost tatăl lor, și el tăcut, preocupat și necomunicativ. Și-a luat un pahar cu apă, a verificat telefonul să vadă dacă are ton și s-a retras în living-room. Ultima ajunsese acasă mama lor, împovărată de pachete și un buchet de flori pe care comitetul de primire al femeilor i-l oferise la masa festivă. Reacher preluă pachetele și le duse în bucătărie. Ea văzu telefonul nou pe blat și se însenină puțin la față. Nu se simțea niciodată bine până nu lua legătura cu tatăl ei și se asigura că acesta are ultimele ei date de contact. Franța era cu șapte ore în urma Japoniei, ceea ce însemna că acolo era cam jumătatea dimineții, o oră potrivită pentru o convorbire, așa că formă numărul lung și ascultă sunetele de apel.

Îi răspunse menajera, bineînțeles, și după un minut căsuța din Okinawa era într-o mare agitație.

12

Stan Reacher îl sună de la noul telefon pe furierul companiei, care apelă la un tip, care apelă la un alt tip, ca piesele de domino, așa că în treizeci de minute

Josie avea un loc în ultima cursă civilă care pleca din Tokyo în seara aceea, iar în patruzeci de minute avea și o legătură imediată pentru Paris.

— Vrei să vin cu tine, mamă? întrebă Reacher.

— Bineînțeles că mi-ar plăcea, răspunse mama. Și știu că și bunicul tău s-ar bucura să te vadă din nou. Dar s-ar putea să rămân acolo două săptămâni. Poate chiar mai mult. Iar tu ai un test de dat și apoi începi școala.

— Cei de la școală o să înțeleagă. Nu mă deranjează că lipsesc două săptămâni. Și aș putea să dau testul când mă întorc. Sau poate că până atunci uită de el cu totul.

— Băiete, zise tatăl, mama ta vrea să spună că nu ne putem permite. Biletele de avion sunt scumpe.

Scumpe erau și taxiurile, dar după două ore luară unul până la aeroport. Un japonez bătrân apăru la volanul unui Datsun pătrășos și Stan se urcă în față, iar Josie și băieții se înghesuiră în spate. Josie avea o geantă mică. Joe era curat de la duș, dar părul lui nu mai era pleptănat. Revenise la aspectul ciufulit normal. Reacher avea încă pielea sărată și plină de nisip de pe plajă. Nimeni nu spuse mare lucru. Reacher și-l amintea bine pe bunic. Îl întâlnise de trei ori. Avea un dulap plin cu picioare de lemn. După cât se părea, moștenitorii veteranilor decedați erau în continuare obligați de oficialități să returneze protezele manufacturierilor, pentru ajustări și eventuale reutilizări. Făcea parte din contractul încheiat demult. După spusele bunicului, cam la un an, un an și ceva, mai apărea câte unul la ușa lui. Uneori și doi-trei pe an. Unele dintre ele erau făcute din picioare de masă.

Au coborât la aeroport. Era întuneric și se lăsa frigul. Josie îl îmbrățișă pe Stan, îl sărută, apoi îl îmbrățișă și îl sărută pe Joe, după care îl îmbrățișă și îl sărută și pe Reacher. Pe el îl trase deoparte și-i șopti la ureche o frază lungă, imperativă. După care se duse singură la coada de îmbarcare.

Stan și băieții urcară pe o scară exterioară lungă ce ducea la puntea de observație. Pe pistă aștepta un JAL 707, luminat de reflectoare și înconjurat de vehicule

utilitare. Avea scara ridicată la ușa din față și motoarele erau turate lent. Dincolo de pistă se vedea imaginea nocturnă a întregii jumătăți sudice a insulei. Strada lor lungă, de beton, era imposibil de distins în depărtare, la câțiva kilometri spre sud-vest. În cartier ardeau zeci de mii de focuri mici. Erau focuri aprinse în curțile din spatele caselor, strălucitoare la bază și trimițând în aer pale de fum.

— Noaptea gunoaielor, spuse Stan.

Reacher încuviință dând din cap. Toate insulele pe care fusese aveau o problemă cu gunoaietele. Reglementarea care impunea arderea lor o dată pe săptămână era soluția la care se apela de obicei, pentru orice, chiar și pentru resturile de mâncare. Așa se proceda prin tradiție, indiferent de cultură. În engleză, termenul pentru „foc de tabără” venea de la „foc de oase”¹. Cunoștințe generale. Văzuse un incinerator mic din sârmă în spatele căsuței lor.

— Am ratat-o săptămâna asta, spuse Stan. Era bine să fi știut.

— N-are importanță, spuse Joe. Deocamdată, n-avem cine știe ce gunoi.

Așteptară toți trei, aplecați în față, cu coatele pe balustradă, și deodată Josie apăru de sub ei, unul dintre cei treizeci de pasageri. Străbătu pista și, la baza scării, se întoarse și le făcu semn cu mâna. Apoi se urcă în avion și nu o mai văzură.

13

Stan și băieții urmăriră decolarea, văzură cum avionul se înclină și se înalță, văzură cum dispar luminile de semnalizare, așteptară până când nu se mai auzi zgomotul asurzitor și apoi coborâră unul după altul pe scara lungă. Merseră pe jos acasă, așa cum proceda de obicei Stan când nu era implicată Josie și distanța era mai mică de 13 kilometri. Două ore de marș vioi. O nimica toată pentru un infanterist marin și, în plus, era mai ieftin decât cu autobuzul. Era un copil al Marii Crize, nu că zgârcenia de neclintit a familiei sale din Noua Anglie ar fi fost cu

mult diferită chiar și într-o perioadă de prosperitate. Nu cheltui ce ai, mâine nu știi de ce dai, descurcă-te cu ce ai și repară lucrurile vechi, nu te transforma în expoziție. Tatăl lui încetase să-și mai cumpere haine noi de la patruzeci de ani, considerând că ceea ce posedă în acel moment avea să-i supraviețuiască, și, ca să procedeze altfel, ar fi însemnat o extravagantă smintită.

Focurile de tabără erau aproape pe terminate când ajunseră la strada lor. Fumul plutea în straturi și chiar și în casă se simțea mirosul de cenușă și carne carbonizată. Se duseră să se culce înveliți cu cearșafuri subțiri și zece minute mai târziu totul era liniștit.

14

Reacher dormi prost, mai întâi visându-l pe bunicul său, bătrânul francez feroce rămas cumva fără membre și echipat cu patru picioare de masă, mișcându-se și ridicându-se ca o piesă de mobilier mișcătoare. Apoi se trezi când auzi o mișcare furișă în curtea din spate, o pisică, o rozătoare sau alt fel de animal, și apoi încă o dată, mult mai târziu, când noul telefon sună de două ori. Prea devreme pentru ca mama lui să fi ajuns la Paris, prea târziu pentru anunțarea unui accident fatal în drumul spre Tokyo. Era vorba de altceva, evident, așa că ignoră ambele apeluri. Joe se trezi în acel moment, așa că profită de faptul că era singur și, întorcându-se pe cealaltă parte, continuă să doarmă până după ora nouă, ceea ce era târziu pentru el.

Îi găsi pe tatăl și pe fratele lui în bucătărie, amândoi tăcuți și încordați, în mod excesiv. Nu încăpea nicio îndoială că bunicul Moutier era un bătrânel cumsecade, dar orice om de nouăzeci de ani era prin definiție limitat în ceea ce privește speranța de viață. Nicio mare surpriză. La un moment dat, omul trebuia să dea ortul popii. Nimeni nu trăiește veșnic. Și deja își trăise traiul și își mâncase mălaiul. Pentru Dumnezeu, omul avea douăzeci de ani când frații Wright zburaseră prima dată.

Reacher își făcu singur cafeaua, pentru că-i plăcea mai tare decât obișnuia restul familiei s-o bea. Își prăji pâinea, își turnă cerealele, măncă și bău și nimeni nu-i spuse niciun cuvânt. În cele din urmă, întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Privirea tatălui coborî, pivotă și traversă masa ca o piesă de artilerie, poposind într-un punct aflat cam la treizeci de centimetri de farfuria lui Reacher.

— Telefonul despre dimineață, spuse el.

— Nu e vorba de mama, nu?

— Nu, nu e asta.

— Atunci, ce?

— Am dat de belea.

— Cum așa, toți?

— Eu și Joe.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Reacher.

Dar în acel moment se auzi soneria de la ușă, așa că nu primi niciun răspuns. Nici Joe, nici tatăl lui nu dădură semne că ar avea de gând să se miște, așa că Reacher se ridică și se duse în hol. Era același curier care fusese cu o zi înainte. Trecu prin același ritual. Desfăcu o cutie pe care o reținu și-i înmână lui Reacher un colac greu de cablu electric. De bună seamă că erau vreo sută de metri. Colacul era mare cât un cauciuc de mașină. Cablul era pentru instalații casnice, greu și rigid, cu izolație din plastic gri. Colacul avea un tăietor de cablu atașat cu un soi de lanț.

Reacher îl lăsă în hol, pe podea, și se întoarse în bucătărie.

— De ce-avem nevoie de cablu electric? întrebă el.

— N-avem, spuse tatăl. Am comandat cizme.

— Ei bine, să știi că nu le-ai primit. În schimb, ai un colac de cablu.

Tatăl lui oftă frustrat.

— Înseamnă că cineva a comis o eroare, nu-i așa?

Joe nu spuse nimic, ceea ce era foarte neobișnuit. În mod normal, într-o asemenea situație, s-ar fi lansat imediat într-o serie de analize speculative, punând întrebări despre natura și formatul codurilor de comandă, observând că alte numere pot fi transpuse cu ușurință, gândind cu voce tare despre modul în

care tastaturile QWERTY alătură litere îndepărtate alfabetic și, prin urmare, dactilografele nepricepute pot sări ușor din neatenție de la, să zicem, încălțări la cabluri. Așa funcționa creierul lui. Totul avea nevoie de o explicație. Dar de data asta nu spuse nimic. Stătea acolo, complet mut.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Reacher din nou, în liniștea care se lăsase.

— Nimic pentru care să-ți faci griji, spuse tatăl lui.

— Ba o să-mi fac, dacă voi doi nu vă luminați la față. Iar asta n-o să se întâmple prea curând, judecând după cum arătați.

— Am pierdut un caiet de coduri, spuse tatăl lui.

— Un caiet de coduri pentru ce?

— Pentru o operațiune pe care s-ar putea s-o conduc.

— În China?

— De unde știi asta?

— Păi, ce-a mai rămas?

— În acest moment, e ceva teoretic, spuse tatăl lui. Doar o opțiune. Dar sunt planuri, desigur. Și o să fie foarte neplăcut dacă se va produce o scurgere de informații. Noi acum se presupune că avem o relație bună cu China.

— Sunt destule informații în caietul ăla de coduri ca să poată înțelege și alții ce-i acolo?

— Cu ușurință. Nume reale plus echivalente de coduri pentru două orașe diferite, plus plutoane și divizii. Un analist deștept ar putea să deducă unde ne ducem, ce-avem de gând să facem și câți oameni suntem.

— Cât de mare e?

— E un caiet mecanic, cu trei inele.

— Cine l-a avut ultima oară? întrebă Reacher.

— Unul de la planificare, spuse tatăl. Dar responsabilitatea e a mea.

— Când ai aflat că s-a pierdut?

— Aseară. Telefonul de dimineață a fost despre rezultatul negativ al căutării pe care am ordonat-o.

— Nu e bine, spuse Reacher. Dar de ce e implicat Joe?

— Nu e. Aia e altă problemă. Al doilea apel de azi-dimineață. În mod incredibil, un alt caiet mecanic cu

trei inele. Răspunsurile la teste lipsesc. De la școală. Iar Joe s-a dus acolo ieri.

— Nici măcar n-am văzut caietul cu răspunsuri, spuse Joe. Și, în mod cert, nu l-am luat cu mine.

— Atunci ce ai făcut acolo, mai exact? întrebă Reacher.

— Până la urmă, nimic. Am ajuns până la cabinetul directorului și i-am spus secretarei că vreau să vorbesc cu el despre test. După care m-am gândit mai bine și-am plecat.

— Unde era caietul?

— Se pare că pe biroul directorului. Dar n-am ajuns niciodată până acolo.

— Ai fost plecat mult timp.

— M-am plimbat.

— În jurul școlii?

— Și pe-acolo. Dar și prin alte locuri.

— Ai fost în clădire în jurul prânzului?

Joe încuviință din cap.

— Și tocmai aia e problema, spuse el. Ei cred că atunci l-am luat.

— Ce-o să se-ntâmples?

— Evident, e o încălcare a codului de onoare. Aș putea fi exclus un semestru. Poate chiar tot anul. Și apoi mă vor pune să repet un an, ceea ce va însemna că pierd doi ani. Noi doi am putea să ajungem în aceeași clasă.

— Înseamnă că ai putea să-mi faci și mie temele, spuse Reacher.

— Nu e deloc amuzant.

— Nu-ți face griji! Oricum ne vom muta de-aici până la sfârșitul semestrului.

— Poate că nu, spuse tatăl lor. Nu și dacă ajung la pușcărie sau mă degradează și rămân soldat ca să vopsesc borduri tot restul carierei. Am putea rămâne cu toții în Okinawa până ne uită Dumnezeu aici.

În acel moment, telefonul sună din nou. Răspunse tatăl. Era mama lor, care-i suna din Paris. Tatăl se strădui să aibă o voce veselă, vorbe și ascultă, apoi închise și îi anunță pe băieți că mama lor ajunsese cu bine și că nu se aștepta ca bătrânul Moutier să trăiască

mai mult de două-trei zile, ceea ce o întristase pe mama lor.

— Mă duc la plajă, anunță Reacher.

15

Reacher ieși pe ușă și privi către mare. Strada era pustie. Niciun copil. Luă o decizie impulsivă și, traversând strada, se duse să bată la ușa lui Helen. Fata pe care o cunoscuse în ziua precedentă. Ea îi deschise, văzu cine era și se înghesui lângă el pe verandă, închizând ușa în spatele ei. Ca și cum ar fi vrut să-l țină secret. Ca și cum s-ar fi jenat cu el. Fata îi sesiză sentimentele rănite și clătină din cap.

— Tata doarme, spuse ea. Atâta tot. A stat și-a lucrat toată noaptea. Iar acum nu se simte prea bine. Pur și simplu, s-a prăbușit acum o oră.

— Vrei să mergi să înotăm? întrebă Reacher.

Ea se uită în josul străzii, nu văzu pe nimeni acolo și spuse:

— Sigur. Am nevoie de cinci minute, bine?

Reacher se întoarse și privi către stradă, pe jumătate sperând ca băiatul cu coș pe gât să iasă din casă, pe jumătate sperând că nu va ieși. N-a ieșit. Apoi Helen ieși din nou, cu un costum de baie pe sub rochia de plajă. Luase și un prosop. Merseă împreună pe stradă, păstrând același ritm, la treizeci de centimetri distanță, vorbind despre locurile în care locuiseră și cele pe care le văzuseră. Helen se mutase de multe ori, dar nu la fel de des ca Reacher. Tatăl ei făcea parte din trupele de ariergardă, nu era infanterist combatant, astfel încât detașările lui erau mai lungi și mai stabile.

Dimineața apa era mai rece decât fusese în după-amiaza precedentă, așa că ieșiră după vreo zece minute. Helen îl lăsă pe Reacher să folosească prosopul ei și apoi se lungiră amândoi la soare, acum la doar câțiva centimetri distanță unul de celălalt.

— Ai sărutat vreodată o fată? îl întrebă ea.

— Da, spuse el. De două ori.

— Aceeași fată de două ori sau două fete câte o dată?

— Două fete, de mai multe ori.
— De multe ori?
— Poate de câte patru ori fiecare.
— Unde?
— Pe gură.
— Nu, adică *unde*? La film sau unde?
— Una la film, alta în parc.
— Cu limba?
— Da.
— Te pricepi? Întrebă fata.
— Nu știu, zise Reacher.
— Vrei să-mi arăți cum se face? Că nu m-am sărutat niciodată cu nimeni.

Așa că Reacher se sprijini în cot și o sărută pe gură. Fata avea buzele mici și mobile și o limbă răcoroasă și umedă. Sărutul dură cincisprezece sau douăzeci de secunde.

— Ți-a plăcut? Întrebă el.
— Așa și-așa, spuse fata.
— M-am priceput?
— Păi, nu știu. Că n-am termen de comparație.
— Să știi că ai fost mai bună decât celelalte două fete pe care le-am sărutat, îi spuse el.
— Mulțumesc, spuse ea, dar Reacher nu știa pentru ce-i mulțumește.

Pentru compliment sau pentru experiment. Nu era sigur.

16

Reacher și Helen se întoarseră împreună și aproape că ajunseră acasă. Mai aveau cam douăzeci de metri până la destinație când deodată băiatul cu coș pe gât ieși din curte și se postă în mijlocul drumului. Purta același tricou și aceiași pantaloni jerpeliți. Și era singur, deocamdată.

Reacher simți că Helen tăcuse dintr-odată lângă el. Se oprise din mers, iar Reacher se opri cu un pas în fața ei. Bătăușul se afla la doi metri distanță. Reacher spuse:

— Rămâi acolo, Helen. Știu că ai putea să-l bați și singură pe individul ăsta, dar n-are niciun rost să fim amândoi expuși la miros.

Bătăușul se mulțumi să zâmbescă.

— Ați fost la plajă, spuse el.

— Și noi care credeam că Einstein a fost un om deștept, replică Reacher.

— De câte ori ați fost?

— Nu știi să numeri până acolo.

— Încerci să mă-nfurii?

Bineînțeles că Reacher chiar asta făcea. Pentru vârsta lui, fusese întotdeauna nefiresc de mare, încă de la naștere. Mama lui susținea că fusese cel mai mare bebeluș pe care l-a văzut vreodată cineva, deși era bine cunoscută pentru tendința de a dramatiza, așa că Reacher nu lua în seamă această informație. Dar, chiar și așa, mare sau nu, întotdeauna se bătuse cu copii cu doi sau trei ani mai mari decât el. Uneori chiar cu mai mulți. În consecință, în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, el fusese cel mai mic. Așa că învățase să se bată ca un băiat mic. Când toate celelalte lucruri sunt egale, de regulă mărimea învinge. Dar nu mereu, altfel titlul de campion mondial la box la categoria grea s-ar decide la cântar, nu în ring. Uneori, dacă băiatul mai mic e mai rapid și mai inteligent, poate să obțină victoria. Și un mod de a fi mai deștept este să-l faci pe celălalt să pară mai prost, lucru pe care-l poți obține provocându-i furia. Ceața roșie din ochii adversarului este prietenul cel mai bun al celui mai mic. Așa că, da, Reacher încerca să-l înfurie pe băiatul care mirosea urât.

Doar că individul nu se lăsă atras în cursă. Stătea acolo și încasa, încordat, dar stăpân pe sine. Avea picioarele bine așezate și umerii încordați. Pumnii lui erau gata să se miște în sus. Reacher făcu un pas în față, în miasma de halenă și duhoare corporală. Regula numărul unu când aveai de-a face cu un individ ca ăsta: nu-l lăsa să te muște. Riști să faci o infecție. Regula numărul doi: fii atent la ochii lui. Dacă rămân ridicați, o să lovească cu pumnul. Dacă se lasă în jos, o să lovească cu piciorul.

Ochii individului rămaseră ridicați.

— E o fată aici, spuse el. O să iei bătaie în fața unei fete. N-o să mai ai curaj să-ți arăți fața. O să fii papă-laptele retardat al cartierului. Poate c-o să-ți cer taxă de fiecare dată când ieși din casă. Poate-o să extind zona pe toată insula. Poate-o să-ți iau taxă dublă. Și tie, și retardatului de frate-tău.

Regula numărul trei cu un individ ca ăsta: schimbă coregrafia. Nu aștepta, nu te retrage, nu te mulțumi cu postura de challenger, nu fi umil, nu gânde defensiv.

Cu alte cuvinte, regula numărul patru: lovește-l tu întâi!

Și nu cu o mică lovitură de stânga previzibilă.

Pentru că regula numărul cinci: nu există reguli pe străzile lăturalnice din Okinawa.

Reacher trimise cu sete o directă de dreapta în mutra individului și-l prinse fix în obraz.

Asta îi captă atenția.

Individul se înclină în spate, scutură din cap și trimise și el o directă de dreapta, pe care Reacher o aștepta, fiind deja pregătit. Se înclină în stânga și lăsă pumnul gras să-i șuiere pe lângă ureche. *Mai deștept și mai rapid.* Apoi individul se încurcă în mișcările următoare și nu mai reuși decât să facă un pas înapoi, să se ghemuiască și s-o ia de la început. Ceea ce se și apucă să facă.

Până când auzi zgomot de motocicletă. Care pentru el sună ca gongul de la sfârșitul rundei. Clopoțelul lui Pavlov. Ezită o fracțiune de secundă, care se dovedi fatală.

Reacher ezită și el. Dar un timp mai scurt. Pur și simplu, ca urmare a geometriei. Stătea cu fața spre intersecție. Mișcă rapid privirea și văzu o motocicletă trecând de la nord la sud, pe drumul principal, drept prin intersecție, fără să întoarcă. Procesă informația și o șterse chiar înainte ca motocicleta să dispară, imediat ce viteza și poziția ei făceau imposibilă o cotitură. După care își mută privirea din nou la adversar.

Care se afla în dezavantaj geometric. Era cu fața spre capătul străzii spre mare. Nu se putea baza pe nimic în afară de zgomot. Iar zgomotul era tare și difuz. Nu era specific și nu oferea indicii spațiale. Doar

un huruit reverberat. Așa încât, ca orice animal de pe pământ cu vederea mai bună decât auzul, individul se baza pe un instinct primar. Întoarse puțin capul ca să se uite în spate. Irezistibil! Apoi, după o fracțiune de secundă, semnalul auditiv își pierdu ambiguitatea când huruitul rămase blocat în spatele clădirilor și tipul ajunsese la o concluzie, după care își opri mișcarea și își întoarse capul la loc.

Dar între timp se făcuse mult prea târziu. Croșeul de stânga al lui Reacher ajunsese deja la jumătatea traiectoriei. Mișcarea ca de seceră era în plină desfășurare, dură și rapidă, fiecare tendon și fiecare mușchi al corpului său ca de ogar acționând în coordonare perfectă pentru realizarea unui singur țel: să trimită un pumn masiv în gâtul individului.

Succes total. Lovitura ateriză exact pe coș, zdrobindu-l, strivind carnea, comprimând osul, iar bățaușul căzu secerat de parcă se lovise în plină viteză de sârma pentru rufe. Picioarele-i zburară de sub el și se întinse mai mult sau mai puțin orizontal pe beton, făcut grămadă și năucit, ca într-o cascadorie dintr-un film mut.

Pentru Reacher, urmarea evidentă era să înceapă să-l pistoneze cu piciorul în cap, dar avea un public cu sensibilități feminine, așa că rezistă tentației. Bățaușul ridică fața de pe beton și spuse, privind în gol:

— Asta a fost o lovitură mișelească.

Reacher dădu din cap aprobativ și spuse:

— Dar știi cum se spune, că numai mișei primesc lovituri mișelești.

— O să terminăm povestea asta.

Reacher se uită în jos.

— Mie mi se pare că s-a terminat deja.

— Poate-n visele tale, căcăcios mic!

— Numără până la opt, spuse Reacher. Mă-ntorc.

Reacher o conduse pe Helen până la locuința ei și apoi trecu în fugă strada ca să ajungă acasă. Intră și

alergă până în bucătărie, unde-l găsi pe tatăl lui, singur.

— Unde-i Joe? Întrebă Reacher.

— A ieșit să facă o plimbare lungă, răspunse tatăl.

Reacher ieși în curtea din spate. Era un spațiu rectangular betonat, gol, exceptând o masă de grădină cu patru scaune și incineratorul gol. Incineratorul avea mărimea unui tomberon de gunoi și era făcut din plasă de oțel cu ochiuri romboidale, fiind înălțat pe patru picioare. Avea o culoare cenușie de la cenușa veche, dar fusese golit după ultima utilizare. De fapt, întreaga curte fusese măturată. Familiile de infanteriști marini. Mereu meticuloase.

Reacher se întoarse în hol. Se aplecă deasupra colacului de cablu electric și desfășură doi metri din el, tăindu-l cu cutterul atașat.

— Ce faci acolo? îl întrebă tatăl.

— Știi ce fac, tată, spuse Reacher. Fac ceea ce ai vrut ca eu să fac. N-ai comandat cizme, ci exact ceea ce a sosit. Astă-noapte, după ce caietul cu coduri a dispărut. Te-ai gândit că vestea se va afla și că eu și Joe vom fi pedepsiți în consecință. Nu puteai să ne aduci cuțite K-Bar sau boxuri, așa că te-ai gândit la următorul lucru potrivit.

Răsuci cablul gros în jurul pumnului, spiră lângă spiră, așa cum un boxer își înfășoară mâinile. Întinse cât putu de bine metalul și plasticul maleabil.

— Și... s-a aflat vestea? Întrebă tatăl lui.

— Nu, zise Reacher. Asta e pentru o înfruntare anterioară.

Tatăl scoase capul pe ușă și se uită de-a lungul străzii, spunând:

— Poți să-l bați pe tipul ăla?

— Ba bine că nu!

— Vezi că are un prieten cu el.

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât va fi mai bine.

— Sunt și alți băieți care se uită.

— Păi, ăia sunt mereu acolo.

Reacher începu să-și înfășoare cealaltă mână.

— Stai calm, fiule, spuse tatăl. Nu provoca prea multe daune! Nu vreau ca toți cei trei membri ai familiei să intre în bucluc săptămâna asta.

- N-o să mă dea în gât.
- Știu asta. Vorbesc despre acuzația de vătămare corporală.
- Nu-ți face griji, tată, spuse Reacher. N-o să merg până-ntr-acolo.
- Bine, ai grijă să nu mergi.
- Dar mă tem că voi fi nevoit să ajung până la un anumit punct. Ceva mai departe decât ar fi normal.
- Despre ce vorbești, fiule?
- Mă tem că de data asta voi fi nevoit să rup ceva oase.
- De ce?
- Așa mi-a spus mama. Într-un fel.
- Ce anume?
- La aeroport, spuse Reacher. Știi că m-a tras deoparte. Mi-a spus că i se pare că locul ăsta vă scoate din minți pe tine și pe Joe. Și mi-a spus să fiu cu ochii pe voi. A zis că se bazează pe mine.
- Ți-a spus maică-ta așa ceva? Putem să ne purtăm de grijă și singuri.
- Serios? Și cum v-ați descurcat până acum?
- Dar băiatul ăsta n-are nicio legătură cu nimic.
- Eu cred că are, spuse Reacher.
- De unde și până unde? A spus ceva?
- Nu, zise Reacher. Dar mai sunt și alte simțuri în afară de auz. Mai e și mirosul, de exemplu.
- Apoi își vârî pumnii umflați și cenușii în buzunare și ieși din nou în stradă.

18

La o distanță de treizeci de metri, vreo zece copii erau adunați în semicerc. Spectatorii. Vibrau de nerăbdare, foindu-se de pe un picior pe altul. Cam cu zece metri mai aproape, băiatul care mirosea urât aștepta, având alături un tovarăș. Cel care mirosea urât era în dreapta, aghiotantul lui, în stânga. Aghiotantul era cam de înălțimea lui Reacher, dar cu umeri lați și piept solid, ca un luptător, și avea o față de individ căutat de poliție, turtită, dură și rea. Reacher își zise că umerii și fața individului însemnau

cam nouăzeci la sută din arsenalul acestuia. Tipul făcea parte din categoria celor care erau lăsați în pace numai pentru felul în care arătau. Prin urmare, probabil nu se antrena prea mult și poate chiar el credea în propriile aberații. Așa că poate nu era un bătaș prea priceput.

Nu putea afla asta decât într-un singur fel.

Reacher se apropie cu pași repezi, cu mâinile în buzunare, pe o traiectorie largă și curbată, direct către aghiotant, fără să încetinească, nici măcar la ultimii pași, așa cum s-ar apropia un politician dornic să salute prietenește pe cineva din public sau la fel cum se apropie un preot entuziast de o persoană, ca și cum singurul lui scop în viață ar fi să o salute cu efuziune pe acea persoană. Aghiotantul se lăsă păcălit de limbajul nonverbal. Îndelungata educație socială avu darul să-l deruteze. Aproape că ridică mâna, gata să o strângă pe a lui Reacher.

Fără să se oprească, Reacher îl lovi cu fruntea direct în față. *Stânga, dreapta, bum!* Un zece perfect pentru conținut, forță și precizie. Individul căzu pe spate și, până să parcurgă un sfert din drumul spre beton, Reacher se întoarse spre băiatul care mirosea urât și abia atunci scoase din buzunare mâinile înfășurate în cabluri.

În filme, cei doi s-ar fi înfruntat, îndelung, tensionat și static, ca în *Răfulala de la O.K. Corral*, cu tachinări și amenințări mormăite, cu mâinile depărtate de corp, ridicați pe vârfuri, poate învârtindu-se în cerc, cu ochii îngustați, ca să crească suspansul. Dar Reacher nu trăia în filme, ci în lumea reală. Fără nicio pauză, își izbi oponentul cu pumnul stâng în partea laterală a corpului, o lovitură joasă și necruțătoare, a doua mișcare dintr-un *un-doi* ritmic, în care *unu* fusese lovitura cu capul. În acel moment, pumnul lui cântărea de bună seamă aproape trei kilograme și pusese în el toată forța de care era în stare. Ca urmare, orice avea de gând să facă în continuare individul care mirosea urât, era nevoit să se descurce cu trei coaste rupte, ceea ce-l puneă într-un dezavantaj instantaneu, căci coastele rupte sunt al naibii de dureroase și orice fel de activitate fizică

violentă agravează durerea. Unii oameni nu suportă nici să respire cu coastele rupte.

Până la urmă, bătaușul care mirosea urât nu reuși să facă mai nimic din pricina coastelor rupte. Se îndoi de mijloc ca un bivoli rănit. Așa că Reacher se dădu mai aproape și, cu o lovitură zdravănă de dreapta, îi rupse câteva coaste și în cealaltă parte. Destul de ușor. Cablul înfășurat îi transformase pumnii în adevărate bile de demolare. Singura problemă era că oamenii nu se duc întotdeauna la spital din cauza unor coaste rupte. Cu atât mai puțin membrii familiilor de infanteriști marini. Le bandajau și suportau durerile cu stoicism. Însă Reacher avea nevoie să-l trimită pe individ pe patul de spital, înconjurat de întreaga familie îngrijorată. Măcar pentru o seară. Pentru asta, trase în afară brațul stâng al adversarului, îl prinse cu mâna stângă de încheietură, destul de greu din cauza cablului, și o răsuci cu o sută optzeci de grade până când palma acestuia rămase îndreptată în sus, iar partea moale a cotului se răsuci în jos. Apoi izbi cu pumnul drept direct în articulație, iar bătaușul căzu în genunchi și începu să urle, moment în care Reacher îi scurtă suferința cu un upercut în maxilar.

Final de partidă.

Reacher se uită de la stânga la dreapta la semicercul de spectatori amuțiți și întrebă:

— Următorul?

Nimeni nu se clinti.

— Mai e careva amator? zise Reacher.

Nimeni nu se clinti.

— În regulă, spuse Reacher. Hai să lămurim treburile. De-acum înainte, lucrurile sunt așa cum sunt.

După care se întoarse și plecă spre casă.

19

Tatăl lui Reacher aștepta în hol, cam palid la față. Reacher începu să-și desfășoare cablul de pe mâini și întrebă:

— Cu cine colaborezi la caietul ăla de coduri?

— Un tip de la contrainformații și doi de la poliția militară.

— Vrei să-i suni și să-i rogi să vină până aici?

— De ce?

— Face parte din plan. Așa cum mi-a spus mama.

— Să vină aici?

— Da.

— Când?

— Chiar acum ar fi foarte bine.

Reacher observă că pe unul dintre nodurile pumnului i se imprimase în oglindă cuvântul *Georgia*. Acolo trebuie că fusese fabricat cablul. Litere în relief pe izolație. Un loc în care nu fusese niciodată.

Tatăl lui sună la bază în timp ce Reacher supraveghea strada de la geam. Se gândea că, cu puțin noroc, sincronizarea va fi perfectă. Și așa a fost, mai mult sau mai puțin. După douăzeci de minute, o mașină militară opri în fața casei și din ea coborâră trei bărbați în uniformă. Și imediat după aceea o ambulanță coti pe stradă în urma primei mașini și, ocolind vehiculul parcat, își continuă drumul până la casa băiatului care mirosea urât. Sanitarii îl încărcară pe rănit la bord, luându-i ca pasageri pe mama acestuia și pe încă un băiat care părea a fi fratele său mai mic. Reacher își făcu socoteala că tatăl băiatului o să se ducă direct la spital, pe motocicletă, la terminarea turei. Sau mai devreme, în funcție de ce spuneau doctorii.

Tipul de la contrainformații era maior, iar polițiștii militari erau subofițeri. Toți trei erau îmbrăcați în uniforme de luptă. Toți trei așteptau încă în hol. Toți trei aveau aceeași expresie pe chip: *de ce suntem aici?*

— Îl știți pe băiatul pe care l-au luat cu ambulanța? spuse Reacher. Trebuie să-i percheziționați casa. Care, apropo, e goală în acest moment. Vă așteaptă.

Cei trei tipi se uitară unii la alții. Reacher le observă fețele. Era clar că niciunul dintre ei nu avea vreo dorință să-l bage în bucluc pe un infanterist marin destoinic ca Stan Reacher. Era clar că toți își doreau un final fericit. Erau gata să se agățe de orice pai. Erau gata să facă eforturi suplimentare în acest

scop, chiar dacă asta însemna să primească sugestii de la un puști ciudat de treisprezece ani.

— Ce trebuie să căutăm? întrebă unul dintre polițiștii militari.

— O să știți când o să-l vedeți, spuse Reacher. Lung de 28 de centimetri, gros de 2,5 centimetri, de culoare cenușie.

Cei trei ieșiră în stradă, iar Reacher și tatăl lui se așezară să aștepte.

20

A fost o așteptare rezonabil de scurtă, așa cum Reacher prezisese în sinea lui. Băiatul care mirosea urât demonstrase un grad de viclenie animalică, dar nu putea fi considerat nici pe departe un geniu al criminalității. Asta era cât se poate de sigur. Cei trei bărbați se întoarseră după mai puțin de zece minute cu un obiect metalic care fusese ars în foc. Ca urmare, căpătase o culoare cenușie. Cândva fusese un cotor de caiet, din aliaj metalic lucios, lung de 28 de centimetri și lat de 2,5 centimetri, ușor curbat pe dimensiunea mai mică, cu trei anexe distribuite pe lungime.

Era ceea ce rămâne când arzi un caiet mecanic obișnuit.

— Unde l-ați găsit? întrebă Reacher.

— Sub pat, în al doilea dormitor, spuse unul dintre polițiști. În camera băieților.

Nici pe departe un geniu al criminalității.

Maiorul de la contrainformații întrebă:

— E caietul de coduri?

— Nu, spuse Reacher clătinând din cap. E caietul cu răspunsurile la teste, de la școală.

— Ești sigur?

— Categorie.

— Atunci, de ce ne-ai chemat?

— Chestia asta trebuie rezolvată de Corpul de Marină. Nu de școală. Trebuie să mergeți la spital și să vorbiți cu băiatul, dar și cu tatăl lui. Trebuie să obțineți o mărturisire. Apoi trebuie să-i anunțați pe cei de la școală. Ce-i faceți băiatului după aceea... vă

privește. Un avertisment ar fi suficient, probabil. N-o să ne mai facă necazuri.

— Ce s-a întâmplat aici, mai exact?

— Greșeala a fost a fratelui meu, spuse Reacher. Într-un fel, în orice caz. Băiatul ăsta de la capătul străzii a început să se ia de noi, iar Joe l-a înfruntat și s-a descurcat foarte bine. Răspunsuri iuți și inteligente, tot tacâmul. A fost o reprezentare excelentă. În plus, Joe e uriaș. Bland ca un mielușel, dar băiatul nu știa asta, evident. Așa că a decis să se răzbune evitând confruntarea fizică. A hotărât să meargă pe altă cale. Și-a dat seama că Joe era stresat din pricina testului. Poate că ne-a auzit când vorbeam. Dar, în orice caz, l-a urmărit pe Joe la școală ieri și a furat răspunsurile. Ca să-l discrediteze.

— Poți să dovedești asta?

— Circumstanțial, spuse Reacher. Băiatul nu s-a dus la meciul de fotbal. N-a fost în autobuz. Deci a rămas în oraș toată ziua. Iar Joe, când s-a întors acasă, s-a spălat pe mâini și a făcut duș. Ceea ce e neobișnuit pentru Joe, după-amiaza. Trebuie să se fi simțit murdar. Iar eu bănuiesc că s-a simțit murdar pentru că a simțit duhoarea băiatului ăluia toată ziua, din spatele lui și de pe la cotituri.

— Foarte circumstanțial, spuse maiorul.

— Întrebați-l pe băiat, spuse Reacher. Strângeți-l cu ușa, în fața tatălui său.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Tipul a născocit un scenariu în care Joe a ars caietul după ce a memorat răspunsurile. Ceea ce era plauzibil despre cineva care voia să trișeze la test. Și a fost noaptea gunoaielor, o coincidență convenabilă. Planul era ca băiatul să ardă caietul în curtea lui și apoi să se furișeze noaptea în curtea noastră și să arunce partea metalică în incineratorul nostru, în cenușă, astfel încât dovada să fie chiar acolo. Numai că n-a găsit nici pic de cenușă. Noi am ratat noaptea gunoaielor, pentru că a trebuit să mergem la aeroport. Prin urmare, băiatul a trebuit să renunțe la plan. A plecat pur și simplu. Iar eu l-am auzit. Dimineța, foarte devreme. Am crezut că e o pisică sau o rozătoare.

— Ai vreo dovadă?

— S-ar putea să găsiți urme de pași afară, spuse Reacher. Curtea a fost măturată cândva, dar praf e mereu. Mai ales după noaptea gunoaielor.

Polițiștii militari pleacă să arunce o privire în curte și se întoarseră cu niște fețe uimite, ca și cum ar fi spus *s-ar putea ca băiatul să aibă dreptate*.

Pe fața maiorului de la contrainformații se citea ceva de genul: *nu-mi vine să cred că sunt pe cale să-i spun asta unui puști de treisprezece ani*.

— Știi unde e și caietul cu coduri? Întrebă el.

— Nu, răspunse Reacher. Nu sunt sigur. Dar cred că aș putea să ghicesc.

— Unde?

— Ajutați-l pe fratele meu cu școala și pe urmă mai vorbim.

21

Cei trei infanteriști marini se întoarseră după nouăzeci de minute. Unul dintre polițiștii militari spuse:

— L-ai altoit binișor pe băiatul ăla, nu-i așa?

— O să supraviețuiască, zise Reacher.

— A mărturisit, spuse celălalt polițist militar. Așa s-a întâmplat, cum ai zis și tu. Cum de-ai știut?

— M-am folosit de logică, răspunse Reacher. Știam că Joe n-ar fi făcut asta, așa că era clar că altcineva fusese făptașul. Trebuia doar să aflu cine. Și cum și de ce.

Mayorul de la contrainformații spuse:

— Am lămurit lucrurile la școală. Fratele tău a scăpat de necaz.

Apoi adăugă zâmbind:

— Dar a apărut o consecință nefericită.

— Și anume?

— Nu mai au răspunsurile, așa că testul a fost anulat.

— Ce păcat!

— Nu există bine fără un pic de rău.

— Ați văzut întrebările?

Mayorul încuviință dând din cap.

— Citit, scris, adunare, scădere. Nimic extraordinar.

— Fără cunoștințe generale?
— Fără.
— Fără baseball?
— Nici urmă.
— Nici statistici?
— Poate procentaje, în secțiunea de matematică.
Șanse și probabilități, din astea.

— Care sunt importante, spuse Reacher. De exemplu, care sunt șansele ca un ofițer din Corpul de Marină să piardă un caiet cu coduri?

— Mici.

— Care sunt șansele ca un ofițer *bun* din Corpul de Marină, cum e tatăl meu, să piardă un caiet de coduri?

— Și mai mici.

— Așadar, e probabil ca acel caiet să nu se fi pierdut deloc. E probabil să existe altă explicație. Prin urmare, timpul petrecut mergând pe firul ideii că s-ar fi pierdut e un timp irosit. Timpul dedicat altor căi s-ar putea să fie mai rodnic.

— Ce alte căi?

— Când a preluat Gerald Ford președinția de la Richard Nixon?

— Acum zece zile.

— Înseamnă că tot atunci cei din Statul Major Reunit au început să scoată de la naftalină toate variantele. Și bănuiesc că singura viabilă a rămas China. De-aia am și fost transferați aici. Dar noi suntem faza de luptă. Așa că planificatorii trebuie să fi fost aduși ceva mai devreme. Cam cu o săptămână în urmă, poate. De bună seamă că li s-a ordonat să pună totul la punct cât se poate de repede. Ceea ce înseamnă multă muncă, așa-i?

— Întotdeauna.

— Și care e ultima fază a acelei munci?

— Revizuirea caietelor de coduri, ca să fie în concordanță cu planurile actualizate.

— Care e termenul-limită?

— Teoretic, trebuie să fim gata de plecare la miezul nopții, dacă ne ordonă președintele.

— Prin urmare, undeva poate că există un om care a lucrat la coduri toată noaptea trecută. Un tip din ariergardă care a ajuns aici cu o săptămână în urmă.

— Sunt sigur că există un astfel de om. Dar am controlat deja în toată baza. A fost primul lucru pe care l-am făcut.

— Poate că a lucrat în afara unității.

— Asta ar fi ceva neautorizat.

— Dar se-ntâmplă.

— Știu. Însă chiar dacă ar fi făcut-o în acest caz, s-ar fi întors la bază acum câteva ore și caietul ar fi ajuns la locul lui în seif.

— Să presupunem că a lucrat până la epuizare și a adormit. Să presupunem că încă nu s-a trezit. Să presupunem că acel caiet se află pe masa lui din bucătărie.

— Unde?

— Peste drum, spuse Reacher. Bateți la ușă și întrebați de Helen.

22

Joe se întoarse după o oră din lunga lui plimbare și, împreună cu tatăl și fratele său, merseară cu toții pe plajă și înotară în mare. Apa era caldă, nisipul era alb și palmierii se unduiau în vânt. Hoinăriră până când soarele coborî la orizont și apoi se îndreptară spre mica lor casă încinsă din capătul străzii de beton, unde după o oră telefonul sună din nou și Josie le dădu vestea că tatăl ei murise. Bătrânul Laurent Moutier părăsise această lume la vârsta de nouăzeci de ani, luând cu el, la fel ca oricine, o viață plină de speranțe, visuri, temeri și experiențe personale și lăsând în urma sa, la fel ca majoritatea oamenilor, o urmă firavă în descendenții săi. Nu avusese niciodată vreo idee clară despre ce vor deveni frumoasa lui fiică cu părul ciufulit și cei doi nepoți chipeși, nu că și-ar fi dorit cu adevărat vreunul, dar, ca orice bărbat european din secolul XX, a sperat ca ei să trăiască într-o perioadă de pace, prosperitate și belșug, știind totodată aproape sigur că nu vor avea parte de așa ceva. Așa încât a sperat ca ei să-și poarte povara cu eleganță și bună dispoziție, și în ultimele sale clipe a avut mângâierea să afle că până la acel moment așa

făcuseră mereu și că probabil lucrurile aveau să rămână așa.

¹ În engleză, *bonfire* = foc de tabără; *bone fire* = foc de oase. (N.t.)

Căldură mare

Bărbatul avea peste treizeci de ani, după părerea lui Reacher. Era solid și vădit încins. Transpirase în costumul său. Femeia care se afla față în față cu el se poate să fi fost mai tânără, dar nu cu mult. Și ea era încinsă, și speriată pe deasupra. Sau încordată, cel puțin. Asta era limpede. Bărbatul era prea aproape de ea. Ei nu-i plăcea asta. Se făcuse aproape opt și jumătate seara și se întuneca. Dar temperatura nu scădea. Treizeci și opt de grade, spusese cineva. Un adevărat val de căldură. Miercuri, 13 iulie 1977, New York City. Reacher avea să-și amintească mereu această dată. Era a doua lui vizită de unul singur.

Bărbatul își lipi palma pe pieptul femeii, apăsându-i pe piele bumbacul umed, cu buricul degetului mare alunecându-i în decolteu. Nu era un gest tandru. Dar nici unul agresiv. Neutru, ca de doctor. Femeia nu se retrase. Încremeni pe loc și privi în jur. Fără să vadă prea multe. New York City, opt și jumătate seara, dar strada era pustie. Era prea cald. Waverly Place, între Sixth Avenue și Washington Square. Oamenii aveau să iasă mai târziu, dacă vor ieși.

Apoi bărbatul își luă mâna de pe pieptul femeii și o lăsă iute în jos, ca și cum ar fi vrut să alunge o albină de pe șoldul ei, după care o ridică fulgerător într-un swing amplu care o izbi drept în față, tare, cu suficientă forță pentru un *bum* violent, dar și mâna și fața ei erau prea umede pentru un semnal acustic ca de pistol, așa că se auzi mai degrabă un *pleosc*. Capul femeii se mișcă într-o parte. Sunetul reverberă în cărămidile încinse.

— Hei! strigă Reacher.

Bărbatul se întoarse. Era brunet, cu ochi negri, înalt cam de un metru șaizeci și cinci și cântărind în jur de nouăzeci de kilograme. Cămașa i se făcuse transparentă de la transpirație.

— Cară-te, băiete, spuse el.

În acea seară, Reacher mai avea trei luni și șaisprezece zile până la a șaptesprezecea aniversare, dar din punct de vedere fizic era aproape matur. Mai înalt de-atât n-avea să mai crească și nimeni sănătos la cap n-ar fi zis că-i slăbănog. Avea un metru nouăzeci și cinci și o sută de kilograme de mușchi. Un produs finit, mai mult sau mai puțin. Dar finisat foarte recent. Nou-nouț. Avea dinții albi și egali, ochii de un albastru intens, părul ondulat avea volum, iar pielea, catifelată și curată. Cicatricile, ridurile și bătăturile încă nu apăruseră.

— În clipa asta, băiete, spuse individul.

— Doamnă, ar fi bine să plecați de lângă acest om, spuse Reacher.

Ceea ce femeia și făcu, un pas, doi, până ieși din raza de acțiune a individului.

— Tu știi cine sunt eu? întrebă bărbatul.

— Ce importanță ar avea? întrebă Reacher.

— Îi calci pe bătături pe oamenii de care-ar fi bine să stai departe.

— Oamenii? zise Reacher. ăsta e un substantiv la plural. Mai sunt și alții în afară de tine?

— O să afli.

Reacher se uită în jur. Strada era în continuare pustie.

— Când o să aflu? spuse el. Se pare că nu imediat.

— Ce fel de șmecher te crezi?

— Doamnă, spuse Reacher, eu pot să rămân aici singur, dacă vrei să plecați.

Femeia nu se mișcă. Reacher se uită la ea și spuse:

— Am înțeles eu greșit ceva?

— Cară-te de-aici, băiete, spuse bărbatul.

— Nu te băga, îl sfătui femeia.

— Păi, nu mă bag, spuse Reacher. Nu fac altceva decât să stau pe stradă.

— Du-te și stai pe altă stradă, spuse bărbatul.

Întorcându-se spre el, Reacher spuse:

— Cine a murit și te-a făcut primar?

— Da' ce gură mare ai, tinere! Nici nu știi cu cine vorbești. O să-ți pară rău.

— Când o să ajungă aici ceilalți oameni? Asta vrei să spui? Pentru că în clipa asta suntem doar noi doi. Și

nu prevăd cine știe ce regrete din pricina asta, în orice caz nu în ceea ce mă privește, decât dacă n-ai niciun ban la tine.

— Bani?

— Pe care să-i iau eu.

— Te pomenești că acum vrei să mă și jefuiești!

— Nu să te jefuiesc, spuse Reacher. Mai mult o chestie istorică. Un principiu vechi. Ca o tradiție. Când pierzi un război, trebuie să-ți cedezi comorile.

— Noi doi suntem în război? Pentru că, dacă suntem, o să pierzi, băiete. Nu-mi pasă cât porumb ai mâncat la tine la țară ca să te faci atât de mare. O să te bat de-o să-ți sune apa-n cap.

Femeia era tot la doi metri depărtare. Nu se mișca. Reacher se uită din nou la ea și spuse:

— Doamnă, domnul ăsta e căsătorit cu dumneata, ți-e vreun fel de rudă sau îl cunoști pe plan social sau profesional?

— Nu vreau să te amesteci, spuse femeia.

Era mai tânără decât bărbatul, cu siguranță. Dar nu cu mult. De vârstă apropiată. Poate douăzeci și nouă de ani. O blondă cu pielea palidă. În afară de amprenta roșie de la palma primită, arăta foarte bine, în genul femeilor coapte. Dar era subțire și neliniștită. Poate că avea o viață stresantă. Purta o rochie de vară largă, care se termina deasupra genunchilor. Pe umăr avea atârnată o poșetă.

— Măcar spune-mi în ce anume nu vrei ca eu să mă amestec, spuse Reacher. Este omul ăsta un ins oarecare care te hărțuiește pe stradă? Sau nu?

— Ce altceva ar putea să fie?

— Nu știu, poate o ceartă între soți. Am auzit de un tip care s-a băgat într-o astfel de dispută, după care soția s-a înfuriat teribil pe el pentru că i-a lovit soțul.

— Nu sunt căsătorită cu acest om.

— Ai vreun interes în ceea ce-l privește?

— Legat de situația lui materială?

— Cred că despre asta vorbim.

— Absolut niciunul. Dar nu poți să te amesteci. Așa că pleacă de-aici. Mă descurc eu.

— Și dacă ți-aș propune să plecăm împreună?

— Auzi, câți ani ai tu de fapt?

— Destul de mulți, spuse Reacher. Pentru o plimbare, cel puțin.

— Nu vreau această responsabilitate. Ești doar un copil. Un martor inocent.

— E periculos omul ăsta?

— Foarte.

— Nu mi se pare.

— Aparențele înșală.

— E înarmat?

— Nu în oraș. Nu poate să-și permită asta.

— Atunci, ce-o să-mi facă? O să transpire pe mine?

Replica avu efectul scontat. Tipul ajunsese la punctul de fierbere, jignit de faptul că se vorbea despre el ca și cum n-ar fi fost de față, ofensat de aluzia la transpirația lui, chiar dacă se vedea cu ochiul liber, și se repezi să atace, cu poalele hainei fluturând, cu cravata bălăbănindu-se și cu cămașa lipită de piele. Reacher fentă într-o parte și se mișcă în cealaltă, iar tipul trecu pe lângă el, moment în care Reacher îi puse piedică și individul căzu. Se ridică în picioare destul de repede, dar între timp Reacher se retrăsese, se întorsese și acum era pregătit pentru a doua manevră. Care părea că va fi o repetare identică a primei mișcări, atât doar că Reacher o ajută puțin înlocuind atacul la glezne cu un cot aplicat în partea laterală a capului. O lovitură bine ținută. La aproape șaptesprezece ani, Reacher era ca o mașină nou-nouță, încă scânteind și cu mecanismele bine unse, flexibil, suplu, perfect coordonat, ca o instalație elaborată de NASA și IBM în beneficiul Pentagonului.

Tipul rămase în genunchi ceva mai mult decât prima dată. Arșița îl ținea acolo. Reacher se gândi că cele treizeci și șapte de grade de care auzise trebuie să fi fost undeva, la teren deschis, poate în Central Park. La vreo stație meteo mică. În canioanele înguste din cărămidă din West Village, aproape de dalele imense de piatră de pe trotuar, de bună seamă că temperatura ajungea la 49 de grade. Plus umiditatea. Reacher era îmbrăcat în niște pantaloni vechi kaki și un tricou albastru și ambele obiecte vestimentare arătau ca și cum căzuseră într-un râu.

Gâfâind, individul se ridică, nesigur pe picioare. Își puse palmele pe genunchi.

— Las-o baltă, tataie, spuse Reacher. Găsește-ți alt sac de box.

Niciun răspuns. Tipul arăta ca și cum purta o dispută cu el însuși. Argumente pro și contra, plusuri și minusuri, costuri și beneficii. În cele din urmă, individul spuse:

— Poți să numeri până la trei și jumătate?

— Cred că da, zise Reacher.

— Atâtea ore ai la dispoziție ca să părăsești orașul. După miezul nopții, ești un om mort. Și înainte de asta, dacă te mai văd din nou.

După care individul se ridică de-a binelea și plecă înapoi spre Sixth Avenue, repede, ca și cum luase o decizie, pașii lui răsunând pe piatra fierbinte, un mers energic, de om hotărât, care tocmai își amintise că are o treabă de rezolvat. Reacher se uită după el până când dispăru din câmpul vizual, apoi se întoarse către femeie și spuse:

— Unde te duceai?

Ea arătă în direcția opusă, către Washington Square, iar Reacher spuse:

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Ai trei ore și jumătate ca să pleci din oraș.

— Nu cred că a vorbit serios. Dădea și el din gură, ca să-și salveze prestigiul.

— Crede-mă, a vorbit serios. L-ai lovit în cap, Dumnezeu!

— Cine e?

— Cine ești tu?

— Un trecător.

— De unde ești?

— Din Pohang, momentan.

— Unde naiba e asta?

— Coreea de Sud. Tabăra Mujuk. Corpul de Marină.

— Ești infanterist marin?

— Nu, doar băiat de infanterist marin. Ne ducem unde suntem trimiși. Dar școala s-a terminat, iar eu călătoresc.

— De unul singur? Câți ani ai?

— Fac șaptesprezece în toamnă. Nu-ți face griji pentru mine. Nu eu sunt cel bătut pe stradă.

Femeia nu spuse nimic.

— Cine era individul ăla? întrebă Reacher.

— Cum ai ajuns aici?

— Autobuz până în Seul, avion până în Tokyo, avion până în Hawaii, avion până la Los Angeles, avion până la aeroportul JFK, autobuz până în Port Authority. Apoi am mers pe jos.

Echipa Yankees era plecată din oraș, la Boston, ceea ce era o mare dezamăgire. Reacher avea sentimentul că va fi un an deosebit. Reggie Jackson era într-o formă de zile mari. Lunga perioadă de secetă avea șanse să se încheie. Dar nu avea noroc. Terenul de sport era învăluit în întuneric. Alternativa era stadionul Shea, unde Chicago Cubs jucau cu cei de la Mets. În principiu, Reacher n-avea nicio obiecție față de baseballul practicat de Mets, așa cum era, dar în final atracția muzicii din centrul orașului se dovedise mai puternică. Se gândise să treacă prin Washington Square și să se întâlnească cu fetele de la școala de vară a universității din New York. Poate că una dintre ele s-ar fi arătat dispusă să meargă cu el. Sau nu. Dar merita ocolul. Era un optimist, iar planurile lui erau flexibile.

— Cât timp călătorești? îl întrebă femeia.

— Teoretic, sunt liber până în septembrie.

— Unde stai?

— Abia am ajuns aici. N-am rezolvat încă problema asta.

— Părinții tăi n-au nimic împotriva?

— Mama e îngrijorată. A citit în ziar despre Fiul lui Sam².

— Cred și eu că e îngrijorată. Țăla omoară oameni.

— Cupluri care stau în mașină, mai ales. Așa susțin ziarele. Din punct de vedere statistic, e improbabil ca eu să fiu o victimă. N-am mașină și deocamdată sunt singur.

— Orașul ăsta are și alte probleme.

— Știu. Trebuie să-i fac o vizită și fratelui meu.

— Aici, în oraș?

— La două ore de-aici.

- Bine ar fi să te duci la el imediat.
- Trebuia să plec cu ultimul autobuz.
- Înainte de miezul nopții?
- Cine era individul ăla?

Femeia nu-i răspunse. Căldura începea să se domolească. Aerul era dens și apăsător. Se apropia furtuna. Reacher o simțea, dinspre nord și vest. Poate că avea să fie una dintre furtunile tipice pentru Hudson Valley, care venea în valuri, răscolind apa lentă, dintre stâncile înalte, așa cum citise în cărți. Lumina își schimba culoarea în violet, de parcă atmosfera se pregătea pentru ceva de proporții.

— Du-te să-ți vezi fratele, spuse femeia. Mulțumesc pentru ajutor.

Amprenta roșie de pe fața ei se estompase.

- O să fii bine? întrebă Reacher.
- Da, nu-ți face probleme.
- Cum te cheamă?
- Jill.
- Jill și mai cum?
- Hemingway.
- Vreo legătură?
- Cu cine?
- Cu Ernest Hemingway. Scriitorul.
- Nu cred.
- Ești liberă în seara asta?
- Nu.
- Pe mine mă cheamă Reacher. Încântat să te cunosc.

Cei doi își strânseseră mâinile. El îi simți palma fierbinte și umedă, de-ai fi zis că are febră. Nu că mâna lui ar fi fost altfel. Treizeci și șapte de grade, poate mai mult, fără vânt, fără evaporare. Vara în oraș. Departe, spre nord, cerul pâlpâia. Un fulger de căldură. Fără ploaie.

- De când lucrezi la FBI? întrebă Reacher.
- Cine-a spus că lucrez acolo?
- Individul ăla era un gangster, așa-i? Crimă organizată? Toate poveștile alea despre oamenii lui și că să plec din oraș, că altfel nu știu ce-mi fac. Toate amenințările alea. Iar tu te întâlneai cu el. Când a pus

mâna pe tine, te căuta de microfoane. Și cred că a găsit unul.

— Ești un copil deștept.

— Unde-ți sunt întăririle? Ar trebui să fie o dubă prin preajmă, cu oameni care să asculte.

— E o chestie cu buget limitat.

— Nu te cred. Orașul, poate, dar FBI-ul nu e niciodată falit.

— Du-te să-ți vezi fratele. Asta nu e treaba ta.

— De ce ai microfon la tine dacă nu ascultă nimeni?

Femeia își duse mâinile la spate, jos, și își mișcă degetele ca și cum voia să desprindă ceva de pe elasticul chiloților. O cutie din plastic negru căzu de sub rochie. Un minicasetofon care se legăna în dreptul genunchilor, atârnat de un fir. Femeia își puse o mână jos, în fața rochiei, și, cu cealaltă mână, trase de cablu prin spatele genunchilor, pentru ca după alte câteva manevre minicasetofonul să aterizeze pe trotuar, urmat de un fir negru subțire care avea la capăt un microfon minuscul.

— Casetofonul asculta, spuse femeia.

Cutița neagră era plină de broboane de transpirație de pe mijlocul femeii.

— Am stricat ceva? întrebă Reacher.

— Nu știu cum ar fi mers.

— A agresat un agent federal. Asta e o infracțiune mare cât casa. Sunt martor.

Femeia nu spuse nimic. Luă minicasetofonul și înfășură firul în jurul lui, apoi îl puse în poșetă. Aerul era mai încins ca oricând și plin de aburi, iar Reacher îl simțea ca pe un prosop fierbinte care-i acoperea gura și nasul. La nord se vedeau alte fulgere, clipind lent, atenuate de aerul dens. Nu erau semne de ploaie. Nici de furtună.

— Ai de gând să-l lași să scape cu treaba asta? întrebă Reacher.

— Asta chiar că nu e treaba ta, răspunse femeia.

— Am să vin bucuros să spun ce-am văzut.

— Până la proces ar mai dura un an. Ar trebui să faci tot drumul până aici. Vrei să iei iar patru avioane și două autobuze pentru o palmă?

— Peste un an o să fiu în altă parte. Poate mai aproape.

— Sau și mai departe.

— Sunetul palmei ar putea fi înregistrat pe bandă.

— Am nevoie de mai mult decât de o palmă. Avocații apărării ar râde de mine.

Reacher ridică din umeri. Era prea cald ca să continue discuția în contradictoriu.

— În regulă, doamnă, să aveți o seară plăcută, spuse el.

— Unde te duci acum? îl întreabă ea.

— Pe Bleecker Street, cred.

— Nu se poate. E în teritoriul lui.

— Sau în apropiere. Sau pe Bowery. Muzică e peste tot, așa-i?

— La fel. Toate sunt în teritoriul lui.

— Cine e omul ăsta?

— Îl cheamă Croselli. Tot ce e la nord de râul Houston și la sud de 14th Street e al lui. Iar tu i-ai tras una-n cap.

— E unul singur. N-o să mă găsească.

— Face parte din Mafie. Are soldați.

— Câți?

— Cred că peste zece.

— Nu-s destui. Zona e prea mare.

— O să dea sfară-n țară. O să se știe în toate cluburile și în toate barurile.

— Serios? O să le spună tuturor că-i e frică de un țânc de șaispe ani? Nu prea cred.

— Nu trebuie să invoce un motiv. Toți se vor da peste cap ca să-l ajute. Toți vor să adune bile albe. N-ai supraviețuit nici cinci minute. Du-te să-ți vezi fratele! Vorbesc serios.

— E o țară liberă, spuse Reacher. Pentru asta te zbați, nu-i așa? O să mă duc unde am chef. Am bătut cale lungă până aici.

Femeia rămase tăcută un lung moment.

— În fine, eu te-am prevenit, spuse ea. Mai mult decât n-am ce să fac.

După care plecă spre Washington Square. Reacher rămase pe loc, singur-singurel pe Waverly, mișcă din cap în sus, apoi în jos, căutând o gură de aer, apoi o

luă pe urmele ei, cam după două minute, și o zări plecând cu o mașină care fusese parcată într-o zonă în care parcare era interzisă. Un Ford Granada model 1975, aprecie el, albastru, acoperiș din vinilin, cu o mască de radiator mare și agresivă. Coti după colț ca un iaht pe roți și dispăru din câmpul vizual.

Washington Square era mult mai pustie decât se așteptase Reacher. Din pricina căldurii. Inexplicabil, erau doar doi indivizi negri, probabil dealeri de droguri, și nimeni altcineva. Nici jucători de șah, nici oameni ieșiți să-și plimbe câinii. Dar mai încolo, la marginea estică a pieței, văzu trei fete intrând într-o cafenea. Studente de colegiu, desigur, cu părul lung, bronzate, zvelte, poate cu doi-trei ani mai mari decât el. Porni în direcția lor și căută în drum un telefon public. Abia la a patra încercare găsi unul care să funcționeze. Scoase din buzunar o monedă umedă și formă un număr pe care-l memorase, de la centrala telefonică a Academiei Militare West Point.

O voce masculină melodioasă spuse:

— Academia Militară a Statelor Unite, cu cine doriți să vă fac legătura?

— Cu cadetul Joe Reacher, vă rog.

— Rămâneți pe poziție, spuse vocea, ceea ce lui Reacher i se păru normal.

West Point cu asta se ocupa, să fie ferm pe poziție împotriva a tot felul de lucruri, printre care inamicii străini și din țară și, uneori, a progresului. West Point însemna armata de uscat, ceea ce era o alegere neobișnuită pentru fiul cel mare al unui infanterist marin, dar asta fusese preferința de suflet a lui Joe. Și, deocamdată, el spunea că-i place. Cât despre Reacher, habar n-avea unde-o să se ducă. Poate la Universitatea din New York, unde erau femeile. Cele trei tipe din cafenea arătau foarte bine. Dar nu-și făcea planuri. Șaisprezece ani în Corpul de Marină îl lecuiseră de asta.

Auzea în receptor declicurile și bâzâiturile specifice transferului de la o stație la alta. Reacher scoase încă o monedă umedă din buzunar și o ținu pregătită. Era nouă fără un sfert, întuneric și din ce în ce mai cald,

dacă așa ceva era posibil. Fifth Avenue era un canion lung și îngust care se întindea înaintea lui, spre nord. Jos, la orizont, se vedeau fulgere luminoase la distanță foarte mare.

O voce diferită spuse:

— Cadetul Reacher este indisponibil momentan. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Vă rog să-i spuneți că fratele lui întârzie douăzeci și patru de ore, spuse Reacher. O să-mi petrec noaptea în oraș. Ne vedem mâine-seară.

— Am înțeles, spuse noua voce, fără nicio urmă de interes, după care convorbirea se întrerupse.

Reacher puse în buzunar a doua monedă, agăță receptorul în furcă și se îndreptă spre cafeneaua de pe latura estică a pieței.

Instalația de aer condiționat de deasupra intrării în cafenea funcționa la putere maximă, huruind și tremurând din încheieturi, dar reușea să facă o diferență considerabilă de temperatură față de cea de-afară. Fetele erau împreună într-un separeu de patru persoane, cu pahare înalte pline de Coca-Cola și gheață care se topea. Două dintre ele erau blonde, cealaltă, brunetă. Toate aveau picioare lungi și suple și dinți albi perfecți. Bruneta era în pantaloni scurți și o bluză fără mâneci, cu nasturi, iar blondele erau îmbrăcate în rochițe scurte de vară. Toate arătau vioaie, inteligente și pline de energie. Americance de manual, literalmente. Reacher văzuse fete ca ele în exemplarele vechi și slinoase ale revistelor *Time*, *Life* și *Newsweek* la Mujuk și în toate celelalte baze militare în care trăise. Ele reprezentau viitorul, clamau articolele. El le admirase de la distanță.

Acum stătea la ușă, sub instalația gălăgioasă de aer condiționat, și le admira de la o distanță mult mai mică. Dar habar n-avea ce să facă în continuare. Viața de copil de infanterist marin îl învățase o mulțime de lucruri, însă absolut nimic despre cum să parcurgă distanța de patru metri și jumătate dintre ușă și o masă dintr-o cafenea newyorkeză. Până în acel moment, puținele sale cuceriri nu fuseseră deloc niște cuceriri, ci experimente reciproce cu fete de

infanteriști marini la fel de izolate ca el și tot atât de dornice, de entuziaste și de desperate. Singurele lor părți negative erau tații lor, care erau toți ucigași profesioniști, cu concepții cât se poate de tradiționale. Cele trei studente din fața lui erau o cu totul altă mâncare de pește. Mult mai ușor de abordat, probabil, din punct de vedere parental, dar mult mai dificil în toate celelalte privințe.

Ezită.

Cine nu riscă nu câștigă.

Se puse în mișcare, patru metri și jumătate, ajunse lângă masa fetelor și spuse:

— Vă deranjează dacă stau și eu la masă cu voi?

Fetele se uitară la el surprinse. Erau prea politicoase ca să-i spună să plimbe ursul. Și totodată prea deștepte ca să-i spună să ia loc. Vara anului 1977 în New York. Bronx, incendieri. Sute de omucideri. Fiul lui Sam. Panică irațională pretutindeni.

— Sunt nou venit aici, spuse el. Mă întrebam dacă ați putea să-mi spuneți unde să merg să ascult ceva muzică bună.

Niciun răspuns. Două perechi de ochi albaștri și o pereche de ochi căprui care se uitau la el.

— Mergeți pe undeva în seara asta? zise Reacher.

Bruneta vorbi prima.

— Posibil.

— Unde?

— Nu știm încă.

O chelneriță care era cu puțin mai mare, ca vârstă, decât cele trei studente se apropie și Reacher se postă așa încât venirea acesteia să nu-i lase decât alternativa de a se așeza la masă. Ca și cum ar fi fost împins acolo. Bruneta se mișcă mai încolo pe banchetă și lăasă două degete între coapsa ei și a lui. Bancheta de vinilin era lipicioasă de la căldură. Reacher comandă o Coca-Cola. Era mult prea cald pentru cafea.

Se lăasă o tăcere stingheritoare. Chelnerița îi aduse lui Reacher băutura. El sorbi din pahar. Blonda din fața lui îl întrebă:

— Ești student la NYU?

— Încă n-am terminat liceul, spuse el.

Ea se înmuie puțin, ca și cum băiatul din fața ei ar fi fost o curiozitate rară.

— Unde? întrebă fata.

— Coreea de Sud, spuse el. Familie militară.

— Fascistule, spuse ea. Cară-te!

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E avocat.

— Atunci, cară-te tu!

Bruneta râse. Era cu două degete mai scundă decât celelalte și avea tenul o idee mai închis. Era zveltă. Aproape ca un elf. Reacher auzise undeva cuvântul. Nu că ar fi însemnat cine știe ce pentru el. Nu văzuse niciodată un elf.

— S-ar putea ca Ramones să vină la CBGB. Sau Blondie.

— Merg și eu dacă te duci acolo, spuse Reacher.

— E o zonă cam dură.

— În comparație cu ce? Cu Iwo Jima?

— Unde-i aia?

— E o insulă în Pacific.

— Sună drăguț. Are plaje?

— O mulțime. Cum te cheamă?

— Chrissie.

— Încântat să te cunosc, Chrissie. Numele meu e Reacher.

— E numele de familie sau de botez?

— E singurul.

— Ai un singur nume?

— Așa mă știu toți.

— Deci, dacă merg la CBGB cu tine, promiți să te ții aproape de mine?

O întrebare care, în opinia lui Reacher, făcea parte din categoria „mănânci, calule, ovăz?” sau „este papa catolic?” Așa că spuse:

— Desigur, poți să te bazezi pe asta.

Blondele de pe cealaltă latură a mesei începură să se foiască, limbajul lor corporal fiind ambiguu, și imediat Reacher își dădu seama că nu vor veni și ele. Ceea ce pentru el era cât se poate de OK. Ca o lumină verde mare. O excursie în doi. Ca la o întâlnire adevărată. Ora nouă seara. Miercuri, 13 iulie, New York, și prima lui cucerire civilă era pe cale să-l

lovească asemenea unui tren de mare viteză. O simțea venind, ca un cutremur. Se întrebă unde era căminul lui Chrissie. Bănuia că în apropiere.

Reacher își goli paharul de Coca-Cola.

— Atunci, să mergem, Reacher! spuse Chrissie.

Reacher lăasă pe masă bani pentru patru Coca-Cola, bănuind că așa se cuvenea să facă un gentleman. O urmă pe Chrissie pe ușă și arșița nopții îl lovi ca un ciocan. Și pe Chrissie la fel. Fata își ridică părul de pe umeri cu dosul palmelor și Reacher văzu cum îi lucește transpirația pe ceafă.

— Cât de departe e? întrebă ea.

— N-ai fost niciodată acolo?

— E o zonă rău famată.

— Cred că trebuie să mergem spre est, cale de vreo cinci intersecții. Dincolo de Broadway și Lafayette, spre Bowery. Apoi cam trei intersecții spre sud, până la colțul cu Bleecker.

— E foarte cald.

— Asta-i sigur.

— Poate c-ar fi mai bine să mergem cu mașina mea. Am aer condiționat.

— Ai mașină?

— Desigur.

— Aici, în oraș?

— Uite, e chiar acolo.

Și arătă spre o mașină *hatchback* mică parcată lângă bordură, cam la cincisprezece metri de ei. Un Chevrolet Chevette, își zise Reacher, poate veche de un an, poate de culoare bleu, deși era greu să-ți dai seama în lumina portocalie a iluminatului stradal.

— Nu te costă mult ca să ai o mașină în oraș? întrebă el.

— Parcarea e gratuită după șase seara, răspunse fata.

— Dar ce faci cu ea în timpul zilei?

Ea avu o ezitare, de parcă ar fi stat să desfacă straturile întrebării lui, apoi spuse:

— Nu, nu loculesc aici.

— Am crezut că ești de-aici. Scuze. Greșeala mea. Am crezut că ești studentă la NYU.

Fata clătină din cap și spuse:

— Sarah Lawrence.

— Ce-i asta?

— E un colegiu. Acolo învățăm noi. În Yonkers. La nord de aici. Câteodată venim cu mașina ca să vedem ce se mai întâmplă. Uneori în cafeneaua aia sunt băieți de la NYU.

— Deci amândoi suntem din afara orașului.

— Nu în seara asta.

— Și ce-o să faci prietenele tale?

— În legătură cu ce?

— Cum ajung acasă în seara asta?

— Le duc eu cu mașina, spuse Chrissie. Ca de fiecare dată.

Reacher nu spuse nimic.

— Dar o să aștepte, preciză Chrissie. Așa e înțelegerea.

Instalația de aer condiționat a mașinii era cam la fel de ineficientă cum era și cea de la cafenea, însă tot era mai bine decât nimic. Pe Broadway erau puțini oameni, ca niște fantome într-un oraș-fantomă, mișcându-se lent, și câțiva pe Lafayette, încă și mai lenți, și oameni ai străzii pe Bowery, care așteptau să se deschidă adăposturile. Chrissie parcă la două intersecții spre nord de club, pe Great Jones Street, între o mașină cu parbrizul spart și alta cu luneta spartă. Dar se afla sub un stâlp de iluminat funcțional și asta părea să fie situația cea mai bună, exceptând cazul în care ai fi angajat o echipă de paznici înarmați sau o haită de câini feroși, ori poate ambele. Și oricum mașina n-ar fi fost mai în siguranță dacă ar fi lăsat-o în Washington Square. Așa că ieșiră în arșiță și meraseră până la colț printr-un aer atât de dens, încât putea fi mâncat. Cerul era la fel de fierbinte și de dur ca un acoperiș din tablă la amiază și încă mai fulgera spre nord, cu acel gen de energie neobosită care promitea multe fără să livreze nimic.

La ușa clubului nu era coadă, lucru care lui Chrissie i se păru pozitiv, pentru că însemna că era posibil să găsească locuri în față, aproape de scenă, în eventualitatea în care într-adevăr veneau Ramones sau Blondie în seara aceea. Înăuntru, un tip le luă

banii și cei doi trecură pe lângă el intrând în căldură, în zgomot și întuneric, spre bar, care era un spațiu lung și jos, cu lumină estompată, pereți transpirați și taburete roșii, de cafenea. Erau cam treizeci de oameni acolo, douăzeci și opt dintre ei cam de-o vârstă cu Chrissie, plus o persoană pe care Reacher o cunoștea deja și altă persoană pe care era sigur că avea s-o cunoască, destul de bine și curând. Cea pe care o cunoștea era Jill Hemingway, la fel de slabă, de blondă și de agitată, tot în rochia ei scurtă de vară. Individul pe care presimțea că o să-l cunoască semăna mult cu Croselli. Vreun văr, probabil. Era cam de aceeași mărime, formă și vârstă și purta același tip de haine, și anume un costum îmbibat de transpirație și o cămașă lipită de abdomenul umed și păros.

Jill Hemingway îl zări prima pe Reacher. Dar numai cu o secundă mai repede. Se mișcă de pe taburet, făcu un pas și imediat tipul în costum pocni din degete și gesticulă cerând un telefon. Barmanul îi puse telefonul în față și tipul începu să formeze un număr. Hemingway își croi drum prin mulțime și, ajungând în fața lui Reacher, îi spuse:

— Idiotule!

— Jill, spuse Reacher, ea este prietena mea, Chrissie. Chrissie, ea este Jill, pe care am cunoscut-o mai devreme în seara asta. E agent FBI.

Lângă el, Chrissie spuse:

— Bună, Jill.

După un moment de derută, Hemingway spuse:

— Bună, Chrissie.

— Ai venit aici să asculți muzică? o întreabă Reacher.

— Am venit aici pentru că ăsta e unul dintre puținele locuri în care Croselli nu obține o cooperare totală, spuse Hemingway. Prin urmare, e unul dintre puținele locuri în care știam că va fi nevoit să-și plaseze un om. Așa că sunt aici ca să mă asigur că nu pățești nimic.

— De unde-ai știut c-o să vin aici?

— Trăiești în Coreea de Sud. Despre care alte locuri ai fi putut să auzi?

— Despre ce anume vorbim noi aici? întreabă Chrissie.

Omul lui Croselli încă vorbea la telefon.

— Hai să ne așezăm, propuse Reacher.

— Mai bine nu, spuse Hemingway. Hai să ne cărăm naibii de-aici.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Chrissie.

Lângă scena goală se aflau câteva măsuțe de cafea. Reacher își făcu loc prin mulțime cu umerii și se așeză cu spatele la un colț, având în față cea mai mare parte a sălii. Chrissie se așeză lângă el, ezitantă, iar Hemingway zăbovi o secundă, după care se dădu bătută și li se alătură.

— Chestia asta mă scoate din minți, spuse Chrissie. Poate cineva să-mi explice și mie ce se întâmplă?

— Mergeam pe stradă și am văzut cum un tip o pocnește în față pe agenta Hemingway, spuse Reacher.

— Și?

— Am sperat ca prezența mea să-l descurajeze să repete gestul. Tipul s-a ofensat. A reieșit că e un gangster. Jill crede că indivizii îmi iau măsuri pentru niște încălțări din beton.

— Și tu nu crezi?

— Mie mi se pare că e exagerat de sensibilă.

— Reacher, spuse Chrissie, sunt o grămadă de filme despre chestiile astea.

— Are dreptate, spuse Hemingway. Ai face bine s-o asculți. Nu-i cunoști pe oamenii ăștia. Nu le înțelegi cultura. N-o să permită ca un nechemat să le arate așa o lipsă de respect. E o chestie de mândrie. Așa fac ei afaceri. N-o să aibă liniște până când nu rezolvă problema.

— Cu alte cuvinte, sunt exact la fel ca oamenii din Corpul de Marină. Știu cum să tratez cu oameni ca ăștia. Am făcut asta toată viața.

— Și cum ai de gând să tratezi cu ei?

— Crescând foarte mult costul probabil. Cost care, sincer, deja este mare. Nu pot să facă nimic în localul ăsta, pentru că ar fi arestați, ori de tine, ori de poliști. Iar asta ar însemna un cost mult prea mare. Ar însemna avocați, mite și favoruri, adică resurse pe care nu le vor irosi pentru mine. Nu merit. Sunt un nimeni. Croselli o să uite povestea asta.

— Nu poți să rămâi aici toată noaptea.

— A încercat o dată pe stradă și n-a ajuns foarte departe.

— Peste zece minute o să aducă șase inși în fața clubului.

— Atunci o să ies prin spate.

— O să pună și acolo șase inși.

— Mai știi când ți-am spus să te ții aproape de mine? zise Chrissie.

— Desigur, spuse Reacher.

— Poți să uiți de partea asta, bine?

— E o nebunie, spuse Reacher.

— Ai lovit un mafiot în cap, spuse Hemingway. Care parte din fraza asta n-o înțelegi? Așa ceva pur și simplu nu se face! Obişnuiește-te cu asta, băiete! Și chiar în clipa asta te afli în aceeași încăpere cu unul dintre gealații lui. Care tocmai și-a terminat convorbirea telefonică.

— Eu stau lângă un agent FBI.

La asta, Hemingway nu răspunse nimic. Reacher se gândi: NYU. Sarah Lawrence. Hemingway nu confirmase nicio clipă vreuna dintre variante. El o întrebase: *De când lucrezi la FBI?* Ea îi răspunsese: *Cine-a spus că lucrez acolo?*

— Ești sau nu ești agent FBI? întrebă Reacher.

Ea nu spuse nimic.

— Nu e chiar așa de greu. Da sau nu?

— Nu, spuse ea. Nu e da sau nu.

— Ce-nseamnă asta?

— E da și nu. Nu da *sau* nu.

Reacher avu o scurtă ezitare.

— Cum adică, lucrezi pe cont propriu aici? întrebă el. Asta e? Nu e cazul tău de fapt? De-aia n-a fost acolo nicio dubă cu întăriri? De-aia ai folosit casetofonul surorii tale mai mici?

— Era casetofonul meu. Sunt suspendată.

— Poftim?

— Din motive medicale. Dar ăsta e motivul care se invocă de fiecare dată. Înseamnă că mi-au luat legitimația, în așteptarea evaluării.

— Ce se evaluează?

— Ce-ai zis tu. Avocații, mitele și favorurile. Mă pun pe mine pe un taler al balanței. Iar pe celălalt, toate

chestiile alea bune.

— Croselli a făcut asta?

Hemingway încuviință cu o mișcare din cap.

— În acest moment, e la adăpost de orice pericol. A obținut închiderea investigației. Am sperat să-l fac să se laude cu chestia asta și să-l înregistrez. Poate obțineam o mărturisire pe care s-o pot folosi. Ca să-i fac să mă primească înapoi.

— De ce n-a fost Croselli înarmat în oraș?

— Face parte din înțelegere. În toate celelalte privințe, pot să facă orice, dar rata omuciderilor trebuie să scadă. Îmi dai, îți dau. Toată lumea are de câștigat.

— Croselli știe că ești suspendată?

— Bineînțeles că știe. El i-a făcut să mă suspende.

— Vasăzică, individul din aceeași încăpere ca mine știe și el asta, așa-i? Despre asta vorbim noi aici? Știe că n-o să scoți nici legitimația de agent, nici pistolul. Știe că ești doar un cetățean obișnuit. Din punct de vedere juridic, vreau să spun. Când vorbim despre puterea de a aresta și așa mai departe. Și, mai puțin decât asta, din perspectiva credibilității ca martor împotriva lui Croselli.

— Ți-am zis să te duci să-ți vezi fratele.

— Nu te justifică. Nu te învinuiesc. Doar că trebuie să-mi fac un plan nou, atât. Trebuie să înțeleg parametrii.

— Nu trebuia să te fi amestecat de la bun început, interveni Chrissie.

— De ce?

— La Sarah Lawrence am fi spus că a fost un comportament incomod de normativ din perspectiva genului. A fost tipic patriarhal și a reflectat caracterul paternalist al societății noastre.

— Știi ce-ar fi spus cei din Corpul de Marină?

— Ce?

— Ar fi remarcat că m-ai rugat să stau aproape de tine, pentru că Bowery ți se părea un loc periculos.

— Este periculos. Doisprezece indivizi sunt pe cale să vină aici și să-ți tăbăcească spinarea.

— Cred c-ar trebui să plec, zise Reacher încuviințând cu o mișcare din cap.

— N-ai cum, spuse Hemingway. Gorila lui Croselli n-o să te lase să pleci până nu ajung ceilalți aici.

— E înarmat?

— Nu. Așa cum ți-am spus.

— Ești sigură?

— Sută la sută.

— Sunteți de acord că să ai un singur oponent e mai bine decât să te bați cu doisprezece?

— Despre ce vorbești?

— Stați aici, spuse Reacher.

Reacher traversă încăperea luminată slab, grațios ca un ogar cu mușchii umflați, cu toată încrederea de sine prostească pe care o poate avea cineva când are șaisprezece ani, e înalt de un metru nouăzeci și cinci și cântărește o sută de kilograme. Se deplasa prin bar către coridorul cu toalete. Barurile în care intrase până atunci fuseseră relativ puține, dar suficiente ca să știe că erau niște medii excelente din punctul de vedere al armelor. Unele aveau tacuri de biliard, aliniat în rastele, altele aveau pahare de martini, delicate și ușor de spart, cu picioarele ca niște pumnale, așa cum altele aveau sticle de șampanie, grele ca niște măciuci. Dar CBGB nu avea masă de biliard, iar clienții săi se pare că nu se prea dădeau în vânt după martini sau șampanie. Resursa locală cel mai bine reprezentată erau sticlele de bere cu gâtul lung, care se găseau din belșug. Reacher înșfăcă una din mers și, cu coada ochiului, îl văzu pe omul lui Croselli ridicându-se și pornind în urmărirea lui, fără îndoială îngrijorat din pricina ieșirilor din spate sau a geamurilor de la toaletă. Barul chiar avea o ieșire în spate, la capătul coridorului, dar Reacher o ignoră și, în schimb, intră în toaleta pentru bărbați. Aceasta era probabil locul cel mai bizar pe care-l văzuse vreodată în afara unei unități militare. Pereții erau din cărămidă netencuită, acoperită din plin cu graffiti și erau trei pisoare atârnate pe perete și un singur scaun de toaletă expus pe o treaptă ca un tron. Mai erau acolo o chiuvetă metalică dublă și role de hârtie igienică peste tot. Nu se vedea niciun geam.

Reacher umplu sticla de bere goală cu apă de la robinet, ca să-i dea un plus de greutate, și își șterse palma de tricou, gest care nici nu-i uscă mâna, nici nu-i făcu tricoul considerabil mai ud. Dar obținu o priză suficient de bună pe gâtul sticlei, pe care o ținu jos, la nivelul coapsei, și așteptă. Omul lui Croselli apăru după câteva secunde. Se uită în jur, uimit inițial de decor, apoi liniștit de lipsa ferestrelor, ceea ce lui Reacher îi spuse tot ce avea nevoie să știe, dar la șaisprezece ani încă respecta regulile jocului, așa că întrebă:

— Noi doi avem cumva o problemă?

— Îl așteptăm pe domnul Croselli, răspunse individul. Ajunge aici într-un minut. Ceea ce n-o să fie o problemă pentru mine. Dar pentru tine o să fie.

Așa că Reacher ridică brusc sticla, forța centrifugă menținând apa înăuntrul acesteia, și-l lovi pe individ în obraz, făcându-l să se clatine, după care Reacher sparse sticla lovind-o de marginea pisoarului, cioburi și apă împrăștiindu-se peste tot. În clipa următoare, înfipse sticla spartă în coapsa individului, ca să-l facă să lase mâinile jos, apoi înfipse și răsuci sticla în fața lui, sfâșiindu-i carnea și provocând o ploaie de sânge, după care lăsă sticla jos și-l împinse în piept ca să-l izbească de zid și, în momentul când reculul îl împinse pe oponent spre el, Reacher îi izbi cu capul direct în nas. Confruntarea se încheie brusc în acel moment, deznodământul fiind ajutat de faptul că, în drum spre podea, individul se lovi cu capul de pisoar, rezultând o combinație perfectă de trei factori, os, porțelan, gresie, noapte bună și noroc.

Reacher trase aer în piept, expiră lung și își verifică înfățișarea în oglinda de deasupra chiuvetei. Își șterse cu apă caldă petele de sânge de pe frunte provenite de la rănilor individului, se scutură asemenea unui câine și se întoarse în camera principală. Jill Hemingway și Chrissie îl așteptau în picioare în mijlocul ringului de dans. Le făcu un semn din cap spre ieșire. Femeile porniră în direcția lui și Reacher le așteptă să-l prindă din urmă.

— Unde-i gorila? întrebă Hemingway.

— Tocmai a suferit un accident, spuse Reacher.

— Dumnezeu!

Se grăbiră să traverseze barul și ajunseră în holul de la intrare.

Prea târziu.

Mai aveau cam trei metri până la ușa ce dădea în stradă, când aceasta se deschise și patru indivizi cu costumele pătate de transpirație dădură buzna în local, urmați de însuși Croselli. Toți cinci se opriră și Reacher se opri și el, imitat de Chrissie și Jill Hemingway, opt oameni înșirați și blocați într-un hol îngust și încins, cu pereți de cărămidă plini de condens.

— Ne-am întâlnit din nou, puștiule, spuse Croselli din capătul îndepărtat al șirului.

Deodată, lumina se stinse.

Reacher nu putea să-și dea seama dacă avea ochii deschiși sau închiși. Întunericul era total și profund, ca în următoarea stație de după nimic. În plus, întunericul era complet tăcut, până la un nivel primitiv profund, tot zumzetul subliminal al vieții moderne amuțind dintr-odată, nelăsând în urmă decât orbecăiala umană și un fel de bocet straniu șoptit ce părea să urce din rocile atemporale de dedesubt. Din secolul douăzeci în Epoca de Piatră, printr-o simplă acționare de întrerupător.

Reacher auzi glasul lui Chrissie spunând din spate:

— Reacher?

— Stai pe loc, spuse el.

— Bine.

— Acum, întoarce-te.

— OK.

Îi auzi pașii pe podea. Readuse în minte amintirea vizuală a ultimului loc în care se oprise primul dintre oamenii lui Croselli. *Mijlocul coridorului, drept înainte, cam la un metru și jumătate distanță.* Se propti în piciorul stâng și izbi cu dreptul, tare, orbește, țintind la înălțimea vintrelor în întunericul ca smoala din fața lui. Dar lovi ceva mai jos, contactul producându-se cu o fracțiune de secundă mai repede decât se așteptase. O rotulă de genunchi, poate. Ceea ce era excelent. Orice ar fi fost, primul dintre oamenii lui

Croselli urma să se prăbușească, iar ceilalți trei trebuiau să treacă peste el.

Reacher se învârti pe loc și, găsim prin beznă spatele lui Chrissie, își petrecu brațul drept pe după umerii ei, iar cu cel stâng o găsi pe Hemingway, le împinse înapoi pe unde veniseră, spre bar. Aici un bec de siguranță anemic alimentat de o baterie se aprinsese automat. Deci nu fusese acționat un întrerupător. Întreaga clădire rămăsese fără curent.

Reacher găsi coridorul toaletelor și o împinse pe Chrissie în față, trăgând-o pe Hemingway după el, spre ușa din spate, și se grăbiră să iasă în stradă.

Care era mult prea întunecată.

Asta nu avu darul să-i descurajeze și, ieșiti din nou în aerul încins, ajutați de memoria motorie și de instinct, reușiră să se îndepărteze de ușă, căutând să se adăpostească într-un loc cât mai întunecat, dar peste tot era întuneric. Bowery era ca un șanț întunecat și sumbru, lung și drept în ambele direcții, mărginit de clădiri întunecate și sumbre, uniform de masive și de mohorâte, volumele lor neluminate fiind pentru prima dată mai negre decât cerul nopții. Santinelele orizontului aflate la patruzeci de intersecții spre nord și spre sud nu mai erau acolo, poate doar negativul lor, pentru că la linia orizontului rămăseseră doar niște degete moarte acolo unde clădirile inerte blocau strălucirea stelelor în spatele unui nor rarefiat.

— Tot orașul a rămas fără curent, spuse Hemingway.

— Ascultați! spuse Reacher.

— Ce?

— Exact. Sunetul unui miliard de motoare electrice care nu mai funcționează. Și un miliard de circuite electrice oprite.

— Nu-mi vine să cred! spuse Chrissie.

— O să fie probleme mari, zise Hemingway. În circa o oră, o să avem răzmerițe, incendii și multe, multe jafuri. Așa că voi doi plecați imediat spre nord, cât de departe și cât de repede puteți. Nu mergeți nici la est, nici la vest. N-o luați prin tunele. Nu vă opriți până n-ajungeți la nord de 14th Street.

— Și tu ce ai de gând să faci? zise Reacher.

— Mă duc la muncă.

— Păi, ești suspendată.

— Nu pot să stau degeaba și să nu fac nimic. Iar tu trebuie să-ți duci prietena înapoi, de unde ai luat-o. Cred că astea sunt principalele noastre obligații.

Apoi o luă la fugă spre sud, către Houston Street, și dispăru în beznă în câteva secunde.

★ ★ ★

Lumina stradală de pe Great Jones nu mai funcționa, dar mașina albastră Chevette era tot acolo, cenușie și fără formă în întuneric și nevandalizată încă. Se urcară în mașină și Chrissie porni motorul și comută vitezele. Nu aprinse farurile, lucru pe care Reacher îl înțelese. Nu părea oportun, și nici măcar posibil, să tulbure întunericul dens. Marele oraș părea înmărmurit și pasiv, un organism imens în amorțire, implacabil și indiferent la omuleții care se agitau încolo și încoace. Care omuleți începeau să fie tot mai mulți. Ferestrele se deschideau și cei aflați la nivelurile inferioare coborau scările și ieșeau, stând aproape de ușile lor și privind în jurul lor, plini de uimire și de neliniște. Căldura rămăsese la cote ridicate, nu se domolea deloc. Treizeci și opt de grade, poate mai mult, învăluind totul, iar acum semeață, așezată și atotputernică, nemaifiind înfruntată de ventilatoare, instalații de aer condiționat sau de alt tip de mediere artificială.

Great Jones Street avea sens unic spre vest și traversară Lafayette și Broadway, continuându-și drumul pe East Third, Chrissie conducând încet și ezitant, nu cu mult mai repede decât mersul pe jos, o mașină întunecată în întuneric, una dintre foarte puținele care circulau. Poate că paralizia generală îi îndemnase pe șoferi să tragă pe dreapta. Toate semafoarele erau stinse. Fiecare intersecție nouă avea o stranietate nouă, inertă și tăcută, goală și cenușie, absolut neiluminată. O luară spre nord pe La Guardia Place și ocoliră în sens antiorar colțul din dreapta jos al Pieței Washington, în drumul de întoarcere spre cafenea. Chrissie parcă în același loc ca înainte și coborără în tăcerea aerului dens ca o supă.

Cafeneaua era întunecată, evident, în spatele vitrinelor prăfuite nefiind nimic de văzut. Instalația de aer condiționat de deasupra ușii amuțise. Iar ușa era încuiată. Reacher și Chrissie își făcură palmele căuș și le lipiră de geam, ca să privească înăuntru, dar nu văzură nimic în afară de niște vagi umbre negre în întuneric. Nu erau nici clienți, nici angajați. Poate că era o măsură impusă de regulile de igienă. Dacă frigiderele se opreau, poate că trebuiau să abandoneze nava.

— Unde s-or fi dus prietenele tale? întrebă Reacher.

— Habar n-am, spuse Chrissie.

— Ai spus că aveți un plan.

— Dacă una dintre noi are noroc, ne întâlnim din nou aici la miezul nopții.

— Îmi pare rău că n-ai avut mai mult noroc.

— Acum mă simt bine.

— Dar tot la sud de 14th Street suntem.

— N-o să fii găsit pe întunericul ăsta, cu siguranță.

— Dar pe prietenele tale crezi c-o să le găsim?

— De ce am vrea să facem asta? O să se întoarcă până-n miezul nopții. Până atunci ar trebui să ne plimbăm și să savurăm experiența. E ceva uluitor.

Și chiar așa era. Totul se manifesta la o scară uriașă. Nu era doar o cameră, o clădire sau un cvartal, ci întregul oraș era prăbușit inert și înfrânt în jurul lor, ca și cum ar fi fost în ruine, ca și cum ar fi fost mort, ca o relictă din trecut. Și poate că era mai mult decât orașul. Oriunde te-ai fi uitat, nu vedeai nicio lumină la orizont. Nimic nu se vedea peste oricare dintre râuri, nimic la sud, nimic la nord. Poate că toată regiunea de nord-est rămăsese fără curent. Poate că toată America. Sau poate toată planeta. Oamenii vorbeau mereu despre arme secrete. Poate că cineva apăsase un buton de pornire.

— Hai să mergem să ne uităm la Empire State Building, propuse Chrissie. S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată așa.

— Bine, spuse Reacher.

— În mașină.

— OK.

Merseră spre universitate și o luară pe Ninth Street ca să ajungă pe Sixth Avenue, unde cotiră spre nord. Sixth Avenue era ca și cum n-ar fi fost. Doar o gaură neagră lungă care se termina cu un mic dreptunghi de cer nocturn la Central Park. Erau puține mașini, care se deplasau lent. Majoritatea aveau farurile stinse. Ca și micul Chevette. Instinctiv, cumva. O supoziție comună. Comportament de turmă. Reacher sesiză o adiere subită de teamă. *Ascunde-te în parc. Nu ieși în evidență. Nu te lăsa văzut.*

În Piața Herald erau oameni. Acolo unde Broadway se intersecta cu 34th Street. Cei mai mulți se adunaseră în mijlocul triunghiului, departe de clădiri, încercând să vadă cerul. Unii dintre ei formaseră grupuri mobile, ca microbiștii care pleacă de la stadion după o victorie, cu același gen de energie turbulentă. Dar vitrinele de la Macy's erau toate intacte. Deocamdată.

Merseră mai departe până la West 38th, trecând prin intersecțiile cu semafoarele stinse, de fiecare dată neștiind dacă să acorde prioritate sau să meargă mai departe, dar se convinseră până la urmă că nu era niciun pericol de ciocniri, pentru că toți se deplasau lent și excesiv de politicoși, *după dumneavoastră, ba nu, după dumneavoastră.* În mod clar, deocamdată spiritul general era de cooperare. Pe străzi, cel puțin. Reacher se întreba cât o să mai dureze.

Cotiră spre est pe 38th Street și apoi o luară pe Fifth Avenue la patru intersecții spre nord față de Empire State. Nu era nimic de văzut. Doar o bază largă întunecată, ca ambele laturi ale oricărei alte străzi, și apoi nimic deasupra. Doar o întunecime spectrală. Parcară pe Fifth Avenue, lângă bordură, pe porțiunea aflată la nord de 34th Street și coborâră ca să se uite mai de aproape. Strada era de două ori mai lată decât celelalte, cu vedere liberă spre est și spre vest, întunecată pe toată lungimea, exceptând o lumină oranj în depărtare deasupra a ceea ce trebuie să fi fost Brooklyn. Acolo izbucniseră incendii.

— Începe, spuse Reacher.

Auziră o mașină de poliție venind spre nord pe Madison și o văzură traversând cele șase benzi de pe

34th Street la următoarea intersecție. Farurile ei păreau uimitor de strălucitoare. Dispăru din câmpul vizual și tăcerea nopții se așternu din nou.

— De ce s-o fi oprit curentul? întrebă Chrissie.

— Nu știu, spuse Reacher. O fi cedat rețeaua de la toate instalațiile de aer condiționat ori a lovit trăsnetul pe undeva. Sau un puls electromagnetic de la o explozie nucleară. Ori poate că cineva a uitat să-și plătească factura.

— Explozie nucleară?

— E un efect secundar cunoscut. Dar nu cred că s-a întâmplat așa ceva. Am fi văzut explozia. Și, în funcție de locul unde s-ar fi produs, am fi fost carbonizați până acum.

— Ce fel de militar ești tu?

— De niciun fel. Tata e infanterist marin, iar fratele meu o să fie ofițer de armată, dar e vorba de ei, nu de mine.

— Și tu ce-o să te faci?

— Habar n-am. Probabil că nu avocat.

— Crezi că prietena ta de la FBI a avut dreptate când a vorbit despre revolte și jafuri?

— Poate că nu așa de mult în Manhattan.

— Noi o să pățim ceva?

— N-o să pățim nimic, spuse Reacher. Dacă toate celelalte chestii vor da greș, o să facem ce făceau oamenii pe vremuri. O să așteptăm dimineața.

Cotiră pe 34th Street și se apropiară atât cât se putea de East River. Opriră pe un triunghi plin de gunoarie aflat pe jumătate sub FDR Drive și priviră prin parbriz peste apă la terenurile întunecate din depărtare. Queens drept înainte, Brooklyn la dreapta și Bronx departe, în stânga. Incendiile din Brooklyn păreau deja destul de mari. Erau focuri și în Queens. Și în Bronx, dar lui Reacher i se spusese că acolo erau mereu incendii. Nimic în spatele lor, în Manhattan. Nu încă. Dar se auzeau o mulțime de sirene. Mânia punea stăpânire pe întuneric. Poate din pricina arșiței. Reacher se întrebă în ce stare erau vitrinele de la Macy's.

Chrissie lăsă motorul pornit, pentru aerul condiționat. Rezervorul de benzină era pe jumătate plin. Cămașa lungă îi ascundea complet pantalonii scurți. Părea că nu mai are nimic altceva pe dedesubt. Se vedea doar cămașa. Care arăta minunat. Era foarte frumoasă.

— Câți ani ai? o întrebă Reacher.

— Nouăsprezece, spuse ea.

— De unde ești?

— Din California.

— Ți place aici?

— Până acum, da. Avem anotimpuri. Căldură și frig.

— Mai ales căldură.

— Dar tu câți ani ai? întrebă fata.

— Sunt în regulă din punct de vedere legal, spuse el. E tot ce trebuie să știi.

— Este?

— Așa sper.

Tânăra zâmbi și opri motorul. Încuie portiera și se întinse ca s-o încuie și pe-a lui. Mirosea a fată curată și ispititoare. Spuse:

— O să se facă foarte cald înăuntru.

— Așa sper, spuse el din nou.

Întinse brațul peste umărul ei, o trase aproape și o sărută. Știa cum se face. Avea mai bine de trei ani de antrenament. Își lăsă mâna liberă pe curbura șoldului ei. Fata știa bine să sărute. Cald, umed, limbi din belșug. Ochii închiși. El îi ridică puțin cămașa și-și strecură mâna pe sub ea. Avea pielea suplă și fermă. Fierbinte și ușor umedă. Fata își vârî și ea mâna liberă pe sub tricoul lui, mângâindu-i pieptul și coborând spre mijloc. Își furișă vârfurile degetelor sub betelia pantalonilor, gest pe care Reacher îl interpretează drept un semn încurajator.

Se opriră ca să-și tragă sufletul și o luară de la capăt. Reacher își mută mâna pe genunchiul fetei și o mișcă spre pielea minunat de catifelată de pe coapse, pe partea exterioară, cu degetul mare pe interior, către tivul pantalonilor scurți și înapoi, la celălalt genunchi, și din nou în sus, pe celălalt picior, la fel de catifelat și de ademenitor, de data asta cu degetele pe interior și degetul mare pe partea exterioară,

încercând tot timpul să-și imagineze ceva mai plăcut decât senzația dată de pielea caldă a fetei și nereușind. Iar de data asta merse ceva mai departe, până când degetul din față se opri în tighelul tare dintre picioarele ei, la baza fermoarului. Ea îl strânse tare de mână, făcându-l să creadă inițial că îl dojenea, ca pe urmă să-și dea seama că fata avea alt scop în minte, așa că-și lăsă mâna acolo în timp ce ea se freca de zor, aproape ridicându-se de pe scaun. Deodată, ea oftă și gemu și se înmuie toată, iar cei doi se separară din nou ca să-și tragă sufletul, iar el își mută mâna spre nasturii cămășii ei, încercând să-și facă degetele să funcționeze. Până la urmă, se descurcă binișor, descheind un nasture, doi, trei, până când cămașa era deschisă complet.

Se sărutară din nou, al treilea maraton, iar el își duse mâna liberă în altă regiune, mai întâi în afara sutienului mătăsos și apoi înăuntru, de jos, până când îl împinse de tot în sus și puse stăpânire pe sânii ei mici și umezi. Își mută gura pe gâtul fetei și apoi pe sfârcuri, iar mâna se deplasă în locul de dinainte. Fata începu din nou să se miște îndelung și lent, îndelung și lent, respirând greu, până când, pentru a doua oară, oftă și gemu și se prăbuși peste el, ca și cum nu mai avea niciun os în trup.

Apoi Chrissie îi puse palma pe piept și-l împinse către geamul din partea lui, gest pe care din nou el îl interpretează drept un reproș, dar tânăra zâmbi, ca și cum ar fi știut un lucru pe care el nu-l știa, și-i desfăcu nasturele de la pantaloni. Cu degetele suple și bronzate îi desfăcu fermoarul, moment în care, pentru prima dată în viață, Reacher înțelese fraza „mori și ajungi în rai”. Capul fetei coborî în poala lui și Reacher simți buze răcoroase și o limbă. Închise ochii și îi deschise din nou, privind în jur, hotărât să-și amintească toate detaliile situației în care se afla, unde și când, cum, cine și de ce, mai ales de ce, pentru că mintea lui conștientă nu găsea nicio legătură logică între terminalul de autobuz din Port Authority și ceea ce trebuia să fie un tărâm fermecat. *New York, New York. E un oraș minunat.* Asta era cât se poate de sigur. Așa că privi în jur, încercând să memoreze totul, râul,

cartierele fără formă de dincolo, incendiile îndepărtate, gardurile de sârmă, pilonii mohorâți de beton care susțineau șoseaua de deasupra.

Văzu un bărbat aflat la treizeci de metri în întuneric, profilându-se pe lumina slabă reflectată de apă. În jur de douăzeci și cinci de ani, poate, judecând după postură, înălțime medie, lat în partea de sus a corpului, cu o formă caraghioasă a capului din cauza părului necooperant. Avea tipul de păr care ar fi trebuit tuns mult mai scurt, dar nu în 1977. Ținea ceva în mâna stângă.

Chrissie avea în continuare treabă. Era fără îndoială cea mai bună. Nu suporta comparație. Absolut niciuna. Se întrebă dacă Sarah Lawrence era un colegiu mixt. Putea să meargă acolo. La fel de bun ca NYU. Nu că exista vreo probabilitate ca ei doi să se căsătorească sau ceva de genul ăsta. Dar poate că avea prietene. Sau o soră. De fapt, știa că are prietene. Cele două blonde. *O să aștepte. Așa e înțelegerea.* Până la miezul nopții mai aveau două ore, care dintr-odată i se păru că nu mai înseamnă nimic.

Individul se mișcă în întuneric. Se furișă pe după un pilon, lumina cădea la picioarele lui, stătea ascuns, verificând punctul orb la nouăzeci de grade, verificând cealaltă direcție, și apoi mișcându-se înainte repede și direct către pilonul următor.

Către Chevette.

Tipul se furișă pe lângă celălalt pilon, doar ca să-și verifice noul punct orb, apoi se retrase și se contopi cu betonul, abia vizibil, tot timpul fiind foarte atent cu obiectul pe care-l ținea în mână, ca și cum ar fi fost prețios sau deosebit de fragil.

Chrissie își vedea de treabă în continuare. Și făcea o treabă minunată. Fraza „mori și ajungi în rai” nu reușea să redea nici pe-aproape starea. Era o subestimare cât se poate de gravă. Sfruntată, chiar. Era genul de elogiu șters care putea să provoace un incident diplomatic.

Individul se mișcă din nou. Trecu prin aceeași succesiune de pași, verificare, uitat în stânga, uitat în dreapta, mișcare către pilonul următor, și mai aproape de Chevette, și se contopi cu betonul, aducându-și

brațul drept în repaus ultimul, atent la obiectul pe care-l ținea, având grijă să nu-l atingă de beton.

În consecință, plimbându-l separat prin lumina slabă de la râu.

Reacher știa ce este.

Era un revolver răsturnat, ținut de garda trăgaciului cu degetul arătător de la mâna dreaptă. O formă turtită, lat în partea de sus ca și posesorul lui, cu mânerul rotunjit, țeavă de 6,35 centimetri, neted, cu puține proiecții. Putea să fie un Charter Arms Bulldog, un pistol robust cu cinci gloanțe, cel mai adesea cu cameră destinată gloanțelor. Un 44 Special. Dublă acțiune. Ușor de întreținut. Nu era o armă de precizie, dar era bună de la mică distanță.

Chrissie nu-și terminase încă treaba. Tipul se apropie și mai mult de Chevette. Privea direct către mașină. Înainte să se urce în autobuzul din Pohang, mama lui Reacher îl pusese să citească ziarele. New York City. Un potop de crime. Fiul lui Sam. Supranume preluat din scrisorile lui demente. Dar înainte de apariția scrisorilor, fusese numit altfel: ucigașul de calibrul 44. Pentru că folosea gloanțe de calibrul 44. Și un revolver cu aceste gloanțe.

Mai exact, potrivit poliției newyorkeze, un Charter Arms Bulldog.

Chrissie era în continuare ocupată. Și ăsta nu era un moment în care să se oprească. Absolut exclus. De fapt, să se oprească ar fi fost o imposibilitate. Fizică, mentală, de orice fel. Pur și simplu nu putea fi luată în calcul. Era în cu totul altă emisferă decât calculele. Poate într-un cu totul alt univers. Era un fapt biologic. Nu avea să se întâmple. Tipul privi lung la el. Reacher îi înfruntă privirea. *Omoară oameni. Cupluri care stau în mașină.* Bravo, se gândi Reacher. Fă-o acum. Am să ies din scenă într-un moment tare. Cel mai tare moment din întreaga istorie a momentelor tari. *Jack Reacher, odihnească-se în pace. A murit de tânăr, dar cu zâmbetul pe buze.*

Tipul nu făcu nicio mișcare. Doar se uita.

Reacher se uită și el.

Tipul nu făcu nicio mișcare.

Cupluri care stau în mașini.

Dar ei nu stăteau. Nu văzuți din afară. Capul lui Chrissie era în poala lui. Reacher era singur în mașină. Un simplu șofer, ieșit de pe drum pentru o problemă la motor, care stătea pe scaunul din dreapta, pentru că avea mai mult loc pentru picioare. Tipul se uită lung. Reacher se uită și el. Chrissie își vedea de treabă. Tipul se mișcă mai departe. La pilonul următor, apoi la următorul și apoi se făcu nevăzut.

Moment în care Chrissie termină, în sfârșit.

După aceea se aranjară la loc cât de bine se putea, îndreptându-și hainele, trăgând de fermoar, încheind nasturii și pieptănându-se.

— A fost mai bine decât Blondie? întrebă Chrissie.

— Cum aş putea să-mi dau seama? zise Reacher.

— Am vrut să zic dacă a fost mai bine decât Blondie live pe scenă la CBGB.

— Mult mai bine. Nu încape nicio comparație.

— Îți plac Blondie, așa-i?

— Sunt cei mai buni. Mă rog, sunt în top cinci. Sau zece.

— Gural! spuse ea și porni motorul, dând aerul condiționat la maximum.

Se lăsă în jos în scaun și-și ridică poalele cămășii astfel încât aerul să-i sufle direct pe piele.

— Am văzut pe cineva, spuse Reacher.

— Când?

— Chiar acum.

— Ce făcea?

— Se holba la mașina noastră.

— Cine era?

— Un tip.

— Pe bune? Chestia asta îmi cam dă fiori.

— Știu, spuse Reacher. Și îmi pare tare rău, dar trebuie să mă duc s-o găsesc pe Jill Hemingway. Trebuie să-i spun ei prima. Are nevoie să-i fac această favoare.

— Ce să-i spui?

— Ce-am văzut.

— Și ce-ai văzut?

— Un lucru pe care-ar fi bine să-l știe.

— Era unul dintre oamenii lui Croselli?

— Nu.

— Și-atunci, ce-i așa de important?

— S-ar putea să-i folosească.

— Unde e ea acum?

— Habar n-am. Mă lași în Washington Square și de-acolo merg pe jos. Pariez că e la nord de Houston.

— Ar însemna să te întorci în locul de unde am fugit mai devreme.

— Hai să zicem că aia a fost faza de recunoaștere.

— Și de data asta ce-ai să faci?

— Cea mai rapidă cale de a o găsi pe Hemingway ar fi să-l caut pe Croselli.

— Nu te las.

— Cum m-ai putea opri?

— Ți-aș spune să nu te duci. Sunt iubita ta. Măcar până la miezul nopții.

— Așa vă învață la Sarah Lawrence?

— Cam așa.

— De acord, spuse Reacher. O să stăm pe-acolo, să vedem dacă apare.

— Serios?

— Serios.

— De ce?

— Legile fizicii. O întâlnire întâmplătoare nu devine mai probabilă doar pentru că ambele părți sunt în mișcare.

— În regulă, unde?

— Să zicem la intersecția dintre Bleecker și Broadway. În felul ăsta, întâlnirea ar putea fi mai puțin întâmplătoare.

— Asta înseamnă aproape de locul ăla.

— E la o intersecție de Houston. Putem să fugim spre sud, dacă va fi nevoie.

— Să fugim?

— N-ai vrut tu să stau aproape de tine?

— Țsta-i un tip de nebunie cu totul diferit.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Înțeleg, spuse el. Chiar înțeleg. E alegerea ta. Poți să mă lași în Washington Square. Ar fi excelent. Să nu crezi c-am să te uit vreodată.

— Serios?

— Dacă termin până la miezul nopții, o să vin să-mi iau rămas-bun.

— Adică serios că n-ai să mă uiți? Asta e foarte drăguț.

— Și de asemenea foarte adevărat. Toată viața.

— Mai zi-mi despre tipul pe care l-ai văzut, spuse Chrissie.

— Cred că a fost Fiul lui Sam.

— Tu chiar ești nebun.

— Vorbesc serios.

— Și ai stat acolo, pasiv?

— Mi s-a părut că e lucrul cel mai bun de făcut.

— Cât de aproape a ajuns?

— Cam la șase metri. S-a uitat atent și a plecat.

— Adică Fiul lui Sam a fost la șase metri de mine?

— Nu te-a văzut. Cred că de-aia a și plecat.

Chrissie privi în jurul ei, în întuneric, și băgă mașina în viteză, zicând:

— Fiul lui Sam e cazul poliției newyorkeze, nu al FBI-ului.

— Oricine oferă un pont primește o bilă albă, spuse Reacher. Îmi închipui că așa merge treaba.

— Și care-i pontul?

— Direcția în care a luat-o.

În spatele lor se auzeau mai multe sirene. First Avenue, Second Avenue, în centru, la periferii, de-a lungul și de-a latul orașului, peste tot erau foarte mulți polițiști. Starea de spirit se schimba. Reacher simțea asta în aer.

— Vin cu tine, spuse Chrissie. De dragul experienței. Astea sunt lucruri grozave pe care o să ni le amintim totdeauna.

* * *

O luară din nou pe 34th Street, înapoi spre centrul insulei, înapoi spre inima întunericului. Orașul era în continuare cufundat în tenebre, în continuare mort, ca o creatură uriașă căzută pe spate. Se vedeau ferestre sparte. Oamenii se mișcau în grupuri, cărând obiecte. Mașinile de poliție și de pompieri goneau pe străzi, cu farurile aprinse și cu sirenele țipând și vuind, dar

luminile lor nu creau cineștie ce impresie în beznă, iar sirenele nu păreau să-i îngrijoreze pe oamenii care umblau de colo-colo. Doar se ascundeau în ganguri până treceau mașinile și camioanele. Acei oameni îi aminteau lui Reacher de microorganismele nocturne care acționau asupra unui cadavru, penetrându-i pielea, explorându-l, dezintegrându-l, hrănindu-se cu el, recuperându-i substanțele nutritive, reciclându-i componentele, așa cum o balenă moartă hrănește milioane de făpturi marine de pe fundul oceanului.

Cotiră la sud pe Fifth Avenue către Empire State Building și înaintară încet pe banda de mijloc, trecând pe lângă grupuri de oameni aflați pe drum. Doi dintre ei cărau un covor rulat, alți trei încărcau niște cutii în portbagajul unui automobil mare și rablagit. Cotiră la stânga pe Broadway la intersecția cu 23rd Street, pe lângă fantomatica Flatiron Building, și își continuă drumul spre sud, ocolind Union Square, traversând 14th Street, în teritoriul inamic și mai departe. Cu cât înaintau spre sud, cu atât prăpădul era mai mare, ca un șanț negru printr-un teren întunecat, și se vedeau ferestre sparte și oameni peste tot, mișcându-se în grupuri, iute, pe furiș și tăcuți, abia vizibili, exceptând jarul Țigărilor aprinse. Trecură de 4th Street și de 3rd Street, unde fuseseră înainte. Chrissie începu să încetinească mașina, dar Reacher spuse:

— Schimbăm planul. Cred că ar fi mai bine să mergem la intersecția dintre Sixth Avenue și Bleecker.

— De ce? întrebă Chrissie.

— Ce-l îngrijorează pe Croselli în momentul ăsta?

— Să nu i se fure lucrurile. Ca oricine. Dacă are lucruri.

— Eu cred că are. Adică cum își câștigă el banii între Houston și 14th Street? Poate din taxele de protecție și de la prostituate și așa mai departe, dar cu siguranță că și din droguri. Trebuie să aibă o rezervă pe undeva. Dar unde? Nu într-o casă veche din Mica Italie, pentru că ar fi departe, la sud de Houston.

— Știi ceva geografie...

— Am studiat-o de la distanță. Și din Waverly a plecat spre vest. După incidentul în care a încasat o

palma. Spre Sixth Avenue. Evident că se ducea să dea niște telefoane. Despre mine. Prin urmare, cartierul lui general trebuie să fie la vest de Waverly.

— Crezi că Hemingway știe unde e?

— Sunt sigur că știe. Și sunt sigur că îl supraveghează chiar acum. Presupun că nimeni nu i-a încredințat vreo misiune în noaptea asta, pentru că e suspendată. Așa că încă lucrează pe cont propriu. Pariez că speră ca vreo gașcă de indivizi să-i spargă ușa lui Croselli ca ea să poată să vadă ce e înăuntru. Poate chiar o să-l prindă pe Croselli în timp ce-și apără averea, ceea ce ar fi o lovitură pe cinste, nu? Nu contează ce fel de înțelegere a încheiat el. Unele lucruri pot fi ignorate.

— N-o să fie doar Croselli, spuse Chrissie. Are doisprezece oameni.

— Acum zece, preciză Reacher. Doi sunt la spital. Sau încearcă să ajungă acolo. Dar o să ne ținem departe de ei. Noi pe Hemingway o vrem.

— E greu să găsești o femeie anume în beznă asta.

— Tot ce putem să facem e să încercăm.

Așa că merseară mai departe, spre Houston Street, trecând pe lângă un magazin mare de echipamente stereo, cu vitrinele sparte și cu mai nimic rămas înăuntru, apoi cotiră la dreapta și o luară spre vest, trecând prin zona pustie a străzilor din Soho, care veneau dinspre stânga — Mercer, Greene, Wooster, West Broadway, Thompson, Sullivan și MacDougal. Apoi o luară la dreapta pe Sixth Avenue și merseară spre partea de nord a zonei în care Bleeker, Downing și Minetta se întâlneau toate la o mică răscruce neîngrijită, cu șase sensuri. În acea zonă, magazinele erau ieftine și prăpădite, unele dintre ele prea amărâte chiar și pentru hoți, iar altele aveau deja vitrinele sparte și rămăseseră fără marfă. Privind spre nord, Sixth Avenue era aceeași gaură neagră și lungă de dinainte, având la capăt același dreptunghi îngust de lumină a nopții.

— Să parchez aici? întrebă Chrissie.

— Să mai mergem câteva intersecții, zise Reacher.

— Ai spus că o să stăm și-o s-o lăsăm pe ea să vină la noi.

— Extinderea misiunii. Riscuri profesionale. Ca atunci când marina militară îi transportă pe infanteriștii marini.

— Mă specializez în engleză.

— Doar cinci minute, bine?

— Bine, spuse ea.

Dar nu avură nevoie de cinci minute. Terminară în nici șaiszeci de secunde. Cotiră strâns la stânga pe Downing, la dreapta pe Bedford și iar la dreapta pe Carmine, înapoi spre Bleecker, iar într-o fîridă de pe partea dreaptă a străzii Reacher zări o străfulgerare de piele palidă și păr blond, arătă cu degetul, Chrissie frână brusc, iar Jill Hemingway ieși din întuneric și se aplecă spre geamul lui Reacher, ca o prostituată de stradă din Seul care vorbește cu un soldat.

Reacher se așteptase ca Hemingway să se înfurie că-l vede iar apărând, dar nici pomeneală de așa ceva. Se gândi că femeia se simțea expusă. Sau acaparată de propria ei obsesie. Și chiar așa era, în esență. Motiv pentru care se arăta ușor sfioasă.

— Locuința lui e pe-aproape? întrebă Reacher.

Hemingway arătă prin mașină către o ușă dublă mare de vizavi. Ușa era înaltă și largă. Ca o intrare pentru căruțe, de pe vremuri, suficient de mare ca să permită trecerea vehiculului și a cailor. La lumina zilei, vopseaua se poate să fi arătat verde-închis. Probabil că ușile duceau într-o curte interioară la nivelul solului. Clădirea avea două niveluri. Posibil ca la etaj să fi fost birouri. Sau magazine. În spatele clădirii se afla o clădire mai mare, întunecată și masivă. Poate un fel de biserică de cărămidă.

— E în casă? întrebă Reacher.

Hemingway încuviință din cap.

— Câți mai sunt cu el?

— E singur.

— Serios?

— Percepe taxe de protecție. Printre altele. Așa că acum trebuie să ofere ceva la schimb. Oamenii lui sunt toți plecați pe teren, ca să-i păzească pe clienți.

— Nu știam că așa funcționează treaba cu taxa de protecție. Am crezut că e pur și simplu o formă de

estorcare.

— În esență, asta e. Dar trebuie să-și mențină un soi de credibilitate. Și mai trebuie să-și păstreze funcționale vacile de muls cele mai bune. În noaptea asta, daunele produse vor fi imense. O mulțime de locuri vor da faliment. De la ei, ciuciu taxe. Iar un mafiot trebuie să se îngrijească de fluxul de numerar.

Reacher se întoarce și se uită la ușa dublă.

— Și tu speri că vor veni niște hoți care să dea o spargere aici?

— Nu știu de ce le trebuie atât de mult. Asta-i problema cu narcomanii. N-au inițiativă.

— Ce are individul în casă?

— Câte ceva din toate. Își ține stocurile reduse pentru că are Autostrada New Jersey și Tunelul Holland pentru reprovizionare rapidă, acesta fiind un lucru care se învață acum la școlile de business, dar, și așa stând lucrurile, pariez că tot are acolo marfă pentru o săptămână.

— Și noi îți stăm în drum? Ar fi bine să parcăm în altă parte?

— Ar trebui să vă duceți acasă. Nu e treaba voastră.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre Fiul lui Sam.

— Ce, nu-ți ajunge Croselli?

— L-am văzut.

— Pe cine?

— Am văzut un bărbat care avea la el un Charter Arms Bulldog și se holba în mașini.

— Vorbești serios?

— Se holba chiar în mașina noastră.

— Unde?

— East River, pe 34th Street.

— Te pricepi la arme, nu-i așa? zise Hemingway. Fiind infanterist marin și toate cele.

— Sunt băiatul unui infanterist marin, spuse Reacher. Am recunoscut pistolul.

— Pe bezna asta?

— Luna, stelele și apa.

Hemingway se aplecă încă puțin și se uită la Chrissie.

— Și tu l-ai văzut?

— Nu, spuse Chrissie.

— Cum așa?

— Păi, nu mă uitam.

— Nu știu ce să fac, spuse Hemingway. Bun, să zicem că putem confirma că a fost văzut. Și ce dacă? Știm deja că Fiul lui Sam e în New York. Ăsta-i necazul cu tipul ăsta, că nu avem informații noi. Am avea nevoie de mai mult. Am avea nevoie să știm unde e. Știi asta?

— Nu, spuse Reacher. Dar știu unde a fost cu puțin timp în urmă.

Parcară pe Bleecker, cu intenția de a se întoarce pe jos pentru a se întâlni cu Hemingway în ascunzătoarea ei, dar, dintr-odată, pe Bleecker apăruseră oameni, unii dintre ei în grupuri, alții în perechi, iar unele dintre acele grupuri sau perechi cărau lucruri prea grele, așa că erau în căutare de modalități de transport alternative, cum ar fi mașini mici *hatchback*, acestea fiind se pare ideale pentru transportarea unui televizor mare. Reacher și Chrissie erau la un metru de Chevette, care avea portierele închise dar nu încuiate, când începu confruntarea de priviri. Doi indivizi, clătinându-se sub greutatea unei cutii enorme, pe care scria *Sony* cu litere răsturnate. Se apropiau în linie dreaptă, fără să scape din priviri mașina lor, așa că Reacher le spuse:

— Vedeți-vă de drum, băieți.

Tipul din stânga, cu o figură încruntată și posomorâtă, spuse:

— Și dacă nu vrem?

— Atunci o să vă bat de-o să vă sune apa-n cap și-o să vă fur televizorul.

— Și dac-o să ne duci cu mașina?

— Vedeți-vă de drum, spuse Reacher.

Dar nu și-au văzut de drum. Lăsară cutia cu grijă pe asfalt și se ridicară, respirând adânc, două siluete întunecate în întuneric. Chiar și de la mai puțin de doi metri detaliile erau greu de deslușit, dar indivizii nu-și duseseră încă mâinile la buzunare, ceea ce era un semn bun. Însemna că, probabil, confruntarea care urma avea să se poarte fără arme — un detaliu

liniștitor. Reacher crescuse într-o cultură de violență extremă, Corpul de Marină al Statelor Unite fiind greu de descris altfel, și își învățase bine lecțiile, cu rezultatul că nu pierduse nicio bătăie de peste zece ani, împotriva copiilor care făceau parte din aceeași cultură și împotriva odraslelor localnicilor din toată lumea, cărora le plăcea să creadă că militarii americani nu aveau nimic special și încercau să demonstreze asta prin procură, de obicei fără succes. Doi mardeiași pe o stradă întunecată din New York aveau prea puține șanse să provoace o problemă fără precedent, doar dacă ar fi avut la ei cuțite sau pistoale, lucru care în acel moment era necunoscut.

— Poate c-o să luăm fata cu noi, zise tipul din dreapta. Ca să ne distrăm și noi puțin.

— Dă-ne cheile de la mașină și nimeni n-o să pățească nimic, spuse tipul din stânga.

Ceea ce a constituit momentul deciziei. Surpriza era întotdeauna binevenită. Întârzierea era întotdeauna fatală. Cine lasă situația să se desfășoare după bunul ei plac nu face decât să-și creeze probleme. Reacher se repezi la tipul din stânga, doi pași sacadați, ca un jucător de baseball care vrea să prindă o minge aruncată în lungul terenului, și nu încetini. Intră direct în individ, ținând în față antebrațul în poziție orizontală, smucindu-și cotul în fața nefericitului și, de îndată ce din nasul acestuia țâșni sângele, schimbă direcția în jurul cutiei și se aruncă asupra celui de-al doilea ins, care se întoarce și primi toată greutatea în mișcare a lui Reacher direct în spate. Tipul căzu în față ca și cum l-ar fi lovit un camion și Reacher îl izbi cu piciorul în cap, lăsându-l nemișcat.

Reacher îi controlează în buzunare. Nu aveau nici cuțite, nici pistoale, așa cum se întâmplă de obicei. Dar alegerea fusese a lor. Ar fi putut să-și vadă de drum. Îl târî pe tipul din dreapta lângă cel din stânga, umăr lângă umăr, și săltă cutia grea, ca un ridicător de greutatea de la circ, și după doi pași șovăielnici lăsă greutatea să cadă direct pe capetele lor.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Chrissie.

— Așa-s regulile, spuse Reacher. Nu-i suficient să învingi. Celălalt trebuie să știe că a pierdut.

— Așa vă învață în Corpul de Marină?

— Cam așa.

— Când o să se trezească, o să distrugă mașina.

— Nici vorbă. O să vomite și-o să se târască acasă. Oricum, până atunci, tu vei fi plecat de mult.

Drept care Chrissie încuie mașina și se întoarseră amândoi prin arșiță spre locul unde Hemingway aștepta, pe Carmine Street.

— Niciun progres? întrebă Reacher.

— Încă nu, spuse Hemingway.

— Poate c-ar trebui să recrutăm pe cineva. Sunt o mulțime de oameni pe Bleecker.

— Asta ar însemna instigare la comiterea unui delict.

— Scopul scuză mijloacele.

— Spune-mi ce-ai vrut să zici despre tipul cu pistolul Bulldog.

— Poți folosi informația?

— Depinde ce informație.

— Era întuneric, zise Reacher. Evident.

— Dar?

— Omul avea în jur de douăzeci și cinci de ani, așa zice, de înălțime medie, umeri masivi și piept lat, destul de palid, cu părul ondulat și răzvrătit.

— Și avea la el un Bulldog de calibrul 44?

— Cele mai multe Bulldoguri sunt de calibrul 44. Dar n-am vedere cu raze X.

— Cât de departe era?

— La un moment dat, ajunsese cam la șase metri.

— Cât timp l-ai privit?

— Cam douăzeci de secunde.

— Douăzeci de secunde la șase metri, spuse Hemingway. Cu lumina oprită în tot orașul? Greu de vândut așa ceva. Pariez că în noaptea asta s-au primit o mie de rapoarte. Oamenii se sperie pe întuneric.

— Era un om antrenat, spuse Reacher.

— Antrenat în ce sens?

— Felul cum se deplasa și se ascundea. Este un fost militar. Are antrenament de infanterist.

— Sunt o grămadă ca el. Ai auzit de Vietnam?

— E prea tânăr. Omul ăsta a ajuns la vârsta de încorporare de-abia acum șase, șapte ani. Recrutările se încheiaseră pe-atunci. Trebuia să fii tare ghinionist. Și nu cred c-a fost vreodată pe front. Am văzut mulți oameni întorși din Vietnam. Sunt altfel. Acest om era numai teorie și antrenament. I-au devenit o a doua natură, cu siguranță, și se mișca destul de fluid, dar n-a ajuns niciodată în situații de viață și de moarte. Pot să-ți garantez asta. Și nu cred că a fost infanterist marin. Și ei sunt diferiți. Cred c-a fost în armată. Și mai cred c-a fost în Coreea. Era ca o amprentă digitală. Cred c-a făcut antrenamentul de bază pentru infanterie, cu specializare urbană, și cred că a fost detașat în Seul. Ca o combinație particulară. Așa arăta. Văd asta tot timpul. Ai fost vreodată acolo? În Seul înveți să te miști într-un anume fel. Dar e plecat de acolo de cel puțin doi ani, după lungimea părului și faptul că a avut timp să pună ceva kilograme pe el. Cred că s-a înrolat voluntar la nouăsprezece ani și a efectuat un tur de trei ani. În orice caz, asta a fost impresia mea.

— O impresie al naibii de detaliată.

— Poți s-o oferi ca filtru. Ar putea să vadă dacă vreuna dintre persoanele suspecte se potrivește descrierii.

— Au fost douăzeci de secunde pe un întuneric beznă.

— Ce alte informații au?

— Mă rog, poate c-aș putea.

— Să zicem că merge. Să zicem că-l prind pe individ. Ți-ar prinde bine?

— Bineînțeles că da.

— Și care-i inconvenientul?

— Că aș putea părea disperată și jalnică.

— Tu decizi.

— Ar trebui să încerci, spuse Chrissie. Cineva trebuie să-l prindă pe individul ăsta.

Hemingway nu spuse nimic.

Așteptară, înghesuiți în portalul de vizavi de casa lui Croselli, fără să se întâmple absolut nimic. Auzeau sirene și frânturi din discuțiile oamenilor aflați în trecere pe Bleecker. Ca niște titluri de știri. Temperatura scăzuse între timp la treizeci și două de grade. Luminile se stinseseră la Shea spre finalul reprizei a șasea, când cei de la Mets îi conduceau pe Cubs cu doi la unu. Călătorii de la metrou petrecuseră ore înspăimântătoare blocați în subteran, dar acum ieșeau încetul cu încetul la suprafață. Hoții legau sfori sau lanțuri de stourile magazinelor și încercau să le smulgă cu ajutorul automobilelor. Chiar și magazinul Brooks Brothers de pe Madison fusese jefuit. Crown Heights și Bushwick erau incendiate. Polițiștii fuseseră răniți și se făcuseră arestări.

După ce și ultimii trecători își continuară drumul, pe Carmine se lăsă din nou liniștea și ceasul din capul lui Reacher îi semnală că se apropia miezul nopții, așa că-i spuse lui Chrissie:

— Te conduc la mașină. Te așteaptă prietenele.

— Tu rămâi aici? întrebă ea.

— Am pierdut autobuzul, așa că n-am altceva mai bun de făcut.

— Crezi că drumurile sunt deschise pentru circulație?

— Deschise larg. Vor ca oamenii să plece.

— De ce?

— Rămân mai puține guri de hrănit aici.

— E logic ce zici, spuse Chrissie.

Merseră împreună până la colț și cotiră: mașinuța Chevette aștepta nederanjată. Cei doi indivizi erau încă întinși pe carosabil, sub cutie. Ca într-un accident dintr-un desen animat. Respirau încă.

— Vrei să merg cu tine? întrebă Reacher.

— Nu, spuse Chrissie. Ne întoarcem singure. Așa e înțelegerea.

— Știi pe unde s-o iei?

— În sus pe Sixth Avenue și transversal pe 4th Street. Și pe urmă suntem ca și ajunse.

— Am înțeles.

— Să ai grijă, bine?

— O să am, spuse Reacher. Și tu la fel. N-am să te uit niciodată.

— Ba ai să mă uiți.

— Vino peste un an, să vezi dacă te-am uitat.

— În regulă. Hai să vedem cine-și amintește. În aceeași seară, în același loc. Așa rămâne?

— Am să fiu acolo, spuse Reacher.

Fata se urcă în mașină și se îndepărtă de indivizii prăbușiți din spatele ei, apoi coti la stânga pe Sixth și îi făcu semn cu mâna pe geamul deschis. După care dispăru din vedere.

— Am s-o introduc în sistem, spuse Hemingway. Impresia ta, despre ea vorbesc. Țasta ar fi un joc inteligent. O vor ignora, desigur, dar va fi înregistrată. După aia, pot să spun „v-am zis eu”. Dacă ai dreptate. Asta întotdeauna aduce un punct sau două. Uneori mai multe. Să ai dreptate *post factum* poate fi un lucru minunat.

— E un filtru, spuse Reacher. Atâta tot. E vorba despre eficiență.

— Dar tot am nevoie de Croselli.

— Fiul lui Sam n-ar fi de ajuns ca să te scoată din belea?

— Am nevoie de Croselli.

— De ce?

— Pentru că mă calcă pe nervi.

— Ai citit *Moby Dick*?

— Mda, înțeleg. Și recunosc. Croselli e balena mea mare și albă. Sunt obsedată. Dar ce pot să fac? Ce-ar putea să facă oricine când o balenă îi bântuie prin cap?

— Așa simți? Ca și cum te bântuie o balenă?

— Exact așa simt.

— Atunci hai să facem un schimb.

— Ce contra ce?

— Am nevoie de un drum cu mașina în afara orașului.

— Când?

— Cât de curând posibil. Sunt sigur că fratele meu își face griji pentru mine. Și sunt sigur că nu-i e ușor. Trebuie să-i curm suferința.

- Nu sunt dispecer de taxiuri.
- Ai o mașină.
- Nici șofer cu ora nu sunt.
- Ai putea să mi-o dai cu împrumut.
- Și cum aș primi-o înapoi?
- Nu știu.
- Ai măcar permis de conducere?
- Nu tocmai.

— N-avem ce discuta, spuse ea.

— În regulă, spuse Reacher.

— Și ce ar urma să faci pentru mine?

— Să zicem că un suspect necunoscut pătrunde prin efracție în casa lui Croselli și tu apuci să arunci o privire înăuntru. Apoi suspectul neidentificat fuge, dar tu ești prea ocupată cu securizarea locului ca să-l urmărești.

— Am așteptat două ore să se întâmple așa ceva, dar nu s-a întâmplat.

— Aș putea să o fac eu.

— Ai șaisprezece ani.

— Și de ce e relevant acest amănunt?

— Instigarea e o infracțiune și așa gravă. Dacă e vorba despre minori, probabil că e și mai grav.

— Cine-ar putea să știe, în afară de noi doi?

— Mi-e imposibil să te duc cu mașina în afara orașului.

După un moment de gândire, Reacher spuse:

— Poate că ar trebui să perfecționăm planul.

— Ce plan? zise Hemingway. N-avem niciun plan.

— Probabil c-ar fi mai bine să nu faci tu descoperirea. Ar putea să pară o vendetta personală. Le-ar oferi avocaților lui Croselli un motiv de atac. Poate c-ar fi mai bine să nu fie deloc implicat FBI-ul. E mai bine să fie cei de la poliția newyorkeză. Nu crezi? O agenție independentă, fără interese personale. Dacă ei descoperă un traficant de droguri cu marfă cu tot în orașul lor, atunci informația devine publică. Nu mai poate fi negată. Asta-i situația. Oamenii tăi vor fi nevoiți să pună batista pe țambal și să admită că ai avut dreptate tot timpul, iar tu poți să transformi procedura de evaluare într-o medalie.

— Polițiștii sunt ocupați în noaptea asta.

— Cu siguranță că au o divizie de narcotice. Sună-i dinainte. Încearcă să afli cam cât le trebuie să ajungă aici și căutăm să ne încadrăm în timp. Eu intru în casă, tu rămâi aici și stai de pază până când apar polițiștii, după care ne luăm tălpășița amândoi și poți să mă duci cu mașina în nord. Între timp, polițiștii fac toată treaba pentru tine și până te întorci șefii tăi îți vor pregăti covorul roșu.

— Cât de departe spre nord vrei să ajungi?

— La West Point. E în sus pe râul Hudson.

— Știu unde este.

— Deci ne-am înțeles?

Hemingway nu-i răspunse.

În sfârșit, după treizeci de minute, aproape de unu noaptea, Hemingway acceptă. Dar planul merse prost de la început. Mai întâi, nu găsiră niciun telefon funcțional. Căutară pe Carmine Street, într-o parte și în cealaltă, încercară la colțul cu Seventh Avenue, apoi la colțul cu Bleecker și la cel cu Sixth Avenue și constatară că toate telefoanele erau mute. Nu știau dacă de vină era pana de curent sau starea generală jalnică a orașului. Reacher se gândea că telefoanele erau alimentate de la o sursă de curent proprie, așa că ar fi fost de acord să continue căutarea, dar Hemingway renunță, pentru că se temea să nu piardă ceva la locuința lui Croselli. Așa că se întoarse la portalul de pe Carmine, în vreme ce Reacher merse mai departe singur, traversă Sixth Avenue și, la colțul dintre Minetta Street și Minetta Lane, găsi un telefon cu ton de apel.

Era prea întuneric ca să vadă numerele, așa că formă pe pipăite zero pentru operatoare și a fost nevoit să aștepte mult timp până când aceasta îi răspunse. Ceru să i se facă legătura cu Secția 6 a Departamentului de Poliție din New York și așteptă din nou, chiar mai mult, până când auzi o voce răsunând în receptor:

— Da?

— Vreau să raportez droguri ilegale în West Village.

— Ce? spuse vocea.

— Tocmai s-a dat o spargere la un depozit plin cu droguri de pe Carmine Street.

— Sunt victime omenești?

— Nu.

— E cineva în pericol de a fi omorât?

— Nu.

— Vreun incendiu?

— Nu.

— Atunci nu-mi mai irosi timpul, spuse vocea și telefonul rămase mut.

Reacher agăță receptorul în furcă și se grăbi să se întoarcă, transpirând la 32 de grade în toiul nopții, și-i dădu vestea lui Hemingway, care încuviință din cap în întuneric și spuse:

— Trebuia să ne închipuim c-așa o să se întâmple. Cred că în momentul ăsta sunt ocupați până peste cap.

— Am putea să apelăm la oamenii tăi.

— Las-o baltă. Nici n-ar sta să mă asculte măcar.

— Mai ai casetofonul surioarei tale?

— E al meu.

— Îl mai ai?

— De ce?

— Poate-l fac să se dea mare și-l înregistrez pe bandă.

— Tu?

— Același principiu. Nu trebuie să pară o vendetta.

— Nu pot să te las să faci asta. Adică tu și el, față în față? Am o conștiință totuși.

— Și ce-o să-mi facă?

— Să te omoare în bătaie.

— E un mafioso, zise Reacher. Are soldați. Îi pune pe alții să-și folosească mușchii. Asta înseamnă că și-a pierdut antrenamentul. Numai gura e de el. Nu-i nimic de capul lui. Am văzut asta deja pe Waverly. Orice țânc de dolșpe ani din Filipine îi fură pachetulul cu mâncare.

— Așa fac cei din Corpul de Marină?

— Nu sunt infanterist marin.

— Și cum intri în casă?

— Presupun că biserica din spate e încuiată.

— În noaptea asta în mod sigur. Dacă nu în fiecare noapte.

- Găsesc eu o soluție.
- Cum ar proceda militarii?
- Cei din marină sau cei din armata de uscat?
- Cei din armată.
- Ar chema artileria în ajutor. Sau un raid aerian.
- Și infanteriștii marini?
- Ar declanșa un incendiu, probabil. De obicei, asta-i scoate din casă foarte rapid.
- Nu poți să faci asta.
- Nu sunt infanterist marin, zise din nou Reacher.

Privi la clădirea de vizavi. Ferestrele de la etaj erau întunecate, evident. Prin urmare, Croselli putea fi chiar acolo, veghind. Dar fără să vadă cine știe ce. Un om aflat într-o cameră întunecată care supraveghează o stradă luminată are un avantaj. În schimb, un om aflat într-o cameră întunecată care supraveghează o stradă întunecată ar face mai bine să nu-și obosească ochii inutil.

Reacher traversă strada întunecată, până la ușa dublă. Își lipi degetele de suprafața aspră ca șmirghelul. Vopsea veche de cincizeci de ani plus fumul, mizeria și praful depuse în cincizeci de ani. Bătu, mai întâi cu unghiile, apoi ușor cu nodul degetelor. Lemnul părea vechi, gros și solid, ca și cum ar fi fost trimis în urmă cu o sută de ani, dintr-o pădure cu o vârstă venerabilă din vest. Își plimbă palmele pe suprafață până când găsi poarta de acces încorporată în ușă. Aceeași vopsea, aceeași mizerie acumulată, același lemn. Căută pe pipăite balamalele, dar nu găsi nimic. Dădu de broască și o pipăi cu degetul mare. Părea să fie o broască Yale mică și rotundă, din alamă, probabil la fel de veche ca vopseaua.

Se întoarse la Hemingway și-i spuse:

- Ușile sunt probabil groase de cinci, șase centimetri, iar poarta de acces e dintr-o bucată. Totul e din cherestea de calitate, care, în timp, s-a făcut tare ca piatra.
- Atunci poate că abordarea armatei e singura posibilă.
- Nu cred. Poarta de acces se deschide spre interior. Încuietoarea e o broască Yale veche, montată cam cu

cincizeci de ani în urmă. Bănuiesc că nu s-au apucat să încastreze broasca în lemnul ăla așa de dur. Nu atunci, când oamenii nu erau atât de obsedați de securitate. Pariez că încuietorea e montată la suprafață pe partea din spate a ușii. Ca la casele vechi. Limba intră într-o cutiuță montată la suprafață. Prinsă cu două șuruburi și-atât.

— O să mai fie o ușă, care dă din curte în casă. S-ar putea să aibă o broască mai nouă.

— Atunci o să bat în ușă și apelez la farmecul meu personal.

— Nu pot să te las să faci asta.

— Măcar atât pot să fac și eu. Ți-am stricat socotelile mai devreme. Poate că obțineai ceva. După ce-ai primit scatoalca aia, poate că-l făceai să vorbească.

— Deja găsisse microfonul.

— Dar e un tip arogant și orgolios. Poate c-ar fi continuat să trăncănească, doar așa, ca să te oftece.

— Asta speram.

— Atunci lasă-mă să repar lucrurile.

* * *

Reacher se întoarce și, ridicându-și cămașa, rămase cu spatele dezgolit către Hemingway. Îi simți degetele fierbinți trăgând de betelia pantalonilor și potrivind cutia de plastic în elasticul șortului. Apoi simți cum mâna ei îi urcă pe spate, trăgând firul pe sub cămașă, spre omoplat, apoi peste umăr, ca într-o îmbrățișare verticală ciudată, cu respirația ei pe ceafa lui. Apoi îl întoarce cu fața spre ea și ridică cealaltă mână pe sub pieptii cămășii, ca să găsească microfonul, să-l treacă dintr-o mână în alta și să-l tragă în jos. Hemingway se opri cu micul obiect tehnologic lipit de pieptul lui, doar acesta aflându-se între palma ei și pielea lui.

— Eu mi-l pun în sutien, zise ea. Dar tu n-ai așa ceva.

— Ca să vezi! spuse Reacher.

— Cum naiba să-l facem să stea nemișcat?

Reacher simți imediat o peliculă de sudoare între pieptul lui și mâna ei.

— Ai un leucoplast în geantă?

— Ești isteț, spuse ea și își contorsionă mâna și coatele ca să scotocească în geantă și, când își lăsă capul în jos ca să se uite, îi atinse buzele cu fruntea, scurt, ca într-un sărut. Părul ei era moale și mirosea a căpșuni.

Își ridică din nou geanta pe umăr, ținând între degete ceva care foșnea. Presupunând că era un plasture în ambalajul igienic, Reacher îl luă și-l desfăcu în spațiul dintre fețele lor. Apoi Hemingway îl luă înapoi și-i lipi microfonul în adâncitura dintre mușchii pectorali. Întinse leucoplastul cu palma o dată, de două ori, după care își trase mâinile de sub cămașă.

Își puse palma pe pieptul lui, așa cum își pusese Croselli mâna pe pieptul ei, apăsând tare pe bumbacul umed, și spuse:

— O să-l găsească.

— Nu-ți face griji, zise Reacher. Dacă pune mâna pe mine, îl bat de-l las fără suflare.

Hemingway nu spuse nimic.

— Așa fac cei din Corpul de Marină, preciză Reacher.

Întunericul nu îl ajuta. Nu îl ajuta deloc. Reacher se postă pe trotuar asemenea unui sprinter la startul unei curse, dar nu vedea încotro se îndreaptă. Trebuia să facă ajustări din alergare. Porni, încet și stângaci, parțial din cauza întunericului, parțial pentru că era un alergător groaznic, cu pași lungi și șovăielnici, și la trei pași distanță văzu ușile, la doi pași văzu poarta de acces și când mai avea un pas văzu și broasca acesteia, așa că-și lansă piciorul din față într-o mișcare ca de seceră, ușor piezișă, izbind cu călcâiul cât mai aproape de micul cerc metalic al yalei, lovitura având în spate toată greutatea lui de o sută de kilograme multiplicată considerabil de accelerarea finală a piciorului și de faptul că întregul lui corp se mișca cu vioiciune, dacă nu chiar rapid.

Dar a fost de ajuns. Poarta de acces explodează spre interior, aproape fără să opună rezistență, iar Reacher năvăli prin dreptunghiul rămas liber într-un spațiu atât de întunecat, încât nu mai reușea să distingă absolut nimic. Simți caldarâmul de sub picioare și un

miros acru de gunoi, cu zidurile întunecate înălțându-se în stânga, în dreapta și înaintea lui.

Înaintă pipăind zidul din dreapta către colțul din spate al curții, unde găsi o ușă. Sticlă striată deasupra, panou din lemn în partea de jos, o clanță din oțel șlefuit și o broască ce părea mai nouă. Sticla era probabil tratată termic și întărită cu sârmă. Încuietoarea era probabil încastrată în ușă și în rama acesteia. O situație cu totul diferită.

Așteptă să vadă dacă Croselli coboară să deschidă. Ceea ce nu era exclus. Pentru că auzise zgomotul scos de poarta de acces. Dar nu coborî. Reacher așteptă trei minute, cu respirația întretăiată, deschizând ochii larg, străduindu-se să vadă ceva. Dar nu văzu nimic. Se apropie din nou de ușă și o pipăi de jur împrejur. Panoul de sub sticlă avea să fie punctul slab. Placaj, probabil, gros cam de un centimetru, vopsit și ținut în ramă de profile în sferă de cerc. Reacher era încălțat cu pantofii cumpărați în aeroportul din Londra, cu două detașări în urmă, încălțări britanice solide, cu rame și bombeuri dure ca oțelul. Cu ei spărsese deja mai devreme capete și rotule. Placajul nu avea să fie o problemă majoră.

Făcu un pas în spate și întinse în față vârful piciorului ca să-și fixeze ținta în minte. Apoi lovi de două ori, *bang, bang*, concentrându-se pe colțurile panoului, cu forță și zgomotos, până când lemnul se sparse și ramele se desprinseră.

Apoi se opri și ascultă.

Niciun sunet din interiorul clădirii.

O situație nasoală. Reacher ar fi preferat să se întâlnească față în față cu Croselli la parter. Nu-l încânta ideea de a urca scara spre un adversar alertat aflat deasupra.

Așteptă încă puțin.

Niciun sunet.

Se lăsă pe vine cu spatele lipit de cadrul ușii și izbi panoul cu cotul, până când acesta se plie spre interior, ca o ușă miniaturală prinsă în câteva cuie care supraviețuiseră. Apoi se răsuci și, vârându-și brațul și umărul prin gaură, întinse mâna și căută mânerul ușii. Pe care-l găsi destul de ușor. Avea brațe ca de

gorilă. În toate pozele din copilărie, la marginile fiecărei mâneci se vedeau cam cincisprezece centimetri de piele neacoperită.

Ușa se deschise și Reacher se ridică în picioare, făcând un pas înapoi, pentru orice eventualitate. Dar nu se auzea niciun sunet înăuntru. Croselli nu-și făcu apariția. Nu era nimic de văzut. Doar întuneric. Aerul dinăuntru era încins și stătut.

Reacher păși înăuntru în ceea ce dădea impresia unui hol îngust, cu podea de gresie. Înaintă târșându-și picioarele pe rând, până când dădu de treapta de jos a unei scări. Pe stânga era o balustradă. Peretele opus era la mai puțin de un metru distanță. Era vopsit și umed din cauza condensului.

Reacher urcă treptele, ținându-se de balustradă cu mâna stângă și cu mâna dreaptă întinsă în față. Un palier de un metru și apoi scara își schimbă direcția la nouăzeci de grade. La etaj, aerul era supraîncălzit și încărcat de praf. Un hol de doi metri pe un metru, cu un covor slinos și câte o ușă la fiecare capăt. Camera din față și camera din spate.

Pe sub ușa camerei din spate se vedea o bară de lumină caldă, slabă.

Reacher se uită lung la ea, așa cum un om însetat în deșert s-ar uita la o băutură rece. Probabil că era o lumânare. Era prima lumină artificială pe care o văzuse de peste trei ore.

Întinse mâna la spate, pe sub cămașă, și apăsă butonul pe care i-l arătase Hemingway. *E roșu*, îi spusese ea, ceea ce nu-i era de niciun folos, pentru că nu avea niciun ochi la spate și oricum era întuneric beznă. Așa că învățase să-l identifice pe pipăite. Își tapotă pieptul, astfel încât o bufnitură să marcheze începutul înregistrării. Apoi puse mâna pe clanță.

Reacher răsuci mânerul și împinse ușa din două mișcări rapide și păși în camera luminată de o lumânare șiroind de ceară. Curentul de aer făcu flacăra să pâlpaie. Camera era un spațiu de șase metri pe șase, cu o fereastră întunecată în peretele din spate și un șir de seifuri vechi pe latura din stânga, ce aminteau de un film western alb-negru despre

jefuitorii de bănci, iar pe dreapta era un șir de fișete și un birou lângă care însuși Croselli ședea într-un fotoliu din piele. Fotoliul era depărtat de birou și întors într-o parte, în așa fel încât individul stătea cu fața la ușă.

În mână avea un pistol.

Era un Colt M1911, calibrul 45, automat, model militar standard de șaizeci și șase de ani, de unde și numărul modelului. Arăta ușor zgâriat și uzat. Era bine luminat de lumânarea aflată pe birou, lipită de o farfurie de porțelan printr-o băltoacă de ceară topită. Un articol casnic obișnuit, cumpărat cu câțiva cenți de la orice magazin de tehnico-sanitare, dar lumina ca soarele în bezna generală.

— Tu! zise Croselli.

Reacher nu spuse nimic.

Croselli își dezbrăcase sacoul și-și slăbise cravata, dar cămașa tot udă era.

— O așteptam pe Hemingway, spuse el. Cumva, în noaptea asta, ești cavalerul ei în armură strălucitoare? A trimis un puști ca să facă o treabă de bărbat?

E înarmat?, întrebase Reacher. *Nu în oraș, îi răspunsese Hemingway. Nu poate să-și permită asta.* Dar se pare că regula nu era aplicabilă în propria lui locuință. Ceea ce era nasol. Reacher se uită la șirul de seifuri. Erau șase la număr, unul lângă altul, fiecare având cam un metru lățime și un metru optzeci înălțime. Aveau broaște obișnuite, nu încuietori cu cifru. Ușa de la capătul îndepărtat era larg deschisă și vidul din spatele ei era gol. Reacher bănuia că acela era arsenalul lor. Pentru situații de urgență. Ca în noaptea aceea. Era clar că soldații lui Croselli erau toți înarmați, ieșiți pe teren ca să asigure protecție.

— Ai un pistol, spuse Reacher pentru înregistrare.

— Îmi apăr proprietatea, spuse Croselli.

— E casa ta?

— Nu sunt un pungaș de rând.

Reacher făcu un pas. Țeava Coltului se ridică un grad.

— Numele tău e pe titlul de proprietate? întrebă Reacher.

— Nu sunt chiar atât de prost.

- Atunci, nu e casa ta.
- Doar din punct de vedere tehnic. Crede-mă, băiete, tot ce vezi aici îmi aparține.
- Ce e în seifuri?
- Obiecte de inventar.
- Ale tale?
- Ți-am spus deja.
- Vreau să-mi spui în cuvinte scurte și simple.
- De ce?
- Am putea face afaceri împreună.
- Afaceri?
- Așa am spus.
- Tu și cu mine?
- Dacă ești deștept, spuse Reacher.
- Mi-ai spart ușa.
- Dacă ciocăneam, m-ai fi lăsat să intru?
- Ce fel de afaceri am putea noi doi să facem?
- Folosești Autostrada New Jersey și Tunelul Holland. Asta înseamnă că marfa îți vine tocmai din Miami, pe I-95. Ceea ce înseamnă că plătești peste prețul pieței, mai pierzi ceva din cauza intermediarilor neserioși și mai trebuie să dai ceva și la patrulele poliției din New Jersey. Aș putea să te ajut cu toate chestiile astea.
- Cum?
- Aduc marfa direct din Orientul Îndepărtat. Cu avioane militare. Fără să-și bage nimeni nasul. Tata e ofițer în Corpul de Marină.
- Ce fel de marfă?
- Tot ce vrei.
- La ce preț, băiete?
- Arată-mi ce ai și spune-mi cât ai plătit. Pe urmă o să te fac să plângi.
- Mi-ai tăbăcit doi oameni.
- Așa și sper, spuse Reacher. Trebuia să te fac să înțelegi. Cu mine nu te joci.
- Mai făcu un pas. Țeava Coltului se mai ridică un pic.
- Cumperi de la Martinez? întrebă Reacher.
- N-am auzit în viața mea de Martinez.
- Atunci deja ești mult peste prețul pieței. De la cine cumperi?

— De la băieții din Medellin.

— Aș putea să te fac să economisești patruzeci la sută.

— Eu cred că încerci să-mi vinzi gogoși, spuse Croselli. Cred că asta-i o șmecherie de-a lui Hemingway.

— Ai scos-o din joc.

— Iar pentru asta am plătit bani frumoși. De-aia mă și aștept la un rezultat durabil. Orice altceva m-ar supăra teribil.

— Asta n-are nicio legătură cu Hemingway.

— Ridică-ți cămașa!

— De ce?

— Vreau să văd microfonul. Înainte să te împușc.

Reacher se gândi la armele neînregistrate, la titlul de proprietate contrafăcut, la referirea directă la cartelul Medellin din Columbia și la aluzia directă la mituire. Lucrurile înregistrate pe casetă erau de ajuns. Trase aer adânc în piept și-și puse mâinile pe tivul tricoului. Apoi se aplecă și stinse lumânarea.

Într-o fracțiune de secundă, camera trecu de la un iluminat cald la un întuneric mai negru decât iadul, iar Reacher se aruncă drept înainte, forțându-și trecerea printre fotoliul lui Croselli și birou, iar Croselli mișcă pistolul cam în aceeași direcție și trase. Dar rată ținta cu mult, iar fulgerul de la gura țevii îl luminează perfect, ca un flash fotografic, așa încât Reacher își alege locul și îi trimise o directă de dreapta în ceafă, chiar acolo unde moalele devine tare, împingându-l din scaun și făcându-l să cadă în genunchi. Reacher ridică fotoliul ținându-l de cotiere și-l trânti în spinarea lui Croselli. Auzi sunetul oțelului frecându-se de linoleum când Coltul alunecă într-o parte și, împingând fotoliul cât colo, băjbâi până găsi gulerul cămășii lui Croselli, pe care-l prinse cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta îi trimitea o rafală de lovituri în tâmplă, în ureche, în maxilar, *una, două, trei, patru*, lovituri trase cu sete, până când simți că individul rămâne fără vlagă, moment în care îl apucă de încheieturi și i le trase în spate și-n sus, prinzându-le în mâna stângă, ca într-o cătușă umană,

un truc de societate perfecționat cu ani în urmă, înlesnit de forța înspăimântătoare a degetelor sale, din care nimeni nu scăpase vreodată, nici măcar fratele lui, care era la fel de solid, și nici tatăl lui, mai mic de statură, dar mai puternic. Îl ridică pe Croselli în picioare și îi pipăi buzunarele pantalonilor până când auzi zăngănit de chei. Croselli își recăpătase suflul și începu să se zbată viguros, așa că Reacher îl întoarse puțin într-o parte și îl liniști din nou, cu o lovitură nimicitoare în rinichi.

Apoi îi scoase cheile din buzunar și, ținându-le în mâna dreaptă, îl întrebă:

— Unde ții chibriturile?

— O să mori, băiete, șuieră Croselli.

— Evident, spuse Reacher. Nimeni nu trăiește veșnic.

— În noaptea asta, puștiule.

Reacher separă o cheie pe pipăite și îi apăsă vârful sus pe obrazul lui Croselli.

— Dacă-i așa, tu n-ai să vezi asta întâmplându-se, pentru că mai întâi am să-ți scot ochii.

— Chibriturile sunt în sertarul biroului, spuse Croselli.

Reacher îl întoarse din nou și-i aplică scurt o lovitură de dreapta în stomac, ca să-l facă să se-ndoaie și să-l țină ocupat, apoi îl duse așa, îndoit și borând, la birou, unde trase de sertare cu mâna liberă și scotoci pe pipăite. Erau tot felul de chestii în sertarele alea. Capsatoare, pixuri, role de scotch, unele montate în dispozitive, creioane, agrafe de birou. Și o cutie de chibrituri, cam umedă.

Ar fi fost practic imposibil să aprindă chibrituri cu o singură mână, așa că Reacher îl întoarse pe Croselli către zidul cu fereastra, îi dădu drumul la mâini și îl împinse cu brutalitate, folosind cele câteva secunde de răgaz ca să desprindă un chibrit și să-l aprindă. Cu bățul sfârâind aprinse lumânarea, moment în care Croselli se pregătea să atace, așa că Reacher păși spre el și-l doborî cu o lovitură de dreapta în plexul solar, tocmai când camera revenea la starea anterioară de iluminare blândă.

Lovitura în plex îi asigură un răgaz de cel puțin un minut, așa că Reacher se folosi de acel minut ca să

traverseze încăperea, să ia pistolul de jos, să-i scoată încărcătorul și să scoată glonțul de pe țeavă, apoi să ridice fotoliul pe roțile și să-l întoarcă puțin, să ia o rolă de scotch, să-l ridice pe individ și să-l împingă în fotoliu, după care îi prinse mâinile de cadrul metalic.

Banda de scotch nu era la fel de rezistentă ca o bandă adezivă groasă, dar Reacher compensă prin lungimea de bandă înfășurată pe ambele mâini, până când individul arăta de parcă avea două încheieturi rupte, prinse în mulaje făcute dintr-un tip nou de ghips gălbui-transparent. Apoi făcu la fel și cu gleznele. Cu totul. Reacher folosi șase role de scotch ca să se asigure că individul nu mai avea nicio șansă să se miște.

Chiar atunci își făcu apariția și Hemingway.

Se uită mai întâi la lumânare, apoi la Croselli.

— L-am înregistrat când a spus că tot ce-i aici e al lui, spuse Reacher.

— Am auzit un foc de armă, spuse ea.

— A ratat ținta cam cu douăzeci de grade la stânga.

— Am fost îngrijorată.

— Nașul ar trebui să-și facă griji. Țsta e un mafiot în toată regula.

— Ce-a spus pe bandă?

— Scoate casetofonul din pantalonii mei și ascultă.

Lucru pe care Hemingway îl făcu. Reacher îi simți din nou degetele fierbinți și îmbrățișarea ciudată, pe sub cămașă, când microfonul trecu dintr-o mână în cealaltă. Apoi Hemingway apăsă butonul și, după o scurtă așteptare, apăsă din nou pe un buton și o versiune pițigăiată a vocii lui Croselli umplu încăperea, asumându-și responsabilitatea pentru tot ce era în ea, recunoscând legătura cu cartelul Medellin, recunoscând mita și sugerând cât de mare era aceasta.

— Ai cheile lui? întrebă ea.

— Uite-aici, le am în mână, spuse Reacher.

— Descuie seifurile!

Lucru pe care Reacher îl făcu, începând de lângă arsenalul gol, înaintând dinspre fereastră, până când deschise toate ușile seifurilor. Toate erau pline cu

cărămizi ambalate în plastic lucios, unele de culoare verde sau maro, majoritatea albe sau galbene.

— Poți să-i pui cheile la loc în buzunar? îl întrebă ea.

Reacher făcu întocmai și întrebă:

— Ce-ar mai fi de făcut?

— Telefonul funcționează?

Reacher îl încercă și spuse:

— Da.

Hemingway îi dădu un număr de telefon și-i spuse:

— Este linia noastră internă pentru pericole credibile.

Reacher sună, le spuse adresa exactă, fără să-și dea numele, după care convorbirea se încheie iar ea spuse:

— Timpul lor de reacție va fi mai mare de cinci minute, dar mai mic de zece.

Lăsă casetofonul de plastic pe podea, lângă picioarele lui Croselli și spuse:

— Ar trebui să plecăm. Mașina mea nu-i aproape.

— E suficient atât? întrebă Reacher.

— Mai mult decât suficient, răspunse ea. Medellin e toxic. Iar dovada e chiar aici. E o fotografie, Reacher. Asta-i o acuzație fotogenică. Nu contează pe cine-a mituit. Nimeni n-o să scoată o vorbă împotriva acestor dovezi. E ca o undă de șoc.

— Încă ceva, spuse Reacher.

Se întoarse spre Croselli și-i zise:

— Nu e permis să pălmulești o femeie. Trebuie să fii bărbat, nu un papă-lapte.

Croselli nu spuse nimic. Reacher ridică palma.

— Cum ți-ar plăcea asta?

— N-ai lovi un om legat de scaun, spuse Croselli.

— Ia fi atent aici, spuse Reacher și-l pocni pe individ în față cu putere, o plesnitură adevărată, *bum!*, umedă sau nu, iar fotoliul se înclină pe picioarele laterale și se balansă, se balansă, după care se prăbuși pe o parte, cu rotilele învârtindu-se și cu capul lui Croselli bălăbănindu-se ca o bilă de pinball.

Apoi luară cărămizile, iar predicția lui Hemingway că indivizii vor veni nu mai devreme de cinci minute, dar nici mai târziu de zece se confirmă, iar cei doi văzură mașinile venind cu mare viteză în circa șase

minute, iar apoi apărură și două camioane mari. Un arsenal puternic. Și de ce nu, dacă era vorba despre un pericol credibil.

* * *

Mașina lui Hemingway era la patru intersecții distanță, pe Sullivan Street. Era același Ford Granada albastru pe care Reacher îl văzuse și înainte, cu acoperișul din vinilin și masca de radiator agresivă.

— Ești sigură că asta te va scoate din bucluc? întrebă el.

— Poți să te bazezi pe asta, băiete. Să ai dreptate *post factum* e un lucru minunat.

— Atunci, du-mă cu mașina din oraș.

— Ar fi bine să rămân.

— Dă-le timp să se jelească. Dă-le timp să ajungă la concluzia că de fapt a lor a fost ideea. Am mai văzut rahaturi din astea. Toate organizațiile sunt la fel. Trebuie să stai cu capul la fund o zi. Să ieși din lumina reflectoarelor.

— La West Point?

— Ia-o prin Thruway și apoi pe Tappan Zee.

— Cât timp voi fi plecată?

— O să-ți întindă covorul roșu, Jill. Dar trebuie să le dai un răgaz ca să-l găsească.

Merseră vreme îndelungată prin întuneric, apoi ajunseră la cartiere cu lumină, cu semafoare funcționale și străzi iluminate și ici-colo câte-o lumină aprinsă la fereastră. Panourile de afișaj erau aprinse și decorul nocturn familiar cu diamante oranj presărate pe catifea neagră se întindea în jurul lor.

— Trebuie să mă opresc să dau un telefon, spuse Hemingway.

— Pe cine suni? întrebă Reacher.

— La birou.

— De ce?

— Ca să știu dacă stratagema a funcționat.

— Eu sunt sigur că da.

— Trebuie să știu.

— Atunci oprește. Am putea să bem o cafea.

- Sunt 38 de grade.
- Acum trebuie să fie mai puțin de 32.
- Tot e prea cald pentru cafea.

Hemingway se înscrise pe banda din dreapta și apoi o luă pe un drum care ducea la ceea ce Reacher își închipuia că este o versiune supradimensionată a unei amenajări standard de la marginea autostrăzii, cu multe toalete, o benzinărie suficient de mare pentru alimentarea camioanelor și camere de motel pentru șoferii obosiți și nu doar ceva de mâncare, ci un restaurant destul de mare ca să hrănească un oraș cât Syracuse. Și un șir lung de telefoane publice, chiar în dreptul ferestrelor mari și bine iluminate ale restaurantului. Hemingway vorbi la unul dintre ele și apoi așază receptorul în furcă zâmbind și spuse:

- A mers. Croselli a fost arestat.
- Ce face balena? întrebă Reacher.
- Balena a dispărut.

Păru năucită pentru o secundă, apoi un zâmbet mare i se așternu pe față și îl îmbrățișă strâns, cu un soi de ușurare și extaz. Reacher îi simți coastele osoase și zbaterea rapidă a inimii.

Apoi se mută la alt telefon și formă alt număr, la care își dădu numele și dictă un lung raport despre o apariție confirmată a Fiului lui Sam, care fusese văzut de o persoană pe care ea o numi un informator confidențial și care avea, după spusele ei, experiență militară îndelungată.

Apoi puse din nou receptorul în furcă și spuse:

- O să zici că-i o nebunie, dar chiar vreau să închiriez o cameră numai ca să fac un duș.
- Nu mi se pare o nebunie, spuse Reacher.
- Are vreo importanță la ce oră ajungi acolo?
- Nu contează o întârziere pentru un duș sau două.
- Atunci, așa facem.
- Amândoi?
- Beneficiul e reciproc.
- Cine intră primul?
- Eu.
- Bine, spuse Reacher.

Hemingway plăti la recepția motelului, un teanc vizibil de bancnote, o sumă care acoperea, după

aprecierea lui Reacher, tariful pentru o noapte întreagă, și se întoarse cu cheia de la camera 15, aflată mult în spate, ultima căsuță, după care începea pădurea.

— Vrei să aștept în mașină? întrebă Reacher.

— Poți să aștepți în cameră, zise Hemingway.

Așa că intrară împreună și găsiră un spațiu supraîncălzit, cu aer stătut și dotările obișnuite. Hemingway controlă baia și se întoarse cu câteva prosoape, spunând:

— Astea-s ale tale.

Apoi intră din nou în baie și închise ușa.

Reacher așteaptă întins pe pat până când ea ieși mult mai târziu, înfășurată în prosoape peste pielea încinsă și roz.

— E rândul tău, spuse ea și traversă încăperea, ușor instabilă pe picioare, de parcă era copleșită de aburi sau de oboseală.

— Ești bine? întrebă el.

— Da, sunt bine, spuse ea.

El avu o scurtă ezitare, după care intră în baia plină de aburi ca o saună, cu oglinda încetoșată, cu dărele lăsate de cameristă când o curățase. Se dezbracă, își agăță hainele jilave într-un cuier, urcă în cadă și trase perdeaua. Folosi săpun și șampon din belșug, se frecă bine și se clăti, stând sub șuvoiul de apă fierbinte încă un minut, apoi ieși de sub duș.

Date fiind temperatura și umiditatea, nu se punea problema să se usuce. Își mișcă umezeala pe piele cu un prosop și îmbracă hainele vechi umede și lipicioase, pieptănându-se cu degetele. Apoi ieși într-un nor de aburi.

Jill Hemingway era întinsă pe spate în pat. La început, crezu că doarme. Apoi văzu că are ochii deschiși. Îi luă încheietura mâinii și-i controlează pulsul.

Nu simți nimic.

Încercă la gât.

Nimic.

Ochii ei îl priveau goi, fără să vadă.

Motive medicale. Își zise că îi cedase inima. Fără îndoială, un motiv de îndoială. O simțise cum se zbate și palpită. O văzuse clătinându-se pe picioare.

Traversă camera și privi afară, pe geam. Era încă toiul nopții. Printre copaci vedea luminile mașinilor de pe autostradă. Le auzea sunetul, slab și constant. Se întoarse la pat și îi verifică din nou încheietura, gâtul — nimic.

Ieși în parcare și închise ușa în urma lui, apoi se duse la șirul de telefoane publice din fața restaurantului. Alese unul la întâmplare și formă numărul pe care i-l dăduse ea, pentru linia de urgență internă. Raportă moartea femeii, descriind-o ca fiind naturală, apoi le spuse unde se afla.

Dar nu-și dădu și numele.

Jill Hemingway, odihnească-se în pace. A murit tânără, dar cu un zâmbet larg pe față.

Merse mai departe, în piața benzinăriei, trecând de pompele pentru automobile și de pompele pentru camioane și o luă pe drumul de ieșire. Cu un picior pe carosabil și celălalt pe trotuar, ridică degetul mare. A doua mașină aflată în trecere opri și îl luă. Era un Chevrolet Chevette de culoare bleu, dar nu era al lui Chrissie. Era o cu totul altă mașină, condusă de un tânăr de douăzeci și ceva de ani, care mergea spre Albany. Îl lăasă pe Reacher la o ieșire, iar o camionetă de lapte îl duse mai departe, după care merse pe jos cam un kilometru și jumătate până la drumul care ducea la Academie. Mâncă într-un restaurant la marginea drumului și mai merse un kilometru și jumătate până când văzu în față, la mare distanță, luminile de la West Point. Se gândi că nimeni nu se va trezi înainte de ora 6:00, iar până atunci mai avea două ore, așa că se întinse pe o bancă dintr-o stație de autobuz și dormi.

A doua zi, alimentarea cu electricitate se restabili parțial în Queens la șapte dimineăta, iar la scurt timp după aceea urmă o parte din Manhattan. La ora prânzului, jumătate din oraș avea curent electric. La unsprezece seara, situația revenise la normal în tot orașul. Pana fusese cauzată de o eroare de mentenanță. Un trăsnet a lovit în Buchanan, New York — provocat de lunga furtună de vară pe care Reacher o văzuse în depărtare —, decuplase un

disjunctor, dar o piuliță de blocare slăbită împiedicase disjunctorul să se închidă la loc imediat, așa cum ar fi trebuit să se întâmple. În consecință, o cascadă de decuplări și suprasarcini se rostogolise spre sud în următoarea oră, până când întreg orașul se cufundase în beznă. Până dimineața, bilanțul era de peste o mie șase sute de magazine jefuite, peste o mie de incendii declanșate, mai mult de cinci sute de polițiști răniți și peste patru mii de oameni arestați. Toate din cauza unei piulițe slăbite.

La douăzeci și opt de zile după marea pană de electricitate, Fiul lui Sam a fost capturat în preajma locuinței sale de pe Pine Street din cartierul Yonkers, la circa 6,5 kilometri de Colegiul Sarah Lawrence. Șirul de crime întinse pe un an a luat sfârșit. Numele lui era David Berkowitz și avea douăzeci și patru de ani. Își ținea pistolul Charter Arms Bulldog într-o pungă de hârtie. Și-a mărturisit imediat crimele. Și a confirmat faptul că se înrolase voluntar în U.S. Army la vârsta de optsprezece ani și activase ca militar trei ani, parțial pe teritoriul continental al Statelor Unite, dar cel mai mult în Coreea de Sud.

² Dan Berkowitz, zis și Fiul lui Sam, a ucis șase oameni în New York în anii 1976 și 1977. Unul dintre cei mai cunoscuți criminali în serie din America. (N.t.)

Agent secret

Agentul de legătură desemnat lui Reacher îi spuse că nu va fi ușor. Că vor apărea dificultăți. Numeroase și variate. O adevărată provocare. Omul nu se purta deloc cu mânuși. De regulă, agenții de legătură începeau cu veștile bune.

„Poate că nu există niciuna“, se gândi Reacher.

Agentul de legătură era un colonel de informații pe nume Cornelius Christopher, dar ăsta era singurul lucru în neregulă cu el. Arăta ca un tip rezonabil. În pofida numelui pretențios, părea să fie un om simplu și pragmatic. Reacher l-ar fi plăcut, dar nu-l mai întâlnise niciodată. Să pleci într-o misiune sub acoperire cu un agent de legătură pe care nu l-ai cunoscut în prealabil conduce la ineficiență. Sau mai rău.

— Cât de multe ți s-au spus ieri? întrebă Christopher.

— Ieri am fost în Frankfurt, zise Reacher. Asta e în Germania. Nimeni nu mi-a spus nimic. Decât să iau avionul pentru Dulles și să mă prezint în acest birou.

— Înțeleg, spuse Christopher.

— Ce-ar fi trebuit să-mi spună?

— Chiar nu știi nimic despre chestia asta?

— Ceva necazuri locale cu un ofițer de stat major.

— Deci ți-au spus totuși ceva.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Dar sunt anchetator. Din asta îmi câștig existența. Și unele lucruri sunt destul de evidente. Sunt un om relativ nou, care până acum a fost detașat aproape exclusiv în străinătate. Prin urmare, sunt aproape sigur un necunoscut pentru genul de ofițer de stat major care nu iese prea mult.

— De unde nu iese?

— Din Beltway, de exemplu. Să zicem, pe o rază de trei kilometri față de acest birou. Poate că au și o cabană de pescuit pe un lac pe undeva. Dar ăla nu e genul de loc în care ar fi șanse să mă vezi.

- Nu ești prea fericit, nu-i așa?
- Am avut și zile mai promițătoare.
- Care-i problema ta?
- Când începe chestia asta?
- În această după-amiază.
- Ei bine, chiar asta-i problema mea. Am un agent de legătură pe care nu-l cunosc și o situație despre care nu știu nimic.
- Ești speriat?
- E o lucrătură proastă. Făcută de mântuială și confuză. Nu prezintă niciun fel de mândrie. Pentru că voi sunteți mereu la fel. E un indiciu în titulatură, mai ții minte?
- Ce titulatură?
- A voastră. Informații militare. În mod ideal, ambele cuvinte ar trebui să însemne ceva pentru voi. Dar în mod cert cel puțin unul dintre ele înseamnă. Câte unul, pe rând, dacă vrei. În zile alternative, dacă preferi.
- Simte-te liber să-mi spui care e părerea ta sinceră.
- Deci ce trebuie să știu? zise Reacher.

* * *

Și exact în același moment, o mașină ieșea cu spatele de pe o alee de acces, într-un loc îndepărtat, încet, o mașină cu tracțiune pe roțile din față, cu un scâncet când pneurile se întoarseră. Nu era scrâșnetul provocat de viteză. Dimpotrivă. Un sunet suburban, de cauciuc frecându-se de o alee asfaltată și bine îngrijită, ca mirosul unui aspersor în aerul cald de vară.

Apoi mașina se opri, iar șoferul selectă o viteză și mașina rulă spre sud, trecând cu delicatețe peste pragurile limitatoare de viteză, pentru montarea căroră însuși șoferul militase, pentru siguranța copiilor.

Apoi mașina coti ușor spre vest, către autostradă, gata să se înscrie în șuvoiul imens care se îndrepta spre capitală.

Colonelul Cornelius Christopher se aplecă în față și-și făcu loc pe birou, împreunându-și dosurile palmelor și apoi îndepărtându-le, ca să împingă lucrurile în lateral. Un gest apăsător, dar pur metaforic pentru că pe birou nu era nimic. Niciun obiect în plus. Reacher se gândi că omul se pricepea să lucreze cu oamenii. „M-a lăsat să-mi spun punctul de vedere și acum mergem mai departe.”

— Nu e niciun pericol, spuse Christopher. O să fie numai discuții.

— Discuții despre ce? întrebă Reacher.

— Ai avut dreptate, e vorba despre ofițeri de stat major. Patru la număr. Unul dintre ei e corupt. Toți sunt oameni de legătură cu politicul. Cu Camera Reprezentanților și cu Senatul. Practic, trăiesc acolo. Cunoști genul. Se duc în locuri selecte, avansări rapide în carieră, e mai bine să nu le stai în cale.

— Și anume?

— Armata cere un nou tip de pușcă pentru lunetiști. Noi trimitem dovezi la o precomisie nou înființată. Îi implorăm, în esență, pe Supraveghetorii noștri legislativi. Mă rog, nu tocmai. Au trimis în schimb ofițeri de stat major. Nici măcar nu stăm de vorbă cu oficialii aleși.

— Acum tu nu pari prea fericit.

— Nu mă aflu aici ca să fiu fericit. Ofițerii de legătură participă la aceste audieri, evident. Iar unul dintre ei se face vinovat de scurgere de informații. Criterii de proiectare, muniție, rază de acțiune, dimensiuni, formă, greutate și buget.

— Cui îi transmite informațiile?

— Presupunem că e vorba despre un posibil ofertant din străinătate. Un producător extern, cu alte cuvinte. Cineva care vrea să obțină contractul. Cineva căruia-i plac jocurile măsluite.

— Merită acest contract? Câte puști cumpărăm? Și cât plătim pentru ele?

— E vorba despre girul implicat. Ar putea să vândă copii ale puștii cu cinci mii de dolari pe piața neagră. Prețul unei mașini la mâna a doua acceptabile. Și pot să vândă câte vor. E ca și cum ai vinde cocaină.

— Cine mai asistă la aceste audieri?

— Sunt cei patru oameni de legătură, cei patru ofițeri de stat major pe care încercăm să-i convingem, plus omul nostru de la aprovizionare, plus omul de la aprovizionarea Corpului de Marină, plus un lunetist ranger și un lunetist de la infanteriștii marini pentru comentarii de culoare.

— Sunt implicați și cei de la Marină?

— Sunt minoritari. De exemplu, nu și-au adus propriul om de legătură. Dar categoric este un proiect comun. Nu ai cum să faci altfel o chestie ca asta.

— Și de ce n-ar fi cei de la Marină vinovați de scurgeri de informații? Omul de la aprovizionare sau lunetistul? De ce presupunem că e vorba despre oamenii noștri?

— Scurgerile de informații se fac prin intermediul unui fax din interiorul Capitoliului. Acolo își au birourile oamenii noștri de legătură.

— Cât de siguri sunteți de asta?

— Absolut siguri.

— Ar putea fi ofițerii de stat major. Presupun că și ei sunt în Capitoliu.

— Rețele telefonice diferite. Supraveghetorii noștri legislativi sunt pe o linie ultramodernă. Birourile noastre au rămas la epoca mașinilor cu aburi.

— Am înțeles, spuse Reacher. Deci e unul dintre oamenii noștri.

— Mă tem că da, spuse Christopher.

— Motive?

— Banii, spuse Christopher. Asta trebuie să fie. Nu văd cum cineva ar dezvolta un atașament ideologic profund față de un producător de armament din Europa. Tu vezi? Iar banii constituie întotdeauna un factor pentru ofițeri ca ăștia. Stau tot timpul printre avocați corporatiști și lobbyiști. E ușor să te simți ca o rudă săracă.

— Nu putem să le ținem sub observație faxul?

— Nu în interiorul Capitoliului. Supraveghetorilor noștri legislativi nu le place să fie urmăriți. Prea multe consecințe nedorite.

— Și datele sunt trimise la un număr de fax din afară?

— Nu, e un număr local. Dar indivizii ăștia angajează localnici. Ca agenți și lobbyiști.

— Deci care e misiunea mea?

— Să afli care dintre cei patru oameni ai noștri e mărul stricat. Discutând cu ei.

— Unde?

— În comisie, mai întâi. Lunetistul de la rangeri a fost rechemat la unitate. Din motive personale. Tu o să-i iei locul.

— În ce calitate?

— Un alt ranger lunetist.

— Cu un lunetist de la Marină în aceeași cameră? O să mi se ceară părerea. O să se prindă într-o secundă.

— Atunci, ești de la Delta Force, nu de la rangeri. Fă pe misteriosul. Nu spune nimic. Fii ciudat și tăcut. Lasă-ți barba să crească.

— Până în după-amiaza asta?

— Nu-ți face probleme. Ți-am văzut dosarul. Ne cunoaștem meseria. Avem încredere în tine.

— Mulțumesc.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Oamenii noștri de legătură nu sunt bărbați. Sunt femei.

— Toți?

— Toți patru.

— Schimbă cu ceva lucrurile?

— Sper sincer să nu. O parte din discuție va trebui să fie pe teme sociale. Așa e mai ușor cu femeile. Poți să faci asta în discuții de la om la om. Bărbații preferă întotdeauna să bea în grup.

— Deci mă aflu aici ca să duc femei la bar, să le întreb ce vor să bea și, apropo, nu cumva transmiteți secrete militare în afară? Asta e ideea?

— Va trebui să fii mai subtil de-atât. Dar, da, e un fel de interogatoriu. Atât. Și la asta ar trebui să te pricepi. Doar îți câștigi existența din asta.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce nu le areștăm pe toate ca să le putem interoga așa cum se cuvine?

— Pentru că trei dintre cele patru sunt nevinovate. Nu iese fum fără foc și așa mai departe. Carierele lor ar avea de suferit.

— Asta nu v-a oprit niciodată până acum.

— N-am mai avut niciodată de-a face cu oameni din categoria asta, care au relații sus-puse și umblă prin locuri selecte. N-am putea să-i scoatem din joc pe toți. Unul dintre ei va supraviețui și se va răzbuna.

— Încerc doar să stabilesc regulile de angajament, spuse Reacher.

— Orice lucru care n-ar fi respins de tribunal ca ilegalitate flagrantă.

— Flagrantă?

— Cu lumini roșii și sirenă. Genul ăla de flagrant.

— Așa e de grav?

— Nu putem tolera lucruri de acest fel. Mai ales dacă e vorba despre un producător străin. Avem politicieni pe care trebuie să-i mulțumim, iar ei au donatori pe care trebuie să-i protejeze. Donatori americani.

— Căroră le plac jocurile măsluite.

— Sunt două tipuri de măsluire. Al nostru și al lor.

— Am înțeles, spuse Reacher.

— Nu e niciun pericol, spuse din nou Christopher. E vorba doar despre discuții.

— Și care sunt dificultățile? De ce n-o să fie ușor?

— Asta-i complicat, spuse Christopher.

Mașina cu tracțiune pe roțile din față s-a înscris în traficul de pe autostradă. A devenit doar una dintre mii de mașini, toate mergând în aceeași direcție, rapide, concentrate, liniare și metalice, ca niște gloanțe gigantice expediate de țeștile unei mitraliere gigantice de undeva din spate, departe. Aceasta era imaginea mentală care-i plăcea foarte mult șoferului. Era un glonț, implacabil și de neoprit, singular în scopul lui. Se îndrepta spre ținta lui. Iar ținta lui era adevărată.

Dincolo de barieră nimeni nu mergea în direcție opusă. Traficul de dimineață era unidirecțional, de mare viteză și aglomerat, spre orașul din depărtare.

Christopher făcu din nou chestia cu mâinile, curățând mizeria metaforică de pe birou și din conversație. Gata pentru un nou subiect. Dificultățile.

— E o problemă de viteză, spuse el. Trebuie să fim rapizi. Și, în același timp, trebuie să păstrăm aparențele normale pentru Corpul de Marină. Nu-i putem lăsa să ne suspecteze că avem o scurgere de informații. Așa că nu putem întrerupe discuțiile, ca să nu le dăm de bănuț. Dar nici nu putem lăsa ca alte informații să ajungă în străinătate. Așa că nu ai timp de pierdut.

— Cum adică, o să fie ca la întâlniri-fulger?

— Ești nou-venit în oraș, așa că de ce n-ai face-o?

— Aș face-o, spuse Reacher. Crede-mă. Ar fi ca un vis transformat în realitate. Dar ca să dansezi un tangou e nevoie de doi. Și sunt un om realist. În una din zilele mele bune, aș putea să fac o femeie să se uite la mine. Poate. Dar patru femei dintr-odată e foarte puțin probabil.

Christopher încuviință din cap.

— Asta-i complicația, spuse el. Asta-i dificultatea pentru care ne făceam griji. În plus, femeile astea sunt ceva de speriat. Au absolvit West Point, au IQ-uri ieșite din grafic. Avansări rapide. Locuri selecte. Poți să-ți închipui.

— Nu trebuie să-mi închipui. Am fost la West Point.

— Știm. Am verificat. Nu te-ai suprapus cu niciuna dintre ele.

— E vreuna măritată?

— Nu, din fericire. Femeile carieriste nu se mărită până la momentul potrivit.

— Are vreuna o relație serioasă?

— Același răspuns.

— Sunt mai mari sau mai tinere decât mine?

— Mai mari. Douăzeci și nouă și treizeci de ani.

— Țsta-i alt aspect negativ. Femeile se întâlnesc, în majoritate, cu bărbați mai mari decât ele ca vârstă. Și ce grad o să am?

— O să fi sergent, ca majoritatea lunetiștilor.

— Femeile ca ele nu vor subofițeri.

Christopher încuviință din nou din cap.

— Am spus de la început că n-o să fie ușor. Dar gândește-te logic. S-ar putea să nu fie nevoie să le abordezi pe toate patru. Poate ai noroc din prima. Sau din a doua. Și ai putea să-ți dai seama oricum. Trebuie

să presupunem că vinovata se va opune oricărui fel de contact. S-ar putea ca trei să spună da și una să te refuze. Caz în care știm că ea e.

— Toate-o să se opună contactului. Toate vor spune nu.

— Poate că una va fi ceva mai vehementă decât celelalte.

— Nu sunt sigur c-am să pot distinge nuanțele. Întotdeauna mi se pare cam același lucru. Antenele mele sociale nu-s prea bine dezvoltate.

— Nu vedem nicio altă cale de a face asta.

Reacher încuviință mișcând din cap și întrebă:

— Mi-ați făcut rost de uniformă?

— Ți-am făcut rost de un costum.

— De ce?

— Pentru c-o să fii un ranger. Sau de la Delta. Iar ăstora le place să umble în haine civile. Îi face să se simtă ca agenții secreți.

— N-o să mi se potrivească.

— Costumul? Ba da. Avem la dosar înălțimea și greutatea. A fost simplu. La fel ca atunci când comanzi orice. Doar că mai mare.

— Aveți biografiile acestor femei?

— Detaliate, spuse Christopher. Plus stenograme ale tuturor discuțiilor de la audieri de până acum. Probabil c-ar trebui să le citești pe-alea mai întâi. Felul cum vorbesc îți va spune mai mult decât biografiile.

La opt kilometri spre vest, dincolo de fluviul Potomac, o femeie de treizeci de ani își prindea o borsetă pe șolduri și o tot așează până când îi deveni comodă, în poziția obișnuită. Apoi se aplecă în față și, dându-și părul pe spate, își puse pe cap o bentiță din material absorbant pe care o potrivi până când simți că era așezată cum trebuie. După care lovi plinta din hol ca să aibă noroc, cu piciorul stâng, cu piciorul drept, deschise ușa, ieși și alergă pe loc un moment, ușor, de încălzire, ca să se dezmoștească, să fie pregătită pentru confruntare.

Opt kilometri.

Treizeci de minute.

Posibil.

Va depinde, în mod fundamental, de semafoare. Dacă mai mult de jumătate din trecerile de pietoni erau pe verde, va reuși. Cincizeci și unu la sută. De atât avea nevoie. Mai puțin de asta, nu va reuși. Aritmetică simplă. O realitate. Nu era nicio rușine.

Atât doar că era. Eșecul era întotdeauna o rușine.

Trase aer în piept o dată, încă o dată, și declanșă cronometrul, apoi porni înainte pe alee și apoi la stânga pe trotuar, după care se deplasă pe prima pistă de alergare neîntreruptă. Pași lungi și ușori, relaxată, forțându-se doar un pic, respirând bine, mișcându-se bine, părul săltându-i la spate într-o succesiune perfectă de mișcări circulare, ritmice ca balansul unui metronom.

La prima trecere de pietoni semaforul era verde.

Reacher începu cu stenogramele. Audierile din precomisie. Stenogramele erau de la două ședințe distincte, prima avusese loc cu două săptămâni în urmă, a doua, în urmă cu o săptămână. De unde și graba. A treia ședință urma să aibă loc foarte curând.

Stenogramele erau exact ceea ce trebuia să fie niște stenograme. Fiecare sunet vocal emis în încăpere fusese transcris pe hârtie. Fiecare *hm* și *ăă* și *știți*, fiecare fals început de frază, fiecare repetiție, fiecare frază neterminată, fiecare bâlbâială, fiecare înșiruire încâlcită și fiecare șir de gânduri întrerupt. Când citeai paginile, aproape că auzai vocile. Dar nu tocmai. Calitatea era semi-reală. Oricât de bun ar fi stenograful, vorbirea nu ajunge niciodată pe hârtie așa cum trebuie.

Primul care a luat cuvântul a fost unul dintre oamenii de legătură cu Senatul. Reacher și-l imagina pe individ. Nu era tânăr. Ar fi fost o lipsă de respect să trimită un țânc, în afară de cazul în care țâncul era un superspecialist, dar superspecialiștii nu sunt trimiși să-și irosească timpul ascultând șaisprezece ore înainte de a spune nu armatei. Așa că trebuia să fie un tip în vârstă, solid, substanțial și cu vechime considerabilă în funcție, dar totodată un om de pe lista B, pentru că nici cei aflați pe lista A nu sunt trimiși să-și irosească

timpul ascultând șaisprezece ore înainte de a spune nu armatei.

Acest exemplu anume de vârstnic aflat pe lista B părea a fi un ins încrezut și autoritar. A început prin a se autodesemna președinte al comisiei. Pur și simplu a anunțat asta. Nimeni n-a obiectat. Nu că Reacher s-ar fi așteptat să se opună cineva. Probabil că individul avea o dinamică proprie în relația cu ceilalți ofițeri de stat major — și de ce le-ar păsa reprezentanților armatei sau militarilor prezenți ce făceau căcănarii ăia? Așa că omul a continuat prin a preciza scopul ședinței, care, după spusele lui, era să se examineze cursurile de acțiune disponibile în lumina necesității percepute a unei noi arme de infanterie, respectiv o pușcă cu lunetă.

Lui Reacher nu-i plăcu deloc fraza aceea. Din cauza cuvântului *percepută*. Era clar cum aveau să decurgă discuțiile. *Nu aveți nevoie cu adevărat de asta. Ba da, avem. De ce?* Iar asta era chiar o capcană birocratică pentru elefanți. Lunetiștii înșiși vor aluneca pe o pantă greșită. Au ratat vreodată o țintă din cauza echipamentului inferior? La naiba, nu, domnule, noi nu ne ratăm *niciodată* ținta. La naiba, putem să folosim orice. La naiba, am putea să ne facem și singuri nenorocitele alea de puști din vechea pușcă de vânătoare a lui tataia, o bucată de burlan și o rolă de bandă izolatoare.

Să trăiți!

Iar ofițerii de la aprovizionare vor aluneca și ei prea departe în direcție opusă, până când vor începe să vorbească asemenea unor împătimiți ai armelor sau membri ai Asociației Naționale a Armelor de foc care îi scriu o scrisoare lui Moș Crăciun. Așa încât se ajungea la un fel de dans ritualic, în care nu aveai cum să învingi. Era 1986 și toată lumea vorbea despre avioane, rachete, computere și sisteme integrate ghidate prin laser. Armele de foc erau plictisitoare. Aveau să piardă confruntarea. Dar nu înainte ca informațiile privind specificațiile tehnice ale acestei arme de vis să se scurgă în străinătate. Producătorul extern n-avea decât să se pregătească pentru

următoarea tentativă. Sau să se apuce să fabrice arma și s-o vândă direct sovieticilor.

Întorcând paginile, Reacher constată că lucrurile se desfășuraseră cam cum bănuise el. Individul înfumurat, care se dădea șef, a întrebat de ce era nevoie de această pușcă nouă și nimeni nu-i răspunse. Le ceru să-și imagineze că el era un idiot care nu știa nimic despre subiect. Nici nu trebuiau să facă un efort de imaginație prea mare, se gândi Reacher. Apoi omul de la aprovizionarea armatei luă cuvântul și dactilograful trebuie să fi avut dificultăți în transcrierea bâlbelor: *Ăăă... Mmm... Hmmm... (Pauză) Sunt... Sunt... Sunt...*

Tipul autoritar spuse că vor putea reveni la acest subiect. Apoi îi întreabă ce anume căutau mai exact, iar lucrurile reveniră pe teren ferm, cu lungi divagații despre calitățile de care avea nevoie o pușcă cu lunetă. Precizia de tragere la rece era în capul listei, bineînțeles. Adesea, lunetistul are o singură șansă, iar asta presupune prin definiție o țeavă rece. Pușca trebuie să-și lovească ținta. Așa încât țeava trebuie să aibă dimensiuni interne perfect uniforme, să fie dintr-un oțel special pentru armele de competiție, corect ghintuită și cu ceva caneluri pentru rigidizare și reducerea greutateii, toată chestia fiind încastrată corespunzător în patul din lemn, care nu trebuia să se umfle sau să se contracte în funcție de condițiile atmosferice sau să fie prea greu pentru ca arma să fie transportată cale de treizeci de kilometri. Și așa mai departe.

Femeile de legătură au vorbit deseori și mult. Prima dintre ele, identificată cu inițialele *C.R.*, a spus: „Noi vorbim aici despre o lucrare metalurgică înalt tehnologizată. Și vom avea nevoie de un sistem optic revoluționar. Poate am reuși să încorporăm o tehnologie de detecție prin laser. Treaba asta poate fi foarte interesantă. Ar putea să constituie o oportunitate excelentă de cercetare științifică pentru cineva”.

O femeie inteligentă. Propoziții întregi. Și pline de miez. Încerca să facă din toată povestea ceva radical, nu plictisitor, și sugera sume mari cheltuite în

districtul cuiva, ceea ce ar fi fost o favoare pe care orice senator ar fi fost fericit să și-o adjudece în buzunarul vestei. O bună abordare tactică.

Dar n-a dat rezultate. Președintele comisiei a întrebat: „Cine-o să plătească pentru toate astea?”

Moment în care stenograful a scris: *Pauză*.

Reacher căută în teancul de biografii și constată că C.R. venea de la Christine Richardson. Din districtul Orange, statul California. Școală elementară particulară, liceu particular, West Point. Avea treizeci de ani și deja ajunsese locotenent-colonel. Avansări rapide și, oricum, menajeria politică era o șină bine unsă. Foarte eficientă, dacă puteai să ajungi la ea.

Femeia de treizeci de ani cu borsetă și bentiță de prins părul trecu de trei intersecții pe verde și prinse roșu la următoarele trei. Al șaptelea semafor se făcu verde chiar când ajunse la el, dar trecerea era plină ochi de pietoni care se urneau greu, așa că rămase prinsă în mulțime, alergând pe loc două secunde întregi, apoi încercă să-și facă loc, ocolind prin stânga și prin dreapta, refuzând să o ia pe diagonală, pentru că distanța ar fi fost mai mică de opt kilometri și ar fi însemnat că trișează, iar ea nu trișa niciodată. Cel puțin, nu atunci când alerga. Reuși să străbată mulțimea la colțul opus apoi o luă la dreapta și înregistră în gând intersecția ca jumătate verde și jumătate roșie, ceea ce i se păru corect, rezultând că până atunci avusese parte de o distribuție egală, cu trei semafoare și jumătate verzi și trei semafoare și jumătate roșii, ceea ce nu era o catastrofă, dar nici ceva nemaipomenit nu era, pentru că îi plăcea să acumuleze cât mai multe semafoare verzi înainte de a se apropia de centru, unde lucrurile erau întotdeauna mai dificile.

Continuă să alerge, pe încă o porțiune fără întreruperi, cu pași încă lungi și ușori, încă relaxată, dar forțându-se ceva mai mult, mărin ritmul, continuând să respire bine, să se miște bine, cu părul continuând să se lege în acea succesiune perfectă de mișcări, la fel de ritmice ca un metronom.

La următoarea intersecție semaforul era roșu.

Bărbatul din mașină rămase blocat în trafic în locul unde șoseaua I-270 se apropia de Beltway. Inevitabil și previzibil. Toți participanții la trafic încetînă în mod ordonat, fluxul de mașini rămânând compact, tot ca o rafală de o mie de gloanțe trasă de mitraliera gigantică și îndepărtată, dar la o viteză subsonică acum, lent, greoi și nedetectat în aer. Intersecția dintre șoseaua 355 și Wisconsin Avenue avea să fie blocată, așa că decise să rămână pe același drum până la 16th Street, la est de Rock Creek Park. Nu va fi ca pe o pistă de curse, dar tot va fi mai bine. Și îl va duce tocmai până la Scott Circle, apoi pe Massachusetts Avenue până la Capitoliu.

Era un glonț și se îndrepta în continuare spre țintă.

Din cealaltă parte a biroului, Cornelius Christopher spuse:

— În regulă, ora de lectură s-a terminat. Du-te și ia-ți costumul. Poți să iei documentele cu tine, dar să nu le scoți din clădire.

Magazia de efecte era cu două etaje mai jos, nu chiar plină cu stilouri explozibile sau camere ascunse în flori de butonieră, dar plină de obiecte vag înrudite și cu siguranță plină cu toate cele necesare pentru a transforma un om onest într-o făcătură. Costumul fusese bine ales. Nici pe departe scump sau modern, dar nici de prost-gust. Un fel de țesătură gri „piele de rechin”, cu ceva fibre sintetice în compoziție, sau poate mai multe, revere late ca acum cinci ani. Exact ceea ce ar fi purtat un subofițer militar când s-ar fi dus la un interviu pentru un credit bancar sau la o audiere pentru cauțiune. Fusese șifonat cu măiestrie ici și colo, de la anii petrecuți într-un șifonier imaginar, iar pe guler avea chiar și un pic de praf. Arăta ca și cum i-ar veni bine, exceptând brațele și umerii. Cifrele din dosarul lui Reacher erau de 1,95 metri pentru înălțime și 113 kilograme pentru greutate, ceea ce sugera un bărbat bine proporționat, ca o versiune mărită a unui ins normal, doar că avea brațe lungi ca de gorilă și

umeri ca două mingi de baschet înghesuite într-un sac.

Era și o cămașă care avea să fie mult prea mică la gât, dar nu era o problemă, pentru că așa trebuia să arate un soldat în costum: stângaci și incomodat. Cămașa era albastră și era însoțită de o cravată roșie, cu mici blazoane imprimate. Putea fi de la vreun club de arme de undeva. Fusesse bine aleasă. Maioul și boxerii erau obiecte militare standard de culoare albă, ceea ce era în regulă, pentru că Reacher nu știa pe nimeni care să fi cumpărat asemenea articole din altă parte. Mai erau o pereche de ciorapi negri cazoni și o pereche de pantofi negri tot de proveniență militară. Păreau să fie mărimea potrivită.

— Probează-le pe toate, spuse tipul de la magazie. Dacă e vreo problemă, putem să facem ceva modificări. Dacă nu, rămâi îmbrăcat cu ele. Să le porți, ca să te obișnuiești cu ele. Dacă ai fi venit din altă parte, acum deja trebuia să fii într-un autobuz sau un avion.

Mânecele cămășii se terminau la jumătatea antebrațului, iar nasturele de la gât nici nu se puneau problema să se poată încheia, dar efectul era acceptabil. Toți sergenții în civil văzuți de Reacher își slăbeau cravata după circa zece minute. Sacoul era strâmt la umeri și mânecele se terminau mai sus de încheieturile mâinilor. Se uită într-o oglindă.

Perfect. Salariul unui sergent era jenant de aproape de limita sărăciei. Și sergenții nu citesc GQ. Nu de obicei. Întregul ansamblu arăta exact ca o sută de dolari cheltuiți cu năduf într-un magazin cu prețuri reduse înainte de a doua nuntă a cumnatei.

— Ține-l pe tine, spuse tipul de la magazie. O să mergă.

Reacher trebuia să contribuie cu propriile mărunțișuri de băgat prin buzunare, așa că era rândul documentului de identitate. Acesta avea numele și fotografia lui reale, dar însoțite de gradul de sergent major și o unitate de infanterie suficient de generică încât să fie plauzibilă pentru un ins detașat la Forțele Speciale, care împușcă indivizi unul câte unul de la un kilometru și jumătate distanță.

- Cum comunic cu colonelul? întrebă Reacher.
- Ai putea să încerci la telefon, sugerează tipul de la magazie.
- Uneori e greu să găsești repede un telefon public.
- Nu-i niciun pericol, spuse tipul de la magazie. Nu e decât o discuție oarecare.

Femeia cu borsetă și bentiță pentru păr trecu Potomacul pe podul Francis Scott Key, sus deasupra apei, alergând în forță, drept înainte prin aerul fierbinte și năclăit, un sprint glorios neîntrerupt, îndreptându-se spre Georgetown, dar fără a plănuși să se oprească acolo. Avea să o ia la dreapta pe M Street, care a devenit Pennsylvania Avenue, tocmai până la Washington Circle, iar apoi pe New Hampshire Avenue până la Dupont Circle și în sfârșit pe Massachusetts Avenue, tot restul drumului până la Capitoliu.

Un traseu smintit, din punct de vedere geografic, dar orice altă opțiune ar fi însemnat fie mai puțin, fie mai mult de opt kilometri, iar ea voia să alerge opt kilometri. Oricine altcineva ar fi folosit contorul de parcurs al mașinii, într-o dimineață de duminică liniștită, dar ea își cumpăraseră o roată topografică, o chestie mare și galbenă atașată de o tijă, și parcursese patru rute diferite până când găsise una care să măsoare exact opt mii de metri, niciun pas mai mult sau mai puțin. Precizia era importantă.

Continuă să alerge. În acel moment, simți o dâră lată de transpirație de la ceafă până la șale, iar gâtul începu să o ardă. Poluarea, atârănând deasupra fluviului leneș, un nor vizibil. Dar se impulsionează și alergă mai departe, cu pași lungi, într-o cadență rapidă, luându-și avânt cu brațele. Bentița de păr era îmbibată de sudoare. Dar era în avans față de grafic. Cu puțin. O așteptau multe variabile, dar avea o șansă să reușească. Opt kilometri în treizeci de minute. Opt mii de metri în o mie opt sute de secunde sau 4,45 metri pe secundă. Nu era o distanță recunoscută pe plan internațional, așa că nu exista un record mondial. Nici record național și nici record olimpic. Dar marii atleți ar fi parcurs-o în douăzeci și patru de

minute. Așa că treizeci de minute era un timp acceptabil. Pentru ea, ținând cont de trafic, de semafoare și de toți funcționarii din drum.

Alergă mai departe, respirând greu, continuând să se miște bine, chiar acolo, în zona de maximă concentrare.

Traficul pe 16th Street era intermitent, cu opriri și porniri succesive, frustrarea crescând la fiecare intersecție, pe lângă Juniper Street, Iris, Hemlock, Holly, Geranium și Floral. Apoi trecând de Walter Reed, cu parcul verde și senin pe dreapta. Șoferul nu mai era un glonț. În cel mai bun caz, un șrapnel, supus forțelor aerodinamice, făcând slalom pe benzi ca să mai câștige un avantaj neînsemnat pe drumul drept. Un oraș sudic, construit pentru cai și trăsură, gentlemeni transpirați cu pălării și veste, alungând țânțarii cu mișcări nervoase ale mâinilor, acum sclerosat de vehiculele înghesuite, cu aerul supraîncălzit pâlpâind deasupra capotelor și cu vopseaua scumpă scânteind în soare.

Tipul încă mai avea mult de mers. Urma să întârzie.

Reacher merse de-a lungul coridoarelor până când simți miros de cafea răzbătând dintr-o cameră. Intră și se servi din cafetieră, exersând comportamentul unui sergent, la suprafață liniștit și respectuos, lăsând să i se vadă competența și corectitudinea. Dar biroul era gol, astfel că jocul lui actoricesc nu impresionează pe nimeni, iar cafeaua era arsă și amară de cât fierse. Dar o luă cu el chiar și așa, ținând paharul într-o mână și documentele în cealaltă, și merse așa până la biroul lui Cornelius Christopher.

— Ți-ai intrat în rol, constată Christopher.

— Serios?

— În dosarul tău scrie că ești bun la tragerile cu pușca.

— Mă străduiesc.

— Ai fi putut să fii un lunetist bun.

— Prea mult de așteptat. Prea mult noroi. Cei mai buni lunetiști sunt întotdeauna băieți de la țară.

— Și tu ești de la oraș?

— Eu sunt de nicăieri. Am crescut în bazele Corpului de Marină.

— Și totuși te-ai înrolat în armată?

— Sunt contra din principiu.

— Ai terminat lectura?

— Încă nu.

— Am verificat neregulile financiare, spuse Christopher. Sau excesele financiare, mai degrabă. Dar toate trăiesc potrivit surselor de venituri vizibile. Locuințe corespunzătoare, mașini cu patru cilindri, haine de bună calitate, dar o garderobă restrânsă, bijuterii modeste, fără vacanțe, nu că și-ar lua vreodată vacanță. Nu așa procedează cei care vor să avanseze rapid. Nu dacă vor să ajungă șefi de stat major într-o zi. Sau lobbyiști pentru industria de apărare.

Reacher puse biografia locotenent-colonelului de treizeci de ani Christine Richardson la baza teancului și începu să citească a doua biografie, o tânără de douăzeci și nouă de ani, doar maior, pe nume Briony Walker, fiica unui ofițer de marină militară în retragere, care crescuse mai ales în Seattle și San Diego, școală elementară publică, liceu public, șefă de promoție, West Point.

— Sper că nu e ea, spuse Christopher.

— De ce? întrebă Reacher.

— Legătura cu marina militară.

— Îți place marina militară?

— Nu prea, dar tot face parte din familia militară.

A treia candidată era tot locotenent-colonel, tot de treizeci de ani, și se numea Darwen DeWitt, și Reacher știu de la bun început că nu era produsul unei familii militare. Nu cu un astfel de nume. De fapt, era fiica unui om de afaceri din Houston, care deținea circa o sută de francize de tinichigerii auto. Educație privată pe toată linia, vedetă a jocului de softball, West Point.

A patra era Alice Vaz, treizeci de ani, locotenent-colonel, nepoata unui alt locotenent-colonel, atât doar că pe ăsta îl chema Mihail Vasilievici și fusese locotenent-colonel în Armata Roșie. Un sovietic. Fiul lui, adică tatăl lui Alice, fugise din Ungaria la țanc, cu

o soție gravidă, iar Alice se născuse pe teritoriul Statelor Unite. Cetățean american. California, școală elementară și liceu publice, West Point.

— Ai observat ceva decisiv? îl întreabă Christopher.

— Numele lor sunt în ordine alfabetică. Alice, Briony, Christine și Darwen.

— Bun, în afară de asta.

— Două dintre ele provin din familii bogate. Li se mai aplică motivul banilor?

— Poate că așa obișnuiesc oamenii bogați, să ia bani. Poate chiar așa au făcut avere. Ai mai observat și altceva?

— Nu.

— Nici noi.

Femeia cu borseta și cu bentița de prins părul era pe New Hampshire Avenue, accelerând pe pantă, învâlmășeala de la Dupont Circle fiind deja vizibilă în ceața din față. Traversase două treceri pietonale cu semafoarele pe verde și deja se vedea ajunsă la treptele Capitoliului, punându-și palma pe încheietură ca să oprească ceasul, trăgându-și sufletul, cu palmele sprijinite pe genunchi, ridicând capul și apoi brațul, lent, clipind ca să alunge picăturile de transpirație din ochi și să se poată concentra pe afișajul cu cristale lichide, unde apăreau numerele magice: douăzeci și nouă și ceva.

Reușita era posibilă.

Continuă să alerge, cu pași mai mici din cauza pantei, respirând greu, luptând cu durerea, dar mișcându-se în continuare bine.

Bărbatul din mașină se afla tot pe 16th Street. Cu toate că dăduse aerul condiționat la maximum, tot simțea transpirația pe spate. Tapițerie de vinilin și un motor cu patru cilindri care nu avea putere suficientă pentru un compresor mare. Tocmai trecuse de Harvard Street, ajungând în zona în care asistenții tineri erau nevoiți să locuiască în apartamente închiriate. Nu aveau mașini personale. Se duceau la muncă pe jos, chiar pe lângă el și cam cu aceeași viteză.

Între ei, privirea i-a fost atrasă de o tânără care, în ciuda căldurii, avea colanți și șosete până la genunchi, încălțată cu adidași albi și urâți, având fără îndoială pantofii de oraș în geanta mare pe care o purta, alături de documentele pentru informări, acte și sinteze ale discuțiilor, poate și o trusă de machiaj, nutrind speranța absurdă că toți colegii de birou vor fi ocupați și ea va avea șansa să apară la știrile televizate ca să facă un comentariu.

Erau și versiuni masculine, în haine cumpărate de la Brook Brothers în perioada de solduri, cu capul sus și mergând cu pași mari. La fiecare intersecție apăreau alții și alții, câte doi și câte trei, până când ambele trotuare se umplură de inși care mergeau hotărâți în aceeași direcție, aproape ca o armată, o forță de neoprit, tineri idealști, cu vieți curate, dornici să contribuie la bunăstarea țării lor.

Urmau să ajungă la lucru înaintea lui. Traficul era groaznic.

Din stenogramă releșea că a doua ședință a precomisiei continuase audierile cam din punctul în care le lăsase prima ședință, pe terenul sigur al discuțiilor tehnice despre mărunțișuri ca mecanisme de acționare, paturi, suporturi, trăgace și lunete. Era ca și cum se ajunsese la un consens colectiv, dar nerostit, pentru evitarea aspectelor neplăcute și pentru a consuma timpul de ședință cu genul de lucruri despre care lunetiștilor le plăcea să vorbească.

Cele patru femei de legătură iscodeau, întrebau și îi provocau pe bărbați la nesfârșit, revenind de nenumărate ori asupra diferitelor aspecte, distilând detaliile până când Reacher, practic, reuși să vadă noua armă cu ochii minții. Trei dintre ele făceau asta doar ca să întrețină conversația, însă a patra sorbea totul cu entuziasm, imaginându-și fără doar și poate cum persoana ei de contact din străinătate îi citea faxul, nevenindu-i să creadă precizia specificațiilor tehnice primite.

Cine era a patra?

Christine Richardson și Darwen DeWitt vorbiseră cel mai mult. Stenograma arăta ca un scenariu de

cinema în care *C.R.* și *D.D.* erau vedetele filmului. Amândouă aveau părți consistente din scenariu, dar abordările lor erau diferite. Richardson era o susținătoare ardentă a armatei, fiecare întrebare și fiecare argument întinzându-le politicienilor un fel de capcană a vinovăției pentru că nu dădeau zor ca să facă planeta un loc mai sigur. DeWitt arăta mai multă grijă pentru punctul de vedere al Congresului. Aproape că era al cincilea sceptic. Avocatul diavolului, poate, dar la fel de posibil era ca simpatiile ei să fie îndreptate în altă direcție. Poate că educația primită în preajma tinichigeriilor din Houston o făcuse să fie mai conservatoare în plan fiscal. Dar, indiferent de unde venea, expunea detaliile specificației secrete în aceeași măsură ca oricine altcineva.

Briony Walker și Alice Vaz au vorbit mai puțin. Walker s-a arătat obsedată de precizie. Provenea dintr-o familie care activase în marina militară. Voia ca pușca să fie la fel ca tunurile de pe navele conduse de tatăl ei, instrumente de artilerie infailibile când erau mânuite corespunzător. Și a fost straniu de interesată de rezultatele finale. A întrebat despre focurile trase în cap sau în piept, despre cum era să aștepti cât timp glonțul zbura prin aer și ce vedeau prin lunetă după aceea. Efectul a fost aproape pornografic.

Alice Vaz a pus mai ales întrebări cu caracter general. Când celelalte au discutat despre paturile de pușcă făcute din materiale compozite, care să nu se contracte sau să se umfle indiferent de condițiile atmosferice, ea a întrebat despre respectivele condiții. În ce regiuni ale lumii urma să ajungă această pușcă? Cât de calde? Cât de reci? La ce altitudine? La ce umiditate? Nu a primit răspunsuri clare și, după un timp, a renunțat. Pe ultimele douăzeci de pagini ale stenogramei nu au mai apărut replici atribuite lui A.V.

— Ce-ți spune instinctul? îl întreabă Christopher.

— Numai din atât? zise Reacher.

— De ce nu?

— Atunci așa spune Christine Richardson. Ea pare să fie forța motoare. Ea vrea să fie clarificat totul în toate privințele. Pentru femeia asta nu există secrete.

— Aș putea spune că încearcă să o vândă. Aș putea spune că, în opinia ei, reprezentanții politici vor găsi chestia aia interesantă.

— Nu, ea știe că nu așa stau lucrurile. Dar continuă să vorbească. Nu le dă voie să lase ceva vag sau nespecificat. De ce face asta?

— Poate că are TOC.

— Ce-i aia?

— Tulburare obsesiv-compulsivă. Ca atunci când îți ordonezi alfabetic chiloșii.

— Și cum faci asta?

— Era o figură de stil.

— Deci ești mulțumit de Richardson?

— Nu, spuse Christopher. Și noi credem că ea e. Cel puțin, din referințele externe din stenograme. Problema va fi să dovedim asta.

Femeia cu borsetă și bentiță de prins părul era pe Massachusetts Avenue, apropiindu-se de Scott Circle, iar bărbatul în mașină era pe 16th Street, apropiindu-se de Scott Circle. De minute bune, vitezele lor medii fuseseră mai mult sau mai puțin identice, cam șaisprezece kilometri pe oră, femeia înaintând constant, hotărât și neobosit, în timp ce pornirile și opririle repetate din trafic sporiseră frustrarea bărbatului. Ea trăgea cât putea de tare, dorindu-și cu disperare să obțină un record athletic simbolic, în vreme ce el era agitat din pricina timpului, neliniștit că va întârzia la muncă, dorindu-și să fi parcat mai devreme și să fi luat metroul, fără să se întoarcă la sfârșitul programului ca să constate că rămăsese fără roți la mașină. Lucrurile s-au întâmplat astfel: ea se afla pe Massachusetts Avenue, pe trotuarul de pe partea stângă, iar el venea în unghi drept față de ea pe 16th Street, pe banda din dreapta, vrând să intre în sensul giratoriu. Ea se uita drept în față, urmărind traficul, urmărind lumina semaforului pietonal, încercând să-l cronometreze, convinsă dintr-odată că, dacă era ținută pe loc acolo, tentativa ei eșua. El se uita dincolo de cele trei mașini din fața lui, spre stânga, în direcție diametral opusă femeii, urmărind mașinile care intrau în sensul giratoriu, care ar fi avut

prioritate de trecere. Căuta următorul interval dintre mașini, încercând să-l cronometreze, sperând să țâșnească și să se înscrie în coloană printr-o manevră fluentă.

Ea sprintă cu toată forța, cât putu de repede, iar el puse mașina în mișcare, cu capul întors spre stânga, căutând intervalul care urma să fie al lui, zări o jumătate de interval și rulă înainte, mașinile din față eliberându-i calea, intervalul se închidea, până aproape de dispariție, dar era ultima lui șansă, așa că ținu volanul strâns și apăsă pedala de accelerație din dorința de a valorifica acea șansă, izbind-o pe femeia care tocmai sprintase în spațiul pe care-l identificase fiind sigură că va rămâne neocupat, pentru că niciun șofer n-ar fi încercat să-l folosească.

Femeia zbură în aer și căzu pe rama parbrizului, în zgomote infernale, bărbatul frână violent, iar femeia se rostogoli pe acoperișul lucios și căzu izbindu-se cu capul de asfalt.

Reacher aranjă toate hârtiile într-un teanc ordonat pe care-l puse pe biroul lui Christopher.

— Aproape că s-a făcut ora să te duci la treabă, spuse acesta. Știi ce număr are camera comisiei?

— Da, spuse Reacher.

— Știi unde e?

— Nu.

— Bun. Nici n-am să-ți spun. Vreau să cauți puțin prin clădire, ca un băiețel de la țară care s-a rătăcit. Vreau ca tot ce ține de chestia asta să fie realist de la început.

— Nimic din ce ține de chestia asta nu e realist. Și n-o să iasă nimic bine.

— Privește latura pozitivă. S-ar putea să ai noroc. Nu-i exclus ca una dintre ele să-ți pice la pat. Și, pe deasupra, pe cheltuiala armatei.

Reacher nu spuse nimic. Ieși pe ușa care dădea în F Street, coti la dreapta și la stânga pe New Jersey Avenue și deodată Capitoliul era chiar în fața lui, la opt sute de metri distanță, mare, alb, strălucind în soare. Ocoli prin piață și urcă treptele. Un polițist de la paza Capitoliului se uită la legitimația lui și îi dădu

niște indicații atât de întortocheate, încât Reacher își zise că va mai avea nevoie de măcar două actualizări pe parcurs. Pe care le obținu, prima de la un alt paznic și a doua de la un ușier.

Camera repartizată comisiei avea o ușă impresionantă făcută din mahon lustruit, iar înăuntru se afla o masă impresionantă făcută din același lemn. În jurul mesei erau așezați patru oameni. Unul era stenograful. Era în cămașă cu mânecă scurtă și avea în față o mașină de grefier de tribunal. Ceilalți trei erau în mod clar ofițerul de la aprovizionarea armatei, ofițerul de la aprovizionarea marinei militare și lunetistul din Corpul de Marină. Cei doi ofițeri erau în uniformă, în vreme ce lunetistul era într-un costum ieftin. Probabil din trupele de recunoaștere ale Marinei, dornic să ajungă în Delta Force. Cei doi ofițeri îi strânsesă mâna, iar lunetistul îl salută cu o mișcare milimetrică a capului, iar Reacher îl salută la fel de scurt, ceea ce pentru doi presupuși lunetiști echivala cu o efuziune, iar pentru un pifan și un infanterist marin care se întâlneau prima oară era ca și cum cei doi s-ar fi rostogolit pe podea într-o îmbrățișare entuziastă.

Nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Nici reprezentanții politici, nici femeile de legătură. Ceasul din capul lui Reacher îi spunea că ședința trebuia să înceapă în mai puțin de un minut. Ceasul de pe perete era înainte cu un minut, așa că, după ora Capitoliului, ședința era deja în desfășurare. Dar nimic nu se întâmpla. Nimănu-i nu părea să-i pese. Lunetistul era mut, iar tipii de la aprovizionare erau la fel de fericiți să piardă timpul tăcând decât să-l irosească discutând la nesfârșit despre o cauză pierdută.

Ceasul ticăia. Nimeni nu scotea un cuvânt. Lunetistul din Corpul de Marină se uita în gol, nemișcat ca o stâncă. Ofițerii se foiau în scaune, făcându-se comozi. Reacher îl copie pe lunetist.

În cele din urmă, reprezentanții politici își făcură apariția, urmați de trei femei în uniforme de ceremonie. Trei femei, nu patru. *La uniforma pentru ceremonii pentru ofițerii femei, ecusonul cu numele este*

ajustat la diferențele de constituție fizică și centrat orizontal pe partea dreaptă între 2,5 și 5 cm deasupra nasturelui de sus al vestonului. Reacher scană dreptunghiurile de plastic negru. DeWitt, Vaz și Walker erau acolo. Lipsea Richardson. A, B și D erau prezente, dar nu și C. Christine era absentă.

Cei patru funcționari ai Congresului păreau ușor supărați, iar cele trei femei păreau foarte nefericite. Toți se așezară pe locurile cu care se obișnuiseră de-acum, lăsând un scaun gol, iar tipul din capul mesei spuse:

— Domnilor, mă tem că avem o veste foarte tristă. Cu puțin timp în urmă, doamna colonel Richardson a fost lovită de o mașină în timp ce alerga spre locul de muncă. La Scott Circle.

Primul gând apărut în mintea lui Reacher a fost: „Alerga? De ce? Era în întârziere?” Dar pe urmă a înțeles. Făcea jogging, ca să fie în formă, după care făcea duș și se îmbrăca la birou. Văzuse oameni care făceau la fel.

— Șoferul mașinii este lucrător la oficiul poștal al Capitoliului, spuse tipul din capul mesei. Din relatările martorilor oculari reiese că ambele părți au acționat riscant.

— Dar cum e Christine acum? întrebă ofițerul de aprovizionare al armatei. Care e situația ei?

— A murit pe loc, spuse tipul din capul mesei.

În încăpere se așternu liniștea.

— Traumatism cranian, continuă tipul. Ori când s-a lovit de rama parbrizului, ori când a căzut pe asfalt.

Tăcere. Niciun sunet în încăpere, exceptând răpăitul tastelor mașinii de stenografiat care consemna ceea ce se vorbise. Apoi și acel sunet încetă.

— În consecință, spuse tipul din capul mesei, propun să încheiem acest proces și să-l reluăm într-un moment mai potrivit.

— Când? întrebă ofițerul de aprovizionare al armatei.

— Eu zic să-l programăm la următoarea rundă de discuții legate de buget.

— Și acestea când o să fie?

— Cam peste un an.

Tăcere.

Deodată, Briony Walker spuse:

— Nu, domnule. Avem o datorie de împlinit. Procesul trebuie dus până la capăt. Colonelul Richardson n-ar fi acceptat să procedăm altfel.

Niciun răspuns. Walker continuă:

— Armata merită ca solicitarea ei să fie argumentată în mod corespunzător, iar nevoile și exigențele să fie consemnate la dosar. Oamenii vor uita repede motivele pentru care am abandonat acest proces. Vor presupune că nu am fost cu adevărat interesați. Așa încât propun să ne completăm misiunea, asigurându-ne că fiecare detaliu și fiecare parametru a fost clarificat în mod adecvat și consemnat cu exactitate. Pe urmă, legiuitorii noștri vor ști exact ce aprobă sau ce resping, după cum va fi cazul.

— Vrea cineva să ia cuvântul împotriva acestei propuneri? întrebă tipul din capul mesei.

Niciun răspuns.

— Prea bine, spuse tipul. Vom proceda așa cum a propus maiorul Walker și ne vom petrece restul zilei trecând încă o dată în revistă toate aspectele. Pentru eventualitatea că ne-a scăpat ceva.

Și asta au făcut. Reacher recunoscuse succesiunea luărilor de cuvânt individuale din stenograme. Au luat-o chiar de la început și au trecut prin toate etapele. Majoritatea punctelor au fost doar reiterate și reconfirmate, dar au apărut și controverse în direct. Briony Walker susținea categoric sistemul de armare cu levier. Familia maritimă. Problema preciziei. Armarea cu levier se face manual, cu delicatețea dorită, astfel că arma rămâne nemișcată după aceea, fără să fie afectată de trepidații microscopice. Pe de altă parte, o armare semiautomată era acționată de explozii ale prafului de pușcă, care provocau în mod garantat trepidații ale puștii. Durata acestora putea fi critică.

— Cât timp? a întrebat unul dintre reprezentanții politici.

— Ar fi asta esențial? a întrebat Walker la rândul ei.

— Nu, cât durează aceste trepidații?

— Posibil, câteva fracțiuni de secundă.

— Cât de mari sunt?

— Cu siguranță, suficient de mari ca să afecteze precizia tragerii la o mie de metri sau mai mult.

Reprezentantul politic s-a uitat peste masă și a spus:

— Domnilor?

Tipul de la aprovizionarea armatei s-a uitat la colegul de la marină, care s-a uitat la lunetistul lui, care se uita în gol. Apoi toți s-au uitat la Reacher.

— Care a fost primul subiect pe care l-ați discutat? întrebă Reacher.

— Precizia unei trageri la rece, spuse reprezentantul politic.

— Care e importantă de ce?

— Pentru că un lunetist va avea adesea o singură ocazie favorabilă.

— Cu un glonț care a fost introdus în chiulasă când?

— Cred că am auzit mărturia potrivit căreia se poate ca pușca să fie încărcată cu câteva ore înainte. Se pare că așteptările lungi par să facă parte din acest job.

— Ceea ce înseamnă că trepidațiile de orice fel vor fi dispărut cu mult timp în urmă. Ai putea să introduci cartușul în cameră și cu un baros. Dacă presupunem că focurile decisive vor fi întotdeauna singulare și distanțate în timp, poate prin intervale de ordinul orelor sau zilelor, atunci modul de încărcare nu contează.

— Deci ai accepta o armă cu lunetă semiautomată?

— Nu, domnule, spuse Reacher. Maiorul Walker are dreptate. E posibil ca focurile decisive să nu fie întotdeauna primele trase. Iar precizia este unul dintre lucrurile care merită urmărite ori de câte ori este posibil. Sistemul de încărcare cu levier este solid, simplu, fiabil și ușor de întreținut. Totodată este și ieftin.

A urmat controversa privind sistemele cu levier — care dintre ele era cel mai bun? Varianta clasică Remington avea fani în încăpere, dar la fel aveau și Winchester, Sako și Ruger. Acela a fost momentul în care Alice Vaz a pus din nou întrebările ei generice, de ansamblu:

— Pentru ca cerințele noastre să fie bine înțelese, nu doar cele legate de sistemul de armare, ci și cele referitoare la paturi și rigidizări, trebuie să înțelegem cum și unde va fi folosită efectiv această pușcă. La ce altitudine? La ce presiuni barometrice? La ce extreme de temperatură și umiditate? Cu ce medii noi s-ar putea confrunta?

Ca să-i închidă gura, tipul de la aprovizionarea armatei a enumerat cam tot ce conținea fișetul Planurilor de Război. Fără nume și detalii specifice, firește, dar cu toate implicațiile meteorologice. Altitudine ridicată plus ceață înghețată, căldură extremă și uscată cu infiltrații de nisip, umiditate tropicală și temperatură ambientală ridicată, în zăpadă la multe grade sub zero, în ploi torențiale și așa mai departe.

Apoi unul dintre reprezentanții politici a insistat ca oțelul din care se va face țeava să fie autohton. Ceea ce nu era o problemă foarte mare. Pe urmă, un altul a insistat ca sistemul optic să fie autohton. Aceasta era o problemă mai mare. Reacher le privi pe femeile așezate de cealaltă parte a mesei. Darwin DeWitt nu vorbea mult, surprinzător după evoluțiile de la primele două ședințe. Era mai înaltă decât o persoană de înălțime medie, încă suplă, căci doar fusese o vedetă a jocului de softball în adolescență. Avea părul negru și tenul palid, cu trăsături ce puteau fi numite mai degrabă puternice decât frumoase, dar ochii mobili și expresivi o scuteau de riscul de a fi considerată simplă. Erau negri și se mișcau permanent, dar încet, și scânteiau aprinși de inteligență și un fel de flacără interioară. Poate că în felul ăsta ardea surplusul de IQ, ca să nu-i explodeze capul.

Briony Walker era o fiică a marinei militare și înfățișarea confirma acest lucru: ordonată, stăpână pe sine și severă, exceptând clauza de păr pe care n-o îmblânzise nici tunsoarea recentă și, după toate aparențele, entuziastă. Și ea avea o expresie animată și se putea vedea că în spatele ochilor ei se întâmplau multe.

Alice Vaz arăta cel mai bine. Reacher nu știa cuvântul potrivit. Elf? Spiriduș? Probabil, undeva între cele două. Avea tenul mai închis decât celelalte două tipe, părul negru tuns scurt, genul de ochi care treceau între clipit șăgalnic și o rază a morții, ei bine, cât ai clipi din ochi. Era mai mărunță decât celelalte două și zveltă, în stil european, și poate și mai deșteaptă. În final, ea controla conversația, punând întrebări prea plictisitoare ca să li se dea un răspuns. Îi făcea pe ceilalți să se concentreze.

Ședința trena. Reacher nu mai contribui cu nimic, în afară de câte un mârâit aprobativ ocazional. În cele din urmă, rămaseră fără subiect de conversație și tipul din capul mesei întrebă dacă erau de acord cu toții că nevoile și cerințele armatei fuseseră consemnate în mod corespunzător. Toți ridicară mâinile. Tipul repetă întrebarea, adresându-se de data asta direct lui Briony Walker, poate din curtoazie, poate din răutate, întrebarea conținând chiar cuvintele ei. Dar Briony nu se simți ofensată. Se mulțumi să spună că da, era complet satisfăcută.

După care cei patru reprezentanți politici se ridicară și părăsiră încăperea, grăbiți și fără să mai spună un cuvânt, ca și cum timpul irosit cu urările de rămas-bun le-ar fi încărcat nepermis de mult programul aglomerat. Femeile s-au ridicat, dar următorul ieși din cameră tipul de la aprovizionarea armatei, care-l bătu ușor pe umăr pe omologul lui de la Marină și se făcu nevăzut. Apoi tipul de la Marină îl bătu pe umăr pe subofițerul care-l însoțea și plecară împreună, lăsându-i în cameră doar pe Reacher și pe femei.

Dar situația nu rămase neschimbată multă vreme. Femeile erau deja grupate. Nu chiar aplecate una către cealaltă, dar față în față, un mic triunghi compact, umăr lângă umăr, atingându-se reciproc, ca niște femei obișnuite. Dar poate în versiunea West Point. Se îndreptară împreună spre ușă, Alice Vaz îi aruncă o privire politicoasă și în sfârșit dispărură.

Reacher rămase pe loc. Nu era nicio grabă. N-ar fi putut să facă nimic în privința asta. Poate că existau

indivizi care s-ar fi descurcat altfel. *Hei, îmi pare rău pentru colega voastră moartă, pe care n-am cunoscut-o niciodată, dar îmi dai voie să te iau de lângă prietenele tale îndurerate ca să mergem undeva și să bem ceva?* Reacher nu era un astfel de individ.

Dar femeile nu se duceau nicăieri. Era sigur de asta. Se ridică, ieși din cameră și le văzu în locul în care coridorul dădea într-un hol. Erau la fel de strâns grupate. Nu mergeau nicăieri. Doar discutau. O mulțime de reguli sociale. Cu siguranță că vor ajunge într-un bar, dar nu încă.

Reacher se duse la un șir de telefoane publice și formă un număr. Se rezemă de perete. O văzu pe Briony Walker privindu-l pe furiș, ca apoi să privească în altă parte. Reacher era doar tipul venit din afara orașului care dădea un telefon. Poate-i suna pe amicii lui de prin partea locului ca să-i anunțe că terminase treaba pe ziua aceea și să-i întrebe unde se poate distra seara.

— Da? răspunse Christopher.

— Ai aflat de Christine Richardson? zise Reacher.

— Da, am aflat.

— Înseamnă c-o să fie ceva mai greu acum.

— E posibil ca ăsta să fie sfârșitul. Dacă Richardson era cea care transmitea informațiile.

— Și dacă n-a fost ea?

— Atunci s-ar putea să fie mai ușor, nu mai greu. Cu celelalte trei. Emoțiile sunt de folos. Gurile slobode scufundă corăbiile.

— N-a fost o după-amiază prea plăcută. Nimănui nu-i stă gândul la o aventură amoroasă. Stau de vorbă între ele. N-ai cum să te bagi într-o astfel de conversație.

— Profită de orice prilej favorabil se ivește.

— Chiar dacă nu ești în Capitoliu, le monitorizezi linia de fax, așa-i?

— Corect.

— Și în seara asta?

— Firește. Ce știi?

— Nu e DeWitt.

— De unde știi?

— Era supărată. Are treizeci de ani și nu i-a mai murit niciun coleg până acum.

— E firesc să fie supărată.

— Dar dacă ar fi avut un plan ascuns ar fi trecut peste asta. Ca să-și îndeplinească misiunea. Dar n-a făcut-o. Abia dacă a scos o vorbă. A stat acolo ca și cum întreaga poveste n-avea nicio noimă. Iar asta este categoric o reacție adecvată pentru cineva care nu are un plan ascuns.

— Vreuna dintre celelalte două a depășit starea de tristețe?

— Alice Vaz n-a avut nicio problemă. La fel și Briony Walker. Iar aceasta din urmă a ținut morțiș să fie recapitulate încă o dată toate punctele. Și toate detaliile să fie consemnate la dosar.

— Ca să poată verifica dacă i-a scăpat ceva în ultimele ei două faxuri?

— E o interpretare posibilă.

— Și Vaz ce-a făcut?

— La fel ca în stenograme. Geografie de nivel înalt. Ar trebui să-și dea demisia și să-și facă o agenție de volaj.

— Tu ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată nu știu. Dar te rog să supraveghezi linia aia de fax.

Reacher puse receptorul în furcă. Femeile erau tot în hol, continuau să vorbească, nu plecau nicăieri. Porni către ele, relaxat, ca un om care avea timp de pierdut, ca un străin în oraș atras de singurele chipuri pe care le știa. Planul A era să mențină prefăcătorie și să se insinueze în grup pornind de la interesul arătat de Briony Walker pentru rănille provocate de împușcături. Poate că era un fan al specializării de lunetist. Reacher era în măsură să-și exprime opiniile. Lovitură în cap sau în piept? *Doamnă, eu prefer lovitura în gât. Dacă nimerești cum trebuie, poți să-i retezi capul.*

Planul B era să renunțe la prefăcătorie și să le spună că era un căpitan de poliție militară care acționa sub acoperire pentru spionajul militar și să vadă unde ducea acest drum. Iar drumul putea să ducă direct la țintă. Dacă le convingea că Richardson

fusese principalul suspect, atunci cea care s-ar fi străduit cel mai mult să confirme această concluzie ar fi fost cea vinovată. Dacă niciuna dintre ele nu se străduia în acest sens, atunci Richardson fusese vinovată tot timpul.

Continuă să meargă.

Planul A sau planul B?

Decizia o luară cele trei femei în locul lui.

I-o serviră pe tavă.

Erau femei civilizate și de o politețe care le intrase în sânge, așa cum sunt întotdeauna militarii. Reacher mergea direct către ele. N-avea de gând să le ocolească. Așa că trebuia să fie băgat în seamă. Briony Walker se uită drept la el, dar Darwen DeWitt vorbi prima.

— Nu s-au făcut prezentările. Cred că n-a fost o atmosferă prielnică în după-amiaza asta.

— Nu, doamnă, spuse Reacher. N-a prea fost.

Le spuse cum îl cheamă. Observă că fiecare dintre ele se străduia să-i memoreze numele.

— Mi-a părut rău să aud de colonelul Richardson.

— A fost un șoc, într-adevăr, spuse DeWitt, cu o mișcare aprobativă din cap.

— O cunoșteți bine?

— Am urcat în ierarhie împreună. Ne așteptam să continuăm tot împreună.

— Ofițeri frați, spuse Reacher. Sau, mai degrabă, surori.

— Așa simțeam toate.

Reacher încuviință din cap. Toate își puteau permite să simtă asta. Nicio rivalitate. Nu încă. Nu se așteptau la vreo îngustare de drum până la saltul de la general de brigadă la general-maior. De la o stea la două. Abia atunci rivalitatea putea să se facă simțită.

— Tu trebuie să fi trecut deja prin asta, domnule sergent, spuse Briony Walker. Adică să pierzi oameni.

— Da, doamnă, unul sau doi.

— Și ce faci în astfel de zile?

— De obicei mergem într-un bar și le cinstim memoria. De obicei începem tăcuți și terminăm fericiți. Ceea ce e important. Pentru binele unității.

— Ce unitate? întrebă Alice Vaz.

- Nu am voie să spun, doamnă.
- În ce bar să mergem?
- În cel mai la îndemână.
- Hyatt e la o intersecție de-aici, spuse DeWitt.

Plecară pe jos la Hyatt. Dar nu chiar împreună. Nu într-un cvartet. Mai exact, un trio și un single într-o asocierie vagă, păstrată doar de faptul că Reacher făcea pe prostul îndeajuns cât să nu ia în seamă apropoul că ar fi fost bine să-și ia tălpășița. Femeile erau prea politicoase ca să fie mai explicite. Dar, chiar și așa, plimbarea se dovedi a fi chinuitor de jenantă. Traversară Constitution Avenue, apoi o luară pe New Jersey Avenue, trecură de Louisiana Street și D Street și ajunseră la ușa hotelului Hyatt. Reacher se apropie cu promptitudine și ținu ușa deschisă. Pentru că era necesar să acționeze imediat. Dacă ar fi zăbovit indecis pe trotuar, ar fi primit apropouri mai categorice.

Cele trei femei trecură pe lângă el, mai întâi Vaz, apoi DeWitt și în sfârșit Walker. Reacher le urmă. Găsiră barul. Nu era genul de locuri cu care era obișnuit Reacher. Mai întâi, nu exista un bar, ca atare. Doar mese joase, scaune joase și chelneri. Era mai degrabă un *lounge*.

Walker se uită la Reacher și întrebă:

- Ce-ar trebui să bem?
- Bere la halbă, doar să aibă așa ceva aici.

Un chelner veni la masă și femeile comandară sprîțuri de vin alb. Era vară. Reacher ceru o cafea neagră fierbinte, fără îndulcitor. Prefera să nu aglomereze masa cu carafe, castroane și linguri. Femeile murmurară ceva între ele, un trio, aruncând din când în când priviri vinovate spre el, incapabile să scape de el, incapabile să fie nepoliticoase. Reacher întrebă:

- Ședințele astea sunt de obicei așa? În afară de chestia cu colonelul Richardson.
- Ești la prima ședință? zise Vaz.
- Și sper să fie ultima, doamnă, spuse Reacher.
- Nu, chiar a meritat, spuse Walker. A fost o confruntare bună. N-o să poată să spună nu la orice.

Așa că a crescut un pic probabilitatea ca data viitoare, poate curând, să spună da la altceva.

— Vă place jobul pe care-l aveți?

— Dar ție-ți place, sergent?

— Da, doamnă, în cea mai mare parte a timpului.

— Aș putea să-ți dau același răspuns.

Chelnerul aduse băuturile și femeile reluară conversația lor privată în trei. Cafeaua lui Reacher era într-o ceașcă largă, puțin adâncă, și nici nu era prea multă. Era cam la două guri de următorul moment jenant. Nu se descotorosiseră de el la ieșirea din Capitoliu, nici la intrarea în hotel. Finalul primului rând de băuturi era următoarea lor ocazie evidentă. Ar fi fost de ajuns un simplu ordin: *Sergent, ești liber*. Nu aveai cum să te împotrivești la așa ceva, nici măcar în condițiile planului B. *Domnule căpitan, ești liber* ar fi avut același rezultat, rostit de maiori și locotenent-colonei.

Numai că, după primul rând de băuturi, Darwen DeWitt plecă. Rămăsese în general tăcută și era clar că nu se simțea în apele ei. Nu reușea să scape de tensiunea emoțională. A pretextat că are ceva de lucru și s-a ridicat de la masă. Fără îmbrățișări. Doar saluturi scurte din cap și priviri cu subînțeles, după care plecă. Vaz și Walker se uitară la Reacher, care le înfruntă privirile. Nimeni nu spuse nimic. Apoi chelnerul reveni la masă, Vaz și Walker comandară tot șprițuri, iar Reacher comandă încă o cafea.

Al doilea șpriț o destinase puțin pe Walker. Îl întreabă pe Reacher ce simte când apasă pe trăgaci știind că trage într-o ființă omenească vie. Reacher îl cită pe un tip pe care-l cunoștea, spunând că simte reculul armei în umăr. Walker îl întreabă care era cea mai mare distanță de la care ucisese pe cineva. Răspunsul corect ar fi fost cam trei metri și jumătate, în acel moment, pentru că era polițist, dar el spuse că șase sute de metri, pentru că se presupunea că este lunetist. Ea întreabă cu ce armă. Adevărul era o Beretta M9, dar el spuse: pușcă M21, lunetă ARTII și glonț NATO de calibrul 7,62.

— Unde s-a întâmplat asta? întreabă Alice Vaz.

— Doamnă, nu am voie să spun, răspunse Reacher.

— Asta sună a scenariu al Forțelor Speciale.

— Cred că da.

— Șase sute de metri e o distanță destul de mică pentru voi.

— Practic, glonțul se duce în linie dreaptă, doamnă.

— Sub acoperire pentru CIA sau legitim, pentru noi?

— Doamnă, nu am voie să spun.

Iar cele două negații avură darul să creeze un dram de credibilitate. Treptat, ambele femei renunțară la limbajul lor nonverbal defensiv. Fără a-l înlocui cu un interes personal, ci cu unul profesional, care se manifestă într-un mod destul de percutant. Niciuna dintre ele nu avea o speranță realistă ca în timpul vieții să devină comandant pe câmpul de luptă. Ambele erau obligate să o ia pe o rută diferită. Dar amândouă păreau să privească peste linia de separație cu îngrijorare. Într-o lume ideală, ele ar fi fost angajate în luptă. Situație în care și-ar fi dorit cele mai bune arme disponibile. Nicio îndoială în privința asta. Caz în care o etică elementară impunea cele mai bune arme disponibile pentru cei care luptau într-o lume nu tocmai perfectă. Echitate elementară. Și necesitatea elementară de a fi pregătit. Surorile lor s-ar putea să nu ajungă niciodată acolo, dar fiicele lor vor ajunge într-o zi.

Walker dori să afle părerea personală a lui Reacher despre designul puștii. Erau lucruri care ar fi trebuit adăugate? Sau eliminate? Reacher răspunse: „Cred că au făcut-o așa cum trebuie, doamnă”, în parte pentru că așa trebuia să răspundă un sergent unui ofițer și, pe de altă parte, pentru că era adevărat. Walker păru mulțumită de răspuns.

Apoi Walker și Vaz plecară la toaletă. Lui Reacher nu i-ar fi stricat o vizită acolo, dar nu voia să se ducă imediat după ele. Ar fi fost prea ciudat, imediat după plimbarea de la Capitoliu până la hotel. Așa că așteptă. O văzu pe Alice Vaz oprindu-se să vorbească de la un telefon public. Pe peretele din spate al localului erau mai multe asemenea aparate adăpostite în cabine de lemn. Vaz îl folosi pe cel din centru. Walker își continuă drumul, fără s-o aștepte. Vaz vorbi

mai puțin de zece secunde, așeză receptorul în furcă și merse mai departe, spre toaletă.

Walker nu se mai întoarse la masă. Vaz se așeză singură și spuse, fără a se arăta îngrijorată, că Walker se dusesse la birou. Ieșise pe ușa care dădea în D Street. Avea multe de făcut. Și mai voia Reacher să bea ceva?

Reacher și Vaz, rămași singuri. Walker, de una singură, în libertate.

— Faci cinste? spuse Reacher.

— Desigur, răspunse Vaz.

— Atunci, da.

— În cazul ăsta, hai cu mine, spuse Vaz. Știu un loc mai bun ca ăsta.

Locul mai bun era aproape de liniile de cale ferată care ieșeau din Union Station. Era mai bun în sensul că avea un bar propriu-zis. În toate celelalte privințe, era mai rău. Mai exact, se afla într-un cartier gălăgios, plin de clădiri de cărămidă urâte și dărăpănate, cu străzi întunecoase și tot felul de alei și curți împrăștiate peste tot, cablurile de deasupra capului fiind mai vizibile decât copacii. Barul însuși dădea senzația unui stabiliment riveran, împresurat în mod misterios de uscat, jos, lat și transformat într-un adevărat labirint prin subîmpărțirea în numeroase zone diferite, de mărimea unei camere. Reacher se așeză cu spatele la un colț al încăperii, ca să vadă dintr-odată atât ușa din față, cât și pe cea din spate. Vaz se așeză lângă el, nici prea aproape, dar nici prea departe. Arăta bine. Mai bine decât ar fi avut dreptul. În general, uniforma de ceremonie pentru femeile ofițer nu era o ținută avantajoasă. În esență, era de formă tubulară. Poate că uniforma lui Vaz fusese modificată. N-avea cum altfel. Tunica era strânsă în talie, urmând fidel forma corpului. Fusta era strâmtă. Și puțin cam scurtă. Doar puțin cam scurtă, dar sesizabil cu ochiul liber.

— Sper să nu rămân în postul ăsta mult timp, zise Vaz.

— Unde-ar fi să mergi mai departe?

— La Planuri de Război, sper.

- Se acceptă acolo cecurile de la acest post?
- Cu alte cuvinte, dacă îmi sunt de folos meritele obținute aici? Absolut. Politica și Planurile de Război? Practic, sunt același lucru.
- Deci când?
- Cât mai curând posibil.
- Dar ești îngrijorată că treaba asta cu colonelul Richardson va încetini lucrurile. Nimănui nu-i place agitația, nu-i așa? Iar biroul are deficit de personal. E posibil să nu te mai lase să pleci.
- Ești foarte inteligent pentru un sergent.
- Gradul militar n-are nicio legătură cu inteligența, doamnă.
- Vorbește-mi despre tine!
- Mai întâi, tu.
- Nimic de povestit, spuse Vaz. O fată din California, cadet la West Point, mai întâi am vrut să văd lumea, apoi am vrut s-o controlez. Tu?
- Băiat de infanterist marin, cadet la West Point, mai întâi am vrut să văd lumea, apoi am vrut să-i supraviețuiesc.
- Nu-mi amintesc mulți cadeți de la West Point care să devină sergenți după aceea.
- Se mai întâmplă, din când în când. Într-un fel.
- Înțeleg.
- Chiar înțelegi?
- Ești un operator sub acoperire, spuse Vaz. Mereu am știut c-o să vină ziua.
- Când ce?
- Când în sfârșit o să vă dați seama. Că biroul vostru de aprovizionare e măcinat de corupție și că e așa de câțiva ani. Că de fapt nu aveți nevoie de o pușcă nouă pentru lunetiști. Voi știți asta. Dar indivizii ăia au vândut deja modelul cel nou. Cred că au și cheltuit banii între timp. Așa că trebuie neapărat să obțină obiectul. Nu contează cum. Ai auzit cu ce argumente au putut să vină?
- Unde e biroul lor?
- Al cui? Că aprovizionarea e un departament mare.
- Al tipului pe care l-am văzut azi, de exemplu.
- Are biroul în Clădirea Capitoliului.
- Are și fax?

— Bineînțeles.

— Lucrul ăsta îl mai știa vreuna dintre voi?

— Din biroul politic? Toate știam. De ce crezi că Walker i-a făcut azi să treacă din nou prin toate punctele? Pentru că voia să genereze un al treilea fax.

— De ce?

— O dovadă suplimentară pentru voi. Știam că în cele din urmă o să vă prindeți.

— De ce n-ați zis nimic până acum?

— Nu era treaba noastră.

— Cu alte cuvinte, raportul costuri-beneficii nu era bun. Una dintre voi trebuia să iasă în față și era posibil să piardă. Pentru că într-un tribunal militar totul e posibil. Situație în care ea ar fi ieșit din cursă din acel moment. Pentru că a făcut parte din tabăra care a pierdut. Nu poți să riști o asemenea greșeală. Mai ales când ai ajuns atât de departe.

— În cursa pentru ce?

— Pentru ce aveți de gând să obțineți toate.

— O vreme, am crezut că lunetistul de dinainte ar putea fi omul sub acoperire. Cel pe care l-ai înlocuit tu. Ca o atragere în cursă. Îl lăsa pe ofițer să-l determine să vrea tot mai mult. Dar în final ne-am dat seama că era doar un lunetist. Așa că te-am identificat ca adevăratul om sub acoperire cam într-un minut, doar că nimeni n-a fost cine știe ce atent în după-amiaza asta.

— Din cauza lui Richardson? Ea ce credea că se întâmplă?

— La fel ca și noi. Că aprovizionarea e o mlaștină și că o să băgați de seamă asta mai devreme sau mai târziu.

— Ce plănuiești pentru tine?

— Vreau să fiu respectată. Poate în cadrul unei comunități restrânse, dar respectată de cineva.

— Ai dus lipsă de respect în viața de până acum?

— Habar n-ai, spuse Vaz.

Se întoarse spre el, mișcându-se pe banchetă, apropiindu-și genunchii de ai lui, nailon negru peste pielea închisă la culoare.

— Acționez în baza supoziției că pot să am încredere în impresia că ești mai tânăr decât mine, spuse ea. Și

într-o ramură militară în care promovarea se face mult mai lent și cu mai puțină generozitate. Și că, pe cale de consecință, sunt mai mare în grad decât tine.

— Sunt căpitan, doamnă, zise Reacher.

— Prin urmare, dacă lanțurile noastre ierarhice ar fi cumva înrudite, ar fi nepotrivit ca noi doi să avem o relație apropiată. Așadar, întrebarea este: sunt lanțurile noastre ierarhice înrudite în vreun fel?

— Cred că sunt atât de îndepărtate cât pot să fie lanțurile ierarhice.

— Așteaptă-mă aici, spuse ea. Mă întorc imediat.

Se ridică și își croi drum prin spațiul aglomerat, spre coridorul cu toalete din spate. Cinci minute, minimum, se gândi Reacher. O urmă până ajunse la telefonul cu fise de pe perete. Aparatul era vechi și plin de zgârieturi, iar zidul din spatele lui era înnegrit de fum și jeg.

Formă numărul și-și spuse numele.

— Da? îi răspunse Cornelius Christopher.

— Am terminat, spuse Reacher.

— Ce înseamnă asta? Ne lași baltă?

— Nu, înseamnă că misiunea mea s-a terminat.

— Ce știi?

— Walker trebuie să se fi întors la Capitoliu până acum. Ai detectat vreun fax?

— Nu.

— V-ați înșelat. Nimeni nu transmite informații vreunui producător de arme din afară. Nimeni n-a făcut asta vreodată. De ce să fi făcut asta? Toată lumea știe cum trebuie să fie o pușcă de lunetist bună. E ceva evident, de la sine înțeles. Principiile de bază au fost înțelese de un secol. Nimeni nu are nevoie să afle informații secrete. Pentru că toți știu deja.

— Și-atunci, care-i povestea?

— Aștept dovada finală. Ar trebui s-o am în cinci minute sau chiar mai devreme.

— Ce dovadă?

— E Alice Vaz, spuse Reacher. Gândește-te la stenograme. Întrebările ei generice. A mai pus câteva în după-amiaza asta. A vrut să i se spună exact unde va fi folosită această pușcă. A întrebat în ce medii noi ar putea fi folosită.

— Și?

— A încercat să ajungă la Planurile de Război pe ușa din spate. Iar tipul de la aprovizionare a mușcat momeala. Fără să dea detalii, dar i-a oferit o mulțime de indicii legate de climă. Pornind de la lucrurile pe care le-a spus tipul, oricine poate să deducă ce intenții avem pe plan global.

— Cum ar fi?

— A vorbit despre altitudini mari plus ceață înghețată.

— Afganistan, spuse Christopher. Va trebui să ajungem acolo, mai devreme sau mai târziu.

— Și temperaturi extrem de ridicate cu infiltrări de nisip.

— Orientul Mijlociu. Cel mai probabil, Irak.

— Și umiditate tropicală cu temperatură ambientală ridicată.

— America de Sud. Columbia și așa mai departe. Războiul împotriva drogurilor.

— Și zăpadă, cu multe grade sub zero.

— Dacă va trebui să mergem în Uniunea Sovietică.

— Ai văzut? A obținut de la individ un rezumat al tuturor planurilor noastre viitoare. Exact genul de informații indirecte după care se dau în vânt analiștii serviciilor de informații inamice.

— Ești sigur?

— I-am dat două secunde să reacționeze și a început să dea vina pe corupția din departamentul de aprovizionare. A fost aproape plauzibil. E foarte deșteaptă.

— Care inamic? Și care serviciu de informații străin?

— Sovieticii, firește. Un număr de fax local, probabil chiar la ambasada lor.

— E spionul lor?

— Într-un mare fel. Gândește-te puțin. Tipa e pe o traiectorie ascendentă rapidă. Se îndreaptă direct către vârf. Care vârf ce poate să fie? Statul Major Comun, cel puțin. Dar poate și mai sus. O femeie ca asta ar putea să ajungă președintele Statelor Unite.

— Dar cum au recrutat-o? Și când?

— Probabil că înainte de a se naște. Bunicul ei a fost un mare erou al Armatei Roșii. Prin urmare, poate că

tăticul ei n-a fost cu adevărat un refugiat. Poate că a fost infiltrat de KGB în Ungaria, ca să poată să fugă și să dea impresia de disident. Astfel încât fiica lui să fie americană prin naștere și să devină un adevărat agent în adormire, infiltrat foarte adânc. Probabil că a fost educată încă de la naștere în ideea unei ascensiuni rapide pe scara ierarhică. Oamenii ăștia gândesc pe termen lung.

— Astea sunt o mulțime de supoziții.

— Dovada va ajunge aici cam în trei minute. Sau nu.

— Dar de ce să riște pierderea unui agent supervaloros în chestia asta? Pentru că, dacă ai dreptate, atunci e ceva util, dar nu extraordinar. Nu e vorba despre bomba cu hidrogen.

— Cred că a fost ceva întâmplător. Care a apărut în cursul obligațiilor ei curente. Dar n-a rezistat să nu transmită informația. Din obișnuință sau dintr-un sentiment al obligației. Dacă e o persoană care acționează din convingere.

— Care-i dovada pe care-ai s-o primești în cinci minute? Sau trei, parcă?

— Acum cred că mai sunt două minute, spuse Reacher. A dat un telefon scurt de la hotelul Hyatt. Să nu uităm că e un agent extrem de important. Poate cel mai important pe care l-au avut vreodată. Vrea să ajungă la vârf. Ceea ce poate să însemne orice. Iar în acest moment, următoarea ei oprire va fi la Planuri de Război, ceea ce e o realizare măreață în sine. Prin urmare, trebuie protejată. Cum n-a mai fost protejat nimeni până acum. Și cumva a fost suspicioasă în privința mea. Poate că e doar paranoia obișnuită. Pentru că eram o apariție nouă și mă țineam de capul ei. Așa că a chemat ajutoare. Le-a spus asasinilor de la ambasadă unde-o să fiu și când. Apoi m-a atras în capcană. În clipa asta, eu ar trebui să-mi închipui că sunt pe cale să i-o trag.

— Asasinii sovietici vin să-ți facă felul?

— Cred că în maximum un minut. Urmează să devin un caz de jaf scăpat de sub control. O să fiu găsit mort la un colț de stradă.

— Unde ești?

— În cartierul rău famat din spatele Union Station.

— Nu pot să trimit pe nimeni acolo în mai puțin de un minut.

— Nici nu mă așteptam să faci asta.

— O să te descurci?

— Depinde câți o să vină.

— Poți s-o arestezi pe Vaz până ajung ăia acolo?

— E plecată de mult. Sunt sigur că a ieșit pe fereastra de la toaletă. Va trebui s-o luați voi. O să se ducă la birou.

Moment în care un bărbat intră pe ușa din spate a barului.

— Trebuie să-nchid, spuse Reacher. Începe.

Reacher puse receptorul în furcă. Tipul intrat pe ușa din spate era îndesat, cu fața colțuroasă, îmbrăcat în negru. Se mișca ușor. Semăna vag cu Vaz în privința originii etnice. Dar era cu un deceniu mai bătrân. Nu avea nimic în mâini. Nu încă. Nu într-un bar public. Reacher bănuia că rostul tipului intrat prin spate era să-l împingă spre ușa din față, unde îl aștepta forța principală. Era mai simplu să înscenezi un jaf scăpat de sub control pe o stradă publică decât în curtea privată din spatele unui bar. Pentru că nu era o stradă nemaipomenită. Nici cartierul nu era prea grozav. Becuri sparte, umbre berechet, trecători pe care instinctul și o experiență îndelungată îl învățase să se uite în altă parte și să nu spună nimic.

Individul scană încăperea cu privirea. Vaz petrecuse un timp foarte scurt la telefon. Foarte puține cuvinte. Probabil, nu mai mult de *un tip solid, foarte înalt, costum gri*. Reacher simți ochii individului fixându-l. Practic, auzi punctajul. Tip solid, bifat. Foarte înalt, nicio îndoială. Costum gri, e omul nostru. Tipul plecă de lângă ușă.

Reacher porni către ea.

Un înțelept a întrebat: care e timpul cel mai bun să plantezi un copac? Un înțelept a răspuns, acum cincizeci de ani. În mod similar, care e momentul cel mai bun să iei o decizie? Un înțelept răspunde: cu cinci secunde înainte de primul pumn.

Tipul în negru cântărea aproape 90 de kilograme și se deplasa cu circa 3 kilometri pe oră. Reacher

cântărea 113 kilograme și se deplasa cu aproape cinci kilometri pe oră. Prin urmare, viteza de apropiere era cam de opt kilometri pe oră, iar impactul, dacă se producea, ar fi presupus un multiplu al greutateii lor combinate.

Impactul s-a produs, într-adevăr.

Dar nu la opt kilometri pe oră. Viteza de apropiere a crescut spectaculos în urma unui impuls subit al piciorului din spate al lui Reacher și unei secerări nemiloase executate cu cotul. Care a avut drept rezultat o multiplicare considerabilă a însumării greutateilor corporale ale celor doi adversari. Lovitura lui Reacher îl prinse pe individ pe linia perfectă ce unea transversal pomeții trecând peste nas, iar zgomotul de oase rupte se auzi clar peste duduitul picioarelor pe podeaua de lemn. Individul căzu secerat ca un motociclist care se lovește de o frânghie pentru întins rufe. Reacher trecu peste el și ieși pe ușa din spate.

Nimeni sau cineva?

Asta era singura întrebare. Și nu există diferență mai mare decât între nimic și ceva. Își plasaseră toți ceilalți oameni în față? Sau lăsaseră și o rezervă în spate?

Lăsaseră un tip. Păr negru, ochi negri, haină mai groasă decât a amicului său. Deștept foc, probabil, dar orice om care a primit niște instrucțiuni este în dezavantaj. *Ținta ta e un individ solid, foarte înalt, în costum gri.* Oricât ai fi de deștept și de rapid, acest răpăit letal un-doi-trei ocupă milisecunde mentale prețioase, măcar cât să procesezi *tip solid, da, foarte înalt, da, costum gri, da.* Iar problema apare când tipul solid în costum gri ocupă aceleași milisecunde prețioase venind drept către tine și spărgându-ți țeasta cu cotul.

Reacher își continuă drumul către arcada pe sub care se ieșea din curte în alee.

Aleea era suficient de lată pentru doi cai și un căruț de bere. La capătul ei, pe dreapta, era o arcadă care dădea în altă curte privată. La stânga era strada. Reacher purta încălțăminte silențioasă. Pantofi de

uniformă de ceremonie. Prin urmare, tălpi lucrate manual. Nimeni nu dorea rame din piele la încălțăminte. Aveai mai mult de lustruit. Reacher se opri până-n stradă și-și lipi spatele de zidul din stânga. Într-un film, ar fi găsit la picioare un ciob de oglindă, pe care s-o orienteze în așa fel încât să vadă ce e pe stradă. Dar nu era într-un film. Așa că se mișcă puțin câte puțin și privi într-acolo cu un singur ochi.

Distanța era cam de nouă metri. Patru indivizi. Așadar, echipa fusese formată din șase oameni. Șase asasini plătiți într-o ambasadă străină. Permanent. Pentru ea. *Așa cum nimeni n-a fost protejat vreodată. O femeie ca asta poate să ajungă președintele Statelor Unite.* Aveau două mașini parcate pe cealaltă latură a străzii. Cu numere de corp diplomatic. Probabil că nu și-au plătit niciodată amenzile de parcare. Indivizii erau așezați într-un arc de cerc aproximativ aproape de ușa barului, cu spatele la Reacher, stăteau pur și simplu acolo, într-o stare de semiînsuflețire, așa cum stau uneori bărbații la intrarea în bar.

Nu era niciun ciob de oglindă în preajmă, dar era un sfert de cărămidă spartă, cam cât o minge de baseball. Nu avea niciun fel de calități reflectivă, dar nevoia de oglindă aparținea trecutului. Reacher o ridică de jos și ieși în stradă, luând-o spre stânga.

Nouă metri înseamnă zece pași, iar Reacher menținu o viteză constantă la primii cinci, apoi aruncă fragmentul de cărămidă în mașina cea mai apropiată și accelerează atât de tare, încât cărămida sparse luneta mașinii și capetele celor patru inși se întoarseră în direcția zgomotului, iar cotul lui Reacher lovi primul dintre acele capete, totul într-o mică secvență strânsă un-doi-trei, care dură mai puțin de o secundă.

Primul individ se prăbuși, evident, vertical sub lovitura următoare a lui Reacher, după care acesta se răsuci fulgerător din ricoșeu și trimise același cot în spate, în capul următorului individ. Ceea ce lăasă în picioare doi tipi, unul aproape, celălalt prea departe, așa că Reacher fentă în direcția celui mai depărtat și pivotă brusc în spate și-l izbi cu capul pe cel mai

apropiat, ca și cum ar fi încercat să înfigă cu fruntea un stâlp de gard în pământ uscat și ars de soare. Unul singur rămăsese în picioare, iar individul se folosi de ele ca să o rupă la sănătoasa.

Reacher îl lăsă să se ducă. Unul dintre lucrurile care îi dis plăceau lui Reacher era să alege.

* * *

După douăzeci și patru de ore, Reacher era din nou în Frankfurt, unde a rămas o săptămână, înainte de a se muta în Coreea pentru un tur de serviciu obișnuit. Nici el, nici altcineva din lumea asta n-a mai auzit ceva despre Alice Vaz. Habar n-avea dacă analiza lui fusese corectă sau greșită, aproape de adevăr sau teribil de inexactă. Dar la o lună de la sosirea în Seul a auzit că fusese luat în considerare pentru o medalie. Mai exact, Legiunea de Merit — și pentru niciun motiv care să poată fi deslușit, în afară de ceea ce se putea deduce din însemnările din manual: *Acordată pentru merite excepționale în aducerea la îndeplinire a unor servicii remarcabile în folosul Statelor Unite ale Americii.*

Războaie mici

În primăvara lui 1989, Caroline Crawford a fost promovată la gradul de locotenent-colonel. Pentru a sărbători evenimentul, și-a cumpărat un Porsche argintiu. Avea bani din familie, spuneau oamenii, o mulțime de bani. Un fond fiduciar, poate. Vreo rudă eminentă. Poate un inventator. Își lucra uniforme în Washington, D.C., la același atelier care făcea costumele președintelui. Era considerată cea mai bogată femeie din armată. Nu că ștacheta ar fi fost prea sus.

Odată cu noul grad a venit și o nouă mutare în interes de serviciu, așa că prima călătorie cu Porsche-ul argintiu a fost de la Planuri de Război din Pentagon spre sud, la Fort Smith din Georgia. Mutarea făcea parte din metoda departamentului Planuri de Război. Combinată cu puțină supraveghere secretă din culise. Așa se proceda la prima rotație a oricărui locotenent-colonel proaspăt înaintat în grad. Crawford era mulțumită să execute ordinele primite. Chiar dacă Fort Smith se dovedi a fi un loc mic și umed, amplasat în pădure, plin de personaje disperate. Forțe Speciale, de tipuri diferite. Fără uniforme făcute la comandă. Ceea ce era în regulă. Promițător, chiar. Materie primă, posibil, pentru genul de unități noi de care urma să aibă nevoie. Contribuția adusă într-o etapă timpurie putea fi vitală. Poate chiar aveau să denumească unitățile după numele ei. Avea să devină colonel plin în mai puțin de un an și jumătate. Se afla într-o ascensiune rapidă spre prima ei stea de general. Și era îndreptățită să aibă un aport. Activitatea de legătură era un drum cu două sensuri. Crawford era îndreptățită să sugereze ce ar trebui să facă acele unități, dar și să țină cont de ceea ce nu puteau să facă.

Prima săptămână a decurs bine, cu toate că a plouat mult. Rețeaua de zvonistică și-a făcut datoria

în mai puțin de o oră: era nemăritată și disponibilă, dar nu era prea înțelept să o abordezi, pentru că Planuri de Război era o chestie serioasă. Așa încât relațiile erau cordiale, dar cu o tentă suficientă de entuziasm ca să fie și interesante. Cazarea ofițerilor detașați era adecvată în toate privințele. Ca la un motel, dar mai onorabilă. Pădurea era mereu umedă și se întindea pe distanțe de kilometri de jur-împrejur, dar era brăzdată de drumuri, unele dintre ele fiind doar cărări forestiere sau fâșii defrișate pentru oprirea incendiilor, în schimb pe altele întâlneai, după circa o oră de mers, indicatoare luminoase amplasate pe acostamentele noroioase, care anunțau uneori cârciumi cu barbecue, alteori, baruri cu ringuri de dans. Viața nu era așa rea.

La sfârșitul primei săptămâni, Crawford plecă din Fort Smith în uniforma de ceremonie croită pe comandă, în Porsche-ul ei argintiu, și la prima bifurcație mare părăsi drumul districtual. Ajunse în cele din urmă la un drum ascuns printre copaci, fără o direcție anume și insuficient de lat pentru două sensuri de circulație. În mare parte, drumul era drept și luminat de soare, perfect de parcurs cu geamurile coborâte, cu mirosul umed de noroi fertil de pe acostamente și ecoul lemnos al zgomotului scos de toba de eșapament și reflectat de scoarța arborilor, o combinație între vaiet, urlet și geamăt gutural.

Deodată, îi apărură în față o mașină stricăță. Un sedan, oprit în diagonală pe drum, cu roțile din față întoarse la maximum, capota ridicată și un tip care se uita la motor. Un tip înalt, lucru evident chiar și de la o sută de metri. Nu era un sfrijit. Picioare mari.

Încetini, frânând târziu și brusc, de dragul distracției, trecând mașina pe o treaptă de viteză inferioară, țevile de eșapament răpăind în spatele ei ca un show de artificii. Mașina oprită în drum fusese fabricată la Detroit și vopsită în verde. Tipul aplecat sub capotă se îndreptă și se întoarse ca să se uite. Era într-adevăr înalt, aproape de doi metri, în uniformă de luptă standard, model de camuflaj forestier. Era bine proporționat și prin urmare departe de a fi

delicat, dar avea o ținută grațioasă. Părea să fie zvelt, doar că nu era.

Caroline opri mașina. Își sprijini cotul pe ușă și bărbia pe cot, mulțumindu-se să privească, în parte ironică, în parte resemnată, în parte gata să dea o mână de ajutor, poate după un pic de tachinare. Toate acele lucruri și fără pic de suspiciune. Capota ridicată declanșase un fel de instinct ancestral al primilor șoferi. Gata să sară în ajutor și plini de compasiune.

La asta se adăuga uniforma familiară.

Tipul înalt se apropie de mașina ei. Labele picioarelor erau mari și stângace, încălțate în bocanci uzați din piele maro, dar altfel picioarele lungi se mișcau elegant. Nimic pe cap. Păr blond, tuns scurt, cu un început de chelie. Ochi albaștri, o privire deschisă, care reușea să fie în același timp naivă și atotștiutoare. O față care altfel nu era remarcabilă, cu trăsături aproape tăioase.

Avea un vultur de colonel plin pe guler. Deasupra buzunarului drept scria pe banda regulamentară *U.S. Army*. Pe banda de deasupra buzunarului stâng scria *Reacher*.

— Îmi cer iertare că ți-am întrerupt călătoria, spuse el, dar nu pot s-o împing din drum. Nu pot să întorc volanul. Cred că s-a stricat servodirecția.

— Îmi pare rău, domnule colonel, spuse ea.

— Bănuiesc că mașina ta nu are proțap de remorcă.

— Aș putea să te ajut s-o împingi.

— Mulțumesc de ofertă, dar ar fi nevoie de zece oameni.

— Ești cine cred eu că ești? întrebă ea.

— Depinde.

— Ești Joe Reacher. Tocmai ai fost numit la comanda unei unități de contraspionaj.

— Corect în ambele privințe, spuse Joe Reacher. Încântat să te cunosc.

Privi în jos la ecusonul ei. Din plastic, scris alb pe fond negru, așa cum trebuia la uniforme de ceremonie făcute pe comandă. *Plăcuța cu numele este ajustată în funcție de particularitățile fizice individuale și centrată orizontal pe partea dreaptă la o distanță între 2,5*

și 5 cm deasupra nasturelui de sus al tunicii. Se uită la insigna de unitate și la însemnele de grad și spuse:

— Trebuie să fii Caroline Crawford. Felicitări!

— Ai auzit de mine?

— Face parte din îndatoririle mele de serviciu. Așa cum nu e de datoria ta să știi cine sunt eu.

— Nu e de datoria mea, dar mă interesează. Îmi place să-i urmăresc pe jucătorii-cheie.

— Nu sunt un jucător-cheie.

— Domnule colonel, cu tot respectul, vorbești prostii.

— Interes academic sau legat de carieră?

Ea schiță un zâmbet, ridică timid din umeri, dar nu-i răspunse.

— Ambele, așa-i? spuse el.

— Nu văd de ce n-ar putea fi, spuse ea.

— Cât de sus ai de gând să ajungi?

— La trei stele, spuse ea. În biroul Statului Major Comun, poate. Mai sus de-atât, ar fi în voia sorții.

— Ei bine, mult succes în toate, spuse Joe Reacher și scoase din buzunarul tunicii un pistol semiautomat Beretta M9, din dotarea standard a armatei, cu care o împușcă pe Caroline Crawford, de două ori în piept și o dată în cap.

În aceeași săptămână, tot o detașare în interes de serviciu a primit și maiorul de poliție militară David Noble. Plecat de la postul lui actual de comandă, omul se îndrepta spre Fort Benning, Georgia, de unde avea să coordoneze investigațiile criminale din toate districtele militare ale regiunii de sud-est. O reorganizare nou-nouță. „Copilul” cuiva. Puține șanse să dureze, dar deocamdată era o muncă importantă. Numai că Noble n-a mai ajuns să o execute. Pe drum, a fost implicat într-un accident rutier. În Carolina de Sud, statul învecinat. Aproape că ajunsese. Accidentul n-a fost fatal, dar Noble a ajuns la spitalul Walter Reed. Suferise un colaps pulmonar. Nu putea să respire bine. Așa că s-a decis găsirea unui înlocuitor care să fie scutit de îndatoririle curente și trimis în grabă la Benning. Exact așa cum se întâmpla mereu în armată. O situație într-un totul normală. Un post

important, al doilea om dintre cei mai buni, o întârziere de o săptămână. Unii spuneau că partea bună a lucrurilor era că omul ăsta nou învăța repede și era obișnuit cu munca. Poate reușea să recupereze întârzierea. Dacă începea să lucreze imediat.

Așadar, în același moment în care Joe Reacher spunea: „Nu sunt un jucător-cheie“, fratele lui mai mic, Jack Reacher, intra într-un birou nou aflat la peste 160 kilometri distanță, după care ieșea din nou, căutând cafea, aproape gata să înceapă coordonarea investigațiilor militare în toate districtele militare din regiunea sud-estică.

Automobilul Porsche a fost găsit a doua zi de dimineață, de patru soldați care se deplasau cu un Humvee, încercând să găsească o scurtătură spre Fort Smith, după un exercițiu de noapte care se desfășurase prost la toate capitolele legate de orientare. Recunoscuse mașina de la distanță. Era deja celebră în bază. Noua tipă de la Planuri de Război. Frumoasă, deșteaptă și bogată. Nimic din toate astea nu era greșit. Absolut nimic. Poate că făcuse o pană. Poate că avea nevoie de ajutor.

Pe când se apropiau, au crezut că mașina era goală.

Pe urmă au văzut că nu era.

Apropiindu-se cu viteză mică, s-au uitat în jos de pe scaunele lor înalte și au văzut că în Porsche se afla o femeie îmbrăcată în uniformă de ceremonie, căzută pe spate de-a latul scaunelor. Fusese împușcată de două ori în piept și o dată în cap.

Parcară în apropiere și raportară prin stația radio. Apoi rămaseră pe loc. Scena unei crime nu era problema lor. În mai puțin de patruzeci de minute, un echipaj al poliției militare ajunse acolo. De la Fort Smith. Însoțiți de doi avocați JAG¹. Și ei de la Fort Smith. După ce aruncară o privire, se retraseră cu toții. Era o problemă de jurisdicție. Drumul aparținea districtului. Prin urmare, i-au informat pe cei de la poliția districtuală. Nu aveau de ales. Aceștia urmau să vină pentru discuții.

La Fort Benning s-a auzit aproape imediat de această poveste. O reorganizare nou-nouță. Prea nouă ca să fie compromisă. Reacher stătuse până seara târziu ca să studieze manualul noii unități și să cerceteze cazurile în curs de soluționare, să citească dosarele și să discute cu oamenii. Apoi, după câteva ore de somn, se trezi cu un plan în minte. Se gândi că are multe de făcut. Locul era inundat de hârtii. Iar subofițerii fuseseră aleși prost. Experiența îi spunea că unitățile puteau să funcționeze bine sau rău în funcție de calitatea sergenților din componența lor. El își dorea niște birocrați experți, dar nu voia ca aceștia să fie îndrăgostiți de birocratie. Era o diferență. Voia oameni care să-și trateze sarcinile ca pe niște dușmani, adică să le execute repede, eficient și fără milă. Sau chiar punitiv. *Nu-mi vor mai trimite formularul ăla din nou.* Noua unitate nu avea asemenea oameni. Toți erau prea comozi. Puțin cam molâi. Așa cum era tipul care-i aduse hârtia de telex ruptă din aparat la prima oră a dimineții. Un tip moale, comod. Greu de exprimat în cuvinte, dar nu avea spiritul pe care-l dorea Reacher. Nu avea zvâc. Nu părea periculos.

În telex scria: *Un, repet, un (1) militar activ găsit împușcat mortal la 16 km nord de Fort Smith. Circumstanțe necunoscute.*

Reacher își imaginează o încăierare într-un bar, un soldat sau poate un specialist, într-un soi de altercație cu un localnic. Poate că un Harley fusese răsturnat în parcare sau se răsturnase o sticlă de bere. Barurile din apropierea bazelor militare erau mereu pline cu civili localnici cu mintea înfierbântată, cu pistoale în buzunar și lucruri de demonstrat.

— Să-mi aduci la cunoștință detaliile pe măsură ce apar, spuse el.

Sergentul cel moale se angajă să procedeze astfel și plecă.

Reacher luă telefonul și-l sună pe noul lui comandant. Printre altele, spuse:

— Am nevoie de un sergent mai bun aici. Am nevoie să mi-o trimiteți pe Frances Neagley. Preferabil, înainte de sfârșitul zilei.

Șeriful de district care a venit în pădure cunoștea valoarea probatorie a noroiului. Parcă foarte aproape și ocoli scena crimei pe la un metru de drum, oprindu-se de mai multe ori ca să se lase pe vine și să studieze urmele din pelicula de nămol negru care acoperea complet asfaltul negru, ca o pânză aspră, de o subțirime moleculară în centru și groasă de câteva degete pe margini. Erau o mulțime de semne, unele dintre ele bine definite, altele îmbibate de apă neagră și mai erau și cele pe care trecerea vehiculului militar cu cei patru soldați le șterseseră.

Șeriful ajunsese la grupul alcătuit din oamenii de la Fort Smith, se făcură prezentările, își strânseseră mâinile și apoi rămaseră tăcuți, poate vrând să ia temperatura juridică a situației, poate repetându-și în gând argumentele. Șeriful vorbi primul.

— Avea baza în Fort Smith?

— Da, răspunse un avocat JAG.

— Vreun indiciu că a fost un conflict albastru contra albastru?

Ceea ce însemna: *A fost o dispută profesională despre care nu e nevoie să știu? E o problemă de familie?*

— Nu, răspunse avocatul JAG.

— Atunci cazul e al meu, în principal. Până când aflu cu certitudine că asasinul n-a fost un civil. Trebuie să fiu atent în situații din astea. Poate să fie vreun descreierat care umblă prin pădure. Cum o chema?

— Crawford.

— Ce făcea la Fort Smith?

— Mă tem că nu pot să-ți spun.

— A fost atacată prin surprindere, spuse șeriful. Asta pot să vă spun. Urmele sunt clare. Cineva a simulat o defecțiune de vehicul. Ea s-a oprit ca să ajute. Individul avea picioare mari.

— Ce urmează? întrebă superiorul de la poliția militară.

— Situația îmi depășește gradul de competență, spuse șeriful. E literalmente în altă diviziune teritorială. Trebuie să transfer cazul la poliția statală. N-am de ales.

— Când?

— I-am sunat deja. O să ajungă aici curând. Pe urmă, ei vor decide dacă rămâne cazul lor sau îl dau mai departe la Biroul de Investigații din Georgia.

— Nu putem aștepta la nesfârșit.

— Păi, n-o să fie nevoie. Cam o jumătate de zi.

Apoi tipul a făcut cale-ntoarsă ocolind noroiul, se urcă în mașina lui și se puse singur pe așteptat.

* * *

Următorul telex sosi după o oră. Același sergent moale îl rupse din aparat și i-l aduse lui Reacher la birou. Scia: *Victima împușcată raportată anterior era LTC Caroline C. Crawford. MLS în VP staționat pe un drum forestier izolat.*

VP însemna vehicul personal. MLS însemna mort la sosire. LTC însemna locotenent-colonel. Toate acestea se cumulau într-o problemă. Foarte puțini dintre ofițerii superiori cunoscuți de Reacher se băteau pe viață și pe moarte prin baruri. Cu atât mai puțin ofițerii superiori pe care-i chema Caroline. Și, chiar dacă o făceau, nu sfârșeau în interiorul mașinilor personale pe drumuri de pădure izolate. Cum să facă una ca asta?

Deci nu fusese o încălțare într-un bar.

— Cine este tipa asta? întrebă el.

— Domnule, nu știu, spuse sergentul.

Nici că se putea un exemplu mai elocvent. Un subofițer decent s-ar fi oprit mai întâi să consulte un registru sau să dea un telefon și ar fi adus cu el măcar un rezumat de biografie și o copie a ordinelor curente. Frances Neagley ar fi avut toate aceste informații încă de-acum cinci minute. Plus o fotografie. Plus o buclă din părul de bebeluș al persoanei, dacă voiai așa ceva.

— Du-te și află cine este, spuse Reacher.

Disputa privind jurisdicția a durat mai mult decât s-au așteptat. Polițistul statal care a venit la fața locului a lăsat să-i scape că nu era sigur că pădurea era proprietate federală. Evident, suprafața ocupată de Fort Smith era. Poate că terenul neexploatat din jurul său era și el proprietate federală. Șeriful a spus că

districtul se ocupa de întreținerea drumului. Asta era sigur. Mașina era pe drum, iar victima era în mașină. Avocații JAG au spus că uciderea unui angajat federal era o crimă federală, iar un locotenent-colonel al U.S. Army era în mod cert un angajat federal. Și așa mai departe. Nori negri se adunau pe cer. Urma să plouă din nou. Ploaia avea să distrugă urmele din noroi. Așa că s-a ajuns la un compromis. Poliția statală avea să fie agenția principală, dar armata va fi ținută la curent și avea accesul garantat la anchetă. Acceptabil pentru oamenii în verde. Autopsia urma să fie efectuată prin grija autorităților de stat din Atlanta. Și asta era acceptabil, pentru că toată lumea știa deja ce avea să spună autopsia. *În general sănătoasă, exceptând faptul că a fost împușcată de două ori în piept și o dată în cap.* Cele trei părți au bătut palma, după care au demarat o activitate febrilă de fotografiere a locului crimei. Apoi a început să plouă cu găleata și, după ce au acoperit automobilul cu o prelată, au așteptat în mașini să vină ambulanța și mașina de tractare.

Reacher ridică privirea și-l văzu pe sergent stând în fața lui. Se apropiase tiptil. Ținea în mână o foaie de hârtie, pe care însă nu i-o dădu, preferând să vorbească:

— Domnule maior, permiteți să pun o întrebare?

Așa ceva nu era un lucru bun din partea unui sergent de unitate. Nu era ceea ce părea. Era un anunț cu totul diferit. Ca o iubită care spune: „Dragul meu, trebuie să vorbim“.

— S-auzim, spuse Reacher.

— Am auzit că nu vă place cum îmi fac munca și că m-ați detașat în altă parte.

— Incorect la ambele puncte.

— Serios?

— Plăcutul și ne-plăcutul țin de planul emoțiilor. Mă acuzi că aș avea sentimente, sergent?

— Nu, domnule.

— Îți evaluez munca la rece și rațional, potrivit unui sistem personalizat, conceput de mine. Mai exact, ești tu un om pe care l-aș chema în toiul nopții într-o situație de urgență?

— Nu știu, domnule, sunt?

— Nici pe departe.

— Deci voi fi detașat.

— Negativ.

— Domnule maior, nu vreau nici pe departe să vă contrazic, dar am aflat deja că sergentul Neagley a primit ordinul să se prezinte aici fără întârziere.

— Rețeaua de zvonistică a subofițerilor devine din ce în ce mai rapidă.

— Ea vine, eu plec. Cum altfel ar putea fi?

— De exemplu, ai putea să rămâi prin preajmă și să înveți câte ceva. Chiar așa o să facem. Neagley îmi va raporta mie, iar tu îi vei raporta lui Neagley. Când și când o să-ți dea sfaturi și încurajări care să te ajute să-ți îmbunătățești performanțele.

— Dar suntem egali în grad.

— Închipuie-ți că vine de pe o planetă cu gravitație dublă. Gradul ei valorează mai mult decât al tău.

— Cât o să stea aici?

— Atât cât va fi nevoie. Voi trebuie să gândiți în perspectivă. Reorganizarea asta o să aibă loc exact pe dos. N-o să fiți sus pe un deal ca să priviți în jos la ceea ce analizați. O să fiți pe fundul unei gropi, acoperiți de hârtii. Pentru că asta va fi unitatea menită să salveze pielea tuturor. Toată lumea din armată o să raporteze totul, așa că, indiferent ce iese prost, în final o să ni se arunce automat în cărcă, pentru că n-am dat curs problemei la momentul convenit. Motiv pentru care va trebui să-ți formezi o atitudine foarte agresivă față de lucrul cu hârțoagele. Dacă stai prea mult pe gânduri, o să te îngroape.

— Da, domnule.

— Prin urmare, va trebui totodată să ai încredere în intuiția ta. Trebuie să miroși problemele care contează. Nu e timp pentru studiu prelungit. Sergent, ești o persoană agresivă care are încredere în propria intuiție?

— Poate că nu îndeajuns, domnule.

— Ce scrie în foaia de hârtie pe care o ții în mână?

— E un fax, domnule. Un istoric al detașărilor colonelului Crawford.

— Ai citit-o în timp ce veneai încoace?

— Da, domnule.

— Și?

— Acum lucra la Planuri de Război. Ținea legătura cu școala de operațiuni speciale de la Fort Smith.

— Și ce ne spune asta?

— Nu știu cum să mă exprim.

— Cu cuvintele tale, sergent.

— E un cap ȕguiat.

— Cel mai ȕguiat dintre toate. Planuri de Război e un departament special. Capetele ȕguiate obișnuite nici n-apucă să intre pe ușă. Vorbim aici despre ceva ascuțit ca acul. Omorâtă prin împușcare. Ar trebui să fim îngrijați?

— Cred că ar trebui, domnule.

— Ah, intuiția, spuse Reacher. Ce lucru minunat!

— Ceva pași practici?

— Începi să faci pe polițistul cel rău cu tipii de la Smith. Spune-le că avem nevoie de mai multe informații și cât mai repede. De fapt, spune-le că avem nevoie de copii xerox după toate documentele. Un dosar complet, conform protocolului.

— Cred că ăsta-i unul dintre aspectele lăsate în suspensie.

— Du-i cu preșul până-ți iese pasiența, sergent. Obișnuiește-i cu ideea.

— Da, domnule.

— Și închide ușa la plecare.

Ceea ce sergentul și făcu. Reacher formă un număr pe telefon. De la Pentagon. Un număr pe un birou aflat la intrarea într-un cabinet cu fereastră. La care răspundea, inevitabil, un sergent.

— E acolo? zise Reacher. Fratele lui la telefon.

— O secundă, domnule maior.

Se auzi un strigăt, înăbușit de palma pusă peste receptor. „Joe, fratele tău e pe linia doi.” Apoi, un declic și vocea lui Joe, care îl întrebă:

— Ești tot în America Centrală?

— Nu, zise Reacher. M-au scos de-acolo și m-au trimis la Benning. Un alt ins a fost implicat într-un accident de mașină. Așa că sunt într-o mare criză de timp.

— Ce se-ntâmplă la Benning?

— E ceva nou. Vin o mulțime de rapoarte aici. De viteza de triere depinde succesul sau eșecul. De-aia te-am și sunat. Am nevoie de informații despre cineva de la Planuri de Război. Ar dura o zi întreagă dacă aș apela la altcineva.

— Ce se-ntâmplă la Planuri de Război?

— A murit cineva de-acolo.

— Ce faci tu, exact, la Benning?

— Am misiunea de a superviza toate investigațiile criminale din districtele militare sud-estice. Este o mare probabilitate să se umple un fișet gigantic cu documente.

— Cine ar fi trebuit să preia comanda?

— Un tip pe nume David Noble. Nu-l cunosc. O fi adormit la volan. Era prea nerăbdător să ajungă aici.

— Și așa te-au numit pe tine.

— Asta mi-a fost norocul.

— Cine ziceai c-a murit, de la Planuri de Război?

— Caroline Crawford.

— Deci o să investighezi asta.

— Cred că, până la urmă, cineva trebuie s-o facă.

— Cum a murit?

— Împușcată pe un drum lăturalnic.

— De cine?

— Nu știm.

— Era o stea în ascensiune, spuse Joe. Urma să ajungă sus de tot. General-locotenent, cel puțin. La Statul Major Comun, probabil.

— Făcând ce, mai exact?

— Pentru Războiul Rece există trei vectori posibili. Poate să se-ncingă, poate să rămână în starea de-acum sau Uniunea Sovietică se prăbușește sub propria greutate. În mod evident, un planificator atent se uită la a treia variantă și întreabă: „OK, ce urmează?” Și răspunsul este: războaie mici. Împotriva unor țări incomode de mâna a doua, majoritatea din Orientul Mijlociu. Caroline Crawford a lucrat în Irak. A început din vreme și era angrenată într-un joc pe termen lung. A riscat mult. Dar răsplata era uriașă. Ar fi deținut doctrina Orientului Mijlociu. Pentru un planificator, e tot ce-și poate dori.

— Presupun că toate astea s-au întâmplat în spatele ușilor închise. Bănuiesc că nu trebuie să caut niște asasini irakieni.

— În mod normal, irakienii n-ar fi trebuit să știe cine era tipa. Așa cum spui și tu, totul s-a întâmplat în spatele ușilor închise și au fost multe uși, foarte bine închise, iar ea era prea tânără ca să atragă atenția.

— Există și alți inamici externi?

— Externi față de ce?

— Față de Statele Unite. Fie militari, fie din rândul populației obișnuite.

— Nu-mi vine în minte niciunul.

— În regulă, spuse Reacher. Mulțumesc. Tu, ești bine, sănătos?

— Ce ai de gând să faci?

— În ce privință?

— A lui Crawford.

— Nimic, probabil. Sunt sigur că e o problemă de jurisdicție. Poliția statală o să revendice cazul. Cred că au deschis o morgă nouă în Atlanta, de care sunt tare mândri. E ca un teatru recent inaugurat, la care se joacă piesele cele mai bune.

— Da, sunt bine, sănătos. Ai timp să dai o fugă să luăm cina împreună?

— Sunt o mie șase sute de kilometri până acolo.

— Nu, sunt doar o mie o sută cincisprezece kilometri. Nu-i așa departe.

— Poate ajung în weekend.

— Ține-mă la curent în privința lui Crawford. Dacă apare ceva ciudat. Mă privește și pe mine.

— Așa am să fac, spuse Reacher și închise telefonul.

Sergentul bătu la ușă și intră cu un raport pe fax și un teanc de fotografii nu foarte voluminos. Le puse frumos pe birou și spuse:

— Astea toate sunt de la ofițerul executiv al poliției militare de la Smith. E tot ce-au găsit până acum. Ce știu ei știu și noi.

— L-ai citit în timp ce veneai încoace?

— Da, domnule.

— Și?

— Sunt urme de pneuri și de pași. Probabil că un al doilea vehicul a fost folosit ca barieră. Făptașul pare a

fi un bărbat înalt, care merge cu pași mari și are laba piciorului mare. De remarcat este și faptul că avocații JAG l-au însoțit pe polițiștii militari la locul faptei. Și au fost trei răni prin împușcare. Două în piept și una în cap.

— Te-ai descurcat bine, sergent.

— Mulțumesc, spuse tipul și ieși, iar după un minut Frances Neagley intră în birou.

Neagley avea statura unui boxer de la categoria muscă, pe care l-ar fi bătut cu ușurință, în afară de cazul în care arbitrul ar fi fost cu ochii pe ei. Era îmbrăcată în uniformă de camuflaj, proaspăt spălată și călcată. Avea părul negru tuns scurt și tenul foarte bronzat. Petrecuse iarna în străinătate. Asta era limpede.

— Am auzit de moartea capului țugulat, spuse ea.

Reacher zâmbi. *Rețeaua de zvonistică a subofițerilor.*

— Ce mai faci? spuse el.

— Cu capsă pusă. Mi-ai stricat o săptămână ușoară la Fort Bragg. Practic, era o vacanță.

— Ce făceai acolo?

— Securitate pentru comandamentul forțelor speciale. Nu prea au nevoie de așa ceva. Asta nuseamnă că nu-mi pare bine că te văd.

— Ce știi despre Fort Smith?

— E versiunea lor de capete țuguiate. Teoria și practica războaielor neconvenționale. Ei numesc asta școală.

— De ce ar avea avocați JAG detașați permanent la bază?

— Pentru teorie, bănuiesc. Regulile de angajament și așa mai departe. Îmi închipui că împing lucrurile peste limitele admise.

— Fratele meu zice că ofițerul care a murit lucra la o doctrină cu totul nouă pentru Orientul Mijlociu. Își dorea să dețină Planul B. Dacă nu se ajunge la un război mare, o să avem parte de mai multe războaie mici. Începând cu Irak, poate. Tipa își încerca norocul. Și cred că și forțele speciale și-l încercau alături de ea. Nu prea își au locul într-un război mare.

Sunt utile doar în confruntări de proporții reduse. La Bragg s-a vorbit ceva despre asta?

Neagley clătină din cap.

— Genul ăsta de lucruri trebuie să pornească de la Smith. E ca spionajul. Trebuie să te infiltrezi în inimile intelectualilor. Sau ca într-o campanie politică. Trebuie să câștigi votanți. Ai nevoie de susținere serioasă.

— Deci, dacă ea câștigă, cine are de pierdut?

— Nimeni. N-ar deturna resurse de la marele război. Ar fi vorba de cheltuieli suplimentare. Președintele e republican.

— Deci era o femeie fără inamici.

— Era bogată, spuse Neagley. Știai asta?

— Nu, spuse Reacher.

— Lumea zice că banii proveneau din familie. Și-a cumpărat o mașină sport ca să-și sărbătorească avansarea.

— Ce fel de mașină?

— Nemțească.

— Un Volkswagen?

— Nu cred.

Reacher frunzărește raportul primit prin fax.

— Un Porsche, spuse el. Asta e mașina proprietate personală în care a fost găsită.

Reacher scană restul raportului. Cuvinte, hărți, diagrame. Și fotografii. Noroi, urme, răni. Îi dădu documentele lui Neagley, care le scană și ea, în același fel — cuvinte, hărți, diagrame, noroi, urme și răni.

— Două în piept și una în cap, spuse ea. Asta e o execuție.

— Femeia fără inamici, spuse Reacher, încuviințând din cap. Doar că nu era chiar așa. Pentru că nu se poate să fi fost ceva aleatoriu. N-a fost un jaf. N-a ucis-o vreun tânăr pierde-vară. Până și un țărănoi ar fi luat mașina. S-ar fi plimbat cu ea toată noaptea și i-ar fi dat foc dimineța.

— Două gloanțe în piept și unul în cap este o practică militară standard. În anumite circumstanțe și în anumite unități. Poți să cauți, să te lămurești.

— Este exclusiv militară?

— Probabil că nu.

— Iar în Georgia sunt o mulțime de veterani. N-ar trebui să restrângem prea mult aria de investigație. Nici să ne punem ochelarii de cal.

Ajungând la ultima pagină a raportului, Neagley spuse:

— Am putea foarte bine să ne legăm la ochi de-a binelea. Nu e cazul nostru. L-a preluat deja poliția statală.

— Câți oameni bogați sunt în armată?

— Foarte puțini.

— Dintre ei, câți sunt și suficient de deștepți ca să urce rapid treptele dificile ale ierarhiei?

— Foarte puțini.

— Deci asta ți se pare o chestie aleatorie?

— Nu, dacă ținem cont de stilul execuției.

— Deci a fost o țintă specifică, atrasă într-o ambuscadă în mod deliberat.

— Se văd urmele de pneuri în noroi. Individul a parcat de-a curmezișul drumului. A mișcat mașina înainte și înapoi ca să arate bine. După care a coborât ca să aștepte. Picioare mari. Așa putem restrânge aria de investigare. Omul ăsta poartă bocanci de mărimea 49.

Reacher luă documentele de la Neagley. Întoarse foile până ajunse la hărți. Nu erau din cele pe care le puteai cumpăra de la benzinărie. Erau hărți guvernamentale detaliate, cu păduri, cursuri de apă, drumuri și poteci de toate felurile și scopurile, toate xeroxate și asamblate pe pagini care se suprapuneau ușor.

— Dar drumul ăla nu prea duce nicăieri, remarcă el. Poate că e doar o ieșire în caz de incendiu. Nu e niciun motiv logic să te afli pe drumul ăla. Ca să ajungi acolo, trebuie să faci un ocol și apoi să te întorci tot pe drumul ăla. Oriunde te-ai îndrepta. Prin urmare, nu aveai cum să prezici în mod logic că ea va merge pe acel drum. Șansele ar fi devenit și mai mici după prima răscruce mare. Putea să o ia pe oricare alt drum. În cel mai bun caz, șansele erau de zece la una. Și cine pune la cale o ambuscadă când probabilitatea e atât de mică? Deci trebuie să fi fost ceva aleatoriu.

— Atunci, lasă-i pe cei de la poliția statală să se ocupe de asta. O să meargă pe firul mărimii încălțăminte. Individul ăsta trebuie să fie jucător de baschet. De exemplu, tu cât porți?

— Patru's'patru.

— E mult sau puțin?

— Nu știu.

— Ne trebuie un eșantion mai numeros. Cât poartă Joe, de exemplu?

Reacher nu răspunse.

— Ce e? zise Neagley.

— Scuze, mă gândeam.

— La ce?

— La Joe și la ce încălțăminte poartă. Cam la fel ca mine, cred. Poate un patru's'cinci.

— Și e cu aproape trei centimetri mai înalt, din câte-mi amintesc, și arată mai bine, așa că, dacă aproximăm putem spune că 46 ar fi o mărime potrivită pentru bărbați de înălțimea voastră și poate că am putea forța limita până pe la 48, ca să includem ceva variații genetice. Prin urmare, un ins care poartă 49 nu poate fi mai scund decât voi și probabil că e mai înalt, ceea ce îl face să fie un fel de om-maimuță care trăiește în pădure. Ar fi ușor de găsit. Suspecții ar fi eliminați cu ușurință. Poliția statală o să se descurce.

— Noi trebuie să controlăm. Avocații JAG ne-au obținut accesul.

— Cred că am primit deja toată documentația de la Fort Smith.

— Părerea mea e că trebuie să fim proactivi.

— În ce sens?

— În orice sens dă rezultate. Putea să fie ceva aleatoriu, dar în același timp nu se putea. Avem aici o întreagă gamă de supoziții și cel puțin una dintre ele nu poate fi adevărată. Va trebui s-o găsim, mai devreme sau mai târziu. Pentru că poliția statală va întreba. Tot mai devreme sau mai târziu. Asta e cât se poate de sigur.

— Bine. O să facem ce-o să putem. În plus, o să se facă autopsia.

Două ore mai târziu, rezultatele autopsiei au confirmat așteptările tuturor. Victima fusese o persoană sănătoasă. Fatal fusese primul glonț, probabil, cel tras în piept. Nici patologul, nici criminalul nu aveau cum să fie siguri, ceea ce a motivat celelalte două focuri. Triunghiul vertical. Piept, piept, cap. Misiune îndeplinită.

Toate trei gloanțele au fost găsite în habitacul. Deși serios deformate, erau aproape sigur gloanțe Parabellum de 9 milimetri. Rana de intrare din frunte avea fix diametrul de 9 milimetri. Unghiul era plauzibil pentru un bărbat înalt care trage de sus într-o mașină staționată. Ceea ce se potrivea cu fotografiile anterioare. Picioarele mari se apropiaseră de mașină, apoi se foiseră puțin, probabil în timpul unei scurte conversații, după care se retrăseseră pentru momentul adevărului. Reculul unui glonț de 9 milimetri nu era așa de puternic, dar întotdeauna era bine să-ți proptești ferm picioarele. Distanța fusese cam de doi metri și jumătate, după aprecierea lui Reacher. Ideală. Piept, piept, cap. Greu de ratat de la o astfel de distanță. Nimic din alamă nu apărea în fotografii. Individul își culesese carcassele goale. Și apoi plecase cu vehiculul-momeală.

Un lucrător experimentat.

O execuție.

— Bârfa legată de carieră pare normală pentru un cap țuguiat. Tipa a fost un superstar la West Point. Cu pregătire fizică acceptabilă, dar în principal o tocilară. Prin urmare, a fost dintotdeauna destinată muncii de birou. Accelerație lină pe tot parcursul. A înflorit realmente la Planuri de Război. Cumva, postul îi venea ca o mănășă. A devenit propria persoană. S-a relaxat un pic. Ba chiar a început să cheltuiască o parte din banii personali. Poate că înainte îi fusese jenă. Atunci și-a făcut primele uniforme elegante.

— Știm ceva despre bani? Întrebă Reacher. Adică de unde au provenit inițial?

— Crezi că motivul crimei a fost unul financiar?

— Cine poate ști, când e vorba despre oameni bogați? Sunt diferiți față de mine și de tine.

— Trebuie să facem o vizită familiei. Evident, e dificil azi, cu ea moartă și așa mai departe. Sunt protocoale la mijloc și proceduri de urmat. Probabil c-o să ajungem să vorbim cu avocatul familiei. Dar e bine și-așa. Lucrurile astea pot fi complicate. O să avem nevoie de el oricum.

— Ceva util de la poliția statală?

— Caută un tip înalt, cu număr mare la picior. Nu neapărat cineva din serviciul militar activ. Sunt oameni deschiși la minte. Își dau seama că au o mulțime de veterani în regiune. Plus o mulțime de tineri care au văzut la televizor toate stilurile de execuție din istorie. Și care au pistoale. Și mașini.

— Motivul?

— Ei spun c-ar fi vorba de jaf. Au aruncat un năvod și așteaptă să vadă ce apare. Ca o partidă de pescuit într-o după-amiază care îmbie la lene.

— Pe un drum care nu duce nicăieri?

— Cică oamenii o mai iau uneori pe drumul ăla. E evident că și ea a luat-o pe-acolo în ziua aia.

— O probabilitate mică.

— Dar un loc liniștit și nederanjat.

— N-au furat nimic.

— S-au panicat și au fugit.

— Țștia de la poliția statală chiar cred poveștile astea?

— Nu. E un demers ipotetic politicos. Se dau peste cap să fie corecți, pentru că-i au în coaste pe avocații JAG. Dar am auzit că, în adâncul lor, sunt convinși că e vorba de un soldat. Bănuiesc că e o poveste romantică la mijloc, pentru că nu li s-a spus exact cât de ȗguiată era ȗeasta ei.

— Poate fi ceva romantic?

— Nu există dovezi că ar fi avut vreun iubit. Sau vreo iubită.

— Femeia fără inamici. Ea câștigă, nimeni nu pierde. Cheltuieli suplimentare. Totul e bine. Doar că nu e. Unul dintre aspectele alea e greșit. Dar care dintre ele?

— Ai spus că a fost ceva aleatoriu, Reacher. Un drum care nu duce nicăieri. Tocmai mi-ai spus asta.

— Ce vehicul a fost folosit drept momeală? Se știe?

— Urmele trimit la pneuri Firestone obișnuite. Le găsești la un milion de mașini făcute în țară. Autoturisme și camionete de mărime medie. Și, ca să te scutesc de întrebare, da, armata le folosește la greu. Am verificat și chiar la mașina cu care am venit am astfel de cauciucuri.

— Ai venit cu mașina de la Bragg?

— Nu-i așa departe. Oamenilor normali le place să sofeze mai mult decât îți place ție.

— O să ne ceară o listă cu numerele de încălțăminte purtate de cei de la Fort Smith. Asta urmează?

— La Smith sunt numai trupe de forțe speciale. Militarii de-aici sunt mai mărunți decât media normală. Pariez că toți poartă 42.

— Nu asta-i ideea. Nu putem să le dăm astfel de informații, fără acordul avocaților. Discuțiile o să dureze luni în șir. Povestea asta o să se transforme într-un coșmar.

Treizeci de minute mai târziu sosi pe fax raportul de expertiză medico-legală detaliat, după care telexul se trezi la viață cu un raport nou de la Fort Smith. Patologul din Atlanta cântărise, măsurase, împunsese, sondase și radiografiase cadavrul. Crawford fusese o femeie suplă, dar cu musculatură fermă. Toate organele ei erau în stare perfectă. Fracturile suferite în copilărie la clavicula și antebrațul drept se vindecaseră de mult. De curând, își cosmetizase dantura. Inima și plămânii, ca de adolescentă. Absolut nimic nu era în neregulă cu ea, cu excepția gloanțelor.

Telexul primit de la Smith arăta ceva inițiativă. Polițiștii militari de acolo reconstituiseră programul detaliat al lui Crawford în prima săptămână petrecută la post. Șapte zile complete. Multe discuții. Multe ședințe. Pe teme diferite și cu participanți diferiți. Nu doar ofițeri. Vorbise și cu subofițerii, și cu soldații. Mâncase la popotă două seri și ieșise din unitate în celelalte cinci. Ascultase de recomandările stewarzilor de la popotă. Semn de inteligență din partea ei. Aceștia erau în posturile lor de multă vreme și cunoșteau bine cârciumile din partea locului. Iar acestea erau, în majoritate, la cel puțin o oră de mers

cu mașina pe drumurile din pădure. Reacher verifică hărțile și îi urmărește toate traseele. Barbecue, baruri, un restaurant de familie și chiar un cinematograful. În niciunul dintre aceste locuri nu se putea ajunge în linie dreaptă, ci doar pe trasee ocolitoare. Drumurile fuseseră făcute în scopuri de exploatare forestieră, nu pentru ușurința deplasării. Se speculase că mașina Porsche, cu garda ei joasă, nu s-ar descurca pe acele căi de acces. Dar Crawford nu raportase nicio problemă. Plecase și se întorsese în siguranță, de cinci ori. Un ofițer de stat major tânăr, care ieșise din mentalitatea tipică pentru Washington, D.C., ca să profite la maximum de viață. Nu era prima dată când Reacher vedea asemenea lucruri.

Neagley intră în birou și spuse:

— Cei de la protocol nu-i găsesc pe părinți. Cred că e posibil ca tatăl ei să fi murit. Dar nu sunt siguri. Și nu au numărul de telefon al mamei. Și nici adresa. Mai caută.

Apoi sergentul cel moale intră și el cu un telex în mână.

Poliția statului Georgia făcuse o arestare.

Nu era nici soldat, nici veteran militar.

Reacher sună direct la Fort Smith ca să ceară detalii. Suspectul era un bărbat de culoare care trăia singur într-o cabană pe malul noroios al lacului, la circa 65 de kilometri spre nord și spre vest de unitate. Avea doi metri înălțime și purta 49 la pantofi. Conducea o camionetă Ford Ranger cu anvelope Firestone și deținea și un pistol de calibrul 9 mm.

A negat totul.

Reacher se uită la sergentul cel moale care stătea în fața lui și spuse:

— Preiei comanda, sergent. Eu și sergentul Neagley plecăm la Smith.

Neagley se așează la volanul mașinii cu care venise de la Bragg. Era un Chevrolet verde cu anvelope Firestone. Drumul până acolo măsura mai mult sau mai puțin de 175 de kilometri, trecând pe la est de Benning. Peisajul era în cea mai mare parte

împădurit. Frunzele verzi străluceau în lumina soarelui. Reacher spuse:

— Vom numi asta teoria aruncării năvodului. Ca o partidă de pescuit într-o după-amiază care îmbie la lene. Când și când, individul coboară de la lac și se postează pe un drum lăturalnic, ca să prindă ceva. Ca Robin Hood. Sau asemenea căpcăunului ascuns sub pod. Când e lună plină. Sau când i se face foame. Sau ceva de genul ăsta. Ca într-un basm pentru copii.

— Sau poate coboară zilnic. Dar prinde ceva doar din când în când. Oricare dintre variante e posibilă. Astea sunt pădurile din Georgia. E la fel ca furtul de mașini în LA. Sau să fii jefuit în New York City. Rutină. Poate că asta e versiunea locală, adaptată la mediu.

— Atunci de ce hoțul de mașini nu a luat mașina? De ce a executat-o în schimb cu atâta sânge-rece?

— Nu știu.

— De ce a oprit ea, în primul rând?

— Pentru că el îi blocase drumul.

— Nu trebuia să se apropie și să vorbească cu individul. Chiar dacă lucra la Planuri de Război, nu înseamnă că era și idioată. A absolvit West Point. Era femeie și era singură în mașină. Ar fi trebuit să rămână la o sută de metri și să evalueze situația.

— Poate că așa a făcut.

— Da sau nu.

— Da. A făcut-o. Era femeie și era singură.

— Înseamnă că putem trage concluzia că individul nu reprezenta un pericol. S-a apropiat de el, cu geamul mașinii coborât. Ar fi făcut asta dacă ar fi fost vorba de un străin de doi metri pe care nu-l văzuse niciodată până atunci? Cu o rablă de camionetă? Sunt sigur că a văzut toate filmele. Cu drujbe și muzică interpretată la banjo.

— Bun, deci s-a simțit în siguranță cu individul. Poate că-l cunoștea. Sau credea că-l cunoaște. Ori știa din ce categorie face parte.

— Întocmai, spuse Reacher. Înseamnă că era militar activ. Posibil, îmbrăcat în uniformă. Poate că și vehiculul era militar. Având un grad nu cu mult mai mic decât al ei. Ori poate egal sau chiar mai mare. Astfel ca tipa să se simtă în largul ei. Asta a fost o

operațiune foarte complicată. Și vreau să-l prind pe tipul care a comis-o. Altfel, ce rost ar avea? Și am constatat mereu că, pentru a prinde pe cine trebuie, e foarte important să nu prinzi pe cine nu trebuie.

— Polițiștii o să spună că individul are cauciucurile potrivite.

— La fel ca un milion de alți oameni.

— Că are gloanțele potrivite.

— La fel ca un milion de alți oameni.

— Și că are picioarele potrivite.

Neagley citise o mulțime de studii legate de primele impresii, acele nemiloase fracțiuni de secundă subliminale în care un om îl judecă pe altul cu privire la un milion de lucruri diferite, dintr-odată, ca un computer, toate impresiile ducând la un răspuns instantaneu și inevitabil de tip „da sau nu”: să rămân sau să plec? Din păcate, suspectul reținut de poliția statală obținut un rezultat foarte scăzut la acest test. Neagley știa că propriul ei simț de evaluare a pericolului era, probabil, cam cu un ordin de mărime mai solid decât al lui Crawford, dar chiar și așa ar fi păstrat distanța și s-ar fi apropiat cu precauție și numai după ce ar fi blocat portierele și și-ar fi pregătit pistolul.

Îl văzură pe individ într-o celulă de detenție la postul poliției districtuale, care se afla la zece minute de Smith. Suferea de un fel de tulburare de creștere. Glanda pituitară, probabil. Un dezechilibru hormonal. Ar fi trebuit să fie de înălțime medie, dar oasele lungi ale brațelor și picioarelor crescuseră mult mai mult decât ar fi intenționat natura, iar palmele și labele picioarelor erau la fel de mari. Avea fața foarte lungă, cu o bărbie ce părea dăltuită și o frunte îngustă și boltită.

— A cerut un avocat? întrebă Reacher.

— A refuzat, spuse șeriful districtului. E de părere că oamenii nevinovați nu au nevoie de avocați.

— Asta înseamnă că o să pledeze pentru nebunie.

— Nu, cred că e convins de asta.

— Atunci poate că-i adevărat. Uneori, este.

— Are picioarele, pistolul și cauciucurile. O combinație rară.

— Un ins cu mâini atât de mari ar prefera puștile.

— Ne-a spus că are un pistol de 9 mm.

— Așa o fi. Dar îl folosește?

— Crezi c-ar trebui să-l întreb? Ce altceva o să spună?

— Ai comparat urmele de încălțăminte?

— A plouat din nou aproape imediat după aceea. N-avem decât fotografiile. Nu avem mulaje. Oricum, n-am fi putut să le obținem. Noroiul nu e cum trebuie. E mai mult un fel de turbă lichidă. Prea buretoasă. Îmi cer scuze din partea statului Georgia pentru proasta calitate a noroiului. Nu e așa cum te aștepti, știu. Dar, buretos sau nu, am măsurat urmele cu rigla. Erau de mărimea 49. La fel ca ghetele pe care le purta când l-au adus.

— Deci nu poți să compari nici urmele de pneuri. Nu cu exactitate. Ca să vezi ciupiturile sau uzura.

— Fotografiile sunt clare în privința mărcii.

— A spus unde se afla în momentul crimei?

— Acasă, singur. Niciun martor.

— Deci cazul e încheiat?

— Poliția statală și-a exprimat o considerabilă satisfacție cu privire la rezultate. Dar niciun caz nu e clasat până când nu decid jurații.

— Se fac căutări în continuare?

— Nu cu același avânt. Care-i problema ta, domnule maior?

— Omul ăsta trăiește singur într-o cabană. Știi de ce? Pentru că oamenii se sperie când îl văd. E respingător. Asta-l tot ce-a auzit, încă din copilărie. Anomaliile astea legate de creștere se manifestă din vreme. Iar când a trebuit să-și câștige cumva existența, de ce ar fi ales rolul unui escroc cu vorba dulce, care-i ademenește pe șoferii aflați în trecere, creându-le un sentiment de siguranță? De ce s-ar aștepta să-i reușească manevra asta, ținând cont de felul cum s-au uitat oamenii la el toată viața lui? Da, e urât, dar cred că e nevinovat. De fapt, cred că e nevinovat pentru că-i urât.

— Sunt o mulțime de oameni care arată ciudat. Asta nu-l oprește să muncească.

— Se întâmplă des chestii din astea pe-aici? Să jefuiești oamenii pretinzând că ți s-a stricat mașina?

— N-am mai auzit de-așa ceva.

— Deci omul ăsta a și inventat metoda?

— Are picioarele, pistolul și cauciucurile, spuse șeriful. O combinație rară.

Reacher primi camera lui Caroline Crawford din clădirea de la Fort Smith destinată ofițerilor aflați în vizită. Polițiștii militari luaseră toate obiectele personale ale decedatei, ca parte a investigației, iar stewarzii făcuseră curățenie în cameră. Unele suprafețe erau încă umede. Neagley era în cazarma subofițerilor. Se întâlniră la prima oră a dimineții la popota ei, pentru cafea și micul-dejun, după care se duseră la biroul poliției militare ca să studieze hărțile. Comandantul local era un căpitan pe nume Ellsbury. Era un individ bine pus la punct, care-și ținea din scurt echipa, lucru de care era mândru, și pe bună dreptate. Le aduse toate hărțile existente, inclusiv pe cele guvernamentale pe care le văzuseră deja, plus niște hărți topografice la scară mare, legate într-un atlas, ba chiar și o reprezentare a părții sudice a statului făcută de asociația americană a automobiliștilor.

Reacher începu de la capătul îndepărtat al unei călătorii potențial aleatorii, de la ceea ce harta guvernamentală preciza că ar fi un bar, iar hărțile topografice mult mai vechi îl denumeau Negro Night Club. Era cam la cincizeci de kilometri distanță. O oră de mers cu mașina, probabil, date fiind condițiile predominante. Nu se putea ajunge acolo în linie dreaptă. Un posibil client al localului care ar fi plecat de la Fort Smith ar fi trebuit să părăsească șoseaua districtuală la prima răscruce și apoi să o ia prin pădure pe oricare dintre cele zece drumuri potențiale, toate pline de curbe și ocoluri, niciunul dintre ele nefiind evident mai bun decât celelalte. Drumul folosit de Crawford nu avea nimic care să-l recomande din punctul de vedere al eficienței. Se

poate chiar să fi adăugat o distanță inutilă. Cam doi, trei kilometri.

— De ce să se fi postat acolo individul cu picioare mari? Întrebă Reacher. Puteau să treacă zile până vedea o mașină trecând. Și, în nouă cazuri din zece, ceea ce ar fi văzut ar fi fost soldați. De aici. Ce fel de plan de afaceri e ăsta? A hotărât să-și câștige existența jefuind militari din Delta Force și Army Rangers? Nu pare să fie o alegere prea fericită.

— De ce s-ar fi postat oricine acolo? zise Ellsbury. Dar știm că cineva a făcut-o.

— Tu crezi că tipul pe care l-au prins e făptașul? Două gloanțe în piept și unul în cap? Tehnica asta se învață. Centrul de masă, ușor spre stânga, centrul de masă din nou, ușor în sus și un glonț în cap pentru eventualitatea în care rănila din piept n-ar fi de ajuns. S-a acționat cu relativă precizie. A fost o persoană antrenată.

— Cei de aici se antrenează în metoda asta. Dar știm despre fiecare în parte unde s-a aflat înainte de plecarea ei. Cel care a așteptat acolo n-a fost unul dintre ai noștri.

— Și mă îndoiesc c-a fost un individ cu o tulburare de creștere a oaselor, care probabil că-i afectează controlul fin al mișcărilor.

— Are cauciucurile, pistolul și picioarele. E un individ ciudat, de culoare, care trăiește singur într-o colibă. Chiar dacă suntem în 1989, ne aflăm în Georgia. Uneori, ai senzația că timpul s-a oprit în 1958. Omul ăsta e numai bun de făptaș. N-o să fie nici primul, nici ultimul.

— Vreau să văd drumul ăla cu ochii mei, spuse Reacher.

Neagley era la volan, cu Reacher în dreapta și Ellsbury în spate. Ieșiră de pe drumul districtual la prima bifurcație și, trecând de rețeaua capilară, ajunseră în sfârșit pe panglica de asfalt cu o lățime insuficientă pentru două benzi ce trecea printre copaci, în cea mai mare parte dreaptă și luminată de soare, mărginită de nămolul negru și fin pe care ploaia îl netezise din nou. Ellsbury privea înainte

printre scaune și îi arată lui Neagley un loc aflat cam la trei sute de metri după o curbă lină.

— Ți-a ieșit locul faptei, spuse el.

Era spațiu berechet pentru o evaluare a pericolului. Neagley își imaginează că vede vehiculul defect, ridică piciorul de pe accelerație și încetini. Ar fi putut să oprească la două sute de metri, la o sută sau la cincizeci, oriunde ar fi dorit. Opri chiar în locul în care Ellsbury îi spusese că se întâmplase. Nu era nimic de văzut. Noroiul era netezit și uniform, ciupit ici-colo de stropii de ploaie. Dar urmele din fotografii spusese rădăcina povestea. Un vehicul fusese parcat chiar acolo, de-a curmezișul drumului prea îngust pentru două benzi de circulație, iar un individ coborâse și așteptase în fața vehiculului, prefăcându-se, probabil, că se uită sub capotă.

Coborâră toți din mașină, lăsând urme proaspete în noroi, adânci și vâscoase acolo unde stratul era adânc, buretoase și mânjite acolo unde nu era. Aerul mirosea a ploaie, soare, pământ și conifere. Reacher se uită în spate, apoi înaintea lui.

— În regulă, spuse el. Am văzut destul.

Apoi se uită din nou înainte.

Se apropia o mașină. Vopsită în negru și alb. O mașină a poliției statale. Cu un reflector montat pe stâlpul din stânga parbrizului și o umflătură pe aco-periș, ca o căciuliță roșie. Un tip la volan. În rest, vehiculul era gol.

Mașina opri simetric față de cea a lui Neagley, bot în bot, pe cealaltă bandă de circulație. Polițistul coborî. Un ins tânăr, cu păr blond și roșu la față. Clădit ca o halcă de carne. Avea niște ochi mici și înfundați în orbite, care îi dădeau o înfățișare de om rău.

— Armata trebuie să ne informeze înainte de a interveni la scena crimei, spuse el.

— Lucrezi la cazul ăsta? îl întreabă Reacher.

— Doar am venit să arunc o privire, din curiozitate.

— Atunci, plimbă ursul.

— Ce să plimb?

— Ursul.

Individul se dădu mai aproape și se uită la pieptul lui Reacher. *U.S. Army. Reacher.*

— Deci tu ești băiatul căruia nu-i place munca noastră.

— Eu sunt băiatul? zise Reacher.

— Crezi că am arestat pe cine nu trebuie.

— Voi credeți că ați arestat pe cine trebuie?

— Bineînțeles. E științific. O mulțime de oameni au cauciucuri Firestone și o mulțime au gloanțe de 9 milimetri, dar nu mulți poartă 49 la pantofi, așa că dacă pui toate astea laolaltă e ca la păcănele, când îți ies trei cireșe în linie.

— Omul ăla o să aibă un avocat?

— Desigur. Avocatul public.

— Are măcar puls avocatul ăsta public?

— Bineînțeles.

— Și nu te îngrijorează chestia asta? Crezi că argumentul cu cele trei cireșe o să stea în picioare la cea mai superficială analiză? Ai avut scutire medicală în ziua în care s-a predat gânditul?

— Acum, ești nesuferit.

— Nu încă, spuse Reacher. O să observi diferența.

— E un drum public. Aș putea să te arestez.

— Teoretic, e posibil. Cam la fel de posibil ca eu să-mi dau întâlnire cu Miss America.

— Ai de gând să te opui?

— Poate c-am să te arestez eu pe tine.

— Pentru ce?

— Sunt sigur c-o să găsim noi ceva. Puțin de ici, puțin de colo. Nu-i mare scofală să găsești trei cireșe care să se așeze în linie.

— Încearcă, zise tipul.

Făcu un pas în față și-și ridică umerii, semeț. *Civili localnici țâfnoși, cu pistoale în buzunare și dornici să se dea mari.*

— Sergent, arestează-l pe acest individ, spuse Reacher.

Neagley se apropie.

Fată în față cu polițistul.

— Domnule, spuse ea, am să mă aplec și-am să-ți iau pistolul din toc.

— Duduiță, nu prea cred.

— Dacă mă împiedici în vreun fel sau altul, îți pun cătușe.

Tipul o împinse cu palma în piept.

O greșeală pe mai multe niveluri. Disciplina militară nu putea permite agresiuni din partea persoanelor reținute. Iar Neagley detesta contactul fizic. Nimeni nu știa de ce. Dar era un fapt cunoscut. Nu suporta să fie atinsă. Evita să strângă mâna cuiva, chiar dacă era vorba de un prieten. Așa încât o mânășă așezată pe pieptul ei la mânia era ceva de neconceput și reacția era inevitabilă.

Pentru polițist, reacția avu drept rezultat un nas spart și un șut în boabe. Neagley se propti în piciorul din spate și trimise muchia palmei în fața individului, de jos, o lovitură arcuită cam ca atunci când un boxer de categoria muscă lovește sacul de nisip, și sângele țâșni în aer iar tipul se împletici în spate, pe călcâie, după care șutul tras de Neagley îl mai împinse vreo doi metri făcându-l să cadă în fund, cu spatele rezemat de roata din față a mașinii, gâfâind și gemând.

— Ai toată libertatea să faci o plângere oficială, spuse Reacher. Am să depun o declarație de martor. Despre cum te-a șters de muci la nas o fată. Vrei să apară asta în dosarul tău?

După toate aparențele, individul nu voia asta. Își flutură mâinile, pe mutește.

Dispari.

În mașină, când se întorceau la bază, Neagley spuse:

— Sunt de acord că tipul era un idiot.

— Dar? zise Reacher.

— De ce eu? De ce n-ai făcut-o tu?

— Cum se spune în Anglia, dacă ți-ai cumpărat un câine, n-are rost să latră tot tu.

Ajunși din nou la bază, sergentul lui Ellsbury îi spuse lui Neagley că fusese căutată la telefon. Neagley sună la numărul indicat și apoi spuse:

— Au găsit adresa părinților lui Crawford. La plural. Acum sunt de părere că totuși tatăl ei trăiește. Dar cu numărul de telefon pe care-l aveau n-au reușit să

treacă de servitori. N-au putut să afle nici măcar dacă soții Crawford sunt sau nu acasă în acest moment. Cred că majordomul e prea discret. Vor să se ducă cineva acolo, ca să studieze terenul.

— Unde-i asta? întrebă Reacher.

— Myrtle Beach.

— Asta-i în Carolina de Sud.

— Adică un stat învecinat. Cred c-ar trebui să ne oferim voluntari.

— De ce?

— De ce nu? Aici ne-am cam terminat treaba.

Neagley conducea mașina. O fi fost un stat învecinat, dar tot erau câteva sute de kilometri. Merseră pe I-16 ca să ajungă la I-95 și se îndreptară spre nord, apoi o luară în linie dreaptă pe ultima distanță scurtă. Aveau o adresă, dar nu și o hartă a străzilor, așa că întrebă la benzinării până când cineva le dădu îndrumările corecte. Ajunseră în sfârșit într-o enclavă selectă amplasată între un canal navigabil și ocean. Zona era traversată de un drum îngrijit din care se ramificau mici străduțe înfundate, ca niște coaste. Strada familiei Crawford era pe partea dinspre ocean. Locuința era o vilă mare cu fața la țărm, pe un teren dotat cu plajă privată.

Vila părea închisă.

Ferestrele aveau obloanele trase pe dinăuntru. Suprafețe vopsite, care reflectau lumina prin sticlă.

— Este evident că sunt plecați, spuse Neagley. Caz în care va trebui să vorbim cu majordomul. Nu trebuie să acceptăm un refuz. E ușor să te fofilezi la telefon, dar față în față e mai greu.

— De acord, spuse Reacher.

Intrară pe aleea pietruită, pneurile Firestone scoțând un răpăit caracteristic. Se opriră puțin la ușa de la intrare, dar aceasta era inertă și zăvorâtă, așa că se duseră pe aleea pietruită până la ușa din spate, care și ea era inertă și zăvorâtă. Era intrarea servitorilor, scoasă din uz în acel moment.

— Deci unde-i servitorul? întrebă Reacher. Cât de discret poate fi un om?

Exista acolo și un corp pentru garaje. Cele mai multe compartimente aveau uși, dar unul avea un culoar de trecere spre o curte din spate, destinată utilităților. În acel culoar era parcată o mașină. Un autoturism compact vechi, decolorat de soare și părăginit de trecerea timpului. Un vehicul personal plauzibil pentru un majordom.

Deasupra garajelor era un apartament. Toate ferestrele erau de tip lucarnă și cu rame ornamentale, slinoase de la aerul sărat. O scară exterioară ducea la ușă.

— Zona asta e atât de luxoasă, încât până și oamenii de jos locuiesc sus.

Urcă primul, urmat îndeaproape de Neagley, și bătu la ușă, care se deschise imediat. Ca și cum ar fi fost așteptați. Reacher presupunea că așa se și întâmplase, căci mașina lor făcuse ceva gălăgie la sosire.

O femeie. Cam la șaiszeci de ani, cu fața măcinată de griji. Îmbrăcată în capot. Avea degetele deformate de noduri mari cât nucile. O femeie muncită.

— Da? spuse ea.

— Doamnă, răspunse Reacher, suntem din Armata Statelor Unite și trebuie să aflăm unde se află în prezent domnul și doamna Crawford.

— Are legătură cu fiica lor?

— În acest moment, până nu aflăm unde se află, nu am libertatea să vă spun despre ce e vorba.

— Cred că ar fi bine să intrați și să vorbiți cu soțul meu.

Care nu era majordomul. Nu dacă filmele văzute de Reacher la televizor erau adevărate. Era un bărbat prăpădit, slab și gârbovit de muncă, cu mâini mari și aspre. Un grădinar, poate.

— Ce număr de telefon aveți? întrebă Reacher.

Cei doi îi spuseră și Neagley încuviință din cap.

— Sunteți singurii oameni care locuiți aici în acest moment? zise Reacher.

Îi răspunseră că da și Reacher spuse:

— Cred că armata v-a sunat deja. Din cine știe ce motiv, numărul vostru e singurul pe care-l deținem.

— Familia e plecată, spuse bărbatul prăpădit.

— Unde?

— Ar trebui să știm despre ce este vorba, spuse femeia.

— Nu puteți să le filtrați veștile. Nu aveți acest drept.

— Deci e vorba de fiica lor. E o veste proastă, așa-i?

Încăperea era mică și înghesuită. Tavanul era jos, din cauza streșinilor. Mobila era simplă și deloc generoasă cantitativ. Spațiul de depozitare era în mod clar insuficient. Acte și hârtii esențiale erau stivuite pe masa de sufragerie. Facturi și corespondență. Podeaua era din scânduri nelustruite. Un televizor într-un colț. Un raft cu trei cărți și o broscuță-jucărie vopsită în argintiu. Sau un tatu. Ceva cu cocoașă. Lung cam de cinci centimetri. Ceva ghemuit.

— Îmi cer scuze, spuse Reacher și se dădu mai aproape.

Nu era nici broască, nici tatu. Era o mașinuță. Un coupé sport. Un Porsche.

Reacher se duse lângă masa de sufragerie. Luă o foaie de hârtie.

Un extras de cont bancar. Un cont de economii. Aproape o sută de dolari.

Scrisoarea era adresată lui H & R Crawford, la adresa pe care o avea armata, iar numărul de telefon era același.

Oamenii aceia nu filtrau veștile. Reacher spuse:

— Domnule, doamnă, cu nespus regret îmi fac datoria ca, în numele Comandantului General, să vă informez că fiica dumneavoastră a fost victima unei omucideri în afara unității în urmă cu două seri. Circumstanțele sunt încă investigate, dar știm că moartea a fost instantanee și că nu a simțit nicio durere.

Ca majoritatea polițiștilor militari, Reacher și Neagley știau cum trebuie procedat când anunți un deces. Nu era loc de sentimentalisme, ca atunci când anunțul era făcut de un vecin, de exemplu. Armata avea un stil neîndurător, dar care radia cu fermitate sentimente sănătoase, cum ar fi curaj, serviciu și sacrificiu. În cele din urmă, părinții începură să le

pună întrebări, la care răspunseră așa cum puteau. O carieră bună, frântă de ghinion. Apoi Neagley spuse:

— Povestiți-ne despre ea!

Reacher presupuse că era vorba despre un interes strict profesional, dar intervenția ei avu un efect bun în contextul psihologic.

Femeia le spuse povestea. Mama. Aflară adevărul din gura ei. Ea era bucătăreasa. Prăpăditul era îngrijitorul proprietății. Tatăl. Caroline fusese fiica lor. Și singurul copil. Crescuse chiar acolo, deasupra garajelor. Nu-i plăcuse. Își dorise ceea ce se afla în casa cea mare. Fusese de zece ori mai deșteaptă decât ei. Nu era drept.

— A lăsat impresia că banii ei proveneau din familie, spuse Reacher.

Bărbatul pipernicit răspunse:

— Nu, toți banii erau ai ei. Era plătită regește. Deținea un post guvernamental. Oamenii ăia au grijă unii de alții. Probabil că primesc și pensii. Tot felul de beneficii.

— N-a primit nicio moștenire, ceva?

— I-am dat treizeci și cinci de dolari când a plecat la West Point. Atât am reușit să economisim. Ăștia-s toți banii pe care i-a primit. Toți ceilalți bani i-a câștigat singură.

— Îmi permiteți să dau un telefon? întrebă Reacher.

După ce primi acordul soților, Reacher sună la Pentagon. Un număr al unui birou aflat la intrarea într-un cabinet cu fereastră. La care răspundea un sergent.

— E acolo? spuse Reacher. Fratele lui la telefon.

Vocea lui Joe se auzi în receptor și Reacher spuse:

— Zi un restaurant bun în Alexandria, deschis până mai târziu.

Joe îi spuse numele restaurantului.

— Ne vedem acolo la nouă, în seara asta, spuse Reacher.

— De ce?

— Ca să te pun la curent.

— Cu Crawford? S-a întâmplat ceva ciudat?

— Multe. Trebuie să-mi verific o idee cu tine.

Neagley șofă. Din nou pe I-95. Sute de kilometri. Cam aceeași distanță de la Fort Smith la Myrtle Beach, de la capăt. Rămaseră pe malul stâng al Potomacului și ajunseră în Alexandria la nouăzeci de minute după lăsarea întinericului. Întârziară cinci minute la restaurant. Lângă ușă era un tip, care nu făcea nimic. Haine civile. Aproape convingător.

Neagley se duse la o masă pentru o singură persoană. Reacher se așeză la masa la care-l aștepta Joe. Față de masă albă, lumânări aruncând o lumină difuză, vinuri rubinii, o atmosferă discretă. Mai era un tip în civil care stătea singur la o masă, simetric față de Neagley, în cealaltă parte a încăperii.

— Văd că ți-ai adus cu tine câinele de atac, remarcă Joe.

— Iar tu, văd că ți-ai adus doi câini, replică Reacher.

— Crawford e o problemă serioasă. S-ar putea să fie nevoie de acțiune imediată.

— De-aia și Neagley e aici.

Comandară. Supă de ceapă și un antricot pentru Reacher, fole gras și un filet mignon pentru Joe. Cartofi prăjiți pentru amândoi și vin roșu pentru Joe, cafea pentru Reacher. Plus apă plată. Fără conversații inutile.

— De la început, spuse Reacher, m-a preocupat drumul ăla. Nu duce nicăieri. E o prostie să organizezi o capcană acolo. Nu se poate ca alegerea să fi fost întâmplătoare. Dar nici deliberată nu avea sens. Tipa putea să aleagă trei sau patru destinații și cam patruzeci de căi diferite de a ajunge acolo. Pe urmă, am înțeles. Un tip cu adevărat deștept ar fi ignorat destinațiile. Ar fi încercat să prezică în ce fel ar ajunge ea din punctul A în B, C sau D. Ar fi observat că toate drumurile erau la fel. Cel puțin, în privința transportului. Dar nu și în alte privințe. De exemplu, pe plan emoțional. Uneori uit că oamenilor normali le place să conducă mașina mai mult decât îmi place mie. Așa că un tip deștept s-ar întreba ce drum ar folosi tipa așa, de amorul artei? O femeie tânără cu o mașină sport nou-nouță? Simplu ca bună ziua. Țăla era un drum nemaipomenit. Linii drepte, curbe line, copaci, soare, mirosul de aer proaspăt. Și zgomotul era

excelent, probabil. Un drum pe care să-l faci cu geamul coborât. Un tip deștept ar fi fost capabil să prezică alegerea asta.

— Un tip deștept cu pregătire militară? întrebă Joe.

— Din cauza împușcăturii triple? De acord. Este un moment foarte stresant. Modul de acțiune a fost automat. Memoria musculară. Ani petrecuți pe poligonul de trageri. Tipul a fost unul dintre ai noștri.

— Dar cine dintre ai noștri și de ce?

— Aici lucrurile capătă o turnură puternic speculativă. Fata nu era bogată. Știu asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama de mult. Era scris chiar acolo în detaliile autopsiei. Își făcuse de curând un tratament stomatologic cosmetic. Dacă ar fi fost bogată, l-ar fi făcut cu ani în urmă. În adolescență. Deci banii nu proveneau din familie. I-am cunoscut pe părinții ei. Au avut 35 de dolari în contul pentru colegiu al fiicei lor. N-a avut unchi bogați. Ei cred că fata lor a câștigat toți acești bani. Slujbă la guvern. Părinții cred că a câștigat bani cu ghiotura. Dar noi știm că n-a fost așa. Zece locotenent-colonei la un loc nu și-ar permite un Porsche nou-nouț. Dar ea și-a luat unul. Cu ce?

— Păi, spune-mi tu!

— Era repartizată la Planuri de Război. Să presupunem că vindea informații unui guvern străin? Irak, poate. Ția ar fi în stare să plătească o avere. Ea scria planul. Ei l-ar fi primit la botul calului.

— Posibil, spuse Joe. Teoretic. Scenariul cel mai defavorabil.

— O să avem o problemă cu Irakul?

— Nu-i exclus, spuse Joe. Vrea să pună gheara pe Kuweit. La anul sau peste doi ani. Va trebui să-l răsturnăm. Probabil cu baza în Arabia Săudită și cu aducerea marinei militare în Golf. Tot tacâmul.

— Deci individul vrea să obțină acel plan. Și plătește pentru fiecare cuvântel. De la o femeie care poate că nu mai vrea să fie săracă. Zvonurile spun că a ieșit din cochilie după ce-a ajuns la Planuri de Război. În sfârșit, a început să-și cheltuiască banii. Atât doar că nu era „în sfârșit”. Poate că Ția au fost primii bani pe care i-a avut.

Joe nu spuse nimic, iar Reacher continuă:

— Contraspionajul trebuie să fi ținut lucrurile astea sub supraveghere. Dar, din cine știe ce motiv, pe ea au scăpat-o din vedere, așa că situația a durat mult timp. A devenit o legendă. Banii familiei. Cea mai bogată femeie. Se ascundea la vedere. Apoi ceva s-a schimbat. Dintr-odată, au „citit-o”.

— Cum? întrebă Joe.

— Motivele pot fi diverse, zise Reacher. Se poate să fi fost un noroc chior.

— Sau?

— Poate că a venit un comandant nou la contraspionaj. Poate că acel nou comandant a adus cu el piesa care lipsea din jocul de puzzle. Brusc, doi și cu doi fac patru. Ceea ce ar însemna un alt fel de noroc chior. Dar se întâmplă.

Joe nu spuse nimic.

— Dar hai să facem un stop-cadru aici, spuse Reacher. Să privim situația din punctul de vedere al noului comandant. În acel moment, este singurul care deține toate piesele. E singurul care poate să vadă imaginea de ansamblu. Din toată lumea. E o poziție singuratică. Pentru că nimeni altcineva nu trebuie să știe. E vorba despre Irak, dar cine ar crede asta? S-ar stârni o panică în masă. Toate planurile ar fi considerate compromise. Strategia antisovietică s-ar destrăma. Nimic nu va mai fi crezut vreodată. Așa încât este vital ca nimeni să nu mai știe. Literalmente. Niciodată. Nimeni. Doi oameni nu pot să țină un secret. Dar femeia trebuie oprită. Și trădarea atrage după sine pedeapsa cu moartea. Noul comandant ajunge la concluzia că trebuie s-o facă singur. Numai așa poate să țină secretul. E un moment aproape istoric. Lumea va fi salvată. Atât de mare e miza. Dar lumea nu va ști niciodată. Așa încât este ceva ironic, de o mare perspicacitate strategică, nobil și etic pe deasupra. Ca o datorie patriotică.

Joe nu spuse nimic. Reacher continuă:

— Îmi imaginez că un nou comandant al unei astfel de unități ar fi suficient de deștept ca să intuiască treaba cu mașina sport și cu drumul.

— Individul poartă 49 la pantofi, spuse Joe.

— Asta e mărimea maximă, 49. Nu poți să-ți faci urmele de pași mai mici, dar poți să le faci mai mari. Mă gândesc că aş putea să-mi pun un pantof de tenis, ceva strâns, și să-mi pun apoi piciorul într-un bocanc de mărimea 49. Strâns și solid. Nu ca pantofii de clown. Aş putea să pășesc pe-acolo ca un astronaut pe lună. Știi de unde mi-a venit ideea?

— Nu, zise Joe.

— A doua oară când am stat în Okinawa. Aveai șase ani. Poate șapte. Și ai căpătat obiceiul să te trezești devreme și să umbli prin casă cu ghetetele tatei. N-am știut de ce. Poate că e o chestie tipică pentru primii născuți. Poate că încercai să-i preiei rolul, începând cu pantofii. Dar te auzeam. Și la un moment dat, mama l-a certat pe el că lasă urme pe covor. De-acolo mi-a venit ideea.

— O mulțime de oameni trebuie să fi făcut asta.

— Câți dintre ei au ajuns să fie de curând promovați ca șefi ai unor unități de contraspionaj?

Joe nu spuse nimic.

— Dacă mă gândesc, te-ai descurcat foarte bine la telefon. Trebuie să fi fost de-a dreptul șocat. Dar n-ai uitat să pui întrebările evidente, cum ar fi, cine a murit. Și ai mai întrebat cum a murit, ceea ce a fost bine, iar eu ți-am spus că împușcată pe un drum singuratic, la care tu ar fi trebuit să întrebi cum a fost împușcată pe un drum singuratic, pentru că un lunetist ascuns în pădure ar fi fost la fel de plauzibil ca o ambuscadă staționară. Dar nu ai pus această întrebare. Partea asta puteai s-o concepi mai bine. Și ai început să te agiți. N-ai vrut să lași lucrurile în voia lor. M-ai întrebat ce aveam de gând să fac în privința ei. Și ai zbârcit-o de-a binelea cu cei o mie o sută cincisprezece kilometri. Ești un om pedant, Joe. N-ai accepta o informație greșită. Și sunt sigur că n-ai greșit. Te-ai gândit că Benning se află la aceeași distanță cu una pe care o știai sigur. Aceeași rază. Iar distanța pe care o știai sigur era cea dintre biroul tău și Fort Smith. Pentru că tocmai o străbătuseși. De două ori. La dus și la întors.

— Interesant în plan ipotetic, spuse Joe. Ce ar face un polițist ipotetic în privința asta?

— S-ar simți ipotetic mai bine fără un tip în hol și unul în aceeași cameră.

— Doar Neagley?

— Ea conduce mașina. Are dreptul să mănânce.

— Crawford e o problemă serioasă.

— Stai liniștit, spuse Reacher. Polițistul ipotetic nu vede o problemă. E un om cu picioarele pe pământ. Sunt sigur că analiza lui ar fi ajuns la aceeași concluzie cu cea a ipoteticului comandant de unitate. Dar avem o problemă. Presupun că ipotetica mărime 49 trebuia să fie un element de bază din cauza căruia cazul să rămână nerezolvat pe vecie. Dar uite că n-a mers. Vor să-l acuze pe nedrept pe un individ. Poartă 49 la pantofi, are gloanțe de același calibru ca și ipoteticul comandant de unitate și aceleași cauciucuri, toate fiind coincidentă pură, dar lor li se pare că au obținut trei cireșe la mașina de păcănele. Tipul se duce la fund.

— Ce-ar trebui să facă un ipotetic comandant de unitate în privința asta?

— Sunt sigur că există un termen codificat. Transmis, probabil, prin biroul președintelui. Anchetele sunt închise. Oamenii sunt lăsați să plece.

Joe nu spuse nimic.

— Apoi cazul rămâne nerezolvat pe vecie.

— În regulă, spuse Joe. Ești un polițist grozav dacă ți-ai dat seama de toate astea.

— Nu, spuse Reacher, sunt un polițist grozav pentru că nu mi-am dat seama de toate astea, dar te-am făcut să mi le confirmi. Și sunt mândru de tine. Secretul trebuia păstrat. N-aveai de ales. Te-ai descurcat excelent. Bine gândit și aproape perfect executat.

— Aproape?

— Faza cu trei gloanțe n-a fost bună. O execuție evidentă. Trebuia să fi procedat mai stângaci. Să fi tras în gât, poate. Toată lumea presupune că un glonț în gât e o greșeală comisă de un amator. Poți să adaugi și un glonț în cap, dacă te face să te simți bine, dar fă-l să arate ciudat, de exemplu în ochi sau în ureche.

— Parcă ai vorbi pe bază de experiență proprie.

— Ce crezi c-am făcut în America Centrală?

Până la sfârșitul mesei discutară despre alte lucruri. Bărfe, oameni pe care-i cunoșteau, lucruri pe care le citiseră, politică și familie. Joe era îngrijorat din pricina mamei lor. Parcă nu era în apele ei.

Reacher și Neagley se întoarseră la Smith a doua zi, târziu. Sergentul lui Ellsbury le-a spus că suspectul reținut de poliția statală fusese pus în libertate fără acuzații, la prânz, în acea zi, și dus acasă cu mașina. Cazul în sine fusese retras din sarcina tuturor celor implicați și repartizat ca probă de încercare pentru o echipă de investigații nou înființată, undeva în cotloanele Pentagonului. Nimeni n-a mai auzit de el vreodată. Concluziile aveau să fie anunțate într-un an sau doi, dacă aveau să fie disponibile.

Apoi sosi un alt telex. Se pare că maiorul David Noble își revenise după accidentul de mașină și era nerăbdător să-și ocupe postul de comandant. Reacher a fost trimis din nou în America Centrală, iar Neagley, înapoi la Bragg, pentru că Noble își aducea propriul sergent. Reorganizarea a durat mai puțin de un an. Nimeni n-a mai auzit de ea.

Probabil că realizarea cea mai bună din cariera militară a lui Joe Reacher a fost schimbarea planului de război pentru Irak fără să fie nevoie să dezvăluie motivele. Și, după un an și jumătate, când primii bocanci militari au călcat pe nisipul deșertului din Kuweit, totul a funcționat perfect, în numai o sută de ore, cu sau fără un Plan B.

² Abreviere pentru Judge Advocate General, oficiul juridic al armatei în SUA. (N.L.)

Noua identitate a lui James Penney

Procesul care l-a transformat pe James Penney într-o persoană cu totul diferită a început în urmă cu zece ani, la unu după-amiaza, într-o zi de luni de la mijlocul lui iunie, în Laney, California. O oră caldă a zilei, într-o perioadă caldă a anului, într-o parte caldă a țării. Orașul este așezat confortabil pe partea stângă a drumului care vine de la Mojave și duce spre LA, aflându-se la optzeci de kilometri sud de unul și la optzeci de kilometri nord de celălalt. Spre vest, se văd în zare Munții de Coastă. Spre est, deșertul Mojave dispare în ceață. Foarte puține lucruri se întâmplă în Laney. După acea zi de luni de la mijlocul lui iunie din urmă cu zece ani, și mai puține s-au întâmplat.

În Laney, o sigură industrie era reprezentată. Printr-o singură fabrică. Întinsă pe o suprafață mare. O remiză lungă și joasă, cu pereți laterali metalici bătuți de vânt și ploi, construită în anii șaizeci. Birourile erau așezate în partea de nord, la umbră, pe două niveluri. Parterul era alocat activităților curente: facturare, contabilitate și apeluri telefonice. La etaj erau activitățile de rang mai înalt. Spațiul era ocupat de manageri și designeri. Biroul din colț de pe dreapta fusese cândva ocupat de managerul de personal. Acum, acolo se afla managerul de resurse umane. Același om, dar pe ușă avea o nouă titulatură.

Lângă ușă, pe coridorul lung de la etaj, era un șir de scaune. Secretara managerului de resurse umane le adunase de pe unde putuse și le aranjase acolo în acea dimineață de luni. Șirul de scaune era ocupat de un șir de bărbați și femei. Toți erau tăcuți. La fiecare cinci minute, prima persoană din șir era chemată în birou. Celalți se mutau cu câte un loc. Nu vorbeau. Nu era nevoie. Știau ce se întâmplă.

Cu puțin înainte de ora unu, James Penney se mută cu încă un loc și ajunsese în capul șirului. Așteptă

cinci minute lungi și se ridică în picioare când își auzi numele. Intră în birou. Închise ușa după el. Se așează în fața biroului. Pe managerul de resurse umane îl chema Odell. Când James Penney începuse să lucreze la fabrica din Laney, Odell abia ieșise din scutece.

— Domnul Penney, spuse Odell.

Penney nu spuse nimic, dar încuviință din cap cu un gest precaut.

— Trebuie să-ți aducem la cunoștință ceva, spuse Odell.

Apoi se opri ca și cum ar fi avut nevoie de un răspuns din partea lui Penney înainte de a continua. Penney se mulțumi să ridice din umeri. Știa ce vine. Auzise lucruri, la fel ca toți ceilalți.

— Spune-mi doar versiunea scurtă, te rog, spuse el.

Odell mișcă din cap aprobativ și spuse:

— Te concediem.

— Pe timp de vară? îl întreabă Penney.

— Pentru totdeauna, spuse Odell clătinând din cap.

Penney avu nevoie de o secundă ca să treacă peste sunetul cuvintelor. Știuse că o să le audă, dar l-au lovit ca și cum ar fi fost ultimele cuvinte pe care s-ar fi așteptat ca Odell să le spună.

— De ce? întreabă el.

Odell ridică din umeri. Nu părea să-i facă plăcere această discuție. Dar, pe de altă parte, nici nu părea să fie afectat prea mult.

— Reducem personalul, spuse el. N-avem de ales. Doar așa putem continua.

— De ce? întreabă din nou Penney.

Odell se lăsă pe spate în fotoliu și-și prinse mâinile la ceafă. Începu discursul pe care-l ținuse de multe ori în ziua aceea.

— Trebuie să reducem costurile, spuse el. Procesul de manufacturare e costisitor. Marja de profit e mică. Piața se restrânge. Știi toate astea.

Penney privea în gol și asculta liniștea urcând în încăpere dinspre podeaua fabricii.

— Deci închideți fabrica?

Odell clătină din nou din cap.

— Nu, doar reducem personalul. Fabrica va rămâne deschisă. Se vor face niște operații de întreținere.

Unele reparații, transformări. Dar n-o să mai fie ce era odată.

— Fabrica va rămâne deschisă? zise Penney. Atunci, de ce mă puneți pe liber?

Odell se foi în scaun. Își luă mâinile de la ceafă și-și încrucișă brațele la piept, într-un gest defensiv. Ajunsesse la partea dificilă a interviului.

— E o problemă care ține de combinația de aptitudini. A trebuit să selectăm o echipă cu toate aptitudinile necesare. Am muncit mult până am ajuns la această decizie. Mă tem că n-ai îndeplinit toate criteriile.

— Da' ce au aptitudinile mele? întrebă Penney. Am aptitudini. Am lucrat aici șaptesprezece ani. De ce naiba nu mai corespund aptitudinile mele?

— Nu e vorba de asta, spuse Odell. Doar că alții sunt mai buni. Trebuie să privim imaginea de ansamblu. Numărul de angajați va fi redus la minimum posibil, așa că avem nevoie de oamenii cu aptitudinile cele mai bune, de cei care învață repede, au o prezență bună la serviciu, știi cum e.

— Prezența la serviciu? spuse Penney. Ce nu e în regulă cu prezența mea? Am lucrat aici șaptesprezece ani. Și-mi spuneți acum că nu sunt un muncitor serios?

Odell atinse dosarul maro din fața lui.

— Ai avut multe zile în care ai fost bolnav, spuse el. Rata absențelor e de peste opt la sută.

Penney se uită la el parcă nevenindu-i să creadă.

— Bolnav? spuse el. N-am fost bolnav. Am fost posttraumatic. După Vietnam.

Odell clătină din nou din cap. Era prea tânăr.

— Oricum ar fi fost, rata absențelor tot mare e.

James Penney rămase înmărmurit. Se simțea ca lovit de un tren.

— Și cine rămâne? întrebă el.

— Am căutat combinația corectă, spuse Odell. În general, segmentul mai tânăr al forței de muncă. Conducerea a cumpănit îndelung asupra procesului. Suntem convinși că am luat decizia potrivită. Nu ești singurul concediat. Vom pierde optzeci la sută dintre angajați.

Penney se uită fix la el și spuse:

— Tu rămâi?

Odell încuviință din cap și încercă să-și ascundă un zâmbet, dar nu reuși.

— Afacerea trebuie condusă în continuare, spuse el. Avem nevoie de management.

În biroul spațios de pe colț se lăsă liniștea. Afară, vântul fierbinte agita deșertul și sufla curenți de aer apatici pe clădirea metalică. Odell deschise dosarul maro și scoase un plic albastru, pe care îl întinse peste birou.

— Ești plătit până la sfârșitul lui iulie, spuse el. Banii au fost virăți la bancă azi-dimineață. Succes, domnule Penney.

Interviul de cinci minute se încheiase. Secretara lui Odell deschise ușa spre coridor. Penney ieși. Secretara îl chemă pe următorul. Penney trecu pe lângă lungul șir de oameni tăcuți și ajunse în parcare. Se urcă în mașină. Era un Firebird roșu, vechi de un an și jumătate, care încă nu era plătit. Porni motorul și parcurse drumul de nici doi kilometri până acasă. Se opri pe aleea de acces și rămase acolo cu motorul pornit, gândindu-se, năucit. Apoi auzi soneria slabă a telefonului din casă. Ajunse înăuntru înainte să se oprească. Era un prieten de la fabrică.

— Te-au pus pe liber și pe tine? îl întreabă prietenul.

Penny mormăi ceva drept răspuns, ca să nu fie nevoit să pronunțe exact acele cuvinte, dar tonul vocii lui îi spuse amicului ce avea nevoie să știe.

— A apărut o problemă, spuse acesta. Compania a informat banca. Tocmai m-au sunat ca să mă întrebe ce am de gând să fac în legătură cu ratele pe care le am de plătit. Ai datorii la bancă?

Penney simți că i se face frig. Strânse receptorul în mână.

— Datorii? spuse el. Bineînțeles că am datorii. Cam tot ce am e pe datorie. Casa, mașina, mobila. Am de plătit rate la toate. Ce ți-au spus?

— Ce dracu' să-mi spună? zise tipul. Banca-i bancă, da? Cum nu mai plătesc ratele, ajung în stradă. Chiar acum omul de la reprezentanță vine să-mi ia mașina.

Penney rămase tăcut. Se gândea. Se gândea la mașină. Nu-i păsa de casă. Sau de mobilă. Soția lui alesese toate lucrurile alea. Îl împovărase cu rate mari pentru toate nimicurile alea, cu puțin înainte să-și ia tălpășița. Îi spusese că asta era șansa unui nou început. Dar n-a mers. Ea plecase, iar el a rămas să plătească ratele pentru blestemata aia de casă și pentru mobilă. Dar mașina era a lui. Firebirdul roșu. Automobilul ăla era singurul lucru pe care și-l dorise, dintre toate cele cumpărate. Nu voia să-l piardă. Însă era cât se poate de sigur că n-avea cum să continue să-l plătească.

— James? zise omul de la telefon. Mai ești acolo?

Penney își imagina cum tipul de la reprezentanță vine să-i ia mașina.

— James? zise iar prietenul. Ești acolo?

Penney închise ochii strâns.

— N-o să mai stau mult, spuse el. Mă car de-aici.

— Unde? întrebă amicul. Unde dracu' te duci?

Penney simțea cum o furie disperată se strânge în el. Trânti receptorul în furcă, plecă, apoi se întoarse și smulse cablul din perete. Rămase în mijlocul încăperii și hotărî să nu ia nimic cu el. Și nici nu va lăsa nimic în urmă. Alergă la garaj și luă de-acolo canistra cu benzină. Se întoarse în casă. Goli canistra pe canapeaua fostei sale soții. Nu găsi niciun chibrit, așa că aprinse aragazul din bucătărie și derulă un sul de prosoape de hârtie. Puse un capăt pe aragaz și întinse restul până în sufragerie. Când fitilul improvizat se aprinse bine, fugi la mașină și porni motorul. O luă spre nord, către Mojave, și se așternu la drum.

Vecina lui observă incendiul când limbile flăcărilor începură să iasă prin acoperiș. Sună la departamentul de pompieri din Laney. Aceștia nu-i răspunseră. Toți pompierii erau voluntari și se aflau în fabrică, așteptându-și rândul la etaj, pe coridorul îngust.

Apoi aerul cald care venea dinspre deșertul Mojave se învioră într-un vânticel fierbinte, iar când James Penney se afla la cincizeci de kilometri distanță, flăcările de la casa lui aprinseseră tufărișul uscat care ținea loc de gazon. Când a ajuns în orașul Mojave, ca să-și încaseze ultimul cec de salariu la bancă, flăcările

se răspândiseră peste gazonul lui și al vecinei și ajunseseră la baza verandei din spate a acesteia.

Ca orice orășel din California clădit în perioada de boom economic, Laney se dezvoltase în grabă. Fabrica fusese ridicată cam pe la începutul primului mandat al lui Nixon. Patruzeci de hectare de crânguri de portocali fuseseră rase cu buldozerul și cinci sute de case prefabricate cvadruplaseră populația într-un an. Casele nu aveau niciun cusur, în sine, dar în cei treizeci și unu de ani de când fuseseră înălțate văzuseră ploaia de mai puțin de o duzină de ori și mai uscate de-atât nici că se putea să fie. Cheresteaua din care erau construite se copsesse la soare și fusese bătută de vânturile uscate ale deșertului. Pe străzi nu existau hidranți. Casele erau înghesuite una în alta și nu aveau paravane de vânt. Dar nici nu fusese vreun incendiu serios în Laney. Până în acea zi de luni din iunie.

Vecina lui James Penney a sunat din nou la departamentul de pompieri când i-a luat foc veranda din spatele casei. La departament era zăpăceală. Dispecerul a sfătuit-o să iasă din casă și să aștepte sosirea pompierilor. Când mașina a ajuns acolo, casa era distrusă. Și următoarea casă de lângă a ei, la fel. Vântul dinspre deșert suflase flăcările peste al doilea spațiu îngust și-i făcuse pe bătrâneii ce locuiau acolo să fugă în stradă, ca să evite pericolul. Apoi autoritățile din Laney au chemat în ajutor pompierii din Lancaster, Glendale și Bakersfield, care au sosit cu echipament adecvat și au salvat situația. Au stropit tufărișul dintre case și incendiul nu a mai înaintat. Doar trei case distruse: a lui Penney și ale celor doi vecini care se aflaseră în bătaia vântului. În două ore, panica a luat sfârșit și când Penney a ajuns la optzeci de kilometri nord de Mojave, șeriful din Laney conlucra cu anchetatorii de incendii ca să reconstituie ceea ce se întâmplase.

Au început cu casa lui Penney, aflată în direcția din care bătea vântul și arsese prima, fiind, prin urmare, cea mai rece. Arsese până la fundație, dar situația era clară încă. Și dovezile, la vedere. Un imens morman carbonizat ocupa latura în care se aflase

sufrageria. Anchetatorul din Glendale o recunoscuse, fiind un lucru pe care-l văzuse de multe ori până atunci. Erau rămășițele unei canapele sau ale unui fotoliu stropit cu benzină și incendiat. I-a explicat șerifului cum s-au răspândit flăcările în sus și lateral, aprinzând tavanul și pereții și cum, ajunse în podul casei, flăcările ar fi mistuit grinzile și ar fi produs prăbușirea întregii structuri în restul construcției. Un caz mai clar de incendiere nici că văzuse. Elementele agravante nefericite fuseseră vântul uscat al deșertului și apropierea celorlalte case.

După asta, șeriful a plecat să-l caute pe James Penney, ca să-l anunțe că cineva incendiase casa lui și pe cele ale vecinilor. Se duse cu mașina poliției până la fabrică, urcă la etaj și trecu pe lângă șirul lung de oameni, intrând în biroul lui Odell. Acesta îi spuse ce se întâmplase în interviul de cinci minute, care avusese loc imediat după ora unu. Atunci șeriful s-a întors la secția de poliție din Laney, ținând volanul cu o mână și frecându-și bărbia cu cealaltă.

Iar când James Penney își conducea mașina pe lângă flancul estic impunător al muntelui Whitney, la 240 kilometri de casă, s-a emis un mandat de urmărire generală pe numele lui, cu suspiciunea de incendiere deliberată, care în căldura uscată a deșertului din sudul Californiei era o infracțiune cât se poate de gravă.

Patrula Autostrăzii din California este una dintre cele mai mari agenții de apărare a legii din lume. Celebră în toată America și pe toată planeta, romantică, idealizată. Imaginea polițistului de pe Coasta de Vest călare pe motocicletă lui puternică este unul dintre marile simboluri ale națiunii. Cămașă maro elegantă, tricou alb pe dedesubt, cască albă, ochelari de aviator cu lentile reflectorizante, pantaloni strâmți de călărie, bocanci negri lucioși. Străbătând nesfârșitele autostrăzi însorite, îndrumând imensa populație în tranzit a marelui stat spre o destinație sigură.

Asta e imaginea. Țasta e motivul pentru care Joey Gunston a stat la coadă să se angajeze. Dar, curând,

Joey Gunston a aflat că realitatea e alta. Orice organizație are o parte strălucitoare și una anostă. Gunston a ajuns în partea anostă. Nu străbătea autostrăzile însoțite de pe coastă pe o motocicletă mare. Se afla în mașina de poliție Dodge cu specificații standard cu care patrula încolo și înapoi prin deșertul Mojave pe U.S. 91. N-avea pantaloni de călărie, nici bocanci, iar tricoul alb era o cârpă gri șleampătă și în locul ochelarilor cu lentile reflectorizante avea o imitație de Ray Ban pe care și-i cumpărase cu banii lui și pe care oricum nu putea să-i poarte, pentru că lucra în tura de noapte, de la nouă seara până la șase dimineața.

Așadar, Joey Gunston era un om deziluzionat. Dar nu și ranchiunos. Nu era genul ăla de om. Lucrurile stăteau cam așa cu Joey: dacă avea parte de o dezamăgire, nu se dădea bătut. Muncea și mai mult. Era hotărât să muncească atât de mult, încât până la urmă să scape de partea anostă a meseriei și să fie transferat în partea strălucitoare. Se gândea că e ca și cum și-ar plăti taxele de admitere. Se gândea că o să lucreze pe U.S. 91 într-un Dodge vopsit bej din fabrică, cu însemnele de plastic ale patrului autostrăzii lipite pe portiere atât timp cât era nevoie ca să-și demonstreze meritele. Până în acel moment durase treizeci și una de luni. Nicio veste privind un transfer pe U.S. 101 și o motocicletă. Nici măcar o aluzie. Dar n-avea de gând să se lase influențat de asta și să-și coboare standardele.

Așa că a continuat să muncească din greu. Asta presupunea să caute breșa despre care știa că o să apară. Problema era că șansele de apariție a unei breșe pe U.S. 91 erau limitate. Este ruta directă dintre LA și Vegas, ceea ce-i aduce un trafic rezonabil și beneficiază și de un peisaj frumos. Zona de acțiune a lui Gunston se întindea cale de 190 de kilometri pornind de la Barstow în vest peste granița statului, pe coasta muntelui Clark. Problema lui erau orele la care lucra. Noaptea, traficul se calma, iar peisajul frumos era invizibil. Timp de treizeci și una de luni nu făcuse nimic în afară de a-i opri pe cei care depășeau viteza legală și, cam de două ori pe săptămână, să

cheme prin stația radio ambulanța când vreun nefericit beat criță ieșea de pe carosabil și se făcea pulbere.

Dar nu renunța să mai spere. În acea seară de luni, la ora nouă, citise toate buletinele prinse în piuneze în biroul dispecerului. Își copiasse detaliile într-un blocnotes îmbrăcat în imitație de piele pe care i-l cumpărase sora lui. Unul dintre acele detalii se referea la mandatul de urmărire generală pe numele unui individ din Laney, James Penney, care provocase un incendiu cu daune materiale, un tip despre care se credea că e în libertate și că are un Firebird roșu. Gunston copie numărul de înmatriculare cu litere mari, ca să-l poată citi în semiîntunericul din mașină. Apoi parcurse o sută de kilometri spre est și se opri pe acostament în apropiere de Soda Lake.

O mulțime de inși ar fi tras la aghioase imediat. Gunston știa că unii dintre colegii lui aveau alte slujbe în timpul zilei, poate la vreo firmă de pază din LA sau ca detectivi particulari prin văi, iar noaptea dormeau în mașinile parcate pe acostament. Dar Gunston nu făcea niciodată așa ceva. El voia să-și facă datoria, așa că rămânea treaz, gata să profite de o eventuală breșă.

Aceasta a apărut în mai puțin de o oră. Era ora zece în acea seară de luni. Firebirdul roșu trecu în viteză pe lângă el, îndreptându-se spre est, cam cu 135 de kilometri la oră, poate chiar 145. Gunston nu avu nevoie să-și verifice blocnotesul. Plăcuța de înmatriculare îi sări în ochi din întuneric. Porni mașina și apăsă accelerația până la podea. Acționă butonul pentru lumini și sirenă. Ținea piciorul pe accelerație și mânuia volanul cu o mână. Cu cealaltă mână manevra microfonul.

— Urmăresc Firebirdul roșu, transmise el prin radio. Numărul de înmatriculare e cel dat în urmărire generală.

Se auzi un pârâit în difuzor și răspunse vocea dispecerului.

— Poziția? întrebă acesta.

— Soda Lake, spuse Gunston. Merge spre est, repede.

— OK, Joey, spuse dispecerul. Ține-te de el. Prinde-l înainte de graniță. Să nu-i lași pe polițiștii din Nevada să pună mâna pe el.

— Am înțeles, șefu', spuse Gunston.

Acceleră până la 160 de kilometri pe oră și își continuă cursa de urmărire însoțit de vaietul sirenei. Își făcu socoteala că Firebirdul ar fi cam la un kilometru și jumătate în față. Era posibil ca Penney să părăsească autostrada și să se ducă în orașul Baker, dar, dacă n-o făcuse, atunci Penney era al lui. Mult așteptata breșă se putea să fi sosit.

Ajunse din urmă Firebirdul roșu cam după cinci kilometri. Trecuseră de ieșirea spre Baker. Nu mai era nimic pe drumul din față în afară de încă 90 de kilometri din California, după care urma statul Nevada. Se apropie cam la douăzeci de metri de spatele Firebirdului și aprinse stroboscopul albastru. Schimbă sunetul sirenei în *poc-poc-poc*-ul care-i plăcea la nebunie. Rânji spre propriul parbriz. Dar Firebirdul nu încetini. Dimpotrivă, acceleră. Acul vitezometrului lui Gunston tremura în jurul liniuței care indica 175 de kilometri pe oră. Degetele i se albiră pe volanul slinos din vinilin.

— Nenorocitul dracului! spuse el.

Apăsă și mai tare pe accelerație și continuă urmărirea. Firebirdul roșu atinse viteza maximă, cam 180. Era tot acolo, în fața lui, dar nu avea cum să accelereze mai mult. Asta era tot ce putea. Gunston zâmbi. Cunoștea drumul din fața lor. Probabil mai bine decât un tip din Laney. Urcușul pe coasta vestică a muntelui Clark avea să încline balanța în favoarea forțelor binelui. Era limpede că Firebirdul va încetini pe pantă. Dar motorul V8 al Dodge-ului avea un cuplu de torsiune suficient. Cauciucuri radiale noi. Un șofer experimentat. Optzeci de kilometri plini de oportunități în față. Poate că U.S. 101 și motocicletă cea falnică nu erau atât de departe.

Urmări Firebirdul roșu cale de cincizeci de kilometri. Urcușul încetinea ambele mașini, care circulau cu o viteză medie de 145 kilometri la oră. Timp de douăzeci de minute, sirena a emis neîncetat *poc-poc-poc*-urile asurzitoare, cu semnale luminoase

roșii-albastre succedându-se încontinuu. Gunston trase concluzia că Penney ăsta trebuia să fie un psihopat. Să dai foc la casă și pe urmă să încerci să întreci în viteză poliția autostrăzii, pe întuneric. Apoi începu să se îngrijoreze. Se apropiau binișor de frontiera dintre state. Era exclus să sune ca să ceară ajutorul băieților din Nevada. Penney era al lui. Așa că strânse volanul și mai tare și se apropie la câțiva zeci de centimetri de mașina roșie. Tot mai aproape. Încearca să forțeze lucrurile.

Cam la 16 kilometri de graniță exista o ieșire pentru drumul către orașelul Nipton. Drumul părăsea autostrada la un unghi îngust și cobora pe coasta muntelui ca să ajungă în vale. Firebirdul roșu o luă pe acolo. Având în continuare mașina poliției la treizeci de centimetri de bara din spate, Firebirdul coti brusc la dreapta și pur și simplu dispăru din fața lui Gunston. Acesta frână brusc și toate cele patru roți se blocază, scoțând fum. Trecu repede selectorul de viteze pe revers și merse în marșarier pe acostament. Ajunse la timp ca să vadă Firebirdul părăsind drumul și rostogolindu-se pe coasta muntelui. Drumul de ieșire de pe autostradă avea un defect de construcție, de care Gunston știa, însă Penney habar n-avea. Luase curba aceea disperată și pierduse controlul volanului. Fundul Firebirdului derapase și se desprinsese de asfalt, iar mașina se rostogolise în hău ca o bătă de baseball. Gunston se uită la ea cum se izbea și ricoșa în stânci. Din pricina unui afloriment, partea de dedesubt a vehiculului se desprinsese și benzina scursă ajunse la țeava de eșapament încinsă, iar Gunston văzu izbucnind o vâlvătaie, urmată de o explozie puternică, Firebirdul rostogolindu-se lent încă treizeci de metri pe coasta muntelui.

Dispecerul patrulei de autostradă îi spuse lui Joey Gunston să supravegheze îndeaproape recuperarea Firebirdului roșu. Nimeni nu avea să fie prea supărat din pricina accidentului. Nimănui nu-i păsa așa de mult de Penney. Schimbul de replici desfășurat prin radio între dispecer și Gunston despre un incendiator care a murit în propria mașină care explodase pe

coasta muntelui Clark era marcat de râsete ironice înfundate. Singura problemă era factura care avea să vină luna următoare de la firma de tractări auto. Protocoalele referitoare la cine avea să plătească o astfel de factură nu erau niciodată foarte clare. De obicei, patrula autostrăzii din California trecea plata la cheltuieli de operare diverse.

Gunston îl cunoștea pe un tip de la o astfel de firmă care avea sediul aproape de Soda Lake și care avea obiceiul să monitorizeze benzile de comunicații ale poliției, astfel că lansă un apel și primi repede un răspuns. Apoi parcă pe acostament, aproape de ieșirea spre Nipton, chiar peste urmele de frânare pe care le lăsase când depășise ieșirea, și îl așteptă pe tip. Acesta ajunsese într-o oră și, pe la miezul nopții, Gunston și omul de la tractări coborau pe coasta muntelui pe întuneric, trăgând după ei cârligul metalic gigantic al camionului, desfășurând cablul de pe tamburul cu clichet.

Firebirdul roșu coborâse cam două sute de metri pe pantă, exact cât lungimea cablului. Nu mai era roșu, ci vărgat într-o varietate fantastică de dâre brune și purpurii, pârjolite. Toată sticla se topise, iar plasticul arsese complet. Cauciucurile dispăruseră. Penney însuși era o formă carbonizată și uscată, contopită cu arcurile metalice zigzagate, singurele elemente rămase din scaun. Gunston și tipul de la tractări nu irosiră timpul ca să se uite la el. Se aplecară și prinseră cârligul uriaș pe după amortizorul din față al mașinii. Apoi se întoarseră în sus pe pantă.

Când ajunseră înapoi la camion, găfâiau și asudau din greu în aerul nopții. Vehiculul de tractare era parcat de-a latul drumului, înconjurat de semnalizatoarele luminoase de pericol ale lui Gunston. Cablul din oțel era desfășurat de pe tamburul de la spatele camionului și dispărea în întunericul de jos. Șoferul porni motorul diesel masiv ca să acționeze sistemul hidraulic și tamburul începu să se rotească, trăgând de cablu și ridicând carcasa carbonizată. Din când în când, rămășițele Firebirdului se propteau în câte-un tufiș sau o stâncă și suspensia din spate a camionului se lăsa în jos, moment în care

motorul diesel huruia și mai tare până când elibera sarcina.

Dură aproape o oră până când reușiră să aducă mașina avariata la nivelul drumului. Trecu peste acostamentul din beton și șoferul mută camionul pentru un unghi mai bun, după care accelerează tamburul ca să tragă carcasa Firebirdului pe platformă. Gunston îl ajută să-l fixeze cu lanțurile. Apoi îi făcu semn din cap șoferului și camionul se puse în mișcare către vest. Gunston se duse la Dodge-ul său și stinse girofarul, apoi porni stația radio.

— E pe drum, îl anunță el pe dispecer. Ar fi bine să trimiteți o ambulanță acolo, să-l întâmpine.

— De ce? întrebă dispecerul. E mort, nu?

— Mai mort de-atât nici că se poate, spuse Gunston. Dar cineva trebuie să-l desprindă de scaun, pentru că eu n-am de gând să fac asta.

Dispecerul râse în stație și spuse:

— E chiar așa crocant?

— Cel mai crocant individ pe care l-ai văzut vreodată, răspunse Gunston râzând la rândul lui.

Se făcuse miezul nopții și șeriful era încă la secția de poliție din Laney. Se gândea că va fi nevoie de multe ore suplimentare. Fusese o zi încărcată. Iar a doua zi avea să fie și mai încărcată. Trebuiau rezolvate o mulțime de efecte negative. Concedierile de la fabrică produsese ră consecințe neprevăzute. Seara, consumul de alcool crescuse la cote alarmante. Două camionete se răsturnaseră pe șosea. Răni minore. Câteva geamuri fuseseră sparte la fabrică. Făptașii țintiseră ferestrele de la biroul domnului Odell. Câteva pietre nu atinseseră ținta și loviseră în schimb biroul de corespondență al companiei. O mașină din parcare se alesese cu parbrizul spart.

Iar Penney incendiase trei case. Asta era problema. Dar, pe de altă parte, nu mai era o problemă. Sunetul telexului întrerupse liniștea din secție. Șeriful se duse până la aparat și rupse cam o jumătate de metru de hârtie. După ce citi mesajul, împături foaia și o puse în dosarul pe care tocmai îl deschisese. Apoi luă telefonul și sună la patrula autostrăzii din California.

— Preiau eu cazul de aici, le spuse el. Ține de districtul Laney. Medicul nostru legist o să vină să vadă cadavrul. Plec acum cu el la Soda Lake.

Medicul legist al districtului Laney era un doctor tânăr, venit de curând de la Stanford, pe nume Kolek. Numele era polonez, dar omul provenea dintr-o familie care era în California de mai mult timp decât majoritatea celorlalți. Poate patruzeci de ani. Șeriful merse spre est împreună cu doctorul, în mașina de serviciu a acestuia. Kolek nu era supărat că fusese chemat la o oră așa târzie. Nu-i dispăcea să lucreze noaptea. Era tânăr, venit de curând și avea nevoie de bani. Dar nu vorbea prea mult pe drum. În general, medicii nu se dau în vânt să aibă de-a face cu cadavre arse. Șeriful nu știa de ce. Văzuse câteva. Un cadavru ars era ca o bucată de carne pe care ai lăsat-o pe grătar prea mult. Mai bine așa decât chestiile umede, pline de viermi, pe care le găseai prin pădure. Mult mai bine.

— Trebuie să-l aducem înapoi? întrebă Kolek.

— Vehiculul? zise șeriful. Sau cadavrul?

— Cadavrul.

Șeriful rânji către el și dădu din cap aprobativ. Există o fostă soție pe undeva. Poate-o să vrea să-l înmormânteze pe individ. Sau poate că-i un complot de familie.

Kolek ridică din umeri și dădu aeroterma o treaptă mai sus. Tot drumul de la Mojave la Soda Lake îl parcurseră în tăcere. Două sute zece kilometri fără să se audă vreun cuvânt.

Cimitirul de mașini era un spațiu de mărimea unui stadion, ascuns în spatele unui gard de lemn în unghiul format de drumul care ducea la Baker în locul unde părăsea autostrada. La poartă erau aliniate camioane de tractare. Kolek încetini, trecu de camioane și intră în complex. Imediat lângă poartă, o gheretă de lemn servea drept birou. Înăuntru, lumina era aprinsă. Kolek claxonă o dată și așteaptă. Din gheretă ieși o femeie, care, după ce văzu cine era, se întoarse să aprindă luminile. Lămpile cu lumină albastră de pe stâlpi iluminară complexul ca ziua.

Femeia îi îndrumă spre locul unde era Firebirdul ars. Era învelit cu o prelată decolorată de soare.

Kolek și șeriful traseră prelată de pe carcasă. Aceasta nu era deformată prea tare. Șeriful deduse că tufișurile de pe coasta muntelui îi încetiniseră căderea. Nu se izbise de vreun bolovan imens sau ceva de genul ăsta. Dacă nu ar fi luat foc, poate că James Penney ar fi supraviețuit.

Kolek își luă din mașină trusa de scule și două lanterne. Avea nevoie de rangă ca să deschidă ușa de pe partea șoferului. Căldura imensă deformase și înțepenise balamalele. Șeriful se propti cu toată greutatea în pârghie și ușa se desfăcu scrâșnind. Apoi cei doi bărbați luminară cu lanternele interiorul carbonizat.

— Centura de siguranță a ars, spuse Kolek. Dar o purta în momentul accidentului. Catarama e încă prinsă.

Șeriful încuviință din cap și arătă cu degetul.

— Airbagul s-a declanșat, spuse el.

Părțile de plastic ale volanului arseseră cu totul, dar se puteau vedea micile balamale metalice în poziția ridicat, acolo unde airbagul explodase.

— În regulă, spuse Kolek. Acum vine partea distractivă.

Șeriful țină ambele lanterne și Kolek își puse niște mănuși groase de cauciuc. Pipăi cu degetele o vreme.

— E lipit de-a binelea, spuse el. Cel mai bine e să tăiem arcurile scaunului și să luăm o parte din scaun cu noi.

— Încape în sacul mortuar?

— Cred că da. Nu e un cadavru prea mare.

Șeriful mai aruncă o privire în interiorul mașinii, trecând cu fasciculul lanternei peste cadavru.

— Penney era un tip destul de înalt, spuse el. Cred că avea aproape un metru optzeci.

— Focul comprimă cadavrele, zise Kolek, făcând o grimasă. Temperatura ridicată evaporă fluidele din corp.

Se întoarse la mașină și luă de-acolo un clește de tăiat sârma. Se aplecă în Firebird și începu să taie zigzagul arcurilor metalice care erau lipite de cadavru.

Îi luă ceva timp. Nu avu încotro și se aplecă față în față cu cadavrul ca să ajungă în cealaltă parte.

— Bun, dă-mi o mână de ajutor aici, spuse el.

Șeriful își vârî mâinile pe sub picioarele carbonizate și apucă arcurile din locul în care Kolek le desprinsese de cadru. Trase, răsuci și scoase cadavrul afară, cu picioarele înainte. Kolek apucă de umeri și împreună cărară ansamblul rigid câteva zeci de centimetri mai încolo, așezându-l cu grijă pe sol. Se ridicară amândoi și cadavrul se rostogoli pe spate, țeapăn, cu picioarele îndoite îndreptate în mod grotesc în sus.

— La naiba! spuse Kolek. Mi-e silă de chestiile astea.

Șeriful se lăsă pe vine, îndreptând lumina lanternei spre micul hău contorsionat care fusese gura lui Penney.

— Dinții sunt încă la locul lor, spuse el. Ar trebui să poți face identificarea.

Kolek veni lângă el. Se putea observa o supraocluzie verticală distinctivă.

— Nicio problemă, admise el. Te grăbești?

Șeriful ridică din umeri.

— Nu pot să închid dosarul fără expertiza asta.

Se chinuiră împreună să vâre cadavrul în sacul mortuar și să-l încarce în spatele mașinii. Îl așezară pe o parte, proptit pe umflătura aripii de roată. Apoi făcură cale întoarsă spre vest, când soarele dimineții tocmai răsărea în spatele lor.

În aceeași dimineață, soarele îl trezi pe James Penney, când o rază strălucitoare pătrunse printr-o gaură din storul camerei de motel și ajunse pe fața lui. Penney se foi și rămase în patul cald, din camera închiriată, privind dansul firelor de praf în lumină.

Era tot în California, aproape de Yosemite, căsuța numărul 23, într-un loc suficient de departe de parc ca să fie ieftin. Avea plata pe șase săptămâni în portofel, pe care-l ascunsese sub saltea, la mijlocul patului. Plata pe șase săptămâni minus un rezervor și jumătate de benzină, un cheeseburger și 27,50 dolari pentru cameră. Ascunși sub saltea pentru că nu poți să-ți cumperi cu 27,50 o cameră într-un hotel bun.

Ușa era încuiată, e drept, dar tipul de la recepție avea un șperaclu și n-ar fi fost primul recepționar din lume care să-și închirieze șperaclul cu ora unuia care vrea să obțină venituri suplimentare pe timp de noapte.

Dar nu se întâmplase nimic rău. Salteaua era atât de subțire încât simțea portofelul sub rinichi. Era tot acolo, la fel de umflat. Un sentiment bun. Stătea și privea razele de soare, chinuindu-se cu aritmetica mintală, încercând să distribuie acea plată pe șase săptămâni într-un viitor previzibil. Fără alte griji în afară de mâncare ieftină, moteluri ieftine și benzina pentru Firebird, se gândi că nu avea niciun fel de problemă. Mașina avea un motor modern, cu douăzeci și patru de supape, reglate pentru o combinație între putere și economie. Putea ajunge departe și să aibă suficienți bani ca să admire peisajul în voie.

După aceea, nu mai era la fel de sigur. Metalurgiștii, chiar cei cu experiență de șaptesprezece ani, nu prea mai aveau căutare pe nicăieri. Dar ceva, ceva tot trebuia să aibă căutare. Era sigur de asta. Chiar dacă era vorba de ceva umil. Era un om muncitor. Nu-i păsa despre ce muncă era vorba. Poate găsea ceva de lucru în aer liber. Ar fi fost o schimbare binevenită. Putea să aibă și o anumită demnitate. O muncă simplă, pentru oameni simpli și onești, ceva foarte diferit de a trudi pe brânci pentru nemernicul ăla rânjit de Odell.

Se uită o vreme la raza de soare cum traversează plapuma. Apoi dădu plapuma la o parte și coborî din pat. Se duse la toaletă, își clăti fața și gura la chiuvetă și-și ridică pe rând hainele din grămada încălцитă în care zăcuseră peste noapte. Avea numai lucrurile pe care le purta. Pe toate celelalte le arsesese împreună cu casa. Ridică din umeri și refăcu în minte calculele ca să includă niște pantaloni și câteva tricouri. Poate și niște bocanci mai solizi, dacă urma să lucreze afară. Salariul pe șase săptămâni va trebui să fie puțin subțiat. Decise să conducă cu viteză redusă, ca să economisească benzină, și poate să mănânce mai puțin. Sau poate nu mai puțin, ci doar mai ieftin. O să

folosească opririle pentru camioane, nu localurile pentru turiști. Calorii mai multe, bani mai puțini.

Își propuse ca în ziua aceea să parcurgă cât mai mulți kilometri înainte de a se opri pentru micul-dejun. Pipăi cheile mașinii în buzunar și deschise ușa căsuței. Deodată, se opri. Inima începu să-i bată mai repede. Dreptunghiul de asfalt din fața căsuței era gol. Doar niște pete de ulei care se zgâiau la el. Privi cu disperare în stânga și în dreapta, de-a lungul șirului de căsuțe. Nici urmă de Firebirdul roșu. Se împletici înapoi în cameră și se prăbuși greu pe pat. Rămase acolo năucit, gândindu-se ce să facă.

Hotărî să nu-și piardă vremea cu tipul de la recepție. Era cât se poate de sigur că individul era implicat. De unde se afla, putea să vadă mașina. A așteptat o oră și apoi și-a sunat cine știe ce amici, care au venit și au spart mașina. Au scos-o din parcare motelului și au plecat la drum. O conspirație, care exploata naivitatea clienților motelului. Se hrănea pe spezele fraierilor îndeajuns de tâmpiți ca să plătească 27,50 dolari pentru privilegiul de a le fi furate obiectele valoroase. Era amorțit. Suspendat undeva între greață și furie. Firebirdul lui roșu. Singurul lucru nenorocit din întreaga lui viață pe care și-l dorise vreodată cu adevărat. Dispărut. Furat. Își aminti bucuria supremă din momentele în care-l cumpărase. După divorț. Se trezise și realizase că se putea duce pur și simplu la reprezentanță, să semneze hârtiile și să primească mașina. Fără discuții. Fără certuri. Fără remarci disprețuitoare despre jucăriile băieților și despre cum aceștia trebuie să aibă mai întâi lucrul ăsta și apoi lucrul celălalt. Nimic din toate astea. Se descotorosise de rabla lui veche și semnase hârtiile pentru Firebird, cu care se întorsese acasă într-o stare de bucurie desăvârșită. O spăla și o lustruia în fiecare săptămână. Urmărea reclamele la TV și încerca toate mărcile miraculoase de ceară de lustruit. În fiecare zi, mașina stătea în fața fabricii la care lucra Laney, ca un simbol roșu al realizării. Ca o consolare lucitoare pentru corvoada zilnică. Chiar dacă n-avea alte lucruri, avea un Firebird. Până astăzi. Acum, nu putea

spune decât că și acesta luase calea celorlalte lucruri pe care *le avusese*.

Cea mai apropiată secție de poliție era la peste cincisprezece kilometri spre sud. O văzuse în seara precedentă, când trecuse pe lângă ea în drumul lui spre nord. Porni într-acolo pe jos, cu pași mari și apăsaji, furios și frustrat. Soarele urcă pe cer și îl făcu să încetinească ritmul. După vreo trei kilometri, făcu autostopul. Un Buick condus de un inginer de computere opri ca să-l ia.

— Mi-au furat mașina, îi spuse Penney. Azi-noapte, din fața motelului.

Inginerul scoase un mormăit generic, ca o expresie de compasiune vagă când de fapt persoana nu dă doi bani pe durerea ta.

— Nasol, spuse el. Ai asigurare?

— Firește, toate asigurările posibile. Dar parcă aş spera să mi-o recupereze.

Tipul clătină din cap.

— Las-o moartă! Măine o să fie în Mexic. Vreun *señor* de pe-acolo o să devină posesorul unei mașini americane nou-nouțe. N-ai s-o mai vezi niciodată, decât dacă îți iei o vacanță acolo și individul te calcă cu mașina.

Apoi individul răsă de propria glumă și lui James Penney îi veni să coboare imediat din Buick, dar soarele bătea cu putere și James Penney era un tip practic. Așa că rămase tăcut restul drumului și coborî în praful din parcare a secției de poliție. Buickul plecă și-l lăasă acolo.

Secția de poliție era mică, dar aglomerată. Se așeză la coadă, după alte cinci persoane. La biroul din față era un polițist care primea reclamațiile și plângerile, scriind încet și confirmând de două ori toate detaliile. Penney simțea că fiecare minut era vital, că mașina lui iubită tocmai gonia spre graniță. Poate că polițistul reușea să dea alarma prin stație și să ceară oprirea automobilului furat. Se foia de pe un picior pe celălalt, plin de frustrare. Privea înfrigurat în jurul lui. Pe un panou din spatele polițistului erau lipite diferite anunțuri. Xeroxuri neclare după telexuri și faxuri.

Înștiințări de la U.S. Marshal. O mulțime de chestii. Privirea lui absentă le trecu în revistă pe toate.

Deodată, se opri brusc. Fotografia lui îl privea fix de pe panou. Era poza de pe permisul de conducere, xeroxată în alb și negru, mărită, granulată. Dedesubt, numele lui era scris cu litere mari de tipar. James Penney. Din Laney, California. O descriere a mașinii. Firebird roșu. Plăcuța de înmatriculare. James Penney. Urmărit pentru incendiere și daune penale. Se uită fix la înștiințare. Aceasta crescuse tot mai mare, până la dimensiuni reale. Chipul lui îl privea fix, ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. James Penney. Incendiere. Daune penale. Anunț de urmărire generală. Femeia din fața lui își terminase treburile, astfel că ajunsese în capul cozii. Sergentul de la birou ridică privirea spre el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? spuse el.

Penney clătină din cap. Se mișcă spre stânga și plecă. Ieși calm din clădire în soarele strălucitor al dimineții și o luă la fugă spre nord ca un nebun. Parcursese cam o sută de metri când arșița îl obligă să meargă mai încet, gâfâind totuși. Apoi părăsi instinctiv asfaltul și se ascunse într-un crâng de mesteceni. Își croi drum printre tufișuri până când dispăru din vedere și se prăbuși în fund, cu spatele rezemat de un trunchi subțire și aspru, cu picioarele desfăcute, respirând din greu, ținându-se de cap cu palmele de parcă încerca să-l împiedice să explodeze.

Incendiere și daune penale. Știa ce însemnau cuvintele acelea. Dar nu putea să le asocieze cu ceea ce făcuse de fapt. Își incendiase propria casă. Ca și cum ar fi dat foc la gunoi. Avea dreptul ăsta. Cum se încadra asta la incendiere? Dacă un om decide să-și incendieze propria casă, cum poate fi asta o faptă penală? E o țară liberă, nu-i așa? Și oricum poate să-și explice fapta. Era supărat. Rezemat de trunchiul de mestecăn, începu să respire mai ușor. Dar numai pentru un moment. Pentru că imediat începu să se gândească la avocați. Avusese o experiență personală cu ei. Onorariile avocaților în procesul legat de divorț îl costaseră o mulțime de bani. Știa cum sunt avocații. Avocații erau problema. Chiar dacă nu era vorba

despre o incendiere, avocații o să-l coste destul numai ca să înceapă să-și dovedească nevinovăția. Un fluviu constant de bani, întins pe mai mulți ani. Bani pe care nu-i avea și nici n-o să-i aibă vreodată. Așezat pe pământul tare și uscat, își dădu seama că absolut tot ce avea pe lumea asta era, în acel moment, în contact direct cu corpul său. O pereche de pantofi, o pereche de șosete, o pereche de boxeri, blugii, un tricou din bumbac, o geacă de piele. Și portofelul. Lăsă mâna în jos și atinse umflătura din buzunar. Salariul pe șase săptămâni, mai puțin cheltuielile făcute ieri. Cu banii câștigați în șase săptămâni abia dacă putea să plătească șase ore din timpul de lucru al unui avocat. În șase ore, individul ar putea ajunge doar să-i scrie numele și adresa, poate și data nașterii. Pentru numărul de asigurare socială ar fi nevoie de alte șase ore. Natura reală a problemei sale — asta s-ar încadra în a treia porție de șase ore. Sau în a patra. Asta era experiența lui James Penney cu avocații.

Se ridică în picioare, în luminiș. Picioarele îi erau slăbite din cauza acidului lactic acumulat în timpul alergării, cu care nu era obișnuit. Inima îi bătea tare. Se rezemă de un trunchi de mesteacăn și trase aer adânc în piept. Înghiți în sec. Își croi drum din nou către șosea. O luă spre nord și merse așa o jumătate de oră, cu mâinile în buzunare, poate mai puțin de trei kilometri, după care simți cum mușchii i se relaxează și respirația i se calmează. Începu să vadă lucrurile cu claritate. Începu să înțeleagă. Începu să aprecieze forța etichetelor. Era un tip realist și întotdeauna își spusese adevărul. Era un incendiator, pentru că așa spuneau ceilalți. Faza de furie trecuse. Acum trebuia să ia decizii raționale, una după alta. Lămurirea confuziei îi depășea posibilitățile. Așa încât trebuia să nu se lase prins. Asta a fost prima lui decizie. Punctul de pornire. Asta era strategia. Celelalte decizii vor decurge din prima. Acelea erau de natură tactică.

Putea fi urmărit în trei moduri. După nume, după față, după mașină. Părăsi din nou drumul și se strecură printre copaci, cale de douăzeci de metri. Săpă cu piciorul o groapă puțin adâncă în frunzișul mușgăit și scoase din portofel tot ce purta numele

lui. Le ascunse pe toate în gropiță și netezi pământul. Apoi luă cheile de la iubitul lui Firebird și le aruncă departe, între copaci. Nici nu văzu unde căzuseră.

Mașina oricum dispăruse. În împrejurările date, ăsta era un lucru bun. Dar lăsase o urmă. Se poate să fi fost văzută în Mojave, în fața băncii. La fel cum se poate să fi fost văzută la benzinăria unde făcuse plinul. Iar numărul de înmatriculare era pe formularul de la motelul unde se cazase. Însoțit de numele lui. O urmă care progresa spre nord, în California, în pași mici și ordonați.

Își aminti de antrenamentul din Vietnam. Își aminti trucurile învățate acolo. Dacă voiai să te deplasezi la est de ascunzătoare, mai întâi trebuia să te miști spre vest. Mergeai spre vest cam două sute de metri, călcând pe câte-o crenguță, frecându-te de câte-un tufiș, până-l convingeai pe Charlie⁴ că te duci spre vest, cât de silențios puteai, dar nu îndeajuns de silențios. Apoi făceai stânga-mprejur și te întorceai spre est, mișcându-te corect de data asta, complet silențios, treceai de punctul de pornire și mai departe. Făcuse asta de peste zece ori. Planul lui inițial fusese să meargă spre nord o anumită distanță, poate să ajungă în Oregon. Se ținuse câteva ore de acel plan. Prin urmare, Firebirdul roșu lăsase o urmă modestă spre nord. Așa că acum avea să se îndrepte o vreme spre sud și să dispară. Ieși din pădure, în colbul de pe marginea șoselei, și începu să parcurgă în sens invers drumul pe care venise.

Fața nu putea să și-o schimbe. Și era pe toate posterele. Își aminti cum îl privea de pe panoul de anunțuri de la secția de poliție. Cărarea bine făcută, obrații cenușii scofâlciți. Își trecu viguros mâinile prin păr, înainte și înapoi, până când firele se șteau în toate direcțiile. Cărarea ordonată dispăru cu totul. Își pipăi cu palmele barba nerasă de douăzeci și patru de ore. Hotărî să-și lase barba să crească. Nu prea avea de ales. N-avea un aparat de ras și nici n-avea de gând să dea banii pe așa ceva. Începu să meargă spre sud, prin praf, muntele Excelsior înălțându-se impunător în dreapta lui. Apoi ajunse la cotul pe care drumul îl făcea la vest, spre San Francisco, prin trecătoarea

Tioga, înainte ca muntele Dana să se înalțe și mai mult. Se opri în praful de pe marginea drumului și cumpăni. Dacă o ținea spre sud, ajungea până în Mojave. Prea aproape de casă. Mult prea aproape. O situație care nu-i venea la îndemână. Absolut deloc. Așa că se gândi la o nouă manevră. Avea să pornească spre vest, spre coastă, și apoi să ia o decizie.

Merse cam treizeci de metri dincolo de cot și făcu semnul autostopistului. Era un tip practic. Știa că n-o să ajungă nicăieri pe jos. Trebuia să meargă cu autostopul, în mașini anonime, conduse de oameni ocupați. Luă decizia tactică să nu se urce în mașini conduse de cetățeni serioși. De oameni care arătau ca și cum ar putea să-l remarce sau să-și amintească de el. Trebuia să gândească asemenea unui fugar. O experiență cu totul nouă.

După patruzeci de minute, un zâmbet ironic i se așternu pe chip și-și dădu seama că nu trebuia să se preocupe să-i evite pe cetățenii serioși, pentru că aceștia îl evitau pe el. Stătea acolo cu degetul ridicat, fără bagaj, cu părul ciufulit, nebărbierit, plin de praf până la genunchi, și vehicul după vehicul trecea pe lângă el fără să încetinească măcar. Șoferii îi aruncau o privire și accelerau ca și cum el nici n-ar fi fost acolo. Soarele se mișca pe cer și începu să coboare la amiază, iar el începu să-și facă griji că nu-l va lua nimeni. Era înfometat, însetat și se simțea vulnerabil. Singur și pe picioarele sale exact în mijlocul celui mai întins și mai disprețuitor peisaj pe care-l văzuse vreodată. Salvarea veni sub forma unui Jeep decapotabil, prăfuit și paradiat, de o culoare nisipoasă care nu prea era culoare. La volan, un tip de circa patruzeci de ani. Părul lung și încărunțit, tricou murdar vopsit în culori fanteziste, un fel de rămășiță de hippy. Jeepul încetini și trase pe dreapta, în stratul gros de praf. Se opri lângă Penney, iar șoferul se aplecă și strigă peste duduitul eșapamentului îmbătrânit de uzură.

— Eu merg la Sacramento, prietene, spuse el. Dar dacă vrei să ajungi în Golf, pot să te las în Stockton.

Penney dădu din cap viguros.

— Sacramento ar fi grozav, strigă el. Mulțumesc foarte mult.

Își puse mâna dreaptă pe rama parbrizului și stânga pe scaunul din spate și sări înăuntru exact așa cum făcuse de multe ori cu Jeepurile din Vietnam.

— Fă-te comod și admiră peisajul, prietene, strigă șoferul peste duduitul tobei de eșapament. E imposibil să vorbim în mașina asta bătrână. E prea gălăgioasă, înțelegeți ce zic?

James Penney încuviință din cap recunoscător și bătrânul hippy își ridică piciorul de pe ambreiaj, accelerând mașina pe șosea.

Cabinetul medicului legist al districtului Laney chiar asta era: un cabinet, și încă unul destul de rudimentar. Nu erau facilități pentru examinare post-mortem, decât dacă Kolek era dispus să-și curețe biroul și să despice grămada de carne carbonizată pe acesta. Așa că duse sacul mortuar la amenajarea din nordul Los Angelesului pe care o folosea districtul. Era o morgă mare și modernă, bine echipată și aglomerată. Aglomerată, pentru că absorbea toate problemele specifice din inelul de districte care o înconjură, pe lângă cota substanțială de cazuri proprii. Așa încât Kolek plasă sacul în depozitul frigorific și semnă o cerere de repartizare a primului loc liber pentru vizitatori din acea zi, care era pe la jumătatea după-amiezii. Era un interval de o jumătate de oră, dar Kolek își făcea socoteala că avea să fie mai mult decât suficient. Nu prea existau dubii în privința modului în care Penney își dăduse duhul. Nu mai rămânea decât să facă o identificare de rutină pe baza amprenteii dentare.

În Laney exista un dentist, care servea o populație de două mii de oameni. Nu-l văzuse niciodată pe Penney. Dar venise relativ de curând acolo, iar șeriful spusese că nu era neobișnuit pentru locuitorii din Laney să uite de propria dantură. Fabrica le dădea asigurări de sănătate, firește, dar nu erau cele mai bune din lume, iar pentru tratamentele stomatologice era nevoie de o contribuție personală. Însă asistenta de chirurgie era o femeie corpolentă, trecută de prima tinerețe, care era acolo de trei mandate. Aceasta căută în sistem și găsi fișa lui Penney în locul unde fusese

îndosariată după ultima lui vizită acolo, în urmă cu doisprezece ani. Era un pachet subțire cu note și un film radiografic într-un plic. Kolek le luă pe semnătură și le aruncă pe bancheta din spate a mașinii. Se uită la ceas și porni spre sud, către morgă.

James Penney coborî din jeepul hipiotului bătrân pe șoseaua principală de la marginea sudică a orașului Sacramento, obosit, bătut de vânt, cu urechile țiuind din pricina zgomotului. Rămase pe marginea drumului și-i făcu cu mâna tipului care tocmai plecase și-i făcea la rândul lui cu mâna, cu părul lung și cenușiu fluturând în vânt. Apoi se uită în jur în liniștea care se lăsase brusc și încercă să se orienteze. În susul și în josul străzii se vedea o adevărată pădure de indicatoare, culori vii, neoane, care făceau reclamă la moteluri, instalații de aer condiționat, piscine și televiziune prin cablu, localuri de fast-food, restaurante de toate tipurile imaginabile, supermarketuri, magazine de piese auto. Părea să fie genul de loc în care te puteai pierde fără nicio problemă. O mulțime de moteluri, unul lângă celălalt, toate concurând între ele și oferind cele mai mici prețuri din oraș. Merse pe jos până ajunse în dreptul a trei dintre ele. Se gândi să-l aleagă pe cel din mijloc. Să se cazeze și să facă planuri.

Dar apoi decise să încerce o manevră despre care citise cândva într-un ghid de călătorii. Să se cazeze cât de târziu și să ceară un preț și mai scăzut. Spre sfârșitul zilei, motelul ar fi fost dornic să mai închirieze o cameră. Ceva era mai bine decât nimic, nu? Asta era teoria din ghidul de călătorii. Nu testase niciodată acea teorie, dar acum era timpul să înceapă. Așa că se duse să ia un prânz târziu sau o cină timpurie sau naiba știe pentru ce era potrivită ora aceea a zilei. Alese un local de fast-food dintr-o rețea pe care n-o mai folosisese până atunci și se așeză la geam, uitându-se cu un interes moderat la mașinile care treceau pe stradă. Când veni chelnerița, comandă un cheeseburger și două cola. Își simțea gâtul uscat de la praful de pe drum.

Hipiotul întârziat cu părul lung și încărunțit ajunsese cu mașina în centru și parcă jeepul prăfuit și parădit fix lângă un hidrant din fața clădirii principale a Departamentului de Poliție din Sacramento. Scoase cheile din contact și coborî din vehicul. Se întinse în soarele cald al după-amiezii, după care intră în clădire.

Biroul Administrației Antidrog din Sacramento se afla într-un ansamblu de camere împrumutate de la departamentul de poliție. Nu puteai ajunge acolo decât trecând prin holul secției, pe lângă sergenții de la recepție. Agenții trebuiau să semneze la venire și la plecare. De acolo își luau ecusoanele de identificare pe care le purtau în clădire și trebuiau să le lase la recepție când părăseau incinta. Existau două motive pentru asta. Oamenii de la antidrog arătau mai degrabă a delincvenți decât a agenți, iar ecusoanele reduceau la minimum confuzia din interiorul secției de poliție. Și, dat fiind că lucrau sub acoperire, nu puteau să-și permită să-și bage ecusoanele în buzunar, din greșală sau din neatenție, și să plece cu ele. Dacă făceau asta și erau percheziționați de vreun individ cu care încercau să se „împrietenească”, consecințele puteau fi foarte neplăcute. Așa încât regula strictă spunea că ecusonul trebuia să rămână la recepția secției de poliție în toate momentele în care agenții nu se aflau efectiv în clădire ca să le poarte.

Hipiotul de patruzeci de ani se așeză la coadă ca să semneze și să-și ia ecusonul. În fața lui erau doi polițiști în uniformă care îl aduseseră pe un individ în cătușe. Un singur sergent de serviciu. Era de așteptat. Cercetă din priviri buletinele lipite pe peretele din spate. Risc ridicat de incendii în păduri. Copii dați dispăruți. Deodată, o față îl privi fix. Un individ dat în urmărire generală. James Penney. Laney, California. Incendiere și daune penale.

— Fir-ar să fie! exclamă el cu glas tare.

Sergentul de la birou și polițiștii cu omul în cătușe se întoarseră să se uite la el.

— Omul ăla, spuse el. James Penney. Tocmai l-am adus cu mașina prin munți, până aici.

Șeriful din Laney răspunse la apelul din Sacramento. Tocmai completa hârtiile legate de activitatea din ziua precedentă. Șoferii găsiți în stare de ebrietate, geamurile sparte, parbrizul făcut zob, mărunțișurile. Dosarul lui Penney era deja în sertar, așteptând identificarea formală a lui Kolek, ca să poată fi clasat.

— Penney? îi spuse el sergentului din Sacramento. Nu, omul e mort. S-a prăbușit și a ars odată cu mașina în drum spre Vegas, astă-noapte.

Apoi închise telefonul, dar, pentru că era un tip conștiincios, și prudent pe deasupra, găsi numărul de telefon de la morga din LA. Tocmai întindea mâna spre telefon când acesta sună din nou. Era Kolek, care-l apelase de pe mobil, chiar de lângă masa de disecție.

— Ce e? întrebă șeriful, deși știa deja la ce să se aștepte, din vocea lui Kolek.

— Două probleme principale, spuse acesta. Dinții nu se potrivesc nici pe departe. Penney avea o punte în față, o lucrare ieftină. Țștia de-aici sunt dinți adevărați.

— Și? întrebă șeriful. Ce mai e?

— Asta e o femeie, spuse Kolek.

Penney tocmai terminase de mâncat în localul din Sacramento când văzu sosind patru mașini de poliție. Pusese un dolar pe masă pentru chelneriță și se ridica să plece. Abia se ridicase de pe bancheta lipicioasă din vinilin și se mișca într-o parte ca să iasă când le zări. Patru mașini, care luaseră la rând șirul de moteluri, în control. Polițiștii intrau pe rând în birourile de recepție, cu niște hârtii în mâini, după care ieșeau și treceau la birourile următoare. Penney se așeză la loc. Privi la ei pe fereastră, cum se mișcau spre sud, până dispărură din vedere. Apoi se ridică și plecă. Își ridică gulerul gecii de piele și porni spre nord, nici prea repede, nici prea încet, ținându-și răsuflarea.

Șeriful din Laney era la telefon. Îl urmărise pe Penney până la bancă. Aflase de suma mare de numerar pe care o retrăsese cu o zi în urmă. Se uitase la drum pe hartă, de la Laney la Mojave, și ghicise

corect fuga spre nord pe lângă flancul muntelui Whitney. Sunase la benzinării, una după alta, deplasându-se spre nord cu ajutorul cărții de telefon, până când găsi un pompagiu care-și amintea de un Firebird roșu, al cărui șofer îi plătise dintr-un teanc gros de bani.

Apoi făcuse câteva operații aritmetice mintale, ținând cont de viteză, distanță și timp, și începuse să sune la un grup puțin numeros de moteluri din zona în care își făcuse socoteala că ajunsese Penney până la sfârșitul zilei. La al doilea număr găsisese locul corect, Pine Park Holiday Motel din apropiere de Yosemite. Penney se cazase la ora nouă, cu mașină cu tot, receptionerul citindu-i numele și numărul de înmatriculare de pe copia la indigo pe care o avea în față.

Mai departe de-atât nu mai exista nicio informație. Șeriful sună la cel mai apropiat departament de poliție, aflat la mai bine de cincisprezece kilometri spre sud față de motel. Nicio reclamație despre un Firebird furat. Nu se raportaseră alte automobile dispărute. Nimeni nu știa de vreo femeie care să fure mașini, în localitate. Așa încât șeriful sună la reprezentanța General Motors din Mojave și întreabă ce valoare ar avea un Firebird vechi de optsprezece luni, curat și cu un număr mic de kilometri la bord. Adăugă acea sumă la cifra indicată de bancă în privința retragerii de numerar. Penney își dăduse întâlnire la motel și își vânduse mașina femeii decedate, iar acum era un fugar cu aproape cincisprezece mii de dolari în buzunar. O grămadă de bani. Era clar. Evident. Penney plănuiise totul și se pregătise dinainte.

Șeriful desfăcu din nou harta. Faptul că-l văzuse cineva în Sacramento era un noroc chior. Acum venise momentul să-l valorifice. Penney nu putea să-și propună să rămână acolo. Era un oraș prea mic, capitală de stat, cu prea mulți polițiști. Așa că urma să plece. Probabil, în ținuturile mai puțin populate din Oregon sau Washington. Sau în Idaho ori Montana. Dar nu cu avionul. Nu având bani în numerar. Să plătești cash un bilet de avion într-un oraș din

California era ca și cum ai fi cerut să fii arestat pentru trafic de narcotice. Așa că urma să plece pe șosea. Dar Sacramento era un oraș care avea oceanul destul de aproape pe partea stângă și munți înalți pe partea dreaptă. În mod fundamental, drumurile de ieșire erau doar șase, nimic mai mult. Așa încât șase bariere ar fi fost suficiente, poate pe o rază de cincisprezece kilometri, astfel încât circulația navetiștilor locali să nu fie stânjenită. Șeriful dădu din cap mulțumit de sine și luă telefonul ca să sune la patrula autostrăzii.

La lăsarea serii, în Sacramento începu să plouă. O ploaie constantă, care te uda până la piele. Nordul Californiei, în apropierea munților, foarte diferit de starea vremii cu care era obișnuit Penney. Cu umerii strânși în geacă, cu capul plecat, mergea spre nord, încercând să decidă dacă era cazul să facă autostopul. Mașinile de poliție din preajma motelurilor îl neliniștiseră. Era ostenit, demoralizat și singur. Și ud. Și bătea la ochi. Nimeni nu mergea pe jos în California. Se uită peste umăr la șirul de mașini și văzu un sedan Chevrolet măsliniu încetinind în spatele lui. Mașina se opri și un braț lung se întinse peste scaun și deschise ușa pasagerului. Lumina din tavan se aprinse și lumină asfaltul ud.

— Vrei să te duc undeva? strigă șoferul.

Penney se aplecă și aruncă o privire înăuntru. Șoferul era un bărbat înalt, cam la treizeci de ani, musculos, cu constituție de halterofil. Părul blond tuns scurt, o față aspră, dar deschisă. Îmbrăcat în uniformă. Uniformă de armată. Pe emblemă scria: căpitan de poliție militară. Penney se uită la vopseaua măslinie a mașinii și văzu un număr de serie vopsit cu alb pe flanc.

— Nu știu, spuse el.

— Urcă în mașină, să scapi de ploaie măcar, spuse șoferul. Un veteran ca tine știe că nu e în regulă să mergi prin ploaie, nu?

Penney se urcă și închise portiera.

— De unde știi că sunt veteran? întrebă el.

— După cum mergi, spuse șoferul. La care se adaugă vârsta și felul în care arăți. Un bărbat de vârsta ta, care

arată cum arăți tu și merge pe jos prin ploaie n-a scăpat de armată ducându-se la colegiu, asta-i cât se poate de sigur.

Penney încuviință din cap.

— Așa e, n-am scăpat, spuse el. Am făcut un tur de serviciu militar în junglă, acum șaptesprezece ani.

— Atunci, dă-mi voie să te duc cu mașina, spuse șoferul. Ca o favoare, de la soldat la soldat. Ca un fel de ajutor pentru veterani.

— În regulă, spuse Penney.

— Unde vrei să ajungi? spuse șoferul.

— Nu știu, zise Penney. Cred că în nord.

— Atunci, în nord o să ajungem, spuse șoferul. Eu sunt Jack Reacher. Încântat să te cunosc.

Penney nu spuse nimic.

— Ai un nume? întrebă tipul numit Reacher.

Penney ezită.

— Nu știu, spuse el.

Reacher puse mașina în mișcare, privi în spate peste umăr și se încadră în trafic. Acționează un buton și bloacă ușile.

— Ce-ai făcut? întrebă el.

— Ce-am făcut? repetă Penney.

— Fugi de ceva, spuse Reacher. Ieși din oraș, mergi pe jos prin ploaie, cu capul jos, fără bagaj, nu știi cum te cheamă. Am văzut o mulțime de oameni care fug și tu ești unul dintre ei.

— O să mă dai în gât?

— Sunt polițist militar, zise Reacher. Ai făcut vreun rău armatei?

— Armatei? spuse Penney. Nu, am fost un soldat bun.

— Atunci, de ce să te dau în gât?

Penney privi în gol.

— Nu știu, spuse el.

— Ce le-ai făcut civililor? întrebă Reacher.

— O să mă dai în gât, spuse Penney, neajutorat.

Reacher ridică din umeri.

— Păi, asta depinde, spuse el. Ce-ai făcut?

Penney nu spuse nimic. Reacher întoarse capul și se uită direct la el. O privire tăcută și puternică, cu o

intensitate hipnotică, menținută cale de o sută de metri.

— Ce ai făcut? întrebă el din nou.

Penney nu reuși să-și mute privirea. Trase aer în piept.

— Mi-am dat foc la casă, spuse el. Aproape de Mojave. Am lucrat șaptesprezece ani și ieri m-au pus pe liber și m-am sucărit pentru că urmau să-mi ia mașina, așa că am dat foc la casă. Se numește incendiere deliberată.

— În apropiere de Mojave? spuse Reacher. Așa i se spune acolo. Nu prea le plac incendiile în zona aia.

Penney încuviință din cap.

— Trebuia să mă gândesc mai bine. Dar chiar eram furios. Șaptesprezece ani și dintr-odată nu mai valorez nici cât o ceapă degerată. Și, după toate cele, m-am pomenit și cu mașina furată, în prima noapte după ce am fugit.

— Sunt bariere prin toată zona asta, spuse Reacher. Am trecut de una la sud de oraș.

— Crezi că pe mine mă caută? întrebă Penney.

— E posibil, spuse Reacher. Nu le plac incendiile în zona aia.

— O să mă dai în gât?

Reacher se uită din nou la el, intens și tăcut.

— Doar asta ai făcut?

Penney încuviință cu o mișcare din cap.

— Da, domnule, doar atât.

Urmă un scurt moment de liniște. Doar sunetul pneurilor pe asfaltul ud.

— Ei bine, n-am o problemă cu asta, spuse Reacher. Un tip care face un tur de serviciu în junglă, muncește șaptesprezece ani și e pus pe liber cred că are tot dreptul să se-nfurie nițel.

— Deci ce-ar trebui să fac?

— Ai ceva de care să fii legat?

— Divorțat, fără copii.

— Atunci, o iei de la început, în altă parte.

— O să mă găsească, zise Penney.

— Deja te gândești să-ți schimbi numele, spuse Reacher.

Penney încuviință din cap.

— Mi-am aruncat toate actele. Le-am îngropat în pădure.

— Trebuie să-ți creezi o identitate nouă. Fă rost de documente noi. Sunt singurele lucruri care interesează pe oricine. Niște hârtii.

— Și cum să fac asta?

Reacher rămase tăcut o clipă, gândindu-se intens.

— Destul de simplu, spuse el. Calea clasică e să te duci la un cimitir, să găsești pe cineva care a murit copil fiind, să faci rost de o copie după certificatul lui de naștere și să începi de-acolo. Îți iei un număr de asigurări sociale, un pașaport, cărți de credit și ești o persoană nouă.

Penney ridică din umeri.

— Nu pot să fac toate astea. E prea greu. Și nici timp n-am. Tu mi-ai zis că o să dăm de o barieră pe drum. Cum să fac toate chestiile astea înainte să ajungem acolo?

— Există și alte căi, spuse Reacher.

— Falsuri?

Reacher clătină din cap.

— Nu-s bune. Mai devreme sau mai târziu, falsurile sunt descoperite.

— Atunci, cum?

— Găsești un ins care deja și-a creat documente false pentru uzul propriu și i le iei.

Penney clătină din cap.

— Ești nebun. Cum o să fac una ca asta?

— Poate că nu trebuie să faci nimic. Poate că deja am făcut eu asta pentru tine.

— Ai documente false?

— Nu eu, spuse Reacher. Tipul pe care-l căutam.

— Ce tip?

Reacher țină o mână pe volan și cu cealaltă scoase un teanc de hârtii oficiale din buzunarul interior al geții.

— Mandat de arestare, spuse el. Ofițer de legătură al armatei la o fabrică de armament de lângă Fresno, se pare că vindea proiecte de execuție. Avea trei seturi diferite de documente de identitate false, toate perfecte, toate susținute de toate dovezile necesare, de la dosarul din școala elementară până în prezent.

Ceea ce ne face să credem că sunt făcute de sovietici, adică sunt imbatabile. În momentul ăsta mă întorc de la o discuție cu acest individ. Și el este fugar, trecuse deja la al doilea set de documente. I le-am luat. Sunt curate. Sunt în portbagajul acestei mașini, într-un portofel, într-o haină.

În față, traficul încetinește. O lumină roșie se vede prin șirul de parbrize. Alternând cu lumini albastre. Și fascicule galbene de lanternă, mișcându-se dintr-o parte în alta.

— Uite c-am ajuns la barieră, spuse Reacher.

— Deci pot să folosesc actele acestui tip? întrebă Penney cu o undă de disperare în glas.

— Bineînțeles că poți, spuse Reacher. Dă-te jos din mașină și ia-le. Adu portofelul din haină.

Încetini și opri pe acostament. Penney coborî. Se duse în spatele mașinii și ridică portbagajul. Se întoarse după un moment lung, alb la față.

— L-ai luat? întrebă Reacher.

Penney încuviință din cap fără o vorbă, arătându-i portofelul.

— Ai tot ce-ți trebuie acolo, spuse Reacher. Am verificat. Tot ce-i trebuie cuiva.

Penney încuviință din nou cu o mișcare din cap.

— Păi, bagă-le în buzunar, spuse Reacher.

Penney puse portofelul în buzunarul interior al gecii. Reacher ridică mâna dreaptă. În ea ținea un pistol. Și o pereche de cătușe în stânga.

— Acum stai nemișcat, spuse el pe un ton liniștit.

Se aplecă și-i puse cătușele lui Penney, cu o mână. Porni din nou mașina și se înscrise în traficul lent.

— De ce faci asta? întrebă Penney.

— Liniște, spuse Reacher.

Mai aveau două mașini până la punctul de control. Trei polițiști cu mantale de ploaie dirijau traficul într-un perimetru delimitat de mașini ale poliției parcate. Girofarurile montate pe acoperiș luminau puternic în întuneric.

— Ce e? întrebă din nou Penney.

Reacher nu spuse nimic. Opri mașina în locul indicat de polițist și coborî geamul. Aerul rece și umed al nopții pătrunse în interior. Polițistul se aplecă.

Reacher îi întinse legitimația militară. Polițistul o luminează cu lanterna și i-o înapoie.

— Pe cine aveți pasager? întrebă el.

— E prizonierul meu, spuse Reacher, dându-i mandatul de arestare.

— Are documente de identitate? întrebă polițistul.

Reacher se aplecă și extrase portofelul din buzunarul interior al lui Penney cu două degete, ca un hoț de buzunare. Îl deschise și i-l dădu polițistului. Un al doilea polițist stătea în lumina farurilor lui Reacher și copia numărul de înmatriculare într-un blocnotes. Ocoli capota și veni lângă primul polițist.

— Căpitanul Reacher de la poliția militară, spuse primul polițist.

Al doilea polițist trecu informația pe hârtie.

— Cu un prizonier pe nume Edward Hendricks, adăugă primul polițist.

Al doilea polițist scrisese și asta în blocnotes.

— Vă mulțumim, domnule căpitan, spuse primul polițist. Drum bun în continuare.

Reacher ieși dintre cele două mașini ale poliției, accelerând în ploale. După nici doi kilometri, opri din nou pe acostament. Se aplecă și-i desfăcu lui Penney cătușele. Le puse la loc în buzunar. Penney își frecă încheieturile.

— Credeam c-o să mă dai pe mâna polițiștilor, spuse el.

Reacher clătină din cap.

— Mi s-a părut că-i mai bine să procedez astfel, spuse el. Am un mandat de arestare, am nevoie de un prizonier în mașină pe care să-l vadă toată lumea, corect?

Penney încuviință din cap.

— Cred că da, spuse el cu glas scăzut.

Reacher îi înapoie portofelul.

— Păstrează-l, spuse el.

— Pe bune?

— Edward Hendricks, spuse Reacher. Țasta o să fie numele tău de-acum, pentru tot restul vieții. E o identitate fără probleme și-o să țină. Gândește-te la asta ca la un ajutor pentru veterani. Ca de la soldat la soldat, bine?

Edward Hendricks se uită la el, încuviință din cap și deschise portiera. Coborî în ploaie, își ridică gulerul gecii și porni spre nord. Reacher îl urmări până dispăru din vedere după care porni mașina și o luă pe primul drum spre vest. Apoi coti spre nord pe lângă un orașel numit Eureka și se opri din nou într-un loc unde drumul era pustiu și trecea prin apropierea oceanului. Drumul avea un acostament lat din pietriș și o barieră joasă, dincolo de care era faleza abruptă care ajungea în apele involburate și înspumate ale Pacificului.

Coborî din mașină, deschise portbagajul și apucă de reverele hainei despre care îi spusese pasagerului său. Trase aer adânc în piept și se propti bine în picioare. Cadavrul era greu. Îl extrase din portbagaj, îl ridică pe umăr și îl cără până la barieră. Îndoi genunchii și-l aruncă peste buza prăpastiei. Cadavrul se agăță de faleza stâncoasă și se rostogoli într-un talmeș-balmeș de brațe și picioare flasce. În final, lovi valurile agitate cu un plescăit abia auzit și dispăru.

⁴ Numele generic pe care militarii americani îl dădeau soldaților nord-vietnamezi, în timpul războiului din Vietnam. (N.L.)

Toți vorbesc, până la urmă

Există reguli scrise și reguli nescrise, iar eu am avut parte de câte una din fiecare în prima zi petrecută în cadrul departamentului. Regula nescrisă spune că noul detectiv primește misiunea cea mai neplăcută. Care, în dimineața aceea, însemna respectarea uneia dintre regulile scrise: spitalele municipale trebuiau să raporteze victimele focurilor de armă, iar departamentul de poliție trebuia să investigheze cazurile respective. O muncă plictisitoare și, foarte probabil, inutilă. Dar regulile erau reguli.

Și e de două ori mai rău pentru o femeie într-o lume a bărbaților.

Așa că am plecat în misiune.

Evident, am primit mașina cea mai proastă, fără GPS și fără nicio hartă în torpedo, dar am găsit spitalul destul de ușor. O clădire mare și bej, la sud-est de centru. Am prezentat legitimația mea nouă și lucioasă și am fost îndrumată la etajul IV. Nu chiar la terapie intensivă, mi-au spus, dar ceva similar. O chestie suficient de importantă, că a trebuit să-mi închid telefonul.

Acolo m-a întâmpinat o asistentă și m-a condus la o doctoriță, care avea șuvițe argintii în păr și arăta ca o persoană deșteaptă și plină de bani. Mi-a spus că făcusem drumul de pomană. Victima era adormită și n-avea să se trezească prea curând, pentru că era sedată cu o combinație personalizată de substanțe care mie mi s-a părut că sună bine. Dar eram nouă în post și aveam un raport de scris așa că am rugat-o să-mi împărtășească perspectiva ei.

— Rană prin împușcare, mă informă ea, de parcă aș fi fost puțin retardată. În partea stângă, la subsuoară, glonțul i-a rupt o coastă și a sfâșiat câțiva mușchi. Nu e ceva prea plăcut. De-aia i-am dat analgezice.

— Calibrul? am întrebat.

— Habar n-am, mi-a spus. În orice caz, n-a fost un pistol cu aer comprimat.

Am cerut să-l văd pe cel rănit.

— Vrei să-l vezi cum doarme?

— Trebuie să scriu un raport.

Deși se temea de o posibilă infecție, m-a lăsat să mă uit pe geam. Am văzut un individ care dormea buștean pe un pat de spital. Un tip aparte. Părul scurt, ciufulit, trăsături simple. Stătea lungit pe spate. Cearșaful era coborât până la șolduri. Era gol de la talie în sus. În stânga sus avea aplicat un bandaj de presiune. Avea niște tuburi înfipite pe dosul palmei și un clește prins de deget. Pe monitor vedeam un ritm sinusoidal. Aparatul bipăia încontinuu, tare și cu forță. Așa cum trebuia. Pentru că tipul era imens. Aproape mai mare decât patul. Cred că avea un metru nouăzeci și cinci și în jur de o sută zece kilograme. Un uriaș. Mâini ca niște lopeți. O namilă de om. Tot, numai mușchi. Nu bătrân. Dar nici tânăr. Arăta epuizat. Ici-colo se vedeau cicatrici. O chestie mare și veche jos, pe abdomen, ca o stea-de-mare imensă și albă, cu copci groase și grosolane. Urma veche a unei găuri de glonț în piept. Calibrul 38, aproape sigur. O viață plină de evenimente. Ce nu te omoară te întărește.

Părea că doarme destul de liniștit.

— Aveți idee ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Probabil că nu și-a provocat rana singur, spuse doctorița. Decât dacă e contorsionist.

— Adică nu v-a spus nimic?

— A ajuns aici conștient, dar n-a scos o vorbă.

— A avut vreun document de identitate?

— Are obiectele personale într-o pungă, mi-a spus doctorița. La secția asistentelor.

Era o pungă foarte mică, din plastic transparent, cu fermoar. De tipul celor folosite de oameni la aeroport. Pe fundul pungii, niște mărunțiș. Vreo doi dolari. Era și un teanc de bancnote îndoite. Posibil, cam două sute. Poate mai mult. Depinde ce valoare aveau bancnotele. Mai era și un card de debit. Și un pașaport vechi, boțit. În sfârșit, o periută de dinți de voiaj, pliabilă, pentru ținut în buzunar, ca un tub de plastic.

- Asta-i tot? am întrebat.
- Crezi că le șterpelim lucrurile pacienților noștri?
- Pot să arunc o privire? am spus.
- Tu ești polițista, răspunse doctorița.

Cardul bancar era pe numele *J. Reacher*. Mai avea un an până expira. Pașaportul expirase cu trei ani în urmă. Era emis pe numele Jack Reacher. Nu John. Jack trebuie să fi scris pe certificatul de naștere. Fără al doilea nume de botez, ceea ce era neobișnuit în America. Fotografia arăta o versiune aproximativă a chipului de pe pernă. Era cu treisprezece ani mai tânăr și animat de o expresie ce oscila între răbdare și nerăbdare, ca și cum individul era pregătit să-i acorde fotografului timpul de care avea nevoie, dar nicio secundă mai mult.

Fără permis de conducere, fără carduri de credit, fără telefon mobil.

- Cu ce era îmbrăcat? am întrebat.
- Chestii ieftine, a spus doctorița. Le-am ars.
- De ce?
- Pericol biologic potențial. Am văzut haine mai bune pe nefericiții care dorm prin parcuri.
- E o persoană în trecere pe-aici?
- Ți-am spus, n-a scos un cuvânt. Din câte știu, ar putea fi un miliardar excentric.
- Pare să aibă o condiție fizică bună.
- Adică în afară de faptul că e bandajat pe un pat de spital?
- Adică în general.
- Sănătos ca un cal. Puternic ca un cal.
- Când o să se trezească?
- În seara asta, poate. Și doza pe care i-am dat-o e pentru un cal.

M-am întors la sfârșitul turei. Nu primeam bani pentru orele suplimentare, dar eram nouă în departament și voiam să fac impresie bună. Despre incidentul armat nu se vorbea nimic în convorbirile telefonice. Niciun zvon. Alte victime nu erau, nici martori, nici apeluri la 911. Ceea ce nu era ceva neobișnuit, m-am gândit. Așa era orașul. Lumea

interlopă avea o viață proprie. Ca Las Vegas. Ce se întâmpla acolo rămânea acolo.

Am căutat puțin și în bazele de date. Reacher nu era un nume comun și mi-am zis că o combinație de tipul Jack-fără al doilea nume-Reacher ar putea fi și mai puțin comună. Dar nu prea existau date reale. Sau, altfel spus, toate datele erau negative. Individul n-avea telefon, nici mașină, nici barcă, nici rulotă, nici un istoric al creditelor, nici locuință și nici asigurare. Nu avea nimic. Apăreau câteva informații de natură militară, mai de demult. Fusesse polițist militar, mai mult la Divizia de Investigații Criminale, ofițer, decorat de mai multe ori, ceea ce la început mi-a provocat un sentiment înduioșător, de camaraderie, după care m-a îngrijorat. Treisprezece ani de serviciu onorabil și acum era un om fără adăpost, împușcat, îmbrăcat în niște haine atât de toxice încât cei de la spital fuseseră nevoiți să le incinereze. Nu e un lucru pe care un proaspăt detectiv să vrea să-l audă în prima zi de serviciu.

Când m-am întors la spital se făcuse întuneric, dar la etajul IV l-am găsit treaz pe bărbatul solid. Știam cum îl cheamă așa că m-am prezentat, ca să echilibrez situația. Așa era politicoș. I-am spus că am un raport de întocmit. I-am mai zis că așa se cerea și l-am întrebat ce se întâmplase.

— Nu mai țin minte, mi-a spus.

Ceea ce era plauzibil. Traumele fizice pot provoca amnezie retrogradă. Dar eu nu credeam. Aveam senzația că îmi dădea un răspuns mecanic. Începeam să înțeleg de ce dosarul lui era atât de subțire. Un om trebuie să muncească din greu ca să rămână neobservat. Sincer vorbind, nu mă deranja. Fusesem promovată aici pentru că eram bună la interogatorii. Și-mi plac provocările. Un prieten mai de demult mi-a spus că pe platra mea de mormânt ar trebui să scrie: *Toți vorbesc, până la urmă.*

— Te rog să mă ajuți, am spus.

S-a uitat la mine cu ochi albaștri și limpezi. Cocktailul de analgezice cu care fusesse drogat nu-i afectase negativ departamentul cognitiv. Avea o privire neîngrijorată și prietenoasă, dar în același timp

goală și periculoasă, înțeleaptă și primitivă, caldă și amenințătoare. Aveam senzația că știe o sută de moduri în care ar putea să mă ajute, dar și o sută de moduri în care ar putea să mă ucidă.

— Sunt nouă în postul ăsta, i-am spus. Azi e prima mea zi. Dacă nu mă descurc, o să primesc un șut în fund.

— Ceea ce ar fi mare păcat, a spus el. Pentru că ai un fund foarte drăguț.

Pentru o asemenea replică s-ar fi ales cu niște ședințe de creștere a sensibilității la serviciu, dar nu puteam să mă simt ofensată. Stătea întins acolo rănit și neajutorat, pe jumătate dezbrăcat, radiind un soi de farmec molatic.

— Ai fost polițist, am spus. Ți-am văzut profilul. Ai lucrat într-o echipă. Ai salvat vreodată pielea cuiva?

— Din când în când, a spus el.

— Atunci, salveaz-o și pe-a mea acum.

N-a spus nimic.

— Cum a început?

— E târziu, a spus. N-ai și tu o casă, unde să te duci?

— Dar tu ai?

Nu mi-a răspuns.

— Cum a început? am întrebat din nou.

A oftat, a tras aer în piept și mi-a spus că a început așa cum încep lucrurile de obicei. Adică, de obicei, nu prea au un început. Mi-a spus că majoritatea locurilor în care se ducea erau pașnice și liniștite. Că în majoritatea locurilor nu se întâmplă nimic.

L-am întrebat ce-a vrut să spună cu asta.

Mi-a spus că în orașe, mari sau mici, își vedea de treburile lui și nimeni nu-l băga în seamă. Mânca, dormea, făcea duș, își schimba hainele și vedea ceea ce vedea. Uneori avea norocul să prindă o conversație de o oră. Alteori, norocul îi aducea o companie de o noapte. Dar de cele mai multe ori nu se întâmpla nimic. Mi-a spus că avea o viață liniștită. Că puteau trece luni întregi între zilele care meritau să fie uitate.

Dar dacă trebuia să se întâmple ceva, începea cu niște oameni. De obicei, oameni din baruri sau restaurante. Localuri în care se consumă mâncare și băutură și unde te aștepți să întâlnești un anumit tip

de comunitate, iar mestecatul și sorbitul din pahare îi face pe oameni să nu se simtă jenați că nu vorbesc.

Pentru că nimeni nu spune niciodată nimic. În schimb, se uită. Totul se rezumă la privit. Mai exact, privitul în altă parte. Poate să fie un tip pe care oamenii evită să-l privească. Poate e singur la bar sau singur într-un separeu ori la o masă de restaurant. Unii dintre oameni îl evită, dar cei mai mulți sunt speriați de el. Un fel de bătauș. E nepopular și știe asta. Știe că oamenii tac în preajma lui și știe că se uită în altă parte, ceea ce-i place la nebunie. Îi place puterea.

— Așa a început? am întrebat. Ieri?

Reacher a încuviințat din cap. Era un tip într-un bar. Reacher nu cunoștea barul. Reacher nu făcea parte din acea comunitate. Nu mai fusese niciodată în acel oraș. Circulase toată ziua cu Big Dog² și coborâse la autogară, la două intersecții de First Street. După o scurtă plimbare, a dat de barul ăsta. Nici nu era greu să dai de el. Era foarte aproape de autogară și era cam singura distracție din oraș. A intrat și s-a așezat la o masă. S-a gândit să se bazeze pe serviciile chelneriței. Nu dorea să stea cu burta lipită de barul din mahon. Nu voia să stea față în față cu barmanul. Nu era în căutare de conversații mărunte.

— Să ne întoarcem un minut înapoi. Ai venit cu un autobuz Greyhound?

A dat din cap aprobativ. Îmi spusese deja asta. Am văzut aceeași expresie pe chipul lui ca în poza de pașaport. Răbdător până la o limită, dar voia ca lumea să țină pasul cu el.

— De unde ai venit? am întrebat.

— Contează?

— De ce ai venit aici?

— Trebuie să fiu undeva, nu? M-am gândit că orașul ăsta e la fel de bun ca oricare altul.

— Pentru ce?

— Pentru a petrece o zi sau două. Sau o oră, două.

— Din dosar reiese că nu ai un domiciliu permanent.

— Înseamnă că dosarul nu minte. Ceea ce e liniștitor, cred. Din punctul tău de vedere.

— Ce s-a întâmplat în bar?

A oftat din nou și a mai luat o gură de aer, după care și-a continuat relatarea, destul de sincer. Talentul meu la interogatorii dădea roade. Sau poate că acel cocktail de analgezice acționa ca un ser al adevărului. Mi-a spus că localul era aglomerat, dar că a găsit un loc cu spatele la perete, ca să poată vedea totul: încăperea și ambele uși. Un obicei mai vechi de-ale lui. Polițiștii militari își petrec multe ore de muncă prin baruri. Chelnerița a venit repede să-i ia comanda. A cerut niște cafea și o bere. Rolling Rock, la sticlă. Nu era deloc un cunoscător. Se mulțumea să comande ce se găsea în oferta localului.

Apoi s-a uitat la omul de la bar. Era un ins cu brațe puternice, înalt, cu ten închis și trăsături plăcute, care ședea acolo autoritar și plin de sine. Toți ceilalți evitau să se uite la el. Reacher a adoptat poziția lui instinctivă: spera la tot ce se putea mai bun, dar era pregătit pentru ce era mai rău. Dar oricât de rău era un asemenea individ, tot nu era îngrozitor de rău. Ca să se dea jos de pe taburet, avea nevoie de un metru de spațiu liber. Mișcarea presupunea ceva opinteli și găfâieli. Bătăușii se bazează doar pe reputație și, cu cât au reputația că-s mai răi, cu atât mai rar au ocazia să se antreneze. Pentru că oamenii se retrag întotdeauna. Prin urmare, talentele bătaușului sunt ruginite și erodate. Simplul truc cu țigara ar fi rezolvat problema. Trucul își primise numele pe vremea când toată lumea fuma. Individul deschidea gura, ca să prindă între buze țigara, o mică pauză insolentă și calculată, poate un zâmbet abia schițat, și un upercut precis cu stânga sub bărbie trimis exact la momentul potrivit ca să-i închidă gura instantaneu, spărgându-i dinții și poate făcându-l să-și muște limba. Final de partidă fix în acel moment, iar dacă nu era așa, o lovitură de dreapta trimisă în partea laterală a gâtului ar fi încheiat socotelile, ca și cum ai fi bătut un piron de cale ferată cu nodurile degetelor. Nicio problemă majoră. Atât doar că nimeni nu mai fuma acum, cel puțin în local, așa că trebuia să faci asta în timp ce indivizii vorbeau, ceea ce era bine, pentru că toată lumea vorbea. Bătăușii mai mult ca oricine altcineva.

Vorbeau o groază. Tot felul de amenințări, provocări și *ce belești ochii la mine?*

Dar... trebuie să speri că va fi bine.

Reacher sorbi spuma apoasă din sticla cu gât lung și așteptă. Chelnerița avea o mică pauză și veni să-l întrebe dacă avea nevoie de ceva, acesta fiind în mod clar un pretext ca să stea un pic de vorbă cu el. Reacher o plăcuse de cum o văzuse. Poate că și ea îl plăcuse. Era o profesionistă. Cam la patruzeci de ani. Nu vreo studentă de colegiu sau o tânără care plănuia să plece de-acolo într-un loc mai bun. Și ea evita să se uite la individ. De nevoile lui se ocupa barmanul, lucru care ei părea să-i convină foarte mult. Era mai mult decât evident.

— Cine-i tipul? întrebă Reacher.

— Ei, un simplu client, răspunse ea.

— Are un nume?

— Nu știu. Adică sunt sigură că are un nume, dar eu nu-l știu.

Reacher nu o crezu. Când e vorba despre un tip ca ăsta, toată lumea știe cum îl cheamă. Pentru că un tip ca ăsta are grijă să-și facă numele cunoscut.

— Vine des pe-aici? întrebă Reacher.

— O dată pe săptămână, în fiecare săptămână.

Un orar ciudat de precis. Trebuia să însemne ceva. Dar era clar că femeia nu voia să vorbească despre asta. În schimb, a început să-i pună întrebările uzuale. Nou în oraș? De unde? Ce faci? Întrebări la care lui Reacher îi venea greu să răspundă. Întotdeauna era nou în oraș, nu venea de niciunde în particular și nu făcea nimic. Fusese în armată toată viața lui, mai întâi ca băiat de ofițer, apoi el însuși ofițer, crescuse în baze militare răspândite în toată lumea, apoi lucrase în baze militare din toată lumea și în cele din urmă trecuse la viața de civil și nu putea să se liniștească și să ducă genul de viață normală ca toți oamenii. Așa că rătăcea prin țară, vedea lucruri pe care nu avusese timp să le vadă înainte, mergea ici, mergea dincolo, rămânea câte o noapte, două, și pleca mai departe. Fără bagaje, fără orar, fără vreun plan. Nu căra bagaje după tine dacă vrei să ajungi departe. La început se

așteptase să-și îmbunătățească sistemul, dar renunțase de mult la această ambiție.

— În fine, spuse el, cum merg afacerile pe-aici?

Chelnerița ridică din umeri. Își țuguie buzele și spuse că afacerile mergeau bine, dar nu părea prea convinsă. Iar chelnerițele știu. Ele văd lucrurile de aproape. Mai bine decât contabilii, auditorii sau analiștii. Ele văd expresia tristă de pe chipul patronului fix o dată pe săptămână, în ziua de salarii.

Și asta trebuia să însemne ceva. Singurul bar din apropierea autogării ar fi trebuit să aibă un vad nemaipomenit. Amplasamentul înseamnă totul. Iar locul era aglomerat. Toate mesele erau ocupate, la bar clienții stăteau umăr lângă umăr, exceptând carantina de un metru din jurul individului corpolent așezat pe taburet. Sticlele și paharele erau într-un du-te-vino neîncetat, iar bancnotele de cinci, de zece și de douăzeci de dolari năvăleau peste casa de marcat într-un șuvoi dezlănțuit.

Așa că Reacher urmări în continuare ce se întâmplă în timp ce-și bea prima bere, apoi trecu la a doua, fără să se grăbească, și văzu un al doilea tip intrând în bar și simți că atmosfera se schimbă. Ca și cum sosise momentul adevărului. De parcă întreaga justificare a acelei serii tocmai intrase în centrul atenției. Individul nou apărut era îmbrăcat cu o clasă mai sus decât toți ceilalți și venea dinspre ușă cu un aer de proprietar. Era localul lui. Patronul. Îi salută pe oameni din mers, ușor vag, ușor preocupat, apoi se strecură dincolo de bar și dispăru după o ușă mică în spate. Biroul, probabil. Domeniul lui.

Ieși de-acolo după două minute, ducând ceva în mână. Rămase în spațiul din spatele barului, se strecură pe lângă barman și se duse spre locul în care individul mătăhălos ședea pe taburet. Se uitară unul la celălalt, despărțiți doar de blatul masiv din mahon. Toți ceilalți se uitau în altă parte.

În afară de Reacher. Văzu cum patronul îi dă celuilalt obiectul pe care-l adusese, cu un gest rapid și discret, ca într-un truc de magie. Tipul de pe taburet luă obiectul și-l băgă în buzunar. Acum era acolo și în clipa următoare nu mai era.

Dar Reacher văzuse.

Un plic de culoare albă, burdușit cu bancnote.

Taxa de protecție, probabil.

Tipul de pe taburet rămase pe locul lui și-și termină băutura, ostentativ de încet, punând sare pe rană. El avea puterea. El era bărbatul. Atâta doar că lucrurile nu stăteau chiar așa. Individul era un lacheu. Omul cu mușchii. Atât. Reacher știa cum funcționau lucrurile astea. Nu era prima oară când vedea așa ceva. Știa că plicul acela va ajunge direct la vreun personaj dubios din vârful piramidei, iar tipul de pe taburet va primi o părticică din sumă, pe post de salariu.

Chelnerița reveni și îl întrebă dacă mai voia încă o bere Rolling Rock. Reacher refuză și întrebă:

— Ce se întâmplă acum?

— În ce privință?

— Știi la ce mă refer.

Femeia ridică din umeri, de parcă o taină rușinoasă tocmai fusese expusă, și zise:

— Putem să ținem localul deschis încă o săptămână, fără să vină nimeni ca să-l facă țândări sau să-i dea foc.

— De cât timp durează povestea asta?

— De un an.

— S-a făcut ceva în privința asta?

— Eu n-am făcut nimic. Îmi place fața mea așa cum e.

— Și mie, zise Reacher.

Femeia zâmbi.

— Patronul ar putea să facă ceva, zise Reacher. Există niște legi.

— Nu poate decât dacă se întâmplă ceva. Cei de la poliție spun că trebuie să vadă că a fost bătut cineva. Sau mai rău. Ori barul să fie incendiat.

— Cum îl cheamă pe nenișorul ăsta?

— Contează?

— Pentru cine lucrează?

Chelnerița își uni degetul arătător cu degetul mare și făcu un gest care voia să sugereze un fermoar tras peste gură.

— Îmi place fața mea așa cum e, spuse ea din nou. Și am și copii.

Luă de pe masă sticla goală și se întoarse la locul ei de așteptare.

Matahala de pe taburet își termină băutura și puse paharul pe bar. Nu plăti, iar barmanul nu-i ceru să facă asta. Se ridică și porni spre ușă, printr-un coridor creat subit de oameni.

Reacher se ridică de la masă și plecă după el. Pe First Street era întuneric, exceptând o lumină galbenă de la un stâlp aflat la o intersecție distanță. Tipul de pe taburet era la nici cinci metri în față. În picioare și mișcându-se, părea să aibă sub un metru nouăzeci și cam nouăzeci și cinci de kilograme. Nu era mic, dar Reacher era mai solid. Individul era mai tânăr, dar aproape sigur cam prost. Și mai puțin priceput, mai puțin experimentat și mai inhibat. Reacher era sigur de toate astea. Încă nu întâlnise bărbatul care să-l depășească la categoriile astea.

— Hei, îl strigă el.

Tipul se opri și se întoarse, surprins.

Reacher se apropie de el și spuse:

— Cred că ai asupra ta un obiect care nu-ți aparține. Sunt sigur c-a fost o greșeală. Prin urmare, vreau să-ți dau șansa să corectezi lucrurile.

— Cară-te, spuse individul, cu o convingere din care lipseau parcă ultimele procente. Nu era regele absolut al junglei. Nu în acel moment și în acel loc.

— Câte vizite mai ai de făcut în seara asta? îl întreabă Reacher.

— Dă-i drumul de-aici, prietene. Asta nu-i treaba ta.

— Atunci, a cui treabă este?

— Cară-te, spuse din nou individul.

— Totul se rezumă la voință, spuse Reacher. La luarea de decizii. Vrei să știi care sunt variantele tale?

— Care?

— Poți să-mi spui numele lui acum sau după ce-ți rup picioarele.

— Al cui nume?

— Al omului pentru care colectezi banii ăia.

Reacher îl urmărea pe individ. Aștepta decizia. Existau trei posibilități. Să fugă, să se bată sau să vorbească. Spera ca individul să nu fugă, pentru că ar fi trebuit să fugă după el și nu-i plăcea deloc să alerge.

Nu se aștepta ca individul să vorbească, din cauza orgoliului și a imaginii despre sine. Prin urmare, tipul va fi nevoit să se bată. Sau măcar să încerce.

Reacher avu dreptate. Individul se bătu, sau măcar încercă. Se aruncă în față și-și lăsă pumnul stâng în jos, într-un gest amplu, ca și cum ar fi avut un cuțit în mână. O tentativă de distragere a atenției, nimic mai mult. În continuare, avea să vină directa puternică de dreapta, poate puțin de sus în jos. Dar Reacher nu avea de gând s-o aștepte. Învățase să se bată cu mult timp în urmă, în cazarmile prăfuite din Pacific, pe aleile reci și umede din Europa sau în orașelele nevoiașе din Sud, împotriva unor tineri localnici ranchiunoși sau a altor copii de militari, după care armata îi făcuse tehnicile de luptă praf și reînvățase totul de la zero, inclusiv regula de aur: *fii primul care-și ia revanșa*.

Făcu un pas în față și trimise un cot puternic în fața individului. De regulă era mai bine să țintești gâtul, dar Reacher voia ca tipul să poată vorbi după aceea, nu să se sufocе de moarte cu laringele făcut zob, așa că ținti buza de sus, imediat sub nas, accelerând cu forță, o lovitură care avea să spargă dinți și oase, denaturând puțin conversația ulterioară, dar măcar așa individul n-avea să rămână mut. Capul matahalei se mișcă brusc în spate și, cu genunchii înmuiați, individul căzu în fund pe trotuar, cu ochii în toate direcțiile și cu nasul și gura pline de sânge.

Reacher era un bătauș din fire, iar visul oricărui bătauș este să-și vadă adversarul la podea, fiind gata să-i aplice șutul decisiv în cap, dar se abținu, pentru că voia să afle un nume.

— Ultima șansă, prietene, spuse el.

— Kubota, spuse tipul de pe taburet.

Mai degrabă, un mormăit, din pricina dinților lipsă, a sângelui și a umflăturilor.

— Zi-mi cum se scrie, pe litere, insistă Reacher.

Individul se supuse de îndată, ascultător. Nu mai era regele junglei. Lucru care nu putea decât să-l bucure pe Reacher. Pentru că picioarele umane sunt greu de rupt. Pentru asta e necesar un efort fizic imens.

— Unde-l găesc pe domnul Kubota? întrebă el.
Și tipul îi spuse.

În acel moment, Reacher și-a încetat relatarea, a răsuflat și și-a pus capul înapoi pe perna de spital.

— Și pe urmă? am zis eu.

— De ajuns pentru seara asta, a spus el. Sunt obosit.

— Trebuie să știu.

— Vino mâine din nou.

— L-ai găsit pe Kubota?

Niciun răspuns.

— A avut loc o confruntare? am spus.

Niciun răspuns.

— Kubota te-a împușcat?

Reacher n-a mai spus nimic. Și atunci a intrat doctorița. Aceași femeie, cu șuvițe de păr argintii. Mi-a spus că, din motive medicale, va pune neîntârziat capăt interogatoriului.

Dezamăgitor, dar nu fatal. Aflasem o mulțime de informații prețioase. Am plecat de la spital având în cap viziuni despre o realizare măreață. Demascarea unei operațiuni de protecție ilegale din prima zi de lucru în departament. Ceva inestimabil. Femeile trebuie să muncească de două ori mai mult ca să fie recompensate măcar pe jumătate față de bărbați.

M-am întors imediat la secție. Neplătită, dimpotrivă, eu i-aș fi plătit pe ei. Am găsit un dosar gros pe numele Kubota. Multe indicii, multe ore de urmărire, dar niciodată nu găsisem ceva suficient pentru a obține un mandat. Acum aveam, în stil mare. Aveam arma crimei. O aveam pe victima lui, chiar acolo, în spital. Un martor ocular. Și posibil chiar și glonțul, undeva, într-o tăviță din oțel inoxidabil.

Aur curat.

Judecătorul de noapte a fost de acord cu mine. A semnat un mandat de percheziție standard, iar eu am adunat o echipă. O mulțime de polițiști în uniformă, mașini, armament greu, alți trei detectivi, toți mai în vârstă decât mine, dar eu îi conduceam. Era cazul meu. Una dintre regulile nescrise.

Am pus mandatul în execuție la miezul nopții — o descriere juridică a faptului că l-am spart ușa lui Kubota, l-am dat cu picioarele-n sus și l-am izbit de vreo două ori cu capul de gresie. L-am găsit pe individul de la bar într-o cameră din spate, într-o stare rea. Ca și cum ar fi dat peste el un camion. L-am trimis la un alt spital, sub pază.

Apoi polițiștii în uniformă l-au luat pe sus pe Kubota și l-au băgat în celulă, iar eu și ceilalți trei detectivi ne-am petrecut o mare parte din ce mai rămăsese din acea noapte scotocindu-i locuința ca și cum am fi căutat un grăunte de crom din cel mai mic ac din lume în cea mai mare căpiță de fân de pe pământ.

Am dat peste o adevărată comoară.

Am găsit pungi de băcănie pline cu bani de proveniență inexplicabilă și treizeci de conturi bancare diferite, blocnotesuri, dosare și hărți. A fost clar de la prima privire că individul scotea bani serioși de la o sută de localuri diferite. Conform însemnărilor lui, în ultimele șase luni, trei localuri încercaseră să se opună, așa că am sunat la secție pentru o confruntare și am constatat că datele se potriveau cu trei atacuri prin incendiere rămase nerezolvate. Am găsit întreruperi temporare în două seturi de plăți și, când am verificat datele la spitalele din oraș, am găsit un picior rupt și o față tăiată cu cuțitul. Aveam totul.

În afară de armă.

Dar era ceva logic, în felul său. O folosise și apoi o aruncase. Procedură standard. Probabil că era în rău, aruncată de pe un pod. Așa cum făcuse și cu telefoanele celulare vechi, probabil. Telefoane ieftine, cu cartelă. Se descotorosise de ambalaje și de hârțile însoțitoare, dar din cine știe ce motiv tâmpit, nu și de încărcătoare. Am găsit aproape cincizeci într-un sertar.

În zori, stăteam față în față cu el într-o cameră de interogatorii. Avea un avocat cu el, un tip elegant, în costum, dar îmi dădeam seama de pe fața individului că apărarea era fără speranțe. Din partea departamentului eram doar eu, singurică, dar m-am gândit că în spatele geamului unidirecțional se adunaseră o grămadă ca să-mi urmărească talentele de

interogator. Și totul a mers foarte bine la început. Îmi place să-l obișnuiesc pe suspect cu ideea de a spune da, mărturisire după mărturisire, așa că am început cu chestiile mai ușurele. Am luat la rând barurile, restaurantele și cărciumile și i-am spus că avem toate blocnotesurile, dosarele și jurnalele, precum și banii și extrasele de conturi, iar el a recunoscut totul. Abia trecuseră zece minute și aveam deja înregistrat pe bandă suficient pentru a-l trimite la o binemerită odihnă pentru o perioadă lungă. Dar l-am ținut mai departe în corzi, nu pentru că aveam realmente nevoie, ci pentru că voiam să-l încălzesc pentru marele moment.

Care n-a avut loc.

A negat împușcătura. A negat că s-ar fi întâlnit cu Reacher în noaptea trecută. A spus că fusese plecat din oraș. A negat că ar avea un pistol. A spus chiar că n-a folosit niciodată așa ceva. L-am pistonat până când a trecut suficient timp pentru ca, în mod oficial, a doua mea zi de lucru în departament să înceapă. Atunci a intrat locotenentul, proaspăt după o noapte de somn și dușul de dimineață, și mi-a spus să o las baltă:

— Nu-i bai. Te-ai descurcat minunat. Avem suficiente dovezi. O să stea la răcoare multă vreme. Ne-am atins obiectivul.

Aceasta era opinia generală în departament. Nu exista un sentiment al eșecului. Dimpotrivă. În prima ei zi de muncă, fata cea nouă a arestat un escroc. O realizare majoră.

Dar ceva mă răcăia. Nu făcusem treaba pe care ar fi trebuit s-o fac, așa că am săpat mai adânc. Știam c-o să găsesc o explicație și am găsit-o. Dar n-a fost ceea ce mă așteptam să găsesc.

Proprietarul barului pe care-l văzuse Reacher era cumnatul doctoriței. Al femeii cu șuvițe argintii. Erau rude.

Eram amețită de oboseală, dar, într-un fel, asta m-a ajutat să fac conexiuni fulgerătoare pe care o minte rațională le-ar fi neglijat. Dosarul gros al lui Kubota, plin de tentative nereușite de a se obține un mandat. Nesfârșita căutare a mai multor dovezi. Necesitatea de a vedea pe cineva bătut sau și mai rău. Bipăitul

neobosit al monitorului de lângă patul lui Reacher, prea puternic pentru un bolnav. Ochii lui limpezi și mintea lucidă, după ce i se administrase o doză de opioide suficientă pentru a adormi un cal.

Am făcut al treilea drum la spital. Camera lui Reacher era goală. Niciun semn că ar fi fost ocupată de curând. Femeia cu păr argintiu a jurat că nu a tratat nicio victimă a unei împușcături în noaptea în cauză. M-a invitat să verific fișierul spitalului. În fișier nu era nimic. Am stat de vorbă cu două asistente. Niciuna n-a vorbit.

Pe urmă mi l-am închipuit pe Reacher, în noaptea cu pricina, nereușind să-l găsească pe Kubota, pentru că acesta plecase din oraș. Mi l-am imaginat înapoiindu-se la bar, returnând banii și încercând să găsească o soluție pe termen lung, cu patronul. Mi l-am imaginat pe acesta sunându-și cumnata.

Apoi mi-am imaginat autogara la miezul nopții. O siluetă înaltă, urcându-se în autobuz. Autobuzul pornind la drum. Fără bagaje, fără orar, fără plan.

M-am întors la secția de poliție. Am intrat și colegii m-au întâmpinat cu aplauze.

² În America, autobuz pe distanțe lungi, din rețeaua Greyhound (Ogarul cenușiu). (N.t.)

Nu e un exercițiu

Un lucru duce la altul și, în cazul lui Reacher, într-o zi de august caldă și fără țintă, un drum cu autostopul într-un camion forestier gol l-a dus până în East Millinocket, în Maine, ceea ce a dus la o masă mulțumitoare la mijlocul dimineții într-un restaurant de lângă autostradă, care a dus la o conversație ezitantă între doi inși precauți cu tipul de la masa învecinată, ceea ce a dus la oferta unui drum mai departe spre nord, până într-o localitate numită Island Falls. Costul neprecizat, dar sugerat clar al călătoriei era contravaloarea cafelei și plăcintei consumate de acel tip, însă localul era ieftin, Reacher avea bani în buzunar și, ca de fiecare dată, nu trebuia să fie într-un loc anume, așa că a acceptat.

Un lucru duce la altul.

Mașina individului se dovedi a fi un Chevrolet vechi, cu arcurile moi și tăblăria ruginită, iar Island Falls se arată a fi o mică așezare plăcută pe malul unui lac, departe în nord, acolo unde statul Maine se ițește ca un deget în fundul Canadei, cu Quebec la stânga și New Brunswick la dreapta. Dar, mai important decât toate, Island Falls era foarte aproape de extremitatea nordică a autostrăzii I-95. Ceea ce era tentant. Reacher avea un instinct de colecționar când era vorba despre locuri. Cunoștea destul de bine extremitatea sudică a lui I-95. La aproape o mie cinci sute de kilometri depărtare, imediat dincolo de centrul orașului Miami. Fusese acolo de multe ori. Dar niciodată nu văzuse extremitatea nordică.

Nu trebuia să se afle într-un loc anume.

Un lucru duce la altul.

Plecarea din Island Falls a fost destul de ușoară. A băut o cafea într-o căbănuță de lângă un centru de închiriere a caiacelor, a stat o vreme în aerul cald și plin de insecte de lângă lac, admirând priveliștea, după care s-a întors cu spatele la toate și a ieșit din

orășel pe același drum pe care-l adusese bătrânul Chevy, înapoi către intersecția cu autostrada. Se postă pe rampa care ducea spre nord și așteaptă. Nu mult, se gândi. Era august, era cald și se afla într-un ținut turistic. Avea o dispoziție amiabilă. Era ziua în amiaza mare. Era curat. Hainele de pe el aveau doar două zile vechime și se bărbierise în urmă cu trei zile. Una peste alta, condițiile erau ideale.

Și, după cum era de așteptat, după mai puțin de zece minute, un Jeep cu numere de New Brunswick încetini și opri. La volan era o femeie, iar lângă ea, un bărbat. Păreau să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, în mod clar obișnuiți cu activitățile în aer liber, bătuți de vânt și bronzăți de soare. Fără îndoială, mergeau spre casă după o vacanță activă. Poate că se plimbaseră cu caiacul. Sau campaseră. Ori făcuseră și una, și alta. Spațiul pentru bagaje din spatele mașinii era plin cu tot felul de lucruri.

Tipul din dreapta lăasă geamul jos și femeia se aplecă să se uite și ea la el. Tipul spuse:

— Mergem doar până la Fredericton, care mă tem că nu-i prea departe. Ți e de vreun folos?

— Asta-i în Canada? întrebă Reacher.

— Desigur.

— Atunci e perfect, spuse Reacher. Vreau să ajung doar până la graniță și înapoi.

— Ai ceva împotriva Canadei?

— Mi-a expirat pașaportul.

Tipul încuviință dând din cap. Trecuse vremea în care puteai să treci nestingherit dintr-o țară în alta. Apoi tipul spuse:

— Dar nu prea ai ce să vezi între aici și acolo. Nici prin gard nu prea ai ce să vezi. Cred că nu pierzi nimic dacă rămâi aici.

— Vreau să văd capătul drumului, spuse Reacher.

— Asta e cam dur spus, zise tipul.

— Noi îl considerăm începutul drumului, interveni femeia.

— Aveți dreptate, spuse Reacher.

— Hai, urcă-te în spate, zise tipul și se întoarse ca să dea la o parte câteva lucruri răzlețe.

Reacher deschise ușa și se așeză pe banchetă, împingând cu șoldul alte câteva lucruri. Închise ușa și mașina porni la drum, pentru ultimii cincizeci și ceva de kilometri din America.

Ultima ieșire ducea la un oraș numit Houlton. Sau prima ieșire, își zise Reacher, din punctul de vedere al canadienilor. Apoi, circa doi kilometri de ținut rural, o coadă la trecerea frontierei, bariere, gherete și indicatoare oficiale. Reacher rămase în Jeep până la ultima lungime de mașină, apoi mulțumi, își luă rămas-bun, apoi coborî și merse înainte ca să pună piciorul pe ultimii centimetri de asfalt, direct sub barieră.

Sfârșitul drumului.

Un lucru duce la altul.

O luă înapoi și traversă spre benzile care duceau către sud, postându-se din nou la treizeci de metri de barieră. Astfel, le dădea șoferilor suficient timp ca să-l vadă, dar nu destul ca să fi apucat să accelereze prea mult pentru a mai opri. Nici de data asta nu credea că o să aibă mult de așteptat. August, pe timp de zi, soare, ținut turistic, șoferi canadieni relaxați și buni la suflet, plini de generozitate și voie bună. Zece minute maximum, se gândi el, poate chiar spre cinci, și n-ar fi fost exclus să-l ia prima mașină care trecea de barieră.

N-a fost prima. Ci a doua. Care era mai degrabă o dubiță. Dar nu din acelea cu care s-ar mândri o mamă care-și duce copiii la meciurile de fotbal. Era veche și soioasă și destul de rablagită. De culoare bleu, poate, când ieșise pe ușa fabricii, dar acum aproape decolorată de soare și sare. Un bărbat tânăr la volan, lângă el o femeie tânără și încă o femeie tânără în spate. Dubița avea numere de New Brunswick și lăsă în urmă o pală de fum negru când plecă de lângă punctul de control.

Dar Reacher mersese cu vehicule aflate într-o stare și mai proastă.

Mașina încetini și opri în dreptul lui. Geamul din dreapta era deja coborât. Femeia din față spuse:

— Noi mergem la Naismith.

O localitate de care Reacher nu auzise în viața lui.

— Nu prea știu unde e asta, spuse el.

Tânărul de la volan se aplecă și-i spuse:

— În Allagash, amice. La o oră spre vest de Route 11. Și mai mergi un pic spre nord. E un orășel. De unde poți să o iei pe o potecă neumblată prin pădure. E un loc foarte mișto.

— La nord de-aici? întrebă Reacher.

— E o țară frumoasă, amice, spuse tipul. Ar trebui să vezi pădurile alea. Cu adevărat primordiale. Dacă te abați de la potecă, ai putea fi primul om care calcă pe pământul acela. Vreau să spun, la propriu. Un ținut în care natura a rămas nederanjată zece mii de ani. De la ultima glaciațiune.

Reacher nu spuse nimic.

— Bucură-te de ele cât mai poți, amice. N-o să stea acolo o veșnicie. Schimbările climatice le vor distruge pe toate.

Nu trebuia să fie într-un loc anume.

— În regulă, desigur, mulțumesc, spuse Reacher.

Un lucru duce la altul.

Ocoli prin spatele dubei și fata din spate împinse ușa pe șina ruginită și-l lăsă să urce. În spatele lui, în spațiul pentru bagaje, erau două rucsacuri mari și o valiză din material dur. Scaunul era îmbrăcat într-un fel de nailon care devenise slinos cu timpul. Se așează, închise ușa și duba se puse în mișcare, scoțând o nouă pală de fum în urma efortului.

— Vă mulțumesc, spuse Reacher pentru a doua oară.

Cei trei se prezentară. Fata din spate era Helen, tânăra din față era Suzanne, iar șoferul era Henry. Henry și Suzanne alcătuiau un cuplu. Aveau un magazin de biciclete într-o localitate numită Moncton. Helen era prietena lor. Planul era ca Henry și Suzanne să o ia pe potecă prin sălbăticie la nord de Naismith până într-un loc numit Cripps, la care vor ajunge după patru zile. Helen avea să-i aștepte la destinație cu duba, după ce va fi petrecut cele patru zile făcând altceva, poate să cumpere antichități în Presque Isle și Caribou.

— Mie nu-mi place în pădure, spuse ea, ca și cum ar fi simțit că era necesară o explicație.

— De ce? întrebă Reacher, pentru că simțea că era așteptat un răspuns.

— Mi-e frică, spuse fata. E prea întunecat și plin de insecte.

După ce trecură de Houlton, Henry coti pe 212, care în scurt timp se uni cu Route 11 care mergea spre nord, un drum frumos. În față, pe dreapta, se vedea muntele Saddleback, iar în partea stângă, o întindere nesfârșită de păduri și lacuri. Copacii erau verzi, apa scânteia, cerul era albastru. O țară frumoasă, așa cum spusese Henry.

— Nu-mi place în pădure, spuse din nou Helen.

Reacher bănuia că fata se apropia de treizeci de ani. Poate chiar îi împlinise. Era mai palidă decât prietenii ei, mai elegantă și mai îngrijită. Îi plăcea mai mult viața de interior. Mai mult urbană decât rurală. Ca și bagajul ei. Prefera valizele din material dur, nu rucsacurile. Henry și Suzanne erau mai bine legați, cu părul mai neîngrijit și cu fețele arse de soare. Dar nu mai vârstnici. Poate că fuseseră cu toții prieteni în colegiu, încă formând un trio la peste cinci ani, dar mai puțin de zece ani după absolvire.

— De fapt, pădurea e minunată, Helen, spuse Henry.

Rostise cuvintele cu blândețe și plin de entuziasm. Fără urmă de adversitate sau de dojană. Doar un om care iubea pădurea și nu putea să înțeleagă de ce prietenei sale nu-i plăcea. Părea sincer intrigat de posibilitatea ca nicio altă ființă umană să nu fi călcat vreodată prin locurile în care avea să umble el. Reacher îi întrebă de unde erau de loc și află că Henry și Suzanne erau din suburbiile unor orașe mari, Toronto și, respectiv, Vancouver, și tocmai Helen era de la țară, dintr-o regiune pe care a descris-o ca pustietatea nesfârșită din nordul provinciei Ontario. Motiv pentru care Reacher se gândi că avea tot dreptul să-și exprime opinia. Își câștigase acest drept.

Apoi cei trei îl întrebară de unde era el, iar biografia lui le ținu de urât câțiva kilometri. Familia de infanteriști marini, mereu în mișcare, zecile de școli elementare, zecile de licee, apoi West Point, U.S. Army, poliția militară, din nou mereu în mișcare, uneori revenind în aceleași țări, alteori în țări noi, fără

să rămână vreodată într-un loc suficient timp ca să se dumirească. Apoi reducerea efectivelor militare, trecerea în rezervă și viața de rătăcitor. Cursele cu autostopul, mersul pe jos, motelurile. Fără nicio țintă. Fără un loc anume în care să se afle. Lui Henry totul i se părea foarte fain, Suzanne nu se arată la fel de încântată și Reacher se gândi că lui Helen nu i se părea fain deloc.

Încetiniță și cotiră la stânga pe un drum rural care mergea printre copaci direct către vest. Pe un indicator emailat și ruginit scria: *Naismith 65 km*. Era posibil ca drumul să fi avut cândva acostamente, dar fuseseră de mult acoperite de tufșuri și copaci înalți de până la doisprezece metri. Pe alocuri, crengile acestora se uneau deasupra drumului, astfel încât erau porțiuni în care aveai senzația că treci printr-un tunel verde. Reacher se uita pe geamuri și în stânga, și în dreapta. Nici într-o parte, nici în cealaltă, nu vedea mai mult de doi metri în vegetație. Se întreabă dacă o pădure putea fi mai veche decât asta. Rugii și tufșurile se împleteau la înălțimea coapsei și aerul era umed și inert. Solul părea moale și elastic, acoperit de un strat dens de frunziș, umed și fecund. În față, panglica de asfalt se făcuse cenușie din pricina vechimii, iar căldura înmagazinată umpluse aerul de deasupra cu insecte. După opt kilometri, parbrizul devenise slinos de la un milion de impacte separate.

— Ați mai fost vreodată pe-aici? Întrebă Reacher.

— O singură dată, spuse Henry. Am mers spre sud, spre Center Mountain. A fost plictisitor, bătrâne. Îmi place să nu depășesc limita până la care cresc arborii. Probabil că sunt un fel de om al pădurilor.

— Sunt animale pe-aici?

— Urși, cu siguranță. Bineînțeles, o mulțime de vietăți mici. Dar tufșurile rămân mereu nemâncate, deci lipsesc câprioarele. Ar fi interesant să știm de ce. Cel mai probabil, de vină sunt animalele de pradă. Dar care? Cuguari, poate. Sau lupi, însă nimeni nu-i vede și nici nu-s de auzit. Dar ceva prădătoare trebuie să fie acolo, în mod sigur.

— Dormiți în cort?

— Avem unul mic, nu-i cine știe ce, spuse Henry. Îți ambalezi mâncarea în pungi duble, îți clătești gura într-un izvor și sălbăticiunile n-au ce să miroasă. Urșilor le place să mănânce, dar, dacă nu întinzi un picnic ca să-i atragi, te lasă în pace. Însă tu trebuie să știi toate astea, nu-i așa? Adică cei din armată se antrenează pretutindeni, nu? Parcă ziceai că ai fost în misiune pe toate formele de relief.

— Nu într-o pădure ca asta, spuse Reacher. Nu te poți mișca prin ea, în mod cert vehiculele n-au cum să treacă și nici să tragi prin desimea asta de copaci nu poți. Ar dura o veșnicie să cureți terenul cu explozibili și napalm. Așa că ar trebui să o ocolim. Cea mai bună barieră naturală care poate să existe.

Merseră mai departe, pe o suprafață care se înrăutățea progresiv. Tufișurile uzurpatoare mușcaseră bucăți de asfalt cât pumnul pe ambele laturi, rădăcinile arborilor săpaseră gropi mai adânci, iar înghețurile din timpul iernii alungiseră crăpăturile. Reparațiile fuseseră sporadice și în grabă. Suspensiile îmbătrânite ale mașinii scârțâiau și zdrăngăneau. Deasupra, tunelurile verzi deveniseră mai mult sau mai puțin continue. Pe alocuri, câte o liană lungă atingea acoperișul dubei.

Apoi, exact la o oră după ce părăsiseră Route 11, au dat peste o porțiune de acostament curățată, cu un indicator din lemn pe care fusese gravat cu fierul înroșit: *Bine ați venit în Naismith, Poarta spre Sălbăticie*. După părerea lui Reacher, anunțul venea mai târziu cu o oră decât ar fi trebuit, pentru că trecuseră de mult de acel prag.

Henry încetini duba și drumul se curbă spre stânga ajungând într-un luminiș de mărimea unui stadion de fotbal. Drept înainte era un lac în formă de deget arcuit, arătând mai întâi spre nord și curbându-se apoi spre est. Drumul devenea un fel de stradă principală care ducea direct la mal. La capătul îndepărtat se vedea un debarcader de caiace, mărginit la stânga și la dreapta de clădiri din lemn joase, cu căsuțe de vacanță în apropierea apei, un magazin general, o cafenea și, mai încolo, alte reședințe de mici dimensiuni. Erau străduțe laterale acoperite de același

asfalt cenușiu și obosit. Naismith, Maine. Un oraș miniatural, în mijlocul pustietății.

— Mi-e foame, anunță Suzanne.

— Fac eu cinste cu masa, spuse Reacher. Măcar atât pot să fac.

Henry parcă duba în fața cafenelei și opri motorul. Lumea deveni tăcută. Toți cei din mașină coborără și, mai întâi de toate, își întinseră oasele. Aerul era cumva între proaspăt și greu, damful venit dinspre lac amestecându-se cu mirosul copacilor, și nu se auzea niciun zgomot în afară de zumzăitul subliminal al miliardelor de aripioare de insecte. Nu bătea vântul, nu foșneau frunzele și nici valurile nu clipoceau. Doar o încremenire fierbinte.

Localul era numai din lemn, pe dinăuntru și pe dinafară, scânduri neprelucrate și date cu baif, lustruite pe alocuri de mâini, coate și umeri. Aveau plăcinte expuse în galantare de sticlă și opt mese pătrate cu fețe de masă în carouri roșii. Chelnerița era o femeie cu înfățișare severă, cam la șaiszeci de ani, purtând ochelari de vedere bărbătești și papuci de interior. Două mese erau ocupate de oameni care semănau mai mult cu Henry și Suzanne, decât cu Helen. Chelnerița le arată o masă goală și se duse să aducă meniurile și pahare de apă.

Mâncarea era aceeași ca în o mie de localuri similare în care fusese Reacher, dar era adecvată, iar cafeaua era proaspătă și tare, ceea ce-l făcea fericit. La fel ca pe ceilalți, care nu prea erau atenți la ceea ce mâncau sau beau. Discutau între ei despre planurile pe care le aveau. Iar acestea păreau destul de simple. Toți trei aveau să-și petreacă noaptea în căsuțele rezervate și, la prima geană de lumină, Henry și Suzanne își începeau drumetia, iar Helen urma să se întoarcă la Route 11 și să caute ceva cu care să-și omoare timpul. După patru zile aveau să se întâlnească din nou cu toții, la celălalt capăt al potecii. Mai simplu nici că se putea.

Reacher plăti nota, își luă rămas-bun și îi lăsă la masă. Nu se aștepta să-i mai vadă vreodată.

De la restaurant, coborî la debarcader și se duse până la capătul acestuia, unde stătu cu picioarele deasupra apei. Lacul era ca o săgeată albastră îndreptată spre nord, ce se frângea spre est în depărtare, având o lungime de peste cincisprezece kilometri, probabil, dar lățimea nu depășea două sute de metri. Deasupra strălucea cupola imensă a cerului de vară, complet lipsită de nori, fără nicio pată în afară de dărele subțiri de vapori condensați de la avioanele transatlantice care zburau la treisprezece kilometri altitudine plecând spre Europa sau venind dintr-acolo, sosind și plecând din Boston, New York și Washington D.C. pe rutele ortodromice, până sus, în Canada și Groenlanda, pentru a coborî apoi spre Londra, Paris și Roma. Linii drepte pe o planetă sferică, dar nu și pe o hartă plană de hârtie.

La nivelul solului, pădurea năvălea de pe ambele maluri ale lacului, o cupolă verde neîntreruptă acoperind tot ceea ce nu era lichid. Sute și sute de kilometri pătrați de pădure. Natura a rămas nederanjată de zece mii de ani, așa spusese Henry, și chiar așa arătau lucrurile. Pământul se încălzise, ghețarii se retrăseseră, semințele încolțiseră în sol, ploile căzuseră și o sută de generații de arbori crescuseră, muriseră și crescuseră din nou. În alte locuri de pe continentul gigantic, oamenii îi doborâseră ca să poată face agricultură pe terenurile despădurite sau ca să-și construiască locuințe ori ca să ardă lemnul în sobe și în locomotivele cu aburi, dar unele zone fuseseră lăsate neatinse și poate că așa aveau să rămână veșnic. Ai putea fi primul om care calcă pe pământul acela, îi spusese Henry, și Reacher nu se îndolia că avusese dreptate.

Se întoarse și trecu pe lângă căsuțele de vacanță, care erau toate liniștite. Oamenii erau plecați în diverse locuri, făcând lucrurile pe care veniseră să le facă acolo. Găsi o cotitură la stânga, care însemna practic spre nord, și o luă pe o străduță laterală lungă de o sută de metri, la capătul căreia dădu peste o arcadă din lemn, încropită din trunchiuri cojite și băițuite, ca un obiect de ceremonial. Literalmente, o poartă spre sălbăticie. Dincolo de arcadă începea

poteca, care mergea drept douăzeci de metri, bătătorită de tălpile bocancilor, după care cotea și dispărea. Următoarea oprire, un orașel numit Cripps, la patru zile distanță.

Păși pe sub arcadă și rămase nemișcat pe primul metru al potecii. Apoi merse mai departe, douăzeci de pași, până la prima cotitură. Urmă cărarea după cot și mai merse douăzeci de pași, alți douăzeci de metri, și se opri din nou. Poteca avea o lățime de circa un metru și douăzeci, înghesuită din ambele părți de pădure. Pe trunchiuri se vedeau ca niște sulițe crengile moarte până la cupola de frunziș de deasupra. În goana lor după lumină, copacii crescuseră drepți și înalți. În unele locuri erau la distanțe de câteva zeci de centimetri, în altele, aproape că se atingeau. Unii erau bătrâni și maturi, contorsionați și plini de scorburi, cu un diametru de aproape un metru, alții erau mai tineri, mai subțiri și mai palizi, exploatând intervalele goale, ca niște buruieni oportuniste. De la înălțimea pieptului în jos, tufișurile erau dense și încălcite, un vălmășag de vine pline de spini și frunze închise la culoare, șerpuind printre crenguțe uscate și fragile. Aerul era nemișcat și liniștea, desăvârșită. Lumina era verzuie și estompată. Făcu un cerc complet. Era la patruzeci de metri de arcada ritualică, dar avea senzația că se află la un milion de kilometri de oriunde.

Mai merse douăzeci de pași. Nimic nu se schimba. Cărarea se abătea puțin la stânga și la dreapta. Bănuia că un fel de autoritate a parcului curăța și tunde tufișurile de pe margini, lăsând în seama excursioniștilor să calce în picioare lăstarii răsăriți pe potecă. Fără genul ăsta de intervenție umană, cărarea s-ar fi închis într-un an sau doi. Maximum în trei ani. Ar fi devenit impracticabilă. Revendicată de natură. Mai bănuia și că, din loc în loc, fuseseră curățate un fel de polenițe, pentru campat. Pentru corturile excursioniștilor. Poate în apropierea unor izvoare de apă. Nu aveai unde să dormi altundeva.

Mai rămase un minut acolo, în lumina verzuie filtrată și în tăcerea misterioasă. Apoi se întoarse și reveni la simbolică stradă principală din Naismith,

parcurend în sens invers drumul pe care ajunseseră acolo, până la indicatorul din lemn de pe acostament, cel cu urarea de bun venit. Dar nicio mașină nu pleca din oraș și, după un moment de reflecție, își dădu seama că nici nu va pleca vreuna până în dimineața zilei următoare. Ora de eliberare a căsuțelor de vacanță era, probabil, unsprezece sau douăsprezece, ceea ce însemna că exodul din acea zi se terminase deja. Poate că restaurantul și magazinul general mai aveau nevoie de ceva livrări, dar erau slabe speranțe ca vreun camion să se înapoieze curând. Rămase în liniștea apăsătoare încă un minut, fără alt motiv în afară de faptul că-i făcea plăcere, după care se întoarse la lac, trecând prin oraș.

Căsuțele de vacanță erau înșirate la întâmplare, ca și cum cineva aruncase o mână de zaruri. Reacher își făcu socoteala că cel mai puțin dorită era poziția cea mai depărtată de apă și, bineînțeles, constată că era folosită ca un fel de locuință a managerului rezident, camera din față fiind amenajată ca un birou, cu unul dintre panourile ferestrei transformat în trapă de acces în spatele căreia era montat un raft cu un clopoțel din alamă și un pix legat cu un lăncșor. Sună clopoțelul și, după un moment lung, un bărbat în vârstă își făcu apariția mergând încet, ca și cum ar fi avut artrită. Da, avea locuri libere. Tariful de cazare peste noapte era o sumă modestă. Reacher plăti cash, semnă cu pixul legat cu lăncșor și primi în schimb o cheie de la ceea ce se dovedi a fi o căsuță de lemn în care mirosea a aer încins și mucegai. Nu era o poziție privilegiată, dar avea vedere parțială spre lac. Restul vederii era ocupat de copaci, inevitabil. Camera avea un pat, două scaune, o baie și dotări de bucătărie, precum și un raft scurt pe care erau cărți boțite și uzate. Afară, în spate, era o mică verandă cu două șezlonguri care aveau pânza decolorată de soare și aproape putredă. Reacher își petrecu restul după-amiezii în unul dintre șezlonguri, cu picioarele sprijinite pe celălalt, citind o carte luată de pe raft. Era cald, iar el se simțea relaxat și fericit cum nu-și amintea să fi fost de multe ori.

Se trezi la șapte dimineața, dar rămase în pat încă o oră, întins ca o stea-de-mare, ca să-i lase pe excursioniști și pe caiaciști să treacă pe la restaurant înaintea lui. Se gândea că aceștia ar fi dorit să înceapă ziua devreme. El nu-și dorea asta. Pe la zece ar fi fost ideal, ca să prindă primul val de plecări. Un drum până la Route 11 era tot ce avea nevoie. Până la I-95 ar fi fost un bonus, iar Bangor sau Portland sau orice altă localitate mai la sud ar fi fost cireșa de pe tort. Se gândea să se ducă la New York apoi. Era ușor să găsească bilete la meciul echipei Yankees. Perioada caniculară a verii, lumea plecată din oraș, o mulțime de locuri libere la tribuna de sus, din soare.

Făcu duș, se îmbracă și-și făcu bagajul, adică își plie periuța de dinți și o puse în buzunar. Se întâlni cu camerista care se deplasa de la o căsuță la alta și Reacher îi spuse că eliberase camera. Femeia arăta ca și cum ar fi fost sora chelneriței de la restaurant și probabil că era. El merse mai departe, cu gândul la cafea, la clătite și la o masă într-un colț al sălii goale și poate găsea și vreun ziar lăsat pe masă de cineva, ca să aibă ce citi.

Dar nu găsi sala chiar goală.

Henry și Suzanne erau înăuntru, împreună cu vreo nouă alți inși, toți umblau de colo-colo, toți vorbeau într-o manieră tensionată și agitată, ca într-o scenă de film în care oamenii tocmai aflaseră că cei de la compania de minerit le otrăviseră apa. Toți se întoarseră spre el în momentul în care intră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Reacher.

— Au închis poteca, spuse Henry.

— Cine?

— Poliția. Cei de la poliția statală, cred. Au întins o bandă la intrare.

— Când?

— Azi-noapte.

— De ce?

— Nimeni nu știe.

— Nu vor să ne spună, zise Suzanne. Am dat telefoane toată dimineața. Și nu ne spun decât că poteca rămâne închisă până la o notificare ulterioară.

— E închisă și la Cripps, spuse un alt tip. Anul trecut, am început de-acolo. Am păstrat numărul de la motelul de-acolo. Aceeași situație. Bandă întinsă între copaci.

— E un drum de patru zile, da? spuse Reacher. O mulțime de oameni trebuie să fi rămas în pădurea aia. Poate că s-a întâmplat ceva.

— Atunci, de ce nu ne spun?

Reacher nu zise nimic. Nu era problema lui. Tot ce-și dorea erau niște clătite. Și, mai urgent, cafea. Se uită după chelneriță, îi prinse privirea și găsi o masă goală.

Henry veni după el.

— Pot să facă asta?

— Ce? întrebă Reacher.

— Să închidă o cărare ca asta.

— Tocmai au închis-o.

— E legal?

— De unde să știu eu?

— Ai fost polițist.

— Am fost polițist militar. N-am fost paznic de parc.

— E un domeniu public.

— Sunt sigur că există un motiv întemeiat. Poate că cineva a fost mâncat de urs.

Unul câte unul, tot grupul de oameni nemulțumiți se adună în jurul lui. Unsprezece oameni stăteau în picioare, Reacher stătea jos. Tipul care păstrase numărul de telefon de la motelul din Cripps întrebă:

— De unde știi asta?

— Ce anume? zise Reacher.

— Că un om a fost mâncat de un urs.

— Am spus că poate. Ca o glumă.

— Atacurile urșilor nu sunt foarte amuzante.

— Poate e doar un exercițiu, spuse un altul.

— Ce fel de exercițiu?

— Ca o repetiție. Pentru o urgență medicală, de exemplu. Pentru primii respondenți.

— Atunci, de ce-au spus „până la o notificare ulterioară”? De ce n-au zis până astăzi la prânz sau ceva de genul ăsta?

— Pe cine-ar trebui să sunăm? spuse un alt tip.

— Nu ne spun nimic, zise Suzanne.

— Am putea să încercăm la biroul guvernatorului.

— De ce crezi că ne-ar spune el ceva, dacă ceilalți n-au zis nimic? adăugă o altă femeie.

— Nu se poate să fi fost urși.

— Atunci, ce e?

— Nu știu.

Suzanne se uită la Reacher și întrebă:

— Ce-ar trebui să facem?

— Să mergeți să faceți plimbarea în altă parte, spuse Reacher.

— N-avem cum. Am rămas blocați aici. Helen a plecat cu duba.

— A plecat deja?

— N-a vrut să ia micul-dejun aici.

— Nu puteți s-o sunați?

— N-avem liniuțe.

— Nu e prea devreme pentru liniuțe?

— Am vrut să spun că n-avem acoperire pentru mobil aici. Nu putem s-o sunăm. Am încercat și de la telefonul cu fise din magazin. E într-o zonă fără acoperire și ea.

— Atunci, mergeți cu caiacul. Probabil că e la fel de distractiv.

— Nu vreau să merg cu caiacul, spuse Henry. Vreau să merg pe potecă.

* * *

În cele din urmă, micul grup se împrăștie și oamenii ieșiră în parcare, mormăind și bombănind, iar chelnerița veni să-i ia comanda lui Reacher. El mănăcă și bău cafeaua în tăcere, apoi achită nota de plată cu cash.

— Se închide des poteca asta? o întrebă el pe chelneriță.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată, spuse aceasta.

— Ai văzut cine a închis-o?

Chelnerița clătină din cap.

— Dormeam.

— Unde e cea mai apropiată secție a poliției statale?

— Patronul de la caiace zice că au fost soldați.

— Serios?

— Zice că i-a văzut, spuse femeia.

— În toiul nopții?

— Locuiește cel mai aproape de arcadă, zise femeia. L-au trezit.

Reacher lăasă un dolar bacșiș și ieși în stradă. O luă la dreapta și făcu un pas în direcția ieșirii din oraș, dar se opri brusc, se întoarse și găsi străduța laterală de o sută de metri care ducea la potecă.

Henry și Suzanne erau chiar acolo, la arcadă. Doar ei doi, cu rucsacurile în spinare. De-a curmezișul arcadei fuseseră întinse trei benzi, una la înălțimea genunchilor, alta la înălțimea taliei și ultima la înălțimea pieptului, benzi late de cinci centimetri, în culorile albastru și alb, care se răsuciseră din loc în loc. Pe ele scria: *Poliția — Accesul interzis*.

— Vezi? spuse Henry.

— Te-am crezut de prima dată, spuse Reacher.

— Și ce crezi?

— Cred că poteca e închisă.

Henry se întoarse și se uită lung la bandă, ca și cum ar fi putut s-o dematerializeze prin forța gândului. Reacher se întoarse pe strada principală și mai departe spre ieșirea din oraș, ajungând lângă indicatorul de bun venit de pe acostament. Zece minute, își spuse el. Poate mai puțin. Se gândi că exodul din acea dimineață va fi mai mare decât în condiții normale.

Dar primul vehicul pe care-l văzu venea, nu pleca. Intra în oraș, nu ieșea din el. Și era un vehicul militar. Un Humvee, mai exact, vopsit în culori de camuflaj, negru și verde. Trecu pe lângă el în mare viteză, într-o hărmălaie de angrenaje și pneuri solicitate. Luă curba și dispăru din vedere.

Patru inși în ea, niște zdrahoni, toți echipați cu noua uniformă de luptă a armatei.

Reacher așteptă. După un minut, o mașină ieși din oraș, dar era plină. Doi în față, doi în spate. Nu era loc pentru un autostopist, mai ales unul atât de mare ca Reacher. Îi recunoscă pe unii dintre cei pe care-i văzuse în restaurant, dezamăgiți și nemulțumiți, echipați și pregătiți, cu rucsacurile într-un colț, dar neavând unde să plece.

Așteaptă în continuare.

Apoi veni un alt Humvee, care și el intră în oraș. Motor gălăgios, transmisie zgomotoasă, cauciucuri huruitoare, patru soldați în uniforme de luptă. Reacher îl văzu cum dispare după cot și chiar și de la distanță auzi vehiculul încetinind, schimbând treapta de viteză și accelerând din nou.

Privi în urma mașinii, gânditor.

Apoi o altă mașină ieși din oraș. Un sedan. Doi oameni în ea. Bancheta din spate, goală. Șoferul era tipul care păstrase încă numărul de la motelul din Cripps. Opri în dreptul său și femeia din dreapta lui coborî geamul și îl întrebă:

— Unde mergi?

Reacher nu spuse nimic.

— Noi ne întoarcem la Boston, spuse femeia.

Ceea ce ar fi fost nemaipomenit. La trei ore de New York. Rute multiple. Mașini cu duiumul. Dar Reacher spuse:

— Scuze, dar m-am răzgândit. O să rămân aici.

Femeia ridică din umeri și mașina porni la drum fără el.

Se întoarse la biroul de închiriere a căsuțelor și sună clopoțelul. Căsuța lui era încă disponibilă. Plăti pentru încă o noapte și primi în schimb aceeași cheie. Apoi porni către arcadă, o sută de metri pe strada lăaturalnică, și când ajunse acolo găsi cele două vehicule militare și pe cei opt ocupanți ai acestora. Mașinile erau parcate una lângă cealaltă, cu botul spre exterior, blocând toată lățimea drumului. Ocupanții lor coborâseră deja. Toți erau înarmați cu puști M16. Delimitau o zonă de excluziune. Reacher cunoștea semnele. Două grupe, patru ore de planton, patru ore de veghe. Poliția militară, în mod cert. Reacher cunoștea și semnele acelea. Nu erau nici Garda Națională. Armata regulată a Statelor Unite. Nu era un exercițiu. Nimeni nu trecea de ei.

Nu se vedea nici urmă de Henry sau Suzanne.

— Sergent? spuse Reacher.

Unul dintre soldați se întoarse. Galoane pe plăcuța din centrul pieptului. Mai tânăr decât Reacher cu

douăzeci de ani, cel puțin. O generație cu totul diferită. Poliția militară nu are o strângere de mână secretă. Nici cuvinte magice. Și nici vreo înclinație reală de a sta la taclale cu un militar bătrân, indiferent cine susținea el că a fost cândva, cu mult timp în urmă.

— Domnule, trebuie să vă dați înapoi zece metri, spuse sergentul.

— Ar fi al naibii de mult, nu ți se pare? spuse Reacher.

Doi soldați cărau niște capre de lemn dintr-un Humvee. Suporturile de la capete în formă de A și scânduri de montat între acestea, pe care scria *Accesul interzis*.

— Presupun că aveți ordinul să împiedicați oamenii să intre în pădure, spuse Reacher. N-am nicio problemă cu asta. N-aveți decât să faceți ce credeți. Numai că o observare atentă a terenului va dezvălui că pădurea începe acolo unde începe pădurea, nu la o lungime de Humvee plus zece metri de-a lungul străzii.

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule? întrebă sergentul.

— Un om care a citit cândva Constituția.

— Toată zona asta de aici e pădure.

— Am observat și eu.

— Atunci, retrageți-vă.

— Unitatea?

— 345, Poliția Militară.

— Numele?

— Cain. Scris C, A, I, N, fără E la final.

— Ai și un frate?

— Am fumat-o de mult pe asta.

Reacher încuviință din cap și spuse:

— Continuă-ți programul, sergent.

După care se întoarse și plecă.

Reveni la biroul de închiriat căsuțe și sună din nou clopoțelul. Bătrânul își făcu apariția, scârțâind din încheieturi, și Reacher îl întrebă:

— Prietenii mei mai sunt aici? Oamenii cu care am venit? Henry nu-știu-mai-cum și Suzanne nu-știu-

mai-cum.

— Au predat cheia dimineată, devreme.

— Nu s-au mai întors?

— Au plecat, domnule.

Reacher încuviință din cap și se îndreptă spre coliba lui, unde-și petrecu următoarele patru ore pe veranda din spate, întins pe un șezlong, cu picioarele ridicate pe celălalt, privind cerul. Era o nouă zi frumoasă și nu văzu nimic în afară de imensitatea albastră și dărele subțiri de vapor condensați sus, la treisprezece kilometri altitudine.

Pe la începutul după-amiezii se duse la cafenea pentru un prânz întârziat. Era singurul client. Orașul părea părăsit. Fără potecă, nici afacerile nu mergeau bine. Chelnerița nu părea fericită. Motivul nu era doar lipsa veniturilor. Vorbea la telefonul din perete, asculta pe cineva, cu fața îngrijorată. Povestea era tristă, fără doar și poate. Închise după un minut lung și veni la masa lui Reacher, zicând:

— Au trimis patrula de căutare la sud de Cripps. Pentru drumeți. Îi adună și-i scot din pădure. Foarte repede.

— Soldați?

— Mulți, spuse ea, încuviințând din cap.

— Ciudat.

— Și asta nu e partea cea mai rea. I-au reținut ca să-i interogheze mai târziu. Vor să știe dacă au văzut ceva.

— Tot soldații fac asta?

— Niște inși în costum. Prietena mea crede că-s de la FBI.

— Cine-i prietena dumitale?

— Lucrează la motelul din Cripps.

— Ce-ar fi trebuit să vadă oamenii?

— N-avem decât zvonuri. Poate că-i un urs care-a luat-o razna și mănâncă oameni. Haite de coloți sălbatici, cuguari, monștri bigfoot. Sau vreun criminal dement evadat din pușcărie. Sau lupi. Sau vampiri.

— Crezi în vampiri?

— Mă uit și eu la televizor ca oricine altcineva.

— Nu e vorba despre vampiri, spuse Reacher.

— Ceva e în pădurea asta, domnule.

Reacher mănca o porție de pastă de ton și bău cafea și apă, după care se întoarse la arcadă ca să mai arunce o privire. Caprele fuseseră instalate, la zece metri în fața mașinilor Humvee parcate. Patru soldați erau postați acolo, cu armele la umăr. O demonstrație de forță. *Intrarea interzisă*. Nu era un exercițiu. O misiune plăcută, una peste alta, ținând cont de anotimp. Iarna ar fi fost mult mai rău.

Plecă înapoi, spre oraș. Tocmai când ajunsese pe strada principală, dubița decolorată apăru de după colț, cu Helen la volan. Aceasta opri lângă el și coborî geamul, spunând:

— I-ai văzut pe Henry și pe Suzanne?

— Nu i-am mai văzut de la micul-dejun, spuse Reacher.

— Oamenii spun că poteca e închisă.

— Este.

— De-aia am venit să-i iau.

— Succes!

— Unde sunt?

— Cred că Henry e un om greu de descurajat.

— Adică au plecat totuși?

— Așa cred.

— După ce a fost închisă poteca?

— A existat un interval scurt de oportunitate. După ce s-a întins banda și înainte de venirea soldaților.

— Am auzit de soldați.

— Și ce-ai mai auzit?

— Că e ceva nasol în pădure.

— Poate vampiri, spuse Reacher.

— Nu e amuzant. Am auzit că s-ar putea să fie niște deținuți evadați sau unități militare rebele. Ceva foarte periculos. Toată lumea vorbește. Au zis și la postul de radio local. În Cripps sunt deja reporteri.

— Bei o cafea?

Helen parcă în fața restaurantului. Intrară împreună și ocupară aceeași masă la care stătuse Reacher mai devreme. Chelnerița le aduse cafele și plecă grăbită să vorbească la telefon. Cu prietena ei din Cripps, probabil. Ultimele vești, bârfe și zvonuri.

— Henry e un idiot, spuse Helen.

— Iubește pădurea, spuse Reacher. Nu-l poți învinui pentru asta.

— Dar acum e ceva acolo, asta e clar.

— Cred și eu că este.

— Lucru pe care trebuie să-l fi știut și el. Nu e așa de complicat. O fi el idiot, dar nu e un *idiot*. Și cu toate astea s-a dus. Și a târât-o și pe Suzanne după el. E un idiot. De ambele feluri.

— Suzanne putea să-l refuze.

— La drept vorbind, și ea e la fel de rea. Nu-și poate controla impulsurile. Am auzit că au trimis echipe de căutare la sud de Cripps.

Reacher încuviință din cap.

— Așa am auzit și eu. Direct de la sursă. Sau puțin cam la mâna a doua, cred. Chelnerița noastră are o prietenă acolo.

— Și ce caută?

— Oameni ca Henry și Suzanne. Îi scot și-i întreabă ce au văzut.

— Dar pe Henry și Suzanne n-o să-i găsească, nu-i așa? E inevitabil. Oamenii ăia se așteaptă la un interval de trei zile. O să se oprească din căutat când o să-i adune pe toți cei care au pornit la drum ieri-dimineață. Henry și Suzanne vor fi cu douăzeci și patru de ore în urma lor. Îi vor lăsa în pădure. Cu nenorocirea aia care-o fi acolo. Asta nu-i bine deloc.

— Pădurea asta e mare.

— Chestia aia ar putea să umble de colo-colo și să vâneze. Sau, dacă sunt deținuți evadați, o să stea oricum pe lângă potecă. N-ar avea încotro. Iar Henry și Suzanne o să fie singuri acolo, cu ei.

— Nu sunt deținuți evadați, spuse Reacher.

— De unde știi?

— M-am dus să-i văd pe soldații de la arcadă. Sunt de la poliția militară, cum am fost și eu. Dar, strict vorbind, ceea ce fac ei nu e într-un totu corect. Militarii nu pot îndeplini misiuni civile de aplicare a legii. Sunt tot felul de legi care interzic asta. Însă sergentul lor mi-a spus fără nicio ezitare numărul unității din care face parte. Și mi-a spus și cum îl cheamă, la fel de repede. Chiar mi-a spus cum se scrie. Cain, fără e la final.

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu se teme de nimic. Așa că poate să-mi spună toate astea direct. De unde reiese că are o autorizație de acțiune foarte solidă. Deci a primit ordine urgente de undeva foarte de sus. De la o sursă mai presus de orice bănuială. Cu alte cuvinte, dacă un cetățean ca mine face scandal, mașinăria mă calcă în picioare, iar el o să fie decorat. În concluzie, e vorba despre o problemă de securitate națională, după cum arată toate semnele. Iar deținuții evadați din închisoare nu țin de securitatea națională. Sunt o problemă a statului.

Helen rămase tăcută o secundă, apoi spuse:

— O problemă de securitate națională poate fi o unitate militară rebelă. Sau o bandă de teroriști. Sau deținuți evadați de la Homeland Security. Sau poate un fel de mutant a scăpat liber. Ca într-un experiment genetic. Sau poate experimentul genetic al altcuiva *a fost lăsat* în libertate. În mod intenționat. Poate că e vorba despre un atac. Iar ăștia doi sunt prinși la mijloc.

— Nu e nimic din tot ce-ai spus, zise Reacher.

— De unde știi?

— Pentru că am stat în șezlong toată dimineața și m-am uitat la cer.

— Și ce-ai aflat din asta?

— N-am văzut avioane de recunoaștere rotindu-se în cerc, nici drone, nici elicoptere. Dacă ar fi vânat creaturi cu sânge cald, ar fi fost acolo sus toată ziua înarmați cu camere sensibile la infraroșu. Și cu radare aer-sol și cine știe ce alte echipamente moderne au acum.

— Și-atunci, ce caută oamenii ăștia?

— Nu caută. Ți-am spus asta. Nu există supraveghere aeriană.

— Atunci, ce anume nu caută?

— Ceva fără amprentă termică și prea mic ca să apară pe radar.

— Și ce-ar putea fi asta?

— Habar n-am.

— În schimb, e ceva pe care nu vor ca noi să-l vedem, clar. Ceva despre care n-avem voie să știm.

— Evident!

— Poate fi o vietate cu sânge rece. Ca șarpele.

— Sau ca vampirul. Chiar, ăștia au sângele rece?

— Chestia asta nu-i deloc amuzantă. Dar să admitem că nu e vorba despre o creatură. Poate că e un echipament secret. Inert, cumva.

— Posibil.

— Cum a ajuns aici?

— Iată o întrebare excelentă, spuse Reacher. Cred că a căzut dintr-un avion.

Chelnerița le mai aduse un rând de cafele și, după ce întoarse problema pe toate fețele, Helen spuse în cele din urmă:

— Asta e foarte rău, într-adevăr.

— Nu chiar, zise Reacher. Henry și Suzanne n-au de ce să se teamă prea mult de un echipament inert. Doar n-o să sară să-i muște de fund.

— Dimpotrivă! Exact asta o să se-ntâmple. La modul figurat, desigur. Ei doi au intrat în pădure ilegal, cu douăzeci și patru de ore mai târziu decât toți ceilalți. Din start, asta pare o acțiune secretă. Ca și cum misiunea lor ar fi să găsească obiectul și să-l scoată pe furiș de-acolo. Să zicem că-i o bombă sau o rachetă. Se mai întâmplă ca bombele și rachetele să cadă din avioane, nu? În mod accidental, câteodată? Așa am citit eu într-o carte. Dar și mai probabil e că a fost lăsată să cadă intenționat. Ca și cum ar fi vorba despre o mare conspirație. Ce facem dacă Henry și Suzanne sunt luați drept recuperatori? N-ar fi nevoie de prea multă imaginație. Cei doi se furișează pe lângă banda de interdicție a poliției, sunt cu totul singuri într-o fereastră de timp de douăzeci și patru de ore și au misiunea de a recupera obiectul înaintea agenților guvernamentali și să-l transmită mai departe pe filieră până când într-o zi un avion de linie aterizează la JFK și 11 septembrie se întâmplă din nou.

— Henry și Suzanne sunt doi excursioniști, entuziaști ai locurilor neumblate. E vacanța de vară. Și sunt canadieni, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta ce înseamnă?

— Cei mai de treabă oameni din lume. Aproape la fel de bine ca situația în care ar fi fost elvețienii.

— Dar, oricum ar fi, tot o să-i ia la puricat.

— O să verifice nume și numere în vreo două baze de date. E ca și cum n-ar face nimic.

— Suzanne are un istoric.

— Ce fel de istoric? Întrebă Reacher.

— E o persoană minunată. Trebuie să înțelegi asta. Are simpatii pentru toți.

— Și e asta o problemă?

— Bineînțeles că este. Pentru că toți înseamnă toată lumea. Simplu ca bună ziua. Ceea ce înseamnă că, dacă orientezi lumina într-un anume fel, poți să vezi că simpatiile se îndreaptă spre locuri în care țara ta nu vrea ca ele să ajungă. Scos din context și echilibrat din plin de alte lucruri de altă natură și nici pe departe corect, dar faptele sunt fapte.

Reacher nu spuse nimic.

— Și este foarte pățimașă pe plan politic, spuse Helen. Și foarte activă.

— Cât de activă înseamnă „foarte activă“?

— Cu asta se ocupă. Ca un job. Henry se ocupă singur de magazinul de biciclete, în cea mai mare parte a timpului.

— Deci apare în mai mult de două baze de date. În vreo două sute, cel puțin.

— Și probabil că în majoritatea numele ei e însoțit de o bilă neagră. Adică n-o fi ea Che Guevara sau Mao Tze Dun, dar în zilele astea memoria de computer e foarte ieftină și trebuie s-o umple cu ceva. Sunt sigură că e în primii un milion. Și sunt la fel de sigură că au deja răspunsuri programate dinainte. Ecranele se vor aprinde ca un pom de Crăciun și imediat au s-o ducă în Egipt sau Siria. Sistemul o s-o înghită. S-ar putea s-o lase să se-ntoarcă acasă după un an sau doi, arătând ciudat și sărită de pe fix. Dacă supraviețuiește.

— Poate că nu e o rachetă, spuse Reacher. Poate că e o banală cutie neagră plină cu date codificate. Poate că a căzut dintr-un satelit, nu dintr-un avion. Nimeni nu se poate folosi de așa ceva. Ceea ce face ca ideea unor recuperatori să li se pară absurdă. N-o să se-apuie să urmărească niște umbre. Dacă-i văd pe

Henry și pe Suzanne apărând de după colț, îmbrăcați ca niște excursioniști, mergând ca niște excursioniști și vorbind ca niște excursioniști, atunci o să-i considere excursioniști. O să le dea niște apă de băut și-o să-i trimită pe drumul lor.

— Nu poți să fii sigur de asta.

— E una dintre posibilități.

— Care ar fi celelalte?

— Cred că unele dintre ele ar fi periculos de apropiate de lucrul de care te temi tu.

— Cât de multe ar fi acelea?

— Practic, toate. Important este că e vorba despre un cetățean străin cu istoric în toiul unei situații delicate ce ține de securitatea națională.

— Trebuie să mergem să-i scoatem de-acolo, spuse Helen.

Reacher a înțeles imediat că ar fi fost inutil să se opună. Era un om realist. Un stoic, în sensul prim al termenului. Un om care acceptă circumstanțele așa cum sunt și nu caută să le schimbe.

— Cât de repede merg prietenii tăi? întrebă el.

— Nu foarte repede, răspunse Helen. Mai degrabă comunică cu natura, nu fac naveta. Se abat de la cărare, își lasă urmele în solul virgin. Se uită la toate cele. Ascultă păsările și vântul în copaci. Ar trebui să reușim să-i prindem.

— Și mai bine-ar fi să le-o luăm înainte.

— Cum?

Începură din bucătăria restaurantului, unde tipul tulburat de mai devreme lăsase două arme asemănătoare unor macete. Posibil niște satâre pentru tăiat carnea. Apoi se duseră la debarcaderul pentru caiace și închiriară o ambarcațiune cu două locuri, de culoare portocaliu-aprins. În jurul găurilor pentru șezut era material impermeabil, pentru protecție, care se lega în jurul taliei vâslașului, se gândi Reacher. Ca și cum ai fi purtat caiacul ca pe o pereche de pantaloni. Ca să împiedice pătrunderea apei în interior. O măsură de precauție exagerată, într-o zi

senină de august, pe un corp de apă placid ca un iaz de moară.

Reacher ocupă locul din spate. Abia încăpu în locaș. Helen arăta mai bine în față. Omul de la debarcader desfăcu o frânghie și cei doi începură să vâslească, haotic la început, apoi din ce în ce mai bine. Mult mai bine. Totul era să intri într-un ritm. Cu bătaii lungi, constante, propulsive. Ca la înot. Dar mai rapid decât înotul. Mai rapid și decât mersul pe jos. Cu siguranță mai rapid decât când comunicai cu natura și lași urme de pantof în solul virgin și ascuți păsările. Cam de două ori mai repede. Poate chiar mai mult. Ceea ce era bine. Lacul cotea ca un deget îndoit într-un gest de vino-ncoace, prilejuindu-le o manevră de ocolire pe flank, mai întâi paralel cu cărarea, apoi apropiindu-se de aceasta până la extremitatea degetului, chiar în locul în care s-ar fi aflat unghia. Mai aproape de cărare nici că ar fi putut spera să ajungă. Pentru că, după cotitură, lacul pătrundea în pădure, exact la fel cum statul Maine pătrundea în Canada. Ca o lamă. Ca o rană de cuțit. Extremitatea îndepărtată a degetului se poate să-i fi lăsat cam la două sute de metri de cărare. Cel mult, patru sute de metri. Partea primordială a pădurii nu era lată în acel loc. Din cauza apei. Ca un golf. Ca un estuar fluvial.

Continuară să vâslească. Nu ca la o cursă de sprint. Ci ca la o cursă pe distanță medie. De o mie cinci sute de metri, poate. Un film alb-negru cu niște gentlemeni slăbănogi care alergau pe piste de zgură. Cu tricouri albe și lăbărțate. Grimase. Șcrâșnind din dinți. Îndurând. Macetele erau între picioarele lui Reacher. Alunecau în spate și în față, în spate și în față, odată cu pulsul fiecărei bătaii de vâslă.

Capătul îndepărtat al degetului era un V stâncos lipit de trunchiurile copacilor. Asta ușură stabilizarea caiacului înainte de coborâre. Pretutindeni erau prize pentru mână. Dar pe mal era greu să te miști mai mult de câteva zeci de centimetri. Trebuia să te streкори, împingându-te când cu un umăr, când cu un altul, fiind totodată atent la piciorul rămas în urmă, ca și cum ai traversa o încăpere aglomerată la o petrecere,

dar plină cu statui în loc de oameni, toate fiind solide ca fierul. Și nu în lumina lumânărilor, ci într-o stranie strălucire verzuie, de la soarele care strălucea în spatele a un miliard de frunze nemișcate și tăcute.

Și nici luminișurile mai largi nu aduceau vreun avantaj, pentru că erau ocupate de vine și rugi încălciți, care puteau fi penetrate într-o măsură oarecare, dar în nouă cazuri din zece era nevoie de macete pe ultimii metri, pentru a elibera gleznele prinse în încălceală și rămase fără forță.

— Ești bine? întrebă Reacher.

— În ce sens? răspunse Helen.

— Nu-ți place pădurea.

— Vrei să ghicești, din trei încercări, de ce? Și anume, exact în clipa asta?

Continuă să înainteze, cu Reacher în față, făcând o gaură mare în vegetație, prin care era urmat îndeaproape de Helen, amândoi lăsând urme în locuri în care nicio ființă umană nu mai călcase vreodată. Deodată simțiră, mai degrabă decât văzură, cărarea drept în fața lor, o fantă, o discontinuitate, o absență. O gaură în sunetele ținutului păduros. O schimbare pe cer. O sutură în cupola de frunziș. Apoi ajunseră acolo, pășind peste trunchiurile contorsionate îndoite ca niște genunchi, întorcându-se, strecurându-se și în cele din urmă căzând pe ceea ce era literalmente cărarea bătătorită. Aerul de deasupra era umed și nemișcat și sesizabil de rece.

— Deci suntem înaintea lor? întrebă Helen.

— Așa cred, spuse Reacher. În mod sigur, dacă au stat să admire peisajul. Poate că nu, dacă ceva i-a speriat și s-au grăbit. Dar sunt aproape sigur că am reușit. Iar când e vorba despre speculații sunt foarte prudent.

— Și ce facem, așteptăm aici?

— Cel mai eficient mod de a ne folosi timpul ar fi să le ieșim în întâmpinare. Prin definiție, i-am întoarce din drum mai aproape de Naismith decât de aici.

— Ar fi posibil să ne îndepărtăm de ei?

— Viața e un joc de noroc, cred.

— A fost o situație ciudată de la început. Poate că s-au grăbit tot timpul. Doar ca să poată spune că au

parcurs atâția kilometri. Se poate să fi trecut de locul ăsta cu treizeci de minute în urmă.

— Eu cred că nu s-au grăbit. Chiar păreau pasionați de povestea asta. Cred că se plimbă în voie acum, cu opriri dese, ca să se uite la una și la alta. Singuri-singurei. Doar ei și pădurea. Aș spune că sunt la treizeci de minute în fața noastră.

— Ai mai făcut genul ăsta de lucruri înainte, așa-i?

— Din când în când.

— Le-ai făcut bine?

— Pe unele dintre ele.

Helen trase aer în piept și spuse:

— Bine, să sperăm c-o să-i întâlnim în față. Iar dacă nu-i întâlnim, o să-ți adresez niște epitete foarte necanadiene. Unele cu mai multe silabe.

— Nu mă tem de insulte, spuse Reacher.

— Merg eu în față, spuse Helen.

Cărarea era mult mai ușor de parcurs pe jos și era în linie dreaptă, fără coturi și ocolișuri, ceea ce le dădea posibilitatea să dea atenție unui număr mai mare de lucruri decât cele aflate la mai puțin de o jumătate de metru de ei. Iar acele lucruri erau multe și, în final, le încetiniră înaintarea mai mult decât rugii încâlciți. Pentru că aveau la ce să se uite. Primordial era cuvântul potrivit. Nu era ceva neapărat pe gustul lui Reacher, dar nu putea să nege un sentiment de legătură primitivă. Poate că o sută de generații ale strămoșilor săi trăiseră în păduri. Trebuia să trăiască undeva. Copacii erau presărați cu licheni și acoperiți cu un strat neted de mușchi verde-deschis, se îndolau, se răsuceau și se înghesuiau în căutare de lumină și spațiu, iar formele mohorâte pe care le creau păreau să vorbească, abia auzit, ca un murmur îndepărtat. *Poziție perfectă pentru ambuscadă înainte și în stânga, așa că ai grijă. Două poziții defensive în față și în dreapta, deci plănuiește s-o folosești pe prima, cu a doua poziție de rezervă, dacă e necesar.* O sută de generații și, prin definiție, toate au supraviețuit. Au mers mai departe, prin aerul răcoros, ca de pivniță, nemișcat, umed și netulburat. Cărarea însăși era

moale, elastică, un lut negru, bogat în frunze. Ca un covor.

Niciun drumeț în față.

Nu în primele cinci minute, nici în primele zece. Ceea ce făcea ca întâlnirea să fie tot mai probabilă cu fiecare minut. Două cupluri aflate pe vectori exact opuși, unul mișcându-se repede, celălalt, încet, iar cincisprezece minute deja trecuseră. Intervalul în care întâlnirea urma să aibă loc devenea tot mai mic. Dacă avea să se întâmple, avea să se întâmple curând.

Dar nu s-a întâmplat.

Nu în următoarele cinci minute, nici în următoarele zece. Situația devenea dificil de explicat aritmetic. Era greu de imaginat că Henry și Suzanne puteau fi atât de lenți ca să facă să se potrivească numerele mari. În afară de cazul în care se speriaseră și se întorseseră, mergând direct spre Naismith. Poate că le venise mintea la cap și aleseseră o retragere onorabilă. Se putea să fi ieșit prin spatele sergentului Cain exact în momentul în care Reacher și Helen plecau cu caiacul de la debarcader.

N-aveau de unde să știe.

Niciun drumeț în față.

— Reacher, ai zbârcit-o, spuse Helen.

— Începe cu exemplele polisilabice, spuse el. Sunt mereu interesat.

— Poate că au pățit ceva, spuse Helen.

— Dar ce? Nu există echipe de căutare care să fi plecat din Naismith spre nord. Nu mai sunt alți drumeți. Echipamentul lipsă nu sare să-i muște de fund. Nu la modul propriu. Poți să spui asta mai târziu, la modul figurat, dar până acum nu se poate să li se fi întâmplat prea multe.

— Atunci, unde sunt?

— Trebuie că stau pe loc. Poate că și-au întins deja cortul. Poate că au găsit locul perfect.

— Eu cred că au mers repede și i-am ratat. Cred că am ieșit în spatele lor. Ai ratat întâlnirea.

— Viața e un joc de noroc, spuse din nou Reacher.

Își continuară drumul, ceva mai repede, ignorând luminișurile din stânga și din dreapta, fiecare dintre ele putând reprezenta o curiozitate în sine, ca o cameră de muzeu. Sus, deasupra lor, începuse să bată vântul și frunzișul foșnea, iar crengile copacilor trosneau și pârlăiau. Dinspre tufișuri se auzea fojgăiala animalelor mici. Insectele zburau în roiuri compacte, de evitat, dacă era posibil, de alungat, dacă nu era.

Deodată, poteca se bifurcă pentru a ocoli pe stânga și pe dreapta un trunchi imens de peste un metru diametru, acoperit de mușchi, iar în semiîntinericul din fața lor văzură două obiecte viu colorate sprijinite unul de altul pe solul pădurii. Roșu, oranj și galben, nailon, curele și cataramे.

Rucsacuri.

— Sunt ale lor, spuse Helen.

Reacher dădu din cap aprobativ. Văzuse rucsacurile înainte, cel mai recent la arcada spre sălbăticie în dimineața aceea, adunate într-un loc și gata de plecare. Ajunseră lângă ele. Nu erau abandonate. Amândouă erau în poziție verticală, sprijinindu-se reciproc. Fuseseră așezate cu atenție.

— S-au abătut de la cărare, spuse Reacher. O mică excursie suplimentară. N-avea rost să care bagajele prin tufișuri.

— Când? întrebă Helen.

— De curând, sper. Ceea ce ar însemna că sunt pe aproape.

În spatele trosnetelor și pârliturilor scoase de copacii vii, nu era decât tăcere în jur. Nu se auzeau icnete, strigăte sau picioare care înaintau prin tufișurile încâlcite.

Nimic.

— Să-i strigăm? întrebă Helen.

— Nu prea tare, spuse Reacher.

— Henry? Suzanne?

Le rostea numele ca un sufleor de teatru vehement, mai tare decât vorbitul normal, dar departe de un strigăt, cu o cadență întrebătoare neliniștită crescând pe final.

Niciun răspuns.

— Suzanne? Henry?

Niciun răspuns.

— N-au cum să fie prea departe, cu siguranță, spuse ea.

Reacher studie tufişurile din ambele părți ale cărării. Logica spunea că, dacă s-ar fi abătut de la cărare, ar fi făcut-o în apropierea rucsacurilor. N-avea niciun sens să le lase într-un loc și apoi să aleagă un punct de ieșire la o sută de metri mai încolo. Așa că Reacher știa de unde să înceapă. Dar nici vorbă să se priceapă la urmărituri în natură. Nu ca în filmele în care eroul se lasă pe vine, se gândește un moment și spune: „Au trecut pe-aici acum trei ore, iar femeia are o bășică pe glezna stângă”.

Dar găsi nuiiele și frunze rupte într-un loc. Își imaginează cu ușurință piciorul pus în față, urmat de târâșul unui pas scurt și precaut, apoi piciorul următor și apoi a doua persoană, înaintând când cu un umăr în față, când cu celălalt, strecurându-se prin golurile lăsate de prima.

— Să încercăm? întrebă Helen.

— Mai strigă-i o dată, spuse Reacher.

— Henry? Suzanne? Unde sunteți?

Niciun răspuns. Niciun ecou dinspre copaci.

Reacher își croi drum prin tufişuri, cercetând cu privirea înainte, căutând locuri deranjate, rugi călcați în picioare, sevă prelingându-se din lăstarii rupți. Procesul era inexact. În cele mai multe locuri, direcția de urmat nu era evidentă. Era forțat să se oprească la fiecare câțiva metri și să examineze un întreg arc înaintea lui, după care să aleagă varianta cea mai puțin defavorabilă dintre mai multe unghiuri la fel de plauzibile. Se gândea că iepurii și alte animale mici puteau să dea firele de iarbă într-o parte la fel de ușor ca un picior de om, dar numai o ființă umană putea să rupă ceva mai gros decât un creion, astfel că-și baza deducțiile pe prezența sau absența lemnului cojit pe fețele interioare ale crenguțelor rupte. Și tot așa mai departe, ca un algoritm, da și nu și da și nu.

Tot mai adânc în pădure.

La fiecare zece metri se opreau și ascultau, partea din spate a creierilor lor filtrând sunetele normale și încercând să le deslușească pe cele anormale. Dar nu

auziră nimic la prima oprire, nici la a doua, nici la a treia, ci abia la a patra, când Reacher avu impresia că simte în apropiere o respirație reținută, o vibrație umană tensionată, pe care partea ancestrală a minții sale o interpreta ca venind fie de la un prădător, fie de la o pradă, în ambele variante fiind ceva interesant. O sută de generații și toate supraviețuiseră. Deodată auzi un sunet vag, ceva între un declic însoțit de un zumzăit și un ronțait însoțit de un uruit, totul pe un fond de mici scârțaituri, șuierături și rezonanțe mecanice cu un ecou slab, dar cavernos. Ca un aparat foto Nikon, dar nu tocmai. O imitație electronică, stridentă și lipsită de substanță.

Un telefon mobil, cu care se făcea o poză.

Și un altul.

Reacher se împinse mai departe, ridicând picioarele cât mai sus, ca să nu se încurce în vinele încălcite de jos, strecurându-se printre goluri și apoi, deodată, îi văzu pe Henry și Suzanne stând umăr lângă umăr la nici trei metri în fața lui. Cei doi se uitau în jos, fotografiind cu telefoanele chestia aflată pe solul din fața lor. *Fără amprentă termică și prea mic ca să apară pe radar.* Asta era cât se poate de sigur.

Era un om mort, un bărbat, mic, cu pielea de culoare închisă, slab și ascetic, în uniformă de pușcărie oranj veche. Era întins pe spate, iar unghiurile la care îi erau îndoite gâtul și membrele nu aveau nicio logică anatomică. Părea moale pe dinăuntru, aproape lichid, ca și cum oasele i-ar fi fost rupte și organele, zdrobite.

— A căzut dintr-un avion, spuse Reacher. Mai exact, nu de pe avion. Ci pe ușă. De la altitudine mare. Așa că și-a pierdut cunoștința din lipsă de oxigen sau poate că a suferit un atac de cord brusc din pricina frigului, dar oricum ar fi fost, a căzut ca o păpușă de cârpe, a pătruns prin bolta de frunziș a pădurii și a căzut pe sol, unde a murit fără doar și poate. Bolta pădurii e elastică, așa că nu se vede nimic de deasupra ei, iar cadavrul se răcește repede la temperatura ambientală, așa încât detectoarele de infraroșii nu-l

pot găsi, iar cât privește radarul, arată exact ca o rădăcină de copac sau o grămadă de crengi rupte.

— Sper că frigul i-a provocat un atac de cord, spuse Suzanne.

— Întrebarea e: a sărit sau a fost împins?

— A sărit.

— Cine e?

— E cetățean canadian. Trebuia să coboare la Toronto. Dar n-a mai ajuns.

— Și tu cine ești?

— Un alt cetățean canadian.

— Pentru ce sunt pozele?

— Pentru familia lui.

— Cine e? Întrebă din nou Reacher.

— Eu văd ambele laturi, spuse Suzanne. Aș face orice ca să opresc un alt atac. Dar totul devine o nebunie acum. Oamenii ăștia sunt duși cu avionul din Guantanamo în Egipt și Siria, unde sunt prelucrați meseriaș, iar după o vreme supraviețuitorii trebuie să se întoarcă, pentru că egiptenii și sirienii nu pot să-i țină la nesfârșit acolo, dar tu nu-i mai vrei înapoi, pentru că n-ai ce să faci cu ei. La Guantanamo e mereu plin și nu poți să spui nu contează, dă-le drumul, pentru că toți au câte ceva de povestit.

— Și deci ce fac cu ei? Și spune-mi de unde știi tu asta?

— Există o rețea a oamenilor cu conștiință. În ceea ce se numește internetul întunecat. Sunt stabilite anumite fapte. Echipajele de la sol au dezactivat câteva sisteme de siguranță, astfel încât să se poată deschide ușa avionului în timpul zborului. La viteze și altitudini foarte reduse, în special deasupra nordului Atlanticului, în zonele de umbră ale radarelor, unde pot să coboare și să deschidă ușa. Asta fac cu ei. Problema e rezolvată.

— Și?

— Și vestea se răspândește, iar omul ăsta știe că ori o să moară sub tortură, ori o să fie aruncat din avion la întoarcerea acasă. Nu există happy-end în cazurile astea. Așa că decide să sară pe ușă în timpul zborului de scoatere din țară. Ca să-i ia prin surprindere. Undeva deasupra orașului Toronto. Ca un fel de

declarație. O presă străină favorabilă și șansa de a aplica unele presiuni externe.

Reacher încuviință din cap. *Ca un deget în fundul Canadei*. Toronto nu era foarte departe.

— Ce a mers prost? întrebă el.

— Nu foarte multe. Au acces la informații și experți din toate domeniile. Știau ruta, care nu se schimbă niciodată, și sincronizarea în timp. Nu trebuie decât să numeri minutele în minte și să treci la acțiune. Lucru care, bănuiesc, nu poate fi mereu totalmente exact. Cu toate că s-a antrenat luni în șir. Și mai cred că direcția și intensitatea vântului contează mult. Erorile mici se multiplică.

— Pentru cine sunt fotografiile? întrebă din nou Reacher.

— Pentru familia lui. Nu mai e nimic de făcut. Nimic din toate astea nu există pe hârtie. Totul va fi negat instantaneu, convingător. Vor spune că pozele au fost truate. Lumină verzuie scăzută, ușor granulate. Niște radicali străini cu un magazin de biciclete. Toată povestea n-o să dureze mai mult de-o zi.

— În Toronto ar fi durat mai mult?

— Așa au crezut. Orașele și suburbiile sunt diferite. O mulțime de martori, polițiști și televiziune. Lucrurile nu dispar așa ușor. Au crezut că ar putea fi un moment de cotitură.

— Mi se pare că știi multe despre modul lor de gândire.

— Încerc să învăț cum gândesc ceilalți. Este cheia înțelegerii. Nu că omul ăsta ar fi fost vreun model de inocență. Era un bandit din Orientul Mijlociu. Un criminal periculos. M-am bucurat că a sărit din avion. Dar deja le spusese ceea ce știa. Și, cu toate astea, l-au trimis. Așa, din obișnuință. E o nebunie acum.

— De unde-ați știut unde să căutați?

— Din analizele *post-factum* ale experților.

— De ce voi?

— Pentru că eram cel mai aproape.

— Din câte variante?

— Multe.

— Inclusiv Helen?

— Bineînțeles, spuse Helen.

— A ei a fost ideea să te luăm de pe drum, spuse Henry. Cel puțin, așa aveam un martor american. Ai văzut acum. Nu te poți preface că n-ai văzut.

— Trebuie să ne întoarcem la Naismith, spuse Reacher.

Dar nu ajunseră prea departe. Nu în grup. Merseră pe traseul pe care veniseră. Poteca făcută de Reacher era ușor de urmat. Apoi, la treizeci de metri de cărare, auzi zgomote în față și văzu ceva mișcându-se printre trunchiurile arborilor. Ridică mâna în semn de avertisment și Suzanne, Helen și Henry încremeniră în spatele lui. Se furișă înainte fără ei, mai mult aplecat în față, privind atent înainte.

Patru indivizi în uniforme de luptă. Unul dintre ei era sergentul Cain. Se ultau lung la rucsacuri. Atent așezate. Sprijinite unul de celălalt.

Reacher se întoarse la micul grup și toți patru își apropiară capetele, iar el le șopti instrucțiunile.

— Rămâneți în pădure încă o sută de metri. Faceți un ocol. Reveniți la cărare pe la sud de ei și apoi o luați la picior. Săriți în mașină și mergeți direct acasă. Mult succes! Și să nu vă mai întoarceți niciodată aici.

Își strânseră cu toții mâinile și trei dintre ei plecară, iar Reacher așteptă. Lăsă să treacă trei minute, apoi se duse către cei patru soldați, făcând cât mai mult zgomot, frecându-se de lucruri și rupând crenguțe și nulele ori de câte ori avea ocazia. Îl auziră când era la zece metri de ei și se întoarseră toți ca unul, ridicând puștile, și Reacher auzi zgomotele scoase de patru selectoare de foc ridicate o treaptă. Sunete curate și precise, dure și reale, nu ca simulacrele de obturatoare foto.

— Puștile lungi sunt o alegere greșită în pădure, sergent Cain, spuse el. Poți să țintești cât vrei, dar întotdeauna o să-ți stea un copac în cale. Asta e prima ta greșeală. Să sperăm că e și ultima.

— Oamenii ăia sunt cu tine? strigă Cain la el.

— Care oameni?

— Cei care s-au infiltrat.

— Erau niște drumeți, din Canada. Nu i-am mai văzut de azi-dimineață.

— Nu te cred.

— Las-o moartă, sergent. Fii băiat deștept! Nu te așteaptă nicio medalie după chestia asta. Până mâine-dimineață nu se va fi întâmplat nimic.

— E posibil ca ei să fi văzut dovezi privind o operațiune secretă.

— Au văzut ceea ce trebuia să vadă.

— Ce vrea să-nsemne asta? spuse Cain.

— Ca un magician pe scenă, spuse Reacher. O mișcare amplă și complicată cu mâna stângă, care atrage toată atenția, în vreme ce mâna dreaptă face munca adevărată. Există activiști în lumea asta, sergent Cain. Nu-i putem face să dispară doar pentru că ne dorim asta. Ei caută mereu ceva de care să se plângă și să se arate nemulțumiți. Și de-aia le dăm câte ceva. O mișcare amplă și complicată cu mâna stângă. Ceva pentru care să se agite. Dar să nu se agite prea mult pentru că, la urma urmelor, cine dă doi bani pe soarta unor criminali periculoși veniți direct din Evul Mediu? Între timp, mâna dreaptă face, nederanjată, lucrurile importante. Manevră clasică de distragere a atenției.

— Cine ești tu?

— Am fost polițist militar cândva. Am fost șeful șefului șefului tău. Iar fratele meu a lucrat un timp în contraspionajul militar. I-am cunoscut pe unii dintre oamenii lui. Acolo lucrau niște minți viclene, sergent. Era un tip mai vârstnic, O'Day îl chema. Un dolar contra zece că manevra asta e una dintre schemele lui. Gândește-te puțin! Sute de oameni, un sit de internet secret, tot felul de planificări și pregătiri. E un fel de groapă energetică. Ca un burete. Îl ține pe ăla acolo unde-i putem vedea.

Niciun răspuns.

— Las-o moartă, sergent, spuse din nou Reacher. Joacă-ți rolul, care presupune să arăți fioros lângă Humvee. Nimeni n-o să-ți mulțumească dacă greșești replicile. Lucrurile astea sunt foarte atent orchestrate.

Apoi Reacher făcu un pas în spate și tăcu, lăsând grija pentru propria carieră a lui Cain să muncească în locul lui. După un minut, Cain dădu un ordin și toți patru se aliniară și plecară în pas alergător pe calea pe

care veniseră. Reacher merse pe urmele lor timp de cinci minute, dar, prudent din fire, ocoli ultima sută de metri prin tufişuri şi ieşi pe o străduţă paralelă. Două minute mai târziu era iar lângă indicatorul de bun venit, aşteptând să-l ia vreuna dintre maşinile care ieşeau din oraş.

Poate că au o tradiție

A început în ajun de Crăciun, într-o noapte geroasă în New York City, într-un bar de pe Bleeker Street din West Village. Zgribulit în haina cu gulerul ridicat, Jack Reacher trecea pe lângă local și auzi bubuitul unor ritmuri interesante venind dinăuntru. Intră în atmosfera caldă și zgomotoasă și văzu un saxofonist și alți doi membri ai trupei pe o scenă cam de înălțimea unei lădițe de portocale. Dar, mai important, văzu o blondă singură la o masă pentru două persoane, atentă la muzică. Era din Olanda, avea cam treizeci de ani și peste un metru optzeci înălțime. Au discutat când formația a luat o pauză. Vorbea engleza foarte bine.

Era stewardesă la KLM, compania aeriană olandeză. I-a spus că nu poate rămâne prea mult. De fapt, i-a spus că trebuie să plece exact în douăzeci de minute, când urma să vină autobuzul echipajului de zbor. Lucra pe cursa de noapte spre Amsterdam.

Au mai vorbit puțin și, fix după douăzeci de minute, femeia l-a rugat să vină cu ea. La Amsterdam. Gratis. Avea un cupon. Ca un bonus pentru angajați. Era ajunul Crăciunului și urmau să fie locuri libere.

Reacher a acceptat. Nu trebuia să ajungă într-un loc anume, așadar avea tot timpul din lume ca să meargă cu ea. Crăciunul în Amsterdam era o variantă excelentă. Avea pașaportul într-un buzunar și periuța de dinți în altul, pe lângă cardul bancar și un teanc de bani în al treilea buzunar. N-avea nevoie de mai mult. Ca întotdeauna, era gata de plecare.

Au ajuns la aeroport și femeia a fost chemată pentru un instructaj de urgență premergător zborului. A fost ultima oară când a văzut-o.

Problema era o furtună de zăpadă. Urma să vină peste Marea Britanie și apoi să ajungă pe coasta Europei. Inclusiv la Amsterdam. Dar nu încă. Probabil că avionul va reuși să ajungă la destinație înaintea ei.

Dar n-a reușit. Furtuna s-a năpustit pe neașteptate. A acoperit insula britanică și a mers mai departe, în vreme ce sus, deasupra Atlanticului, avionul a trecut de punctul din care nu mai putea da înapoi. Computerele spuneau că urma să ajungă pe aeroportul Schiphol exact când furtuna avea să fie la apogeu. Avionul trebuia să se abată de la rută. Să aterizeze mai devreme, pe o pistă peste care ninsese deja și de pe care zăpada fusese curățată. Cea mai bună ofertă era o localitate numită Stansted, din Anglia, în comitatul Essex. Reacher o văzu pe noua lui prietenă trecând grăbită la o oarecare distanță și o altă stewardesă îi spuse planul. Îl anunță că, spre marea ei părere de rău, prietena lui trebuia să rămână în avion. Urma să-și petreacă singur Crăciunul.

Reacher trecu prin aeroportul din Stansted înainte de șase dimineața. Era în ziua de Crăciun, cu mult înaintea zorilor, și era întuneric ca noaptea. Văzu un taxi la rampă. Șoferul purta un turban. Reacher îl întreabă ce orașe erau prin zonă. Tipul îi spuse că într-o direcție era un oraș numit Harlow, în cealaltă direcție, un oraș numit Chelmsford, și Cambridge spre nord, cam de două ori mai departe decât celelalte.

— Cambridge, spuse Reacher.

Pe vremuri, fusese acolo în misiune, pe când făcea parte din U.S. Army. Orașul avea o universitate. Și baze aeriene în apropiere. De care era posibil să aibă nevoie. Cuponul de la KLM era doar pentru dus. Anglia era o țară minunată, dar nu putea rămâne veșnic într-un singur loc.

— Se circulă foarte greu, sir, spuse șoferul. N-o să ajungem până-n Cambridge.

— Cât de mult a nins?

— În unele locuri, peste o jumătate de metru.

— Ai ajuns aici de dimineață, spuse Reacher. Hai să-ncercăm să ajungem la Cambridge.

Porniră la drum și pe primii treizeci și ceva de kilometri nu întâmpinară probleme. Norocul îi părăsi însă când ajunseră în mijlocul pustiului. Vântul netezise zăpada căzută pe drumuri și pe ziduri, creând

forme acoperite de o crustă sclipitoare care nu aveau nicio legătură cu ceea ce ascundeau dedesubt.

— Eu mă întorc, spuse șoferul.

Era încă întuneric. De jur împrejur, numai zăpadă. În depărtare se vedea o lumină. O casă, poate, un geam de la etaj, un bec lăsat aprins peste noapte. Cam la trei kilometri distanță. Izolată. O reședință rurală.

— Poți să mă lași aici, spuse Reacher.

— Glumești?

— Nu-mi place să mă întorc. Prefer să merg înainte. E o chestie de principiu.

— N-o să treacă nicio mașină. O să rămâi blocat aici toată ziua. O să mori înghețat.

— O să merg pe jos. E o casă în depărtare. Poate e o vilă de moșie. Aș putea să bat la ușa bucătăriei. Poate că au o tradiție. Poate mă cinstesc cu masa de Crăciun la parter. Sau măcar cu o ceașcă de cafea.

— Vorbești serios?

— Cine nu riscă nu câștigă.

Așa că, în cele din urmă, taxiul întoarce și-l lăasă pe Reacher singur în pustietate. Acesta rămase în întuneric un moment, apoi porni la drum, prin troienele până la genunchi, unele acoperite de crustă, altele afânate, explodând în urma lui după ce trecea prin ele. Vântul sufla, aducând cu el fuloare vremelnice de zăpadă. Găsi o suprafață de drum sub tălpi și se ținu de aceasta, observând că îl ducea la colțul unui zid înalt ce împrejmua o moșie, construit din piatră și pudrat cu zăpadă. Drumul mergea paralel cu zidul cale de vreo opt sute de metri până la două porți elegante din fier forjat prinse de piloni înalți în vârful cărora străjuiau lei ciopliți în piatră. Sau creaturi mitice. Era greu să-ți dai seama în semiîntunericul de dinaintea zorilor.

Își continuă mersul greoi prin zăpadă și ajunse la porți, care stăteau deschise, îngropate în zăpadă. În față se desfășura o alee lungă, învelită în alb neatins, printre șiruri de copaci golași, direct până la casă. Încă o sută de metri. Nicio urmă de mașină sau de pași. Reacher avea să fie primul vizitator al zilei.

Porțile aveau încorporate în modelul din fier forjat niște cuvinte. Pe cea din stânga scria *Trout*, iar pe cea

din dreapta, *Hall*. Denumirea casei. La ferestrele din față ale clădirii se vedeau alte lumini. Becuri gălbui obișnuite la etaj și lumini roșii și verzi pâlpâitoare la parter. Decorații de Crăciun, aprinse toată noaptea.

Reacher porni pe alee, ridicând cât mai sus picioarele, cu pași greoi de aproape un metru. De fiecare dată când călca, simțea pietrișul înghețat de jos. Îi era foame. Spera să-l găsească pe bucătar bine dispus. Lucru care nu era niciodată garantat. Văzuse seriale de televiziune britanice despre vilele din ținuturile rurale. Uneori, bucătarii reacționau negativ la situații neașteptate.

Ajunse lângă casă. Era o construcție mare și veche făcută din piatră. Ușa bucătăriei era probabil în spate. Ca să ajungă la ea, trebuia să meargă iar prin zăpada adâncă, pe câtă vreme ușa din față era chiar acolo, lângă el, având un mâner de fier drept sonerie.

Reacher trase mânerul. Auzi un *bong* slab, dar sonor dinăuntru, apoi niște pași grăbiți și ușa se deschise larg. O femeie se uita afară. Avea cam cincizeci de ani. Părea să fie din clasa înstărită. Purta o rochie de seară, din catifea neagră. Arăta ca și cum stătuse trează toată noaptea. Părea să fie o persoană dificilă.

— Slavă Domnului, spuse ea. Ești doctorul sau polițistul?

— Nici unul, nici altul, zise Reacher.

— Atunci, cine ești dumneata?

— Taxiul meu s-a întors din drum din pricina zăpezii. Speram să primesc aici o cafea.

— Unde trebuia să ajungi cu taxiul?

— La Cambridge.

— Imposibil!

— Așa se pare. În orice caz, Crăciun fericit!

Femeia se uită lung la el. Momentul deciziei. La prima vedere, nu părea să fie musafirul ideal. Era un ins uriaș, numai oase și mușchi, nu cine știe ce arătos și nu prea bine îmbrăcat.

— I-ai văzut pe doctor sau pe polițist pe-acolo, pe undeva? spuse femeia.

— N-am văzut pe nimeni. Aveți o problemă?

— Cred că ar fi bine să intri.

Femeia se retrase în interiorul întunecat și Reacher o urmă spre un hol de mărimea unui teren de baschet. Era acolo un pom de Crăciun înalt de cel puțin trei metri și o scară lată de cel puțin trei metri.

— Ești sigur că nu ești polițist? insistă femeia.

— Am fost cândva, spuse Reacher. În armată. Dar nu mai sunt.

— În armata noastră?

— Nu, în cea americană.

— Ar trebui să te prezint soțului meu, colonelul.

— De ce-aveți nevoie de un polițist? Și de un doctor?

— Pentru că cineva mi-a furat pandantivul cu diamant, iar fiica mea vitregă e pe cale să nască la etaj.

— Singură?

— E vacanța de Crăciun. Servitorii au plecat de ieri. Înainte de ninsoare. Nu e nimeni aici.

— În afară de dumneavoastră și de domnul colonel?

— Nu știu nimic despre nou-născuți. N-am avut copii. Sunt mama ei vitregă. Am sunat la doctorul ei acum patru ore. Și la poliție tot atunci am sunat. Credeam că ești unul dintre ei.

Un bărbat cobora scările largi, ținându-se de balustradă, târându-și picioarele de oboseală. Era îmbrăcat în haine de seară, exceptând papucii maro din piele de antilopă. Coborî toate treptele și, îndreptându-și spatele, spuse:

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule?

Reacher spuse cum îl cheamă, își relatează povestea scurtă, cum rămăsese singur în zăpadă, cum văzuse lumina casei în depărtare și cum sperase să primească o ceașcă de cafea. Bărbatul se prezintă cu gradul de colonel.

— Domnul Reacher a fost polițist în armată, interveni femeia.

— În armata noastră? întrebă colonelul.

— Nu, în cea a Unchiului Sam, spuse Reacher. Vreo șase unități de poliție militară diferite.

— Era mai bine să fi fost sanitar.

— Aveți vreo problemă?

— E primul ei copil și lucrurile se precipită. Îmi închipui că doctorița ei n-a reușit să ajungă.

— Deci e o doctoriță, spuse Reacher. O cunoaște bine pe fiica dumneavoastră?

— O știe de ani de zile.

— Atunci, o să facă un efort.

— Da, cred că o să facă.

— Prin urmare, poate că e blocată pe undeva, spuse Reacher. E posibil să fi încercat să parcurgă pe jos ultimii kilometri, cum am făcut și eu. Altfel nu se poate.

— O să moară de frig. Ce facem?

Reacher se uită pe geam și spuse:

— Mai așteptăm un sfert de oră. Să se mai lumineze puțin. Apoi privim în jur de la etaj. Cu binoclul, dacă aveți. Trebuie să căutăm niște urme care s-au oprit brusc, undeva, departe.

— Trebuie să fi primit pregătire medicală în armată, spuse colonelul. Polițiștii noștri militari sunt bine pregătiți în privința asta.

— La noi n-a fost inclus și moșitul, spuse Reacher. Pariez că nici în armata voastră.

— Nu pot să intru acolo, spuse stăpâna casei. N-ar fi potrivit.

După cincisprezece minute, zăpada era luminată gri și, pe o rază de câțiva kilometri în jur, se puteau vedea acum tot felul de detalii naturale. Au început din dormitorul colonelului, de la o fereastră ce dădea spre vest. Nu au văzut nimic. Nici vreo mașină abandonată, nici pași rătăcitori care să se oprească brusc undeva.

S-au mutat apoi la o fereastră de pe holul de la etaj, îndreptată spre nord, și nici de data asta n-au văzut nimic. Peste noapte, vântul lustruise troienele și nimic nu era deranjat.

Spre sud, aceeași poveste. O întindere uniformă de omăt, fără urme de pași.

La est însă era o cu totul altă mâncare de pește. Nu se vedea bine afară decât din ceea ce avea să devină sala de nașteri. Sau salonul de maternitate. Sau cum voiai să-i zici. Ar fi fost de dorit să nu devină unitate de terapie intensivă. Colonelul n-a vrut să intre. A

spus că ar fi nepotrivit. Soția lui deja își clarificase poziția în această privință.

Așa încât Reacher bătu la ușă politicoș și auzi un „intră” întretăiat, ceea ce și făcu, ținându-și privirea înaintea și explicând situația din mers. Ridică binoclul și își văzu propriile urme de mai devreme, venind pe o curbă dinspre dreapta, apropiindu-se de zid și intrând pe poartă.

Dar mai văzu și un al doilea set de urme apropiindu-se din direcție opusă. Începeau de la același nivel cu ale lui, dar mult spre stânga, și apropiindu-se pe o curbă similară, însă oprindu-se brusc undeva aproape de zid.

— Ai găsit-o? spuse o voce din pat.

— Cred că da, spuse Reacher.

— Uită-te la mine!

Reacher se supuse. Văzu o brunetă roșie la față, care se foia jenată, cu cearșaful tras până sub bărbie.

— Du-te și salveaz-o, te rog, spuse tânăra. Adu-o la mine! Nu pot să nasc singură.

— Sunt sigură că mama ta vitregă ar veni dacă ți-ai dori cu adevărat asta.

— Nu, să nu vină. E vina ei. Am văzut-o când purta diamantul. Țăla a fost pandantivul mamei mele. M-am infuriat și de-aia m-au apucat durerile nașterii. Acum am nevoie de ajutor.

Reacher dădu din cap înțelegător și se întoarse în hol. Cealaltă coborâra după el la parter.

— Pregătiți apă caldă și păături, spuse el. S-ar putea ca doctorița să fie acolo de mult timp.

Ieși pe alee, călcând pe urmele pe care le făcuse mai devreme. Apoi, de la poartă, o luă în direcție opusă, pe o curbă simetrică, cercetând cu privirea un orizont jos, luptându-se cu vântul, răscolind zăpada nederanjată. La început nu văzu nimic, apoi zări o umbră, după care umbra deveni o gaură și, dincolo de ea, urme de pași care duceau înapoi acolo unde începuseră.

De fapt, două seturi de pași.

O gaură mare.

Reacher înotă prin zăpadă. Văzu doi oameni culcați în zăpadă. O femeie în hanorac și un polițist

într-o geacă voluminoasă galbenă. Amândoi tremurau de frig și aveau ochii închiși. Reacher îl împinse pe polițist într-o parte și o ridică pe femeie în fund. Aceasta clipi și deschise ochii. Lângă ea, polițistul se ridică în capul oaselor.

— De când sunteți aici? îl întreabă Reacher.

Acesta se uită la ceas și spuse:

— Eu, cam de două ore. I-am găsit mașina abandonată și am mers pe urmele ei prin zăpadă. N-am ajuns mai departe decât ea.

Polițistul tremura din toate încheieturile și cuvintele-i ieșeau întretăiat, însoțite de aburi.

Femeia era aproape înghețată. Reacher îl întreabă pe polițist:

— Cât de departe ai mașina?

— Mai departe decât casa.

— Atunci, n-avem de ales. Eu o duc pe doctoriță și tu îi cari geanta.

— Dar de ce-o fi venit până aici? Credeam că e vorba doar despre dispariția diamantului. E cineva rănit?

— Fata colonelului e pe cale să nască, singură. Iar diamantul nu lipsește. Dar despre asta o să ne facem griji mai târziu.

— Și tu cine ești?

— Eram în trecere. M-am gândit că poate capăt o cafea. Sau chiar o cină de Crăciun.

— Și de ce credeai asta?

— Mi-am zis că s-ar putea să fie o tradiție.

— Și ce-au zis?

— Erau preocupați.

Reacher ridică femeia în brațe, se întoarce și porni înapoi pe urmele pe care venise. Polițistul înota în spatele lui, fiind mai scund decât Reacher și nereușind să calce în urmele gata făcute. Prin urmare, înainta mai încet. Reacher mergea cu toată vigoarea, încercând să genereze un surplus de căldură corporală, ținând-o cât mai strâns pe doctoriță ca să-i poată transfera acea căldură. Aceasta își revenea încet. Reacher înainta în forță. Deodată, femeia se trezi brusc și începu să se agite speriată.

— Ajungem de îndată, îi spuse Reacher printre gâfâieli. Fata te așteaptă.

— Ce oră e?

— Cam cu trei ore mai târziu decât te-ai gândi c-ar putea să fie.

— Cine ești dumneata?

— E o poveste lungă. Începe cu o olandeză. Dar partea aia nu e importantă acum.

— Au început contracțiile?

— Alea mici, cred. Dar încă n-am auzit țipete. Numai că e singură-singurică.

— Mama ei vitregă are o fobie. Cred că a avut o experiență neplăcută cândva.

— A spus că n-a avut niciodată copii.

— De regulă, așa se întâmplă cu oamenii ca ea.

Reacher coti la poartă și se căzni să-și păstreze echilibrul, apoi porni pe alee, pășind dintr-o urmă în alta. Polițistul găfâia de zor la douăzeci de pași în spate. Ajunseră la ușă, care se deschise imediat, fiind întâmpinați de prosoape și păături încălzite. În cele din urmă, doctorița își veni în fire și urcă la etaj. Toată casa păru să respire ușurată și să se relaxeze. Colonelul se postă la etaj și începu să pășească încolo și înapoi, în stil tradițional, un viitor bunic la fel de neliniștit cum trebuie să fi fost cu o generație în urmă, în calitate de viitor tătic.

Viitoarea bunică urcă până la jumătatea scării, ținându-se de balustradă, moment în care se opri, incapabilă să meargă mai departe. Dar rămase cu privirea îndreptată în sus, în așteptare.

Polițistul îl însoți pe Reacher în colțul din spate al holului de la parter și spuse:

— Acum, zi-mi care-i treaba cu diamantul.

— A fost descris ca un pandantiv, spuse Reacher. A aparținut primei soții, nu actualei. Chiar dacă e vorba despre niște oameni bogați, trebuie să fi fost suficient de mare și de greu ca să se observe absența lui. Prin urmare, nu l-a pierdut când au ieșit la cină, ceea ce au făcut pentru că sunt îmbrăcați în haine de seară, iar bucătarul a plecat ieri, înainte de furtună. Fiica nu a ieșit cu ei în seara asta, dar i-a văzut când s-au întors, pentru că a făcut un mare tapaj legat de diamantul mamei-sii, moment în care de bună seamă că mama vitregă l-a scos de la gât. Apoi, mai târziu, n-a mai

găsit diamantul și, pentru că a fost acea mare ceartă, nu-și mai amintește că l-a scos, așa că, gândindu-se retrospectiv, crede că l-a pierdut la cină sau că i l-a furat băiatul de la garderobă.

— Deci unde e?

— Fata l-a găsit și l-a luat. E diamantul mamei sale. Parțial, din instinct defensiv, dar în special pentru că urma să nască un copil singură și voia să țină în mână un obiect de-al mamei, care s-o liniștească. Ca pe un talisman. Te-au făcut să-ți pierzi timpul. O să-l găsești în mâna ei sau sub pernă.

— Copilul ei se naște în ziua de Crăciun.

— La fel ca trei sute de mii de alți copii. Nu trebuie să facem din asta o mare chestie.

— Ar fi bine să te duci la bucătărie. Bucătarul sigur a pregătit ceva din timp. Astăzi familia n-o să mănânce nimic. Sunt prea agitați. Până la urmă, tot te alegi cu o cină de Crăciun.

Și Reacher chiar asta a făcut, singur în bucătăria din subsolul vilei Trout Hall, în timp ce deasupra lui ceilalți așteptau. După care a plecat și n-a aflat niciodată cine s-a născut în ziua aceea.

Un tip intră într-un bar

Fata avea cam nouăsprezece ani. Nu mai mult. Poate mai puțin. O companie de asigurări i-ar fi dat încă șaiszeci de ani de trăit. Eu mă gândeam că o proiecție mai exactă ar fi fost treizeci și șase de ore sau treizeci și șase de minute, dacă lucrurile mergeau prost din start.

Era blondă și cu ochi albaștri, dar nu americană. Tinerele americane au o strălucire, o delicatețe provenită de la multe generații care au trăit în bunăstare. Fata asta era diferită. Strămoșii ei cunoscuseră greutățile și frica. Acea moștenire se citea pe fața și pe corpul ei, precum și în felul în care se mișca. Ochii ei erau temători. Avea un corp suplu. Nu genul de suplețe pe care-l obții în urma unei diete, ci genul darwinian pe care-l obții când bunicii tăi n-au prea avut ce să mănânce și fie au făcut foamea, fie nu. Mișcărilor ei erau fragile și încordate, ușor precaute, ușor agitate, cu toate că pe fața ei se vedea că se simte la fel de bine ca oricare altă fată.

Era într-un bar din New York, bea bere, asculta o formație și era îndrăgostită de chitarist. Asta era clar. Ceva din privirea ei era lipsit de precauție, plin de adorație când se uita în direcția lui. Probabil că era rusoaică. Și bogată. Stătea singură la o masă din apropierea scenei și avea în față un teanc de bancnote de douăzeci de dolari, proaspăt scoase din bancomat. Plătea fiecare sticlă nouă cu câte una dintre bancnote fără să mai ceară restul. Chelnerițele o iubeau. Spre fundul încăperii era un ins proptit pe o banchetă tapițată, care se uita fix la ea. Bodyguardul ei, probabil. Era un tip înalt, lat în umeri, ras în cap și cu un tricou negru pe sub o haină neagră. Prezența lui explica parțial de ce fata putea să bea bere într-un bar din oraș la vârsta de nouăsprezece ani sau mai puțin. Nu era genul de local șic cu o politică pro sau contra cu privire la fetele bogate care nu împliniseră vârsta

legală. Era o tavernă ponosită de pe Bleecker Street, având drept personal puști slăbănogi, care încercau să-și câștige banii pentru taxele școlare și bănuiam că s-au uitat la ea și la însoțitorul ei și au luat imediat decizia că un bacșiș era preferabil unor posibile necazuri.

Am urmărit-o un minut și apoi m-am uitat în altă parte. Mă numesc Jack Reacher și am fost cândva polițist militar, cu accent pe timpul trecut. Timpul trecut de când nu mai eram în armată aproape că-l egala pe cel petrecut în cadrul armatei. Dar vechile obiceiuri dispar greu. Intrasem în bar la fel cum intru oriunde, cu grijă. Unu și jumătate noaptea. Venisem cu trenul A până la West 4th și apoi am mers spre sud pe Sixth Avenue, după care am cotit la stânga pe Bleecker și am verificat trotuarele. Voiam muzică, dar nu din genul care îi scoate afară în număr mare pe clienții dornici să fumeze. Cel mai mic grup de oameni era lângă un local la ușa căruia ajungeai după ce urcai câteva trepte. Lângă bordură era parcat un Mercedes negru, cu șofer. Muzica ce se auzea din local era filtrată și estompată de ziduri, dar se putea desluși o linie de bas vioaie și un ritm sprinten de tobe. Așa că am urcat treptele, am plătit cinci dolari la intrare și mi-am croit drum înăuntru.

Două ieșiri. Una era ușa pe care tocmai intrasem, cealaltă, la capătul coridorului lung pentru toalete, în spate. Sala era îngustă și avea o lungime de până-n treizeci de metri. Un bar pe stânga la intrare, apoi câteva banchete tapițate în formă de potcoavă, urmate de un grup de măsuțe amplasate pe ceea ce în alte nopți ar fi fost un ring de dans. Apoi scena pe care cânta formația.

Trupa arăta de parcă ar fi fost încropită la întâmplare, după o încurcătură de dosare la o agenție de recrutare a talentelor. Basistul era un negru bătrân și corpulent, îmbrăcat în costum cu vestă. Își interpreta partitura stând în picioare la un contrabas. Toboșarul putea să-i fie unchi. Era un tip solid și vârstnic, așezat confortabil în spatele unui set de tobe simplu. Solistul vocal, care cânta și la muzicuță, era mai bătrân decât basistul, mai tânăr decât toboșarul și

mai mare decât amândoi. Cam la șaizeci de ani, un ins comod și domol în mișcări.

Chitaristul era complet diferit. Era tânăr, alb și mic de statură. Cam la douăzeci de ani, cam un metru șaizeci și șapte centimetri, nici șaizeci de kilograme. Avea o chitară albastră elegantă, conectată la un amplificator nou-nouț și împreună, instrumentul și electronica, scoteau sunete pline de spațiu și ecouri. Amplificatorul trebuie să fi fost dat la maximum, căci sunetul era incredibil de tare. Era ca și cum aerul din încăpere rămăsese blocat, nemaiaivând capacitatea de a suporta un volum mai ridicat.

Dar muzica era bună. Cei trei tipi de culoare erau profesioniști versați, iar tânărul alb știa toate notele și când, cum și în ce ordine să le cânte. Era îmbrăcat în tricou roșu, pantaloni negri și purta teniși albi. Avea o expresie foarte serioasă. Părea străin. Poate că și el era rus.

Mi-am petrecut prima jumătate a primului cântec uitându-mă prin sală, scanând fețele, evaluând limbajul corporal. Vechile obiceiuri dispar greu. La o masă stăteau doi inși, față în față, cu mâinile sub tăblie. Unul vindea ceva, altul cumpăra, evident, schimbul se făcea pe pipăite și era confirmat prin priviri furișe. Personalul barului îl trăgea în piept pe patron vânzând bere cumpărată de la magazin dintr-o ladă cu gheață. Două din trei sticle erau în regulă, aduse din vitrinele frigorifice, iar a treia provenea din răcitorul lor privat. Eu am primit una dintre ele. O etichetă udă și o marjă de profit mare. Mi-am luat sticla și m-am dus pe o banchetă dintr-un colț unde m-am așezat cu spatele la zid. Acela a fost momentul în care am văzut-o pe fata singură la masă și pe bodyguardul ei pe banchetă, mai în spate. Bănuiam că Mercedesul de-afară era al lor. Am presupus că tatălul era un oligarh de categoria a II-a, milionar, nu miliardar, care-și răsfăța fata cu patru ani la Universitatea din New York și un card de debit cu rezerve mereu improspătate.

Doar doi oameni din optzeci aflați în sală. Nu era mare scofală.

Până când i-am văzut pe ceilalți doi indivizi.

Erau o pereche. Bărbați albi, tineri și înalți, geți ieftine din piele, strânse pe corp, capetele rase cu un brici tocit, care lăsase ciupituri și zgârieturi. Alți ruși, probabil. Operatori, fără îndoială. Conectați, fără îndoială. Probabil că nu erau cei mai buni din lume, dar nici cei mai răi. Ședeau departe unul de celălalt, dar privirile lor gemene erau triangulate pe fata singură la masă. Erau încordați, hotărâți și agitați într-o anumită măsură. Am recunoscut semnele. De multe ori m-am simțit eu însumi la fel. Se pregăteau să treacă la acțiune. Deci doi oligarhi de categoria a II-a aveau ceva de împărțit, iar unul dintre ei își proteja copilul cu șoferi și bodyguarzi, pe când celălalt își trimisese oamenii ca s-o răpească. Apoi aveau să urmeze răscumpărarea, șantajul, condițiile, iar averile — sau concesiunile de uraniu, sau drepturile de exploatare a petrolului, cărbunelui ori gazului — își vor schimba proprietarul.

Afaceri în stil moscovit.

Dar afaceri care nu erau neapărat încununate de succes. Răpirile de persoane au o mie de dinamici diferite și pot ieși prost în o mie de feluri diferite. Speranța de viață medie pentru victima unei răpiri este de treizeci și șase de ore. Unele supraviețuiesc, dar majoritatea, nu. Unele mor imediat, în panica inițială.

Chelnerițele erau atrase de teancul de bancnote al fetei ca viespile la un picnic. Iar tânăra nu o gonia pe niciuna dintre ele. Cumpăra sticlă după sticlă. Iar berea e bere. Fata urma să se ducă la toaletă, curând și des. Iar coridorul cu toalete era lung și întunecat și avea în capăt o ieșire spre stradă. O priveam în lumina puternică reflectată, înconjurat de muzica stridentă și bubuitoare. Cei doi indivizi se uita la ea. Bodyguardul se uita la ea. Ea se uita la chitarist. Acesta era foarte concentrat la schimbările de cheie și la refrene, dar din când în când ridica privirea și zâmbea, mai ales datorită gloriei de a se afla pe scenă, dar de două ori direct către fată. Primul dintre acele zâmbete a fost sfios, iar al doilea, ceva mai larg.

Fata s-a ridicat în picioare. S-a lovit cu șoldul de muchia mesei și s-a îndreptat spre coridorul din spate. Am ajuns acolo primul. Muzica răsună în tot

coridorul. Toaleta pentru femei era cam la jumătatea acestuia. Toaleta pentru bărbați era tocmai la capăt. M-am rezemat de zid și m-am uitat la fată, care venea spre mine. Era încălțată în pantofi cu toc înalt, purta niște pantaloni strâmți și călca cu pași scurți și preciși. Încă nu se pilise. Era rusoaică. Și-a pus palma palidă pe ușa toaletei și a împins-o, după care a intrat.

După nici zece secunde, cei doi indivizi au apărut pe coridor. Bănuiam că o vor aștepta. Dar n-au făcut asta. S-au uitat în treacăt la mine ca la un element de arhitectură și au intrat pe ușa toaletei. Unul după celălalt. Ușa se închise în urma lor.

Am intrat după ei. Fiecare zi aduce ceva nou. Nu mai fusesem niciodată într-o toaletă pentru femei. Cabine pe dreapta, chiuvete pe stânga. Lumini puternice și miros de parfum. Fata stătea aproape de peretele din spate. Cei doi indivizi stăteau în fața ei, cu spatele la mine. Am spus „Hei”, dar nu m-au auzit. Era prea mare gălăgia. I-am prins de coate, câte unul în fiecare mână. Cei doi s-au întors brusc, gata să sară la bătaie, dar deodată s-au oprit. Sunt mai mare decât aparatele frigorifice Frigidaire la care visau când erau acasă. Au rămas nemișcați o secundă, apoi s-au strecurat pe lângă mine și au ieșit din toaletă.

Fata s-a uitat la mine un moment, cu o emoție pe care n-am reușit s-o deslușesc, apoi am lăsat-o să facă ceea ce avea nevoie să facă. M-am întors la locul meu. Cei doi indivizi se întorseseră pe scaunele lor. Bodyguardul se uita impasibil la scenă. Formația își termina reprezentația. Fata era încă la toaletă.

Muzica s-a oprit. Cei doi tipi s-au ridicat și s-au dus din nou către coridor. Dintr-odată camera s-a aglomerat cu oameni care se ridicau și se mișcau. M-am dus la bodyguard, l-am bătut pe umăr și i-am arătat cu degetul. Nici nu m-a băgat în seamă. Nu s-a clintit din loc până când chitaristul a început să se retragă de pe scenă. Moment în care s-a ridicat, cele două mișcări fiind perfect sincronizate, iar eu mi-am dat seama că înțelesesem greșit. Nu era vorba despre o fiică răsfățată, ci despre un fiu răsfățat. Tăticul îi cumpărase chitara și amplificatorul și angajase muzicieni pentru o trupă. Visul băiatului. Din

dormitor, direct pe scenă. Șoferul la scară, bodyguardul cu ochii pe el tot timpul. Nu o echipă de doi trimiși de un rival, ci o echipă de trei. O admiratoare care să-l adore. Visul băiatului. O stratagemă amoroasă clasică. O ultimă ședință tactică la toaletă, apoi trecerea la acțiune.

Mi-am croit drum până în spate și am ieșit în stradă înaintea bodyguardului, exact în momentul în care fata îl îmbrățișa pe tânăr și îl întorcea într-un semicerc, împingându-l către cei doi indivizi. L-am lovit pe primul tare, iar pe al doilea și mai tare, sângele din gura lui improșcându-mi cămașa. Cei doi indivizi au căzut la pământ, fata a luat-o la fugă și atunci și-a făcut apariția bodyguardul. L-am făcut să-mi dea tricoul lui. Petele de sânge atrag atenția. Apoi am ieșit prin față. Mișcarea evidentă ar fi fost să o iau la dreapta, așa că am luat-o la stânga și am prins trenul numărul 6 la Bleecker și Lafayette, spre nord, în penultimul vagon. M-am așezat și m-am uitat cercetător la fețele din jur. Vechile obiceiuri dispar greu.

Nicio cameră liberă la motel

Ningea când Reacher a coborât din autobuz într-o regiune a Americii în care nu ninge des. Era după-amiază târziu și luminile stradale erau aprinse. Oamenii păreau în același timp entuziasmați și neliniștiți din pricina vremii neobișnuite. Pe jos se formase un strat de vreo cincisprezece centimetri de zăpadă udă și ninge în continuare vârtos. Unii oameni păreau nerăbdători să se dea cu săniuța sau să se bată cu bulgări, în vreme ce alții păreau convinși că lumina electrică urma să se întrerupă și că transportul auto va deveni imposibil timp de câteva luni. *Contextul*, se gândi Reacher. Ceea ce în nord părea doar o ninsoare prăpădită, în sud se transforma într-o mare problemă.

Merse prin zloata de pe trotuar până la un petic de ceea ce bănuia a fi iarbă. Ca un mic parc rural, cu un catarg în vârful căruia atârna un drapel american înghețat. Orașelul era la nici doi kilometri de autostrada Interstate și se vedea asta. Era plin de benzinării, localuri fast-food, hanuri și moteluri. Un punct de oprire, nimic mai mult, totul fiind orientat spre ceea ce doreau călătorii în general. Mai ales în ziua aceea. Deja mașinile se retrăgeau de pe autostradă și treceau prin fleșcăiala din centru, oamenii căutând un loc unde să-și petreacă această noapte neașteptată. Orice, numai să evite moartea sigură în viscolul dezlănțuit de pe drum.

Contextul, își zise din nou Reacher. *Și melodrama*. Se gândi că ar fi fost mai bine să-și asigure o cameră înainte ca panica să se transforme în aglomerație. Se uita din când în când la știrile TV și văzuse călători rămași blocați și răspândiți prin holurile motelurilor. La popas nu erau camere libere.

Lucru care-l făcu să-și amintească de faptul că era 24 decembrie, Ajunul Crăciunului.

Alese locul cu aspectul cel mai ieftin, un motel dărăpănat de lângă o benzinărie Shell, suficient de încăpător pentru tirurile mari. Era un stabiliment cu douăsprezece camere, din care zece erau deja ocupate, de unde Reacher trase concluzia că poate aglomerația începuse deja. Locul ăla nu putea să fie prima alegere pentru nimeni. Nu era Ritz. Asta era sigur.

Plăti cu bani gheață, primi o cheie și, cu gulerul ridicat, ca să se ferească de zăpada viscolită, ajunsese în cameră. Zece camere aveau mașinile parcate afară, toate glazurate cu zăpadă și mânjite cu sare, toate cu numere de înmatriculare din state aflate la sud, toate încărcate cu bagaje și pachete. Reacher se gândea că sunt familii care au căutat să se reunească de sărbători și și-au văzut călătoriile întrerupte, planurile distruse și cadourile neoferite.

Descuie ușa și intră în cameră, care arăta corespunzător în toate aspectele. Avea un pat și o baie. Chiar și un fotoliu. Își scutură zăpada topită de pe pantofi și se așează, urmărind pe fereastra aburită roiurile de fulgi cum se învâртеbeau în lumina galbenă a lămpilor cu vapor. Se gândi că șoferii se vor speria în valuri. Dar mai întâi vor căuta să-și asigure cazarea, nu masa, iar asta însemna că vor mai trece vreo două ore până să se aglomereze și localurile. Aprinse veioza de pe noptieră și scoase o carte din buzunar.

Nouăzeci de minute mai târziu se afla într-o cafenea, așteptând un cheeseburger. Localul începuse să se umple de clienți și serviciul era lent. În sală se simțea un fel de energie maniacală, de la o mulțime de spirite înfierbântate. Oamenii încercau să se convingă că trăiau o aventură. În cele din urmă, chelnerița îi aduse comanda și Reacher începu să mănânce. Localul devenea tot mai aglomerat. Oamenii intrau și stăteau acolo în picioare, cumva demoralizați. Reacher își dădu seama că motelurile erau pline. Nu mai erau camere libere la popas. Oamenii puseseră ochii pe podeaua restaurantului. Ca în reportajele de la știri. Comandă plăcintă cu piersici și o cafea neagră și așteptă.

Se întoarse la motel destul de târziu. Ninge în continuare, dar mai ușor. Mâine avea să fie o zi mai bună. Ajunse la recepție și se opri brusc, ca să nu dea peste o femeie vizibil gravidă. Era însoțită de un tip zgribulit și se vedea că tipa plânse.

În apropiere era o mașină cu motorul în ralanti, o vechitură cu trei uși, tivită cu zăpadă și mânjită cu sare, plină de bagaje și pachete.

Nu erau camere la popas.

— Sunteți bine? îi întreabă Reacher.

Bărbatul nu zise nimic, dar femeia răspunse:

— Nu tocmai.

— N-ați găsit cameră?

— Tot orașul e plin.

— Trebuia să vă continuați drumul, zise Reacher.

Vremea se mai domolește.

— Eu i-am zis să ne oprim aici, că mi-am făcut griji.

— Și ce-aveți de gând să faceți?

De data asta, femeia tăcu și bărbatul spuse:

— Cred c-o să dormim în mașină.

— O să-nghețați.

— Păi, avem de ales?

— Când trebuie să se nască bebelușul?

— Curând.

— Fac schimb cu voi, zise Reacher.

— Cum?

— Eu dorm în mașina voastră și voi mergeți în camera mea.

— Nu te putem lăsa să faci așa ceva!

— Am mai dormit în mașini. Dar niciodată fiind însărcinat. Îmi imaginez că nu mi-ar fi prea ușor.

Nici bărbatul, nici femeia nu spuseră nimic. Reacher scoase cheia din buzunar și zise:

— O vreți sau nu?

— Dar o să-ngheți, spuse femeia.

— Lasă că mă descurc eu.

După un minut de șovăială, femeia luă cheia și plecă împreună cu partenerul ei spre cameră, ușor jenați, dar în esență foarte fericiți, vrând să se uite înapoi, dar neîngăduindu-și să o facă. Reacher le ură Crăciun fericit, iar ei se întoarseră și-i urară același

lucru. Apoi cei doi intrară în cameră și Reacher se întoarse și plecă.

Nu dormi în mașina lor. Se duse în schimb la benzinărie și găsi un șofer care transporta o cisternă cu 20 de tone de lapte. Laptele trebuia să ajungă la destinație la timp, iar vremea se îmbunătățea. Omul era dispus să-și încerce norocul și să pornească la drum, iar Reacher nu rată ocazia de a pleca cu el.

Tablou cu un restaurant singuratic

Reacher coborî din Trenul R pe 23rd Street și constată că scara cea mai apropiată era blocată cu bandă de plastic pusă de poliție. Era vărgată în alb și albastru și legată între cele două balustrade, legănându-se în curentul din metrou. Pe ea scria: *Poliția — Intrarea interzisă*. Un lucru pe care Reacher nu voia să-l facă, strict vorbind. El voia să iasă. Deși, ca să iasă, ar fi trebuit să intre în casa scării. Ceea ce era o complexitate lingvistică. Context în care Reacher era de partea polițiștilor, care nu aveau tipuri diferite de benzi pentru situații diferite. Nu aveau în inventar o bandă pe care să scrie: *Poliția — Interzisă intrarea în scopul ieșirii*.

Așa încât Reacher se întoarse și parcurse jumătate de peron până la scara următoare. Care și ea era blocată cu bandă. *Poliția — Intrarea interzisă*. Alb-albastră, fluturând ușor în curentul creat de trenul care tocmai plecase. Ceea ce era ciudat. Era pregătit să creadă că la prima scară era posibil să fi avut loc vreun eveniment periculos, poate o bucată de beton căzut, sau poate cineva călcase strâmb pe o treaptă și-și rupsese nasul ori se întâmplase altceva la fel de periculos pentru siguranța călătorilor. Dar nu ambele scări. Nu deodată. Care erau șansele? Sau poate că trotuarul de deasupra era problema. Toată distanța dintre două intersecții. Poate se produsese un carambol de mașini. Sau un accident de autobuz. Sau poate vreun sinucigaș voia să se arunce de la etaj. Sau un atac armat. Sau o bombă. Poate că trotuarul era plin de sânge și de părți anatomice. Ori de mașini. Ori și de una, și de alta.

Reacher se întoarse pe jumătate și se uită dincolo de linii. Ieșirea de vizavi era de asemenea blocată. Și următoarea, și următoarea. Toate ieșirile erau blocate cu bandă de la poliție. Alb-albastră, *Poliția — Intrarea interzisă*. Nicio ieșire liberă. Ceea ce crea o problemă.

Broadway Local era o linie minunată, stația 23rd Street era un exemplu excelent despre ce înseamnă o stație frumoasă, iar Reacher dormise de multe ori în locuri mult mai rele, dar avea lucruri de făcut și timp puțin la dispoziție.

Se întoarse la prima scară pe care o încercase și se strecură pe sub bandă.

Urcă treptele cu precauție, întinzând gâtul, uitându-se în față și mai ales în sus, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Nicio bară de fier-beton desprinsă, nicio bucată de tencuială căzută, nici trepte deteriorate, nici băltoace de sânge și nici fragmente de carne împrăștiate pe gresie.

Nimic.

Se opri pe scară când ajunse cu nasul la nivelul trotuarului de pe 23rd Street și se uită în stânga și în dreapta.

Nimic.

Urcă încă o treaptă, se întoarse cu totul și se uită peste asfaltul cocoșat de pe Broadway la Clădirea Flatiron. Destinația lui. Se uită în stânga și în dreapta. Nu văzu nimic.

Văzu chiar mai puțin decât nimic.

Nu erau mașini. Nu erau taxiuri. Nici autobuze, nici camioane, nici dube cu numele firmei scris în grabă pe uși. Nici motociclete, nici scutere Vespa în culori pastel. Nici comisionari pe biciclete, de la restaurante sau servicii de mesagerie. Nici tineri pe skateboarduri sau pe role.

Nici pietoni nu erau.

Era vară, aproape de 11 noaptea, și încă era cald. Fifth Avenue se intersecta cu Broadway chiar în fața lui. Drept înainte era Chelsea, în spate, Gramercy, la stânga, Union Square, iar la dreapta, Empire State Building, care domina întreaga scenă ca un monolit implacabil. Ar fi trebuit să vadă o sută de oameni. Sau o mie. Sau zece mii. Oameni în teniși și tricouri, fete în rochii de vară scurte, unii dintre ei plimbându-se agale, alții grăbindu-se să ajungă la cluburi care tocmai își deschideau ușile sau la baruri care serveau ultimele tipuri de votcă ori la filmele care rulau la miezul nopții.

Trebuia să vadă o mulțime numeroasă. Trebuia să audă râsete și conversații, zgomot de pași și genul de strigăte și țipete pe care le scoate o mulțime fericită în jurul orei unsprezece într-o seară de vară caldă, și sirene și claxoane de mașini, și șuierul pneurilor și uruitul motoarelor.

Nu era nimic din toate astea.

Reacher coborî înapoi scara, trecu pe sub bandă și o luă către nord, spre locul celei de-a doua tentative. De data asta, sări peste banda care era atârnată mai jos. Urcă treptele la fel de precaut, dar mai repede, ieșind de data asta chiar la colțul străzii, cu Madison Square Park în fața lui, împrejmuit cu un gard de fier negru și plin de copaci întunecați. Deși avea porțile încă deschise, nimeni nu intra, nimeni nu ieșea. Nu se vedea nimeni în preajmă. Nici țipenie.

Ieși pe trotuar și se ținu aproape de balustrada care înconjură gura de metrou. Spre vest, în depărtare, văzu lumini de girofar. Albastre și roșii. O mașină de poliție era parcată de-a curmezișul străzii. Un baraj rutier. *Intrarea interzisă*. Reacher se întoarse și se uită spre est. Aceeași situație. Lumini roșii și albastre până departe, pe Park Avenue. *Intrarea interzisă*. 23rd Street era închisă. Așa cum erau, fără îndoială, o mulțime de alte străzi care se intersectau cu aceasta, și Broadway, și Fifth Avenue, și Madison, probabil cam până la 30th Street.

Nimeni prin preajmă.

Reacher se uită la Clădirea Flatiron. Un triunghi îngust, ascuțit în partea din față. Ca o pană de despicat lemne sau o felie de tort tăiată cu zgârcenie. Dar lui i se părea că este prova unei nave. Ca un imens pachebot care se apropia lent de el. Nu era o idee originală. Știa că mulți oameni aveau aceeași senzație. Chiar și cu excrescența din sticlă de la parter, despre care unii ziceau că strică efectul, Reacher fiind de părere că îl potențează, pentru că arăta ca protuberanța subacvatică din partea frontală a unui tanc petrolier imens, vizibilă doar când încărcătura navei era foarte redusă.

Acolo văzu o persoană. Prin două panouri ale excrescenței din sticlă. O femeie. Stătea pe trotuarul

de pe Fifth Avenue și privea spre nord. Era îmbrăcată în pantaloni negri și o cămașă neagră cu mânecă scurtă. Avea ceva în mână dreaptă. Poate un telefon. Sau poate un Glock 19.

Reacher se desprinsese de balustradă și traversă strada. Pe culoarea roșie a semaforului, dar traficul era inexistent. Era ca și cum ar fi mers printr-un oraș-fantomă. Ca și cum ar fi fost ultimul om de pe pământ. În afară de femeia de pe Fifth Avenue. Către care se îndrepta. Alesese drept punct de sosire vârful excrescenței. Pașii lui răsunau în liniștea generală. Excrescența avea un cadru triunghiular metalic, o versiune miniaturală a formei de care stătea lipită, ca un veller micuț care încearcă să navigheze mai repede decât pachebotul aflat în urmărirea sa. Cadrul era vopsit într-o nuanță de verde ca mușchiul și ici-colo avea niște înflorituri ca de căsuță din turtă dulce. Părțile nemetalice ale structurii erau din sticlă, panouri lungi cât niște mașini și înalte începând de la genunchi și până deasupra capului unui om.

Femeia îl văzu venind.

Se întoarse în direcția lui, dar se retrase, ca și cum l-ar fi ademenit spre ea. Reacher înțelese manevra. Voia să-l atragă spre sud, în zona umbrită. Ocoli vârful excrescenței din metal și sticlă.

Femeia avea în mână un telefon, nu un pistol.

— Cine ești? spuse ea.

— Cine întreabă? răspunse Reacher.

Ea se întoarse cu spatele și imediat se îndreptă, cu o mișcare rapidă și fluidă, ca o fentă pe terenul de baseball, dar suficient ca el să vadă *FBI* scris cu litere galbene pe spatele cămășii.

— Acum, răspunde la întrebare, spuse ea.

— Sunt un om simplu.

— Care face ce anume?

— Se uită la clădirea asta.

— Flatiron?

— Nu, la partea asta de sticlă.

— De ce?

— Oare am fost adormit vreme îndelungată? zise Reacher.

— Ce vrei să spui? întreabă femeia.

— Vreun colonel bătrân și nebun a pus la cale o lovitură de stat? Trăim într-un stat polițienesc acum? Cred că am clipit și am ratat momentul.

— Sunt agent federal. Sunt îndreptățită să te legitimez.

— Mă numesc Jack Reacher. Fără al doilea nume. Am un pașaport în buzunar. Vrei să-l scot la vedere?

— Foarte încet.

Ceea ce Reacher făcu, foarte încet. Își ținu degetele foarfecă, asemenea unui hoț de buzunare, și scoase cărticica albastră și subțire, pe care o îndepărtă de el suficient ca ea să vadă despre ce era vorba, apoi îi întinse pașaportul și femeia îl deschise.

— De ce te-ai născut în Berlin? întrebă ea.

— N-am avut niciun control asupra mișcărilor mamei mele, spuse el. La vremea aceea, eram doar un fetus.

— De ce s-a aflat în Berlin mama ta?

— Pentru că acolo era și tatăl meu. Eram o familie de infanteriști marini. Mi-a spus că n-a lipsit mult să mă nasc în avion.

— Ești infanterist marin?

— În acest moment sunt șomer.

— După ce ai fost ce?

— Șomer în multe momente anterioare.

— După ce ai fost ce?

— În armată.

— Arma?

— Poliția militară.

Ea îi înapoie pașaportul, zicând:

— Gradul?

— Contează?

— Sunt îndreptățită să întreb, spuse femeia, privind dincolo de umărul său.

— Am fost trecut în rezervă ca maior.

— Asta e bine sau rău?

— Rău, în mare măsură. Dacă aș fi fost bun ca maior, m-ar fi convins să mai stau.

Ea nu-i răspunse.

— Dar tu? întrebă Reacher.

— Ce anume?

— Gradul?

— Agent special la comandă.

— Ești la comandă în seara asta?

— Da, sunt.

— Excelent!

— De unde-ai venit? Întrebă ea.

— Din metrou, spuse el.

— Era acolo banda pusă de poliție?

— Nu-mi amintesc.

— Ai trecut de ea.

— Verifică Primul Amendament. Sunt cât se poate de sigur că am dreptul să merg pe unde vreau. Nu face asta parte din măreția Americii?

— Stai în drum.

— În drumul cui?

Ea continua să se uite dincolo de umărul lui.

— Nu pot să-ți spun, spuse ea.

— Atunci trebuia să ordoni ca trenul să nu oprească. Banda nu e suficientă.

— N-am avut timp.

— Pentru că...?

— Nu pot să-ți spun.

Reacher nu zise nimic.

— De ce te interesează partea din sticlă a acestei clădiri?

— Mă gândesc să candidez pentru un post de spălător de vitrine, spuse Reacher. Poate așa reușesc să mă pun pe picioare.

— Să minți un agent federal este un delict penal.

— În fiecare zi, un milion de oameni se uită la geamurile astea. Pe ei i-ai întrebat?

— Eu te întreb pe tine.

— Cred că aici a pictat Edward Hopper *Păsări de noapte*, spuse Reacher.

— Asta ce e?

— O pictură. Destul de celebră. Autorul privește prin vitrina unui restaurant, noaptea târziu, la oamenii singuratici dinăuntru.

— N-am auzit niciodată de un restaurant cu numele „Păsări de noapte”. Nu aici.

— Păsările de noapte erau oamenii. Restaurantul se numea Phillies.

— N-am auzit niciodată de vreun restaurant pe-aici, oricum s-ar fi numit.

— Nici nu cred c-a existat vreunul.

— Tocmai ai spus c-a fost.

— Cred că Hopper a văzut locul ăsta și, în mintea lui, l-a făcut să fie un restaurant. Sau măcar o autoservire. Forma este exact aceeași. Văzută chiar din locul în care ne aflăm acum.

— Cred c-am văzut pictura asta. Cu trei oameni, nu-i așa?

— Plus omul de la tejghea. E ușor aplecat, face ceva acolo. În spatele lui se văd două cafetiere.

— Mai întâi e un cuplu, cei doi stau aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă, și mai e un tip care stă singur-singurel. Cu spatele la noi. Are o pălărie pe cap.

— Toți bărbații poartă pălărie.

— Femeia are părul roșcat. Pare tristă. E cea mai singuratică pictură pe care-am văzut-o vreodată.

Reacher privi prin sticla reală. Era ușor să-ți imaginezi înăuntru niște lumini fluorescente puternice, ținându-i pe oameni ca fasciculele unui reflector, expunându-i fără milă străzilor întunecate din jur, doar că toate străzile din jur erau pustii, așa că nu puteai să vezi pe nimeni.

Nici în pictură, nici în realitate.

— În ce am intrat? spuse Reacher.

— Trebuie să rămâi nemișcat, în locul în care te afli, și să nu te miști până nu-ți spun eu.

— Altfel?

— Altfel o s-ajungi în pușcărie pentru că te-ai amestecat într-o operațiune de securitate națională.

— Sau o să fi concediată pentru că ai continuat o operațiune de securitate națională după ce pe neașteptate a apărut un civil în cale.

— Operațiunea nu e aici, e în parc.

Femeia se uită în diagonală la arborii aflați dincolo de intersecția largă în care se întâlneau trei artere de circulație importante.

— În ce am intrat? întrebă din nou Reacher.

— Nu pot să-ți spun, zise ea.

— Sunt sigur c-am auzit și lucruri mai rele.

- Poliția militară, da?
- Ca FBI, dar cu un buget mult mai mic.
- Avem o țintă în parc. Stă singur pe o bancă. Așteaptă o persoană de contact, care nu mai vine.
- Cine e?
- Un măr putred.
- Din coșul vostru?
- Da, e unul dintre noi, spuse ea, dând din cap aprobativ.
- E înarmat?
- Nu e niciodată înarmat.
- De ce nu vine persoana de contact?
- A murit în urmă cu o oră, lovită de o mașină. Șoferul a fugit. Nimeni nu i-a reținut numărul.
- Ce surpriză!
- A reieșit că era un rus. Departamentul de Stat a trebuit să informeze consulatul lor. Și, ce să vezi, individul lucra chiar acolo. O simplă coincidență.
- Omul vostru vorbea cu rușii? Mai fac oamenii chestia asta?
- Din ce în ce mai des. Și devine tot mai important, de fiecare dată. Oamenii spun că ne întoarcem în anii 1980. Dar se înșală. Ne întoarcem în anii 1930.
- Deci omul vostru n-o să fie desemnat angajatul lunii.
- Ea nu-i răspunse.
- Unde-o să-i faceți felul? întrebă el.
- Toate acestea sunt secretizate, răspunse ea după o scurtă ezitare.
- Toate acestea? Ce anume? Tipul nu poate avea mai multe destinații.
- Ea nu-i răspunse.
- Acum Reacher avu o ezitare.
- Se îndreaptă el spre destinația dorită de voi? spuse el.
- Ea nu răspunse.
- Da sau nu?
- Nu, spuse ea.
- Din cauza șefilor mari?
- Ca întotdeauna.
- Ești căsătorită?
- Ce legătură are asta cu orice?

— Ești?

— Încă mai rezist.

— Deci tu ești roșcata.

— Și?

— Eu sunt tipul cu pălărie, care stă singur, cu spatele la noi.

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă că o să fac o plimbare. În virtutea Primului Amendament. Înseamnă că tu o să stai aici. Ca o mișcare tactică inteligentă.

Și se întoarse și plecă, înainte ca ea să apuce să obiecteze. Ocoli vârful excrescenței și tăie în diagonală intersecția complexă, mișcându-se repede, fără să schimbe ritmul la borduri sau la liniile vopsite, ignorând semafoarele pentru pietoni, fără să încetinească deloc, intrând direct în parc pe poarta de la sud-vest. În față era o cișmea secată și un chioșc de hamburgeri închis. Alea principală se curba spre stânga, urmând în mod vădit o schemă de design care pune accent pe ovale mari, ca niște piste de alergări.

Pe stâlpi erau lumini elegante estompate, iar strălucirea din Times Square era reflectată de nori ca o flacăra cu magneziu. Deși vedea foarte bine, Reacher nu zări decât bănci goale, cel puțin la începutul curbei. Pe măsură ce înainta, alte bănci ajunseră în câmpul lui vizual, dar și acestea erau goale, până la capătul celălalt al ovalului, unde se afla altă cișmea secată și un loc de joacă pentru copii și în sfârșit continuarea aleii propriu-zise, care se curba către cealaltă latură a ovalului, pentru a se reuni cu capătul apropiat. Și acolo erau bănci.

Iar una dintre ele era ocupată.

De un tip solid, durduliu și rozaliu, cam la cincizeci de ani, într-un costum de culoare închisă. O față buhăită, păr rar. Un individ care arăta ca și cum viața trecuse pe lângă el.

Reacher se apropie și tipul ridică privirea, apoi se uită în altă parte, dar Reacher se așeză lângă el, spunându-i:

— Boris sau Vladimir sau cum l-o fi chemând nu mai vine. Ești mâncat. Ei știu că nu ești înarmat, dar cu toate astea au curățat locul cale de douăzeci de

intersecții, ceea ce înseamnă c-o să te împuște. Urmează să fii executat. Dar nu cât timp sunt eu aici. Nu cu martori. Și se întâmplă că agenta specială la conducere nu e încântată de chestia asta. Dar e presată de sus.

— Și? zise tipul.

— Și uite care-i fapta mea bună pentru astăzi. Dacă vrei să te predai agentei speciale, o să merg cu tine. Pas cu pas, până la capăt. Poți să-i spui ce știi și astfel să obții trei mese pe zi în pușcărie pentru tot restul vieții.

Tipul nu-i răspunse.

— Dar poate că nu vrei să stai în pușcărie tot restul vieții. Poate că ți-e rușine. Poate că e mai bine să te lași „sinucis” de polițiști. Cine sunt eu să te judec? Așa că fapta mea superbună de astăzi ar putea fi să plec de-aici, dacă tu îmi ceri asta. Tu alegi.

— Atunci, pleacă, spuse individul.

— Ești sigur?

— Nu pot să fac față situației.

— De ce ai făcut-o?

— Ca să fiu cineva.

— Ce fel de lucruri ai putea să-i spui agentei speciale?

— Nimic important. Evaluarea prejudiciilor e prioritatea lor principală. Dar ei știu deja la ce materiale am avut acces, așa că știu și ce le-am spus.

— Și nu mai ai nimic important de adăugat?

— Absolut nimic. Nu știu nimic. Contactele mele nu sunt tâmpite. Știu că așa ceva se poate întâmpla.

— În regulă, spuse Reacher. Am să plec.

Ceea ce și făcu, ieșind din parc prin colțul de nord-est, unde auzi murmurul slab al conversațiilor radio purtate în umbră și care îi anunțau plecarea. Merse pe Madison Avenue, o arteră pustie, până la prima intersecție, unde așteptă rezemat de baza din calcar a unei clădiri impunătoare. După patru minute auzi zgomotele înfundate ale pistoalelor, unsprezece sau douăsprezece gloanțe, o salvă de bubuituri ca niște cărți de telefoane izbite de birou.

După care nu mai auzi nimic. Se desprinsese de zid și merse spre nord pe Madison, imaginându-se la

teigheaua restaurantului, cu pălăria pe cap, coatele pe lângă corp, adăugând un nou secret vieții sale deja pline de secrete mai vechi.